

TERRY BROOKS

THE NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

STRAKER

EPICKÁ FANTASY

SHARPE
RUBIN

Kapitola 1.

„Pene Ohmsforde!“ zavolala na něj černě oděná postava přes propast oddělující ostrov Tanequilu od zbytku světa. „Čekali jsme na tebe!“

Druid. Pokročil několik kroků dopředu a stáhl si kápi, aby odhalil silné, tmavé rysy svého obličeje. Pen ho nikdy předtím neviděl.

„Přejdi přes most, abychom si mohli promluvit,“ řekl druid. Světlo z ohně vrhalo jeho stín přes kamenný oblouk jako temnou skvrnu, která končila v propasti, a to bylo zlým znamením. Pen si vyčítal, že vstoupil do světla příliš rychle, že nebyl opatrnější. Ale pomyslel si, že nejhorší už má za sebou. Přežil setkání s Tanequilem a získal talisman, kouzelnou hůlku, která mu pomůže dostat se do Zapovězeného. Při jeho získávání přišel o dva prsty, ale dospěl k názoru, že to za to stálo. Ztráta Cinnaminson ho bolela víc, ale smířil se se skutečností, že s tím nemohl nic dělat, dokud nebude jeho teta bezpečně zpátky, a slíbil si, že se pak pro slepou dívku vrátí. Koneckonců unikl monstru, které je pronásledovalo celou cestu z Anatcherae, a věděl, že je poté, co bylo vtaženo do propasti a rozdrceno, konečně mrtvé.

A teď tohle.

Sevřel prsty kolem talismanu a přehlédl obličeje zajatých přátel. Viděl, že jsou tam všichni. Žádný nechyběl. Ani jeden se nezdál být zraněný. Museli být chyceni znenadání a neměli možnost bojovat. Uvažoval, jak se to mohlo stát, jak je druidové vůbec mohli najít, ale uvědomil si, že na tom teď nezáleží.

Několik trollů vzhlíželo, Kermadec mezi nimi. Jeho tvář byla poznamenána hněvem a znechucením. Selhal. Oni všichni selhali. Chlapec tam viděl i Tagwena, skoro zakrytého mohutnými těly svých společníků.

Khyber vidět nebyla.

„Překroč most, Pene,“ opakoval druid přátelsky. „Nedělej si to ještě těžší.“

„Myslím, že zůstanu tady,“ odpověděl Pen.

Druid pokýval hlavou, jako by ho naprosto chápal. „Můžeš tam zůstat, jestli chceš. Četl jsem varování na skále, takže radši nebudu zkoušet k tobě přejít.“ Po chvíli se ozval znovu. „Pověz. Jestliže je nebezpečí skutečné, jak se ti povedlo se tam dostat bez zranění?“

Pen mlčel.

„A co tu vůbec děláš? Snažíš se pomoci své tetě? Myslel sis, že ji tu můžeš najít?“

Pen se na něj beze slova díval.

„Máme tvoje přátele. Všechny. Můžeš se o tom přesvědčit. Stejně tak máme tvoje rodiče zavřené v Paranoru“ Jeho hlas byl trpělivý a nevzrušený. „Je ti k ničemu zůstat tam, když všichni, o které máš starost, jsou tady. Tím, že se nepostavíš tváří v tvář své zodpovědnosti, jim nijak nepomůžeš.“

Moje zodpovědnost, opakoval si Pen tiše. Co může tento muž vědět o jeho zodpovědnosti? Proč by mu na ní mělo záležet kromě přesvědčení, že mu může zabránit ve splnění jeho povinnosti?

Ze tmy vstoupil do světla další druid. Tenhle byl hubený a malý, Gnom s obličejem fretky a vychytralým pohledem, kterým střídavě sledoval prvního druida a Pena. Něco zamumlal, a první druid se na něj rychle a vztekle podíval.

„Jak můžu vědět, že mi o mých rodičích nelžete?“ zeptal se najednou Pen; nebylo to totiž poprvé, kdy něco podobného slyšel. Stále ještě tomu nechtěl uvěřit.

První druid se k němu obrátil. „Pravda, to nemůžeš vědět. Mohu ti říct, že když jsme je umísťovali do Pevnosti, letěli lodí jménem Rychlá jistota. Pomohli nám tě najít. Tvůj otec byl znepokojen zmizením své sestry, ale víc se bál o tebe. Tak jsme tě našli, Pene.“

Chlapec na něj strnule zíral. To vysvětlení dávalo smysl. Jeho otec by jim pomohl, aniž by si uvědomil, co vlastně dělá, pokládal by to za dobrou věc, věřil by, že mají o jeho tetu stejný strach jako on. Král Stříbrné řeky měl jeho rodiče před druidy varovat, ale asi to neudělal. Jestli je to pravda, pak jeho otec o jejich zradě nevěděl. Jak by se to jinak mohl dozvědět?

Pen si uhlazoval rozcuchané rudé vlasy a přemýšlel, co by měl udělat.

„Řeknu ti to ještě jinak,“ pokračoval vyšší druid a pokročil před Gnoma. „Můj společník není tak trpělivý, jako jsem já, přestože také není ochoten přejít přes most. Ale až přijde ráno, přeletíme jednou ze vzdušných lodí na druhou stranu a dostaneme tě, ať tak či tak. Není tu moc míst, kam by ses mohl schovat. Tohle je zbytečná ztráta času; jak to dopadne, je stejně jasné.“

Pen se obával, že má pravdu. Ale jeho svoboda, i když dočasná, byla jediným trumfem, který měl. „Pustíte mé přátele, když se rozhodnu přejít?“

Druid souhlasně přikývl. „Máš moje slovo. Všechny. K ničemu je nepotřebujeme, jenom jako důvod, abys šel s námi. Jakmile přejdeš, budou všichni volní.“

„A co moji rodiče?“

Druid přikývl. „Jakmile budeš zpátky v Paranoru, mohou také odejít. Ve skutečnosti, jakmile nám řekneš, co chceme vědět, tedy proč jsi sem přišel, můžeš také odejít.“

Lhal. Znělo to věrohodně, vložil do tónu své řeči přiměřeně upřímnosti a uvážlivosti, ale Pen pochopil pravdu okamžitě. Druid by udělal lépe, kdyby mu řekl něco méně uklidňujícího, ale asi v něm viděl chlapce, který je lež schopen přijmout.

Zůstal stát a rozhodoval se, co by měl udělat. Předtím se ptal na mnoho věcí, a dostal odpovědi, které očekával. Ty potvrdily jeho podezření, co by se stalo, kdyby překročil most a vydal se jim na milost a nemilost. Na druhou stranu, kdyby zůstal tam, kde je, dříve nebo později by ho stejně chytili, i kdyby se vrátil zpátky do propasti, o čemž ale věděl, že by nedokázal. Co bylo horší, nepomohl by tím nijak své rodině a přátelům. Jestli byla jeho zodpovědnost tak veliká, jak si představoval, musí udělat něco víc než jen hodit všechno za hlavu a schovat se.

Rozhodnutí bylo snazší, než si představoval. Jestliže má použít kouzelnou hůlku, aby se setkal se svou tetou, stejně musí jít do Paranoru. Byl rozhodnutý zachránit Ard Rhys, a to nemohl udělat, aniž by se dostal do druidské Pevnosti. Druidové, kteří pro něj přišli, mu nabízeli možnost udělat právě toto. Dal by přednost se tam dostat jiným způsobem, ale dopadlo by to stejně. Měl by najít způsob, jak si ve svém vlastnictví udržet talisman a dostat se do pokoje Ard Rhys.

Neměl žádnou představu o tom, jak by to mohl dokázat.

„Chci mluvit s Tagwenem," zavolal. „Pošlete ho na začátek mostu a odstupte, abych mohl bezpečně přejít."

Druidové si vyměnili nejistý pohled. „Až se nám vzdáš, necháme tě mluvit s Tagwenem," řekl ten vyšší.

Pen zavrtěl hlavou. „Jestli chcete, abych se vám vzdal, musíte mě nejdřív nechat mluvit s Tagwenem. Chci slyšet, co si myslí o vašich slibech. Chci slyšet od něj, jestli vaše slovo za něco stojí. Jestli mě s ním nenecháte mluvit, zůstanu tady."

Sledoval, jak se k sobě naklonili a něco si šeptají. Byl si jist, že se jim jeho požadavek nelíbí a že se pokusí přijít s něčím, čím by ho odmítli.

„Jestli si myslíte, že mě bude ráno snadné najít, počkejte a zkuste si na to přijít sami," řekl rychle. „Možná to nebude tak snadné, jak si myslíte. A co ta pavoučí příšera, kterou jste poslali, aby mě dostala? Měla mě zabít? Poslali jste ji, že jo?"

Otázky se z něj sypaly z náhlého impulzu, nevěděl, co mu odpoví, jen se dohadoval. Byl klidný. Oba druidové se na něj dívali se značným překvapením. Ten, který vedl většinu konverzace, si složil ruce do svého pláště. „My jsme ho neposlali. Ale víme, kdo to udělal. Mysleli jsme, že je mrtvý, zabitý ve Struskách."

Pen zavrtěl hlavou a díval se na Tagwena, který ho teď ostražitě sledoval, protože věděl, že se teď dozví, co to bylo.

„On? Ne to?"

„Aphasius Wye. Uznávám, že vypadá víc jako hmyz, než lidská bytost. Říkáš, že není mrtvý? Kde je?"

„Ne, je mrtvý. Ale nezemřel ve Struskách. Sledoval nás celou cestu až sem. Minulou noc překročil most. Právě tak, jak to chcete udělat vy. Potom našel mě, ale ještě něco jiného a to ho zabilo. Jestli chcete vědět, co to bylo, přeletěte sem se svou vzdušnou lodí. Počkám na vás."

Byla to lež, ale mohla mu pomoci. Aphasius Wye byl obávanou hrozbou - třeba se zaleknou jít proti něčemu, co ho zabilo. Pena to stavělo do nového světla, činilo ho to nebezpečnějšího, protože on byl živý, zatímco jeho pronásledovatel ne. Muselo je to zarazit a donutit k zamyšlení, jestli je moudré odmítat jeho požadavek.

Vyšší druid se přestal domlouvat se svým společníkem a podíval se na něj. „Dobrá, Pene. Necháme tě mluvit s Tagwenem. Ale nezkoušej žádné triky, prosím. Jakýkoliv náznak, že nás chceš oklamat, znamená pro tvé trollí přátele a tvé rodiče nebezpečí. Dávej si pozor. Popovídejte si a pak udělej to, o čem víš, že udělat musíš; vzdej se nám."

Pen nevěděl, jestli to udělá nebo ne, ale pomohlo by mu, kdyby si o tom mohl nejdřív promluvit s Tagwenem. Viděl, jak se trpaslík na druidův rozkaz zvedl a popošel k začátku mostu. Díval se, jak druidové ustupují a naznačují Gnomům, aby udělali to samé. Pen počkal, až bude úpatí mostu prázdné až na trpaslíka, a pak vstoupil na kamenný oblouk a šel přes něj. Při chůzi použil talisman jako hůl, opíral se o něj, jako kdyby byl zraněn, a tím naznačoval, k čemu ho má. Jestli si budou myslet, že ho k chůzi potřebuje, třeba mu ho nechají. Stát se může cokoliv. Dával pozor na každý nečekaný pohyb, stín nebo zvuk. Použil své malé kouzlo, které by ho mohlo upozornit na nebezpečí, jehož by si nevšiml. Ale nic neodhalil. Nerušeně most

přešel, zatímco zajatci a jejich věznitelé se stáhli za oheň hlouběji do zahrad, dál od okraje rokle.

Když byl na vzdálenější straně, přikrčil se a schoval se za opěrný pilíř. Nemyslel si, že by ho chtěli zabít, ale jistotu neměl.

Tagwen se přiblížil. „Nachytali nás s kalhotama dole, Pene. Soustředili jsme se na ostrov, a nedávali pozor na to, co je za námi.“ Obličej se mu stáhl znechucením. „Měli na nás namířená kopí a šípy dřív, než jsme se dokázali připravit k obraně. Zabili by nás, kdybychom se o něco pokusili. Mrzí mě to.“

Pen položil ruku na trpaslíkovo silné rameno. „Dělali jste to nejlepší, co jste mohli, Tagwene. My všichni děláme to nejlepší, na co stačíme.“

„Možná.“ Neznělo to moc přesvědčivě. Prohlížel si chlapcův obličej. „Jsi v pořádku? Mluvil jsi pravdu o té věci, která nás sledovala? Bylo to opravdu tam naproti s tebou? Myslel jsem si, že jsme to konečně jednou provždycky ztratili, když jsme vstoupili do hor. Je to opravdu mrtvé?“

Pen přikývl. „Tanequil to zabil. Je to na dlouhé povídání.“

Ale cokoli, co překročí tento most, je v opravdovém nebezpečí. Za to, že jsem naživu, vděčím tomuhle.“

Ukázal očima na hůlku, kterou měl vedle sebe opřenou o kamenné zábradlí a byla nyní ukryta ve stínu.

Trpaslík na ni zíral, ale pak si všiml Penovy znetvořené ruky a opět rychle vzhlédl. „Co se stalo s tvými prsty?“

„Strom si je vzal a vyměnil za hůl. Krev za mízu, maso za kůru, kosti za dřevo. Muselo to tak být. Nemyslete na to.“

„Nemyslet na to?“ zděsil se Tagwen. Rychle se podíval přes Penovo rameno do temnoty Tanequilova ostrova. „Kde je Cinnaminson?“

Pen zaváhal. „Není tady. Prozatím je v bezpečí. Tagwene, poslouvejte. Musím udělat, co chtějí. Musím s nimi jít do Paranoru.“

Tagwen vytřeštil oči. „Ne, Penderine. Nedostal by ses odtamtud živý. Nemají v úmyslu tě nechat odejít. Ani tvé rodiče. Přivedou tě k Shadee a'Ru. Ta je za vším, co se stalo Ard Rhys, a jakmile se tě začne vyptávat, co děláš, a ty jí to řekneš - a to uděláš, nemysli si, že ne - je s tebou a s tvými rodiči konec. Věř mi.“

Pen kývl hlavou na souhlas. „Věřím vám, Tagwene. Ale uvědomte si, jaká je situace. Jsme tady v pasti, všichni. I kdybychom neměli na krku druidy, trčíme tady v těchto rozvalinách, obklopeni křemyly. Jestli mám pomoci své tetě, musím se odsud dostat, a čím rychleji, tím líp. Už to trvá moc dlouho. Jestli se nedostanu do Paranoru a nepoužiji hůlku brzy, bude už příliš pozdě. A teď mám možnost se odsud dostat. Druidové mě tam dostanou rychleji, než bych to dokázal sám. Vím, že je to nebezpečné. Vím, co se mnou chtějí udělat. A s mými rodiči. Ale musím to risknout.“

„Ty riskuješ až moc!“ vyštěkl trpaslík. „Tak se tam dostaneš rychle, dobrá. A co pak? Do komnaty Ard Rhys tě nepustí. Nenechají tě použít ten talisman. Shadea si uvědomí, jakou představuješ hrozbu, a zbaví se tě dřív, než budeš mít šanci cokoliv udělat!“

„Možná. Možná taky ne.“ Zadíval se do zahrad, na pohybující se bledé vzory barev a na stíny druidů a Gnomů vrhané ohněm. „V každém případě je to jediný

způsob, který dává smysl." Otočil se zpátky na Tagwena. „Když budu souhlasit, že s nimi půjdu, dodrží ten vysoký druid slovo a nechá vás jít? Dá se jeho slovu věřit? Mohl by být lepší než ti ostatní?"

Tagwen se nad tím krátce zamyslel. „Traunt Rowan. Není tak špatný jako ten druhý, Pyson Wence, a určitě není tak hrozný jako Shadea. Ale účastní se s nimi spiknutí proti tvé tetě." Potřásl hlavou. „Vždy si o něm myslela, že je zásadový, i když stál proti ní. Mohl by slovo dodržet."

Pen přikývl. „Musím to risknout."

Trpaslík se k němu natáhl a stiskl mu ramena. „Nedělej to, Penderrine," zašeptal.

Pen se na něho upřeně zadíval. „Kdybyste byl v mé situaci, vy byste to neudělal, Tagwene? Abyste ji zachránil ze Zapovězeného, dal jí šanci, to byste neudělal?" Tagwen se na něj jen tiše díval. Pen se usmál. „Jistěže byste to udělal. Už nic víc neříkejte. Už jsem si to řekl sám. Oba víme od začátku, že uděláme cokoli, abychom ji našli, a nebudeme se ohlížet na rizika. Věděli jsme to, i když jsme o tom nemluvili. Nic se nezměnilo. Musím jít do Paranoru. A pak do Zapovězeného."

V náhlé panice zavřel oči, když si uvědomil podstatu toho, co právě řekl. To, co se rozhodl udělat, pro něj bylo zdrcující. Byl jenom kluk. Neměl nadání a neuměl nic užitečného. Prostě se většinou objevil tam, kde nebyl nikdo jiný, a musel jednat sám.

Zhluboka se nadechl. „Půjdete mě hledat v případě, že se odtamtud nebudu moct dostat? V případě, že budu zavřený v kobce a nebudu moct osvobodit svoje rodiče? Pokusíte se cokoli udělat?" Rychle se nadechl. „Když se mi ji podaří najít, druidové na nás budou čekat, až se budeme vracet. Budeme potřebovat pomoc, Tagwene."

Trpaslík zesílil svůj stisk. „Přijdeme pro tebe. Bez ohledu na to, jak dlouho nám to bude trvat a kde budeš. Přijdeme na to, jak se k tobě dostat. Budeme tam, až nás budeš potřebovat"

Pen položil své ruce na trpaslíkovy a pevně si je přitiskl k ramenům. „Dostaňte se odsud, jak to jen bude možné, Tagwene. Ničím se nezdržujte." Zaváhal. „Nesnažte se najít Cinnaminson. Musí počkat na mě. Nemůže odejít, dokud se pro ni nevrátím." Rychle zavrtěl hlavou, aby zahnal slzy. „Nechtějte po mně vysvětlení. Jen mi řekněte, že uděláte, o co jsem vás požádal. Ano?"

Trpaslík kývl na souhlas. „Ano."

„Já to dokážu," zašeptal Pen. „Vím, že to dokážu."

Tagwen zesílil sevření. Já to vím taky. Povedlo se ti všechno ostatní. Všechno, co by jiný nedokázal."

„Já najdu způsob, jak to udělat. Jakmile tam budu, na něco přijdu."

„Ještě je tam pár věrných tvé tetě," řekl Tagwen. „Zjisti, kdo to je. Jeden z nich by ti mohl pomoci."

Pen se znovu podíval na kouzelnou hůlku. „Co mám udělat s tou holí? Je moc velká, aby se dala schovat, ale musím si ji vzít s sebou. Vím, že by mi ji nenechali, kdyby pochopili, o co jde. Ale nemůžu jim ji dát."

Ze stínů se ozval ten vyšší z obou druidů. „Teď už byste měli mít vyříkané všechno, co jste potřebovali, Pene. Skončete to, a ty bys měl dodržet svůj slib. Řekni Tagwenovi, aby ustoupil, a ty pojď přímo k nám!"

Pen vykročil k ohni, k chumlu uvězněných trollů, k temným postavám Gnomů, kteří je obklopovali, a k zahaleným postavám druidů. Připadal si jak v jiném světě, jako na místě, které by si normálně nedokázal představit. Stále ještě ho obklopoval svět Tanequilu s oranžovými listy a skvrnitou kůrou, s mohutnými větvemi a kořeny staršími než lidské plemeno. Vzpomínky na poslední dva dny byly stále bolestivě živé a hrozily, že podlomí jeho rozhodnost. Propadl beznaději.

„Je to opravdu pěkný kousek," řekl náhle Tagwen a ukázal na kouzelnou hůlku. „Mohlo by pomoci, kdyby se tak neleskla."

Pomalu si dřep, sáhl za sebe, nabral plnou hrst tmavé hlíny a potřel s ní po délce hůl včetně run. Snažil se přitom zůstat ve stínu a co nejméně se hýbat.

„Jestli ti ji vezmou," řekl, když skončil, „řekni jim, žes ji našel v ruinách. Řekni jim, že nevíš, co to je. Jestli je napadne, žes ji dostal, abys pomohl Ard Rhys, už ji v životě neuvidíš. Nechají ti ji, pokud nebudou vědět, k čemu je."

Pen přikývl. Postavil se a jednou rukou se přidržoval hole. Opřel se o ni, jako by potřeboval oporu. „Jděte k nim. Řekněte Kermadecovi, aby byl připravený. Khyber je někde tady. Viděl jsem ji, když jsem šel za vámi. Touhle dobou by tu už měla být. Možná to všechno tady pozoruje, a já nevím, co udělá."

Trpaslík se rychle rozhlédl, jako by čekal, že ji ve tmě uvidí, pak přikývl a zvedl se. Aniž by cokoliv řekl, vrátil se se skloněnou hlavou ke Gnomům a obklíčeným skalním trollům. Trollové ho sledovali, jak přichází, ale nezvedli se, aby ho přivítali. Pen čekal, až se usadí mezi nimi, a pak se zadíval na druidy.

„Slibujete, že mým přátelům neublížíte?" zeptal se znovu.

„My, ani ti, co cestují s námi, jim neublíží," odpověděl vyšší druid a postoupil o krok. „Až budeme odjíždět, necháme je tady. Co se s nimi stane pak, záleží na nich."

To bylo to nejlepší, v co mohl Pen doufat. Rád by je nějak dostal zpátky do Taupo Rough, ale nevěděl, jak to udělat. Kermadec byl vynalézavý. Ten na něco přijde.

Pen shlédl na hůlku. Špína a bláto na ní zakryly runy. Její hladký povrch byl matný. Když bude mít štěstí, nevšimnou si jí. Kdyby mu ji vzali, musel by najít způsob, jak ji později dostat zpátky.

Zadíval se na ostrov Tanequilu, na jeho tichou hradbu lesa s prastarými stromy. Věděl, že tady zanechává nedořešené věci a že třeba už nikdy nebude mít možnost je dát do pořádku. Přepadlo ho nutkání něco udělat okamžitě, nevydat se k Ard Rhys. Znal ji tak málo, a Cinnaminson tak dobře.

Znovu se zhluboka nadechl a otočil se zpátky k čekajícím druidům. „Jsem připravený," zavolal hlasem, o kterém doufal, že zní statečně.

Pak, opíraje se o hůl, vykročil k nim.

Kapitola 2.

Khyber Elesedilová to drama pozorovala z hlubokých stínů na okraji zahrad se smíšenými pocity hněvu a nerozhodnosti.

„Oh, ne, Pene," šeptala.

Vrátila se dřív než on, viděla vzdušná plavidla druidů viset nad zahradami jako pavouky na neviditelné pavučině, Gnomy, kteří obklíčili členy její malé skupiny, druidy pozorující most, a byla odhodlaná udělat něco, co by chlapce varovalo.

Ale nestihla to. Objevil se náhle, aniž by si dával pozor, a ona ho už nemohla zastavit. Zůstala schovaná, aby viděla, co se bude dít, a myslela na to, že nesmí jednat ukvapeně. Mohla zachránit buďto chlapce nebo zbytek svých společníků, ale nešlo to udělat najednou bez velkého štěstí, na které se nemohla spolehnout. Dva druidové znamenali víc, než s čím se mohla sama vypořádat; měla jen základní znalosti, a ty byly povrchní. Mohla je nachytat nepřipravené, ale úspěch byl nejistý.

Ne, musí čekat.

Musí počkat na svou příležitost.

A tak čekala a sledovala rozhovor mezi Penem a Trauntem Rowanem. Z jejich pohybů a gestikulace se dalo odhadnout, o čem mluví, ale nevěděla, k jakému dospějí rozhodnutí. Zoufale se snažila vymyslet něco, co by jí pomohlo zasáhnout; věděla, že dříve nebo později se musí nějak zapojit. Když nechali Tagwena mluvit s Penem, myslela, že teď nastal ten pravý čas k akci, ale nedokázala na nic přijít. Všechno, co ji napadlo, by dopadlo špatně. Odnikud nemohla čekat pomoc. Nevěděla si rady.

A nakonec už bylo příliš pozdě. Pen přecházel most, aby se jim vydal napospas. Věřil, že Traunt Rowan dodrží slovo ohledně Tagwena a trollů, vzdával se osudu, kterému byl odhodlaný se postavit. Myslel jen na to, jak se dostat do Paranoru. Věděla to, aniž by jí to někdo řekl.

Viděla ho, jak se opírá o hůl a kulhá kupředu, s výrazem plným odhodlání. Obětoval se. Pro Ard Rhys. Pro Tagwena. Pro Kermadeca a skalní trolly. Dokonce i pro ni. Nevěděl, kde je, jen že je někde poblíž, stále volná, možná schopná jim všem pomoci. Ale na žádnou pomoc nespolehal. Jeho jediným zájmem bylo dostat se do Paranoru a doufat, že najde pomoc tam.

Zaujala ji ta hůl. Už ji viděla předtím, když se prodíral lesy na ostrově. Ale tehdy vypadala o hodně lesklejší a lépe udržovaná. Myslela si, že je to kouzelná hůlka, talisman, který přišel najít. Strom by mu ho dal, přemluven způsobem, který znal jen on sám, takovým, jaký mu naznačil Král Stříbrné řeky. Jestli to skutečně byl talisman. Jestli...

Samozřejmě že to byl on. Umazal ho a použil jako berlu, aby zamaskoval jeho pravý účel. Zoufale doufal, že si druidové budou myslet, že je to jen kus starého dřeva. Bez něj jít do Paranoru nemohl, to bylo jasné. Proto se jim vzdal.

Teď všechno pochopila. Statečný Pen.

O něco později se už plížila při okraji stromů, aby se dostala co nejbližší ke vzdušné lodi. Musí udělat, co je v jejích silách, aby mu pomohla, a proto musí jít tam, kam jde on. Musí se dostat na loď, tajně vystoupit v Paranoru a vyhledat ho dřív, než přijdou na to, co má za lubem a co mu budou chtít překazit. A že si ho budou hlídat, je samozřejmé. Není tak chytrý ani silný, aby je mohl přelstít. Někdo ho prokoukne.

V okruhu světla z ohně bylo vidět, jak jdou druidové Penovi vstříc. Nevzpíral se, ani když ho Traunt Rowan vzal za ruku a vedl ho k Athabasce. Rowanovo chování bylo skoro otcovské. Při chůzi k chlapci tiše hovořil způsobem, který dával tušit dobré úmysly. O hůl se zatím nezajímal, vypadalo to, že o ni nemá zájem. Pen stále ještě kulhal, asi proto, aby si druid myslel, že je zraněný a potřebuje oporu. Ten druhý je upřeně pozoroval, a Khyber k němu cílila silnou nedůvěru. Kdyby to byl on, kdo dal slib, že propustí Tagwena a trolly, určitě by něco udělala, pomyslela si. To by vůbec neváhala.

Popadla provazový žebřík, který visel z lodi, již si vybrala - bohužel ne tu, na kterou nastupoval Pen - a rychle bez ohlížení se šplhala nahoru, a rozhlédla se, až když byla nahoře. U zábradlí stáli Gnomové, ale jejich pozornost byla soustředěna na to, co se děje dole, a jí si nevšimli. Proplížila se do stínu hlavního stěžně, a pak k úschovně popruhů na levoboku. Odtud mohla vidět, jak je Pen s druidy za zády veden k žebříku jiné lodi. Viděla Gnomy, kteří jak přízraky spěchali ke svým lodím. Viděla Tagwenovy drsné rysy plné smutku a zoufalství, když sledoval Pena, jak stoupá po žebříku. Viděla Kermadecovy silné pevně sevřené ruce jakoby připravené k akci.

Ještě to mohu zastavit, říkala si. Mohla na všechny ty Gnomy mrstit druidský oheň nebo živelný vítr a povalit je. Mohla Pena oddělit od druidů tím, že odspodu zapálí žebřík a umožní mu odletět. Ale takhle se to vyřešit nedalo, už kvůli pomalosti trollů; těžko by včas uprchli do tmy nebo popadli zbraně, které jim sebrali.

Pamatuj. Pen se nepokouší uprchnout. Snaží se dostat do Paranoru. Tak se rozhodl.

Viděla ho v novém světle, tak jak ho vnímala před dvěma hodinami na druhé straně propasti. Viděla Traunta Rowana vyslovit jméno Aphasia Wye. Viděla Pena, jak se snaží ho zarazit, i když bylo jasné, že nemůže nic dělat. Přestože čelil něčemu, co se rovnalo jisté smrti, nesnažil se uprchnout nebo ukrýt. Stál tam a čekal na to.

A možná tam stál, protože věděl, že je připravená mu pomoci.

Možná se na ni spoléhal i teď.

Možná věděl, že ho neopustí, protože ho kdysi zachránila a na jeho životě jí záleží. Staré legendy říkaly, že to tak má být. Nikdy tomu nevěřila.

Ale v tuto chvíli ano.

„Jsi zraněný?“ zeptal se Traunt Rowan přívětivě, aniž by se na něj podíval, podepřel mu volnou ruku a vedl ho přímo k Athabasce.

Pen pokrčil rameny. „Nic vážného.“ „Aphasius Wye?“

„Poranil jsem si ji, když jsem se od něj snažil dostat.“ „Ale nemáš něco zlomeného?“ Pen zavrtěl hlavou.

„To máš štěstí. Kdyby ses ho nezbavil, zlomené kosti by byly maličkost.“

Najednou se na druhé straně objevil druhý druid ten, kterého Traunt oslovoval jako Pysona Wence. „Jak ses od něj dostal?“

„Nechci o tom mluvit.“ Riskl se rychle podívat na Traunta Rowana, který se z těch dvou zdál být přátelštější. „Ne dřív, než se odtud dostaneme.“

Pyson Wence ho popadl za paži a zaryl mu do ní prsty, až to zabolelo. „Nelíbí se mi tón tvého hlasu, človíčku,“ zasyčel. „To, co ty chceš, nás nezajímá.“

Pen se od něj odtáhl. „Než vám cokoliv řeknu, chci mít jistotu, že jsou moji přátelé v bezpečí.“

„Nech ho, Pysone,“ zašeptal ten vyšší. „Sledují nás nepřátelské oči. Můžeme počkat.“

Ten, co mu říkali Pyson, ho pustil. Pen se odvrátil od Traunta Rowana a třel si bolavou paži. Nechal hlavu skloněnou a oči měl ve střehu. Nechtěl udělat nic, co by je rozčílilo, dokud nebude loď ve vzduchu a jeho přátelé volní. Nevěděl, co se bude dít poté, ale měl pro ně připravenou báchorku, která by mu měla zajistit trochu času.

Když došli k žebříku a on se pokusil s holí v ruce na něj vylézt, Pyson Wence mu ji vytrhl a odhodil stranou. „Žádnou berlu teď už nebudeš potřebovat,“ řekl.

Pen s jednou nohou na žebříku strnul. Nemohl tady talisman nechat.

Traunt Rowan došel k místu, kam spadla, a zvedl ji. „Třeba ji bude potřebovat, Pysone. Vezmu ji pro něj nahoru. Lez, Pene.“

Pen prudce vydechl a začal lézt nahoru a přitom si dával pozor, aby bylo vidět, že má problémy s nohou. Na druidy dole se nepodíval. Pokračoval v lezení a neohlédl se, dokud nebyl na lodi. Rychle za ním vylezli s temnými, neproniknutelnými obličejí, teď kvůli vzdálenému světlu ohně ještě nevyzpytatelnějšími. Zespodu je následovali Gnomové; dole zůstali jen ti, co stáli kolem zajatců.

Traunt Rowan se postavil vedle Pena a podal mu jeho hůl. „Nemáš v úmyslu to použít jako zbraň, že ne?“ zeptal se ho se slabým úsměvem.

Pen zavrtěl hlavou.

„Dobře. Teď se půjdeme usadit dovnitř.“

Pen se od nich okamžitě přesunul k zábradlí. „Ne dřív než uvidím, že jsou moji přátelé v pořádku,“ řekl. „Chci vidět, co se teď bude dít.“

Pysonovy temné rysy ztvrdly vztekem, ale Traunt Rowan jen pokrčil rameny. „Tak si zůstaň, kde jsi.“

Otočil se k Wencovi, kývl hlavou a ten začal dávat rozkazy posádkám lodí. Lovci se rozběhli po palubách a k ráhnoví a připravovali všechny tři lodi k odletu. S posledním temným pohledem na Pena se Pyson Wence odebral do pilotní kabiny, kde se postavil vedle kapitána Athabasky a už se na chlapce ani nepodíval.

Teď už dole zůstala jen skupina Gnomů, která hlídala Tagwena a trolly, a jeden po druhém, s připravenými zbraněmi k obraně, se stahovali ke vzdušným lodím. Penovi přátelé, aniž by se snažili cokoliv udělat, tiše seděli a sledovali, jak jejich věznitelé odcházejí. Atalan měl ve svém divokém obličejí podivný výraz, jako by nemohl uvěřit tomu, co vidí. Tagwen s hlavou těsně u Kermadecovy mu něco šeptal a oba se tvářili soustředěně.

Pen přelétl pohledem po ohněm ozářeném území až po hranici temnoty, ale Khyber nikde neviděl. Ale ona tam musela být. Určitě všechno sledovala.

Pak se Athabaska s dalšími dvěma loděmi v závěsu vznesla a ruiny Stridegate se ponořily do tmy. Jeho přátelé vstali a v těsném hloučku se dívali za ním. Brzy se jejich obličeje zmenšily, pak byly těžko rozeznatelné, až se úplně ztratily. Stejně tak i ruiny se vytrácely, až byl vidět jen světlý bod v místě, kde planul oheň.

Když už se i ten ztratil a ostrov Tanequilu byl jen temnou siluetou na hvězdném horizontu, přišel pro něj Traunt Rowan a vzal ho dolů.

Na palubě lodi, která letěla po pravé straně, ve stínu ráhnoví na levoboku, tiše seděla Khyber Elesedilová a sledovala Athabasku. Pen sešel hlavním palubním otvorem dolů a už ho nebylo vidět. Její přátelé i ruiny Stridegate zmizeli v dáli. I světlo ohně se vytratilo, a hvězdy jí napověděly, že letí na jih podél okraje Klu směrem k Hornímu Anaru a široce roztaženému temnému údolí Inkrimu.

Nezbývalo jí nic jiného než čekat.

Když jí bylo dvanáct, potřetí utekla. Tenkrát, rozhodnuta utéct od své rodiny a jejích diktátorských způsobů, proklouzla na vzdušnou loď, která měla namířeno do Truborohu. Nebylo to proto, že by rodinu neměla ráda, ale nelíbilo se jí, co pro ni naplánovala. Její bratr a před ním i její otec měli naprosto jednoznačné představy, jak by se měla princezna z rodu Elesedilů chovat, a Khyber si ani nedokázala sebe jako princeznu představit. Prostě se tak neměla narodit, a neuměla se smířit s tím, že být vychovanou princeznou je její povinnost. Vždycky se cítila lépe jako někdo a něco jiného. Její rodině se to nelíbilo. Dala jí najevo, že rebelantství nebude tolerovat.

Proto musela utíkat pryč. Začala, když jí bylo osm. Ve dvanácti, po dvou nezdařených pokusech, byla rozhodnutá, že to musí vyjít, že se rozhodně vymaní z jejich vlivu. Truboroh byl nová země, ve které byli vítáni a přijímáni lidé všech možných ras, lhostejno, kým byli nebo odkud přišli. Ke každému se chovali stejně. Království jako státní zřízení už po staletí neexistovalo, a nezdálo se, že by se mohlo v nejbližší době vrátit. Kdyby se dostala až tam, mohla se ve směsici lidí ztratit a nikdo by ji už nenašel. Alespoň jí to tak ve dvanácti připadalo.

Dostala se až tam, ale našli ji dřív, než se mohla vytratit. Kopající a ječící ji vrátili rodině. Nebylo to příjemné setkání. Ale něco se ze svého dobrodružství přiučila. Zjistila, jak ujit pozornosti. Naučila se, že když se nebude odlišovat od okolí, má velkou šanci, že ji jiní mezi sebe přijmou. Na dalším výletě vypadala jako stevard nebo velmi mladý člen posádky, a k jejímu překvapení mužstvo ani nenapadlo, že by mohla být někým jiným. Přesto se ukazovala co nejméně. Když ale musela z úkrytu kvůli jídlu, vodě nebo doušku čerstvého vzduchu, dokázala se vyhnout vyptávání i zastavování.

Na druidské lodi se tuto zkušenost rozhodla využít. Povedlo se jí už sebrat jeden z krátkých plášťů, jaké nosili Gnomové tvořící posádku, a pod jeho kápí si schovala obličej. V noci a zpozzdálí byla od posádky k nerozeznání. Rozhodla se, že ve dne se bude schovávat dole v místě, kam nikdo moc nechodí. Na této lodi nebyli žádní druidové, proto si musela dát pozor jen na Gnomy. Ve vzdušných lodích se vyzнала. Protože Athabaska byla válečnou lodí, bylo na ní hodně úkrytů. A protože byla druidskou lodí, posádka byla vyškolená dělat jen svou práci a na nic se neptat.

Zatímco seděla mezi popruhy a předstírala, že je kontroluje, a posádka se lhostejně věnovala svým povinnostem, zvažovala své možnosti. Mohla použít

druidskou magii, i když z ní moc neznala a neměla zkušenosti s jejím použitím. Měla také elfeíny. Ty ale i přes svou nesmírnou moc měly svá omezení. Ve většině jiných případů se musela spolehnout na svůj důvtip a odhodlanost, a tak si pomyslela, že v tomto případě to dopadne stejně.

Všechno kolem ní se zklidnilo. Kurz lodi byl určen, plachty byly nahoře, ráhna na místě. Všechny tři lodě obklopila noc a staly se jen siluetami na pozadí hvězdného nebe. Přála si, aby byla na Penově lodi aspoň tak dlouho, aby mu mohla říct, že není sám. Věděla ale, že ho neuvidí dřív, než dorazí do Paranoru, a i potom bude těžké se k němu dostat. Někde ho zavřou a budou ho hlídat, a jakmile se Shadea a'Ru dozví, že tam je, nechá si ho rychle předvést.

Natáhla se na uskladněné popruhy. Uvědomila si, že se bude muset k Penovi dostat hned jak přistanou, protože později už by to nemělo žádnou cenu. Druidové by mohli zjistit, co měl na severu udělat, a pak by všechno vzalo krátký konec.

Jestli ovšem bude do té doby naživu. Traunt Rowan a ten další druid se mohou rozhodnout, že se ho zbaví. Je dost možné, že takové dostali rozkazy.

Na něco takového ani nemohla pomyslet. Stejně se zatím nedalo nic dělat. Mohla jenom čekat. A doufat.

Přesunula se k lodnímu otvoru, rychle se jím protáhla, našla si zastíněné místo mezi náhradními světelnými trubicemi, a pak už jen čekala na spánek.

Kapitola 3.

Pena Ohmsforda vzali dolů do skladiště, které bylo na jedné straně přestavěné na ložnici, a řekli mu, že tam zůstane během celého letu do Paranoru. V jeho polovině místnosti bylo visuté lůžko, truhla na šaty, lavice, malý stůl a lampa. Druhá polovina byla zaplněna rolemi všelijakých náčrtků, náhradními světelnými trubicemi, sudy s vodou a suchary a několika bedýnkami s nářadím a těsněním.

„Lituji, že to tu vypadá takhle, ale toto je válečná loď a na té se na pohodlí moc nehledí,“ řekl Traunt Rowan.

Tak oni poslali takovéhle lodi tři, aby mě našli, pomyslel si Pen, což vypovídalo o jejich úmyslech víc než nedostatek vybavení. Ale přikývl mu, že chápe; jiná reakce by byla stejně k ničemu. Byl jejich zajatcem, ať si říkali, co chtěli.

Pak ho opustili, ztratili se skrz dveře do chodby a těžká vrata od skladu za sebou zavřeli. Pen zaslechl zvuk zamykání, což ještě víc potvrzovalo jeho situaci. Čekal, až jejich kroky v chodbě dozní, a pak si sedl na lavici, aby se mu lépe přemýšlelo.

Nevzali mu kouzelnou hůlku, a to ho překvapilo. Poté, co mu ji sebral Pyson Wence, očekával, že o ni stejně přijde. Ale ani jeden z druidů o ni nejevil žádný zájem. Sliboval si, že jim ukáže, jakou udělali chybu, ale pak si uvědomil, že výhrůžky stejně nebude moci splnit, protože jsou v přesile.

Po určitém rozmýšlení se rozhodl, že se nebude pokoušet hůl schovávat, protože by si všimli, že ji nemá, hned v okamžiku, kdy by bez ní vykulhal ven - a bude muset kulhat, aspoň den nebo dva, aby dokázal, že byl opravdu zraněný. Ne, její schovávání by na ni určitě upozornilo. Stejně by ji rychle našli, kdyby se ji rozhodli hledat. Bylo lepší ji neskrývat a doufat, že se o ni nezačnou zajímat.

Strčil ji jakoby ledabyly pod lavici a donutil se předstírat, že mu na ní nezáleží.

Po nějaké době mu přinesl Gnom talíř s jídlem a sklenici piva. Uvědomil si, jak je hladový, a obojí hltavě spořádal. Už to bylo víc jak jeden den, kdy naposledy jedl, a jediné, co ho udržovalo v chodu, byl sled událostí. Také se potřeboval vyspat. Po jídle se natáhl a okamžitě usnul.

Probudil ho zvuk odemykaných dveří, a donesli mu další podnos s jídlem. Gnom se na něj ani nepodíval a zase za sebou dveře zamkl. Pen se zadíval ven skrz mříže jediného okna, které sklad osvětlovalo. Nebe bylo nádherně zbarvené buďto svítáním nebo západem slunce. Usoudil, že to bude soumrak. Prospal celý den.

Posadil se a snědl jídlo. Poprvé od té doby, co byl uvězněn, si vzpomněl na své přátele, kteří zůstali v ruinách Stridegate. Aspoň že oni byli v bezpečí. Nebo jim přinejmenším nehrozilo žádné nebezpečí od druidů. Stále ještě ale zůstávali obklíčeni křemyly, daleko od jakékoli pomoci. Kermadec je na svobodu samozřejmě dostane. Nebo Khyber s použitím své magie. Ale i potom jim bude trvat nejméně týden, než se odtamtud dostanou, a ještě déle jim bude trvat cesta do Paranoru. Tagwen to myslel dobře, když slíbil, že pro něho přijdou, ale Pen věděl, že se na to nemůže spoléhat. Tím, že souhlasil s odchodem s druidy, jim dal svobodu, ale sobě

tím moc nepomohl. Ať už Tagwen slíbil cokoliv, Pen věděl, že se musí spolehnout jen sám na sebe.

Přemýšlel o tom, co to pro něj znamená. S výjimkou nečekané pomoci od druidů, kteří ještě zůstali Ard Rhys věrní, se musel dostat do komnaty své tety s talismanem v ruce, a ten bude muset rychle použít. Taková akce vyžadovala, aby věděl, jak na to. Neměl ani ponětí, co dokáže. Nevěděl vůbec, jak vyvolat jeho kouzelnou moc. Musel vůbec něco udělat? Nebo tam může jen tak stát a čekat, až bude přenesen pryč?

Velikost toho, v co doufal, ho na okamžik roztrásla, a ještě předtím, než se z toho vzpamatoval, se otevřely dveře skladiště a objevili se jeho věznitelé.

Seděl na lavici, zíral na ně a zkoumal jejich tváře, jestli z nich nevyčte, co bude následovat. Traunt Rowan se zdál být nervózní. Pyson Wence vypadal jen podrážděně. Autoritativně vstoupili do místnosti, a Penovi bylo jasné, že jde do tuhého. Zhluboka se nadechl, donutil se nepodívat dolů na hůl a vstal. „Jsem připraven vám říct to, co chcete vědět," řekl. Rozhodl se, že už nebude okolkovat, a viděl, že jeho slova měla na oba uklidňující účinek, i když Pysonovo obočí zůstalo zamračené a oči skeptické. „Co si myslíš, že chceme vědět, človíčku?" zeptal se ho tiše.

„Chcete vědět, co jsem tam dělal. Chcete vědět, proč jsem se vydal na tak dalekou cestu. Chcete vědět, jestli to má něco společného s mojí tetou. Že je to tak?"

Pyson Wence se chystal odpovědět, ale Traunt Rowan mu pohybem ruky naznačil, aby byl zticha. Zavrtal se očima do Pena. „Myslím si, že ses rozhodl si s námi nezahrávat, mladíku, a proto s tebou budeme hrát na rovinu i my. Skutečnost, že ses nám vzdal, abys zachránil své přátele, mi napovídá něco o tvém charakteru. Něčeho takového si vážím. Nebudu ztrácet čas přesvědčováním, že až tohle všechno skončí, vrátí se tvůj život do normálních kolejí. To na mně nezáleží. Ale mohl by sis pomoci - a svým rodičům - když budeš dělat přesně to, co jsi navrhl. Řekni nám, co chceme vědět, a já zvážím, čím bych ti mohl pomoci. Mám v této záležitosti jistý vliv. Shadea a'Ru je naší vůdkyní, ale já i Pyson máme určité postavení."

„Silnější, než si ona myslí," dodal Pyson zamračeně a očima přelétl místnost, jako by se obával, že ho mohl někdo slyšet.

„Ještě jednou opakuji, že jsme za tebou neposlali Aphasia Wye," pokračoval Traunt Rowan. „V tomhle s tebou souhlasíme. Byl monstrem. Jsme rádi, že je mrtvý. Ale měl bys vědět, že si myslíme, že tvoje teta je taky monstrum. Jen jiného druhu." Odmlčel se. „Víš, co jsme s ní udělali?"

Pen přikývl. „Poslali jste ji do Zapovězeného."

V očích obou viděl úžas. Věděl víc, než si mysleli, že ví. „Jak to víš?"

„Řekla mi to," odpověděl. „Přišla ke mně ve snu a řekla mi, že je vězněna druidy. Žádala mě, abych jí pomohl. Nevěděl jsem, co si o tom mám myslet, ale potom přišel Tagwen do Patch Run a řekl mi, že se ztratila, a tak jsem se rozhodl udělat, o co mě požádala,"

„A to bylo co?"

„Abych odcestoval do ruin Stridegate. Abych hledal pomoc, která se dá získat jenom tam.“

Pyson Wence se zamračil. „Jaký druh pomoci? Proč by žádala o pomoc tebe a ne svého bratra?“

Penovi se honily hlavou myšlenky. „Já nevím. Tedy ze začátku jsem to nevěděl. Myslel jsem si, že to není skutečné. Ale bál jsem se to ignorovat.“

„Takže ses vydal na cestu jen tak?“

Pen se zhluboka nadechl. „Tagwen přišel za otcem s prosbou o pomoc při hledání Ard Rhys. Myslel si, že otec může použít své kouzlo, aby zjistil, kam zmizela. Ale můj otec i matka byli zrovna na cestách a doma jsem byl jen já. Pak se objevil ten druid na Galaphilu, a tak jsme utekli. Pronásledoval nás až do Černodubí, teprve pak jsme se mu ztratili. Pak jsme na mém skifu odletěli do Západní země a požádali o pomoc Ahrena Elessedila, a ten nám dal větší loď a vzal nás na sever do Anatcherae. Ale Galaphil nás znovu našel a sledoval nás přes Lazareen do Strusek a pak vybuchl a Ahren a trpaslík zahynuli.“

Odmíchl se, aby zjistil, jak budou reagovat. Věřili něčemu? Snažil se co nejvíce přiblížit pravdě, aniž by řekl něco důležitého.

„Terek Molt byl vždy netrpělivý,“ zavrčel Pyson Wence a rukama udělal odmítavé gesto. „Tentokrát ho to stálo víc, než očekával.“

„Co jsi dělal potom?“ zeptal se Traunt Rowan.

„Pokračovali jsme dál na sever do Strusek. Stále jsme ještě měli vzdušnou loď. Letěli jsme až do Taupo Rough. Setkali jsme se s Kermadecem a ten souhlasil, že nás dovede do Stridegate. Potom jste se objevili vy, a my jsme se znovu dali na útěk.“

Následovalo dlouhé ticho, ve kterém ho oba muži pozorovali a přemýšleli, zda mluví pravdu. Pen jim hleděl přímo do očí a přál si, aby mu věřili.

„A po celou tu dobu vás sledoval Aphasius Wye?“ zeptal se ho Jižan tiše.

Pen zavrtěl hlavou. „Nejdřív jsem o něm vůbec nevěděl. Poprvé se objevil v Anatcherae, když jsme unikli trpaslíkovi. Hnal se za námi doky až k lodi. Pak jsme ho viděli, až když jsme se dostali do krajiny za Struskami. Tam nás zase začal pronásledovat. Ale ztratili jsme se mu. Pak se objevil v ruinách. Nikdo z ostatních ho neviděl, jen já. Nějak se dostal na ostrov a hledal mě.“

Zarazil se. „Jestli jste ho za mnou neposlali vy, kdo tedy?“

Traunt Rowan našpulil pusou. „Tvoje teta má mnoho nepřátel, Pene. Ne všichni jsou druidové.“

Odpověď, která neodpovídá na otázku, pomyslel si Pen.

„Něco tady nehraje,“ ozval se najednou Pyson Wence. „Aphasius Wye vás sleduje až do Stridegate, ale dvakrát se vám během cesty podaří se mu ztratit, což se ještě nikdy nikomu nepodařilo. Pak tvrdíš, že se dostal na druhou stranu mostu, přes který se můžeš dostat jenom ty, a navíc ho ještě zabiješ? Ty? Kluk? Myslíš si, že jsme nějakí hlupáci?“

Pen rychle potřásl hlavou. „Já jsem ho nezabil. To udělali duchové. Ti, kteří žijí na ostrově. Říkají jim aeriadové. Oklamali ho, vylákali ho na okraj propasti. Ve tmě byl

zmatený. Spadl a ten pád ho zabil. Dno propasti je hluboké. Je tam spousta kamení a spletených kořenů."

Pyson Wence se na něho vrhl, chytil ho pod krkem za košili a přitiskl ho k přepážce. „Aphasius Wye viděl ve tmě líp než většina koček," zavrčel. „Byl to zkušený lovec. Nic ho nemohlo zmást. Jakmile zachytil něčí pach, nic ho nesvedlo ze stopy. Ani ve tmě ne! Ty nám lžeš, človíčku!"

Jeho stisk byl tak silný, že Pen nemohl dýchat, natož mluvit. „Bylo to kouzlo!" povedlo se mu zachrčct.

Pyson Wence jím smýkl na podlahu a nakopl ho. „Kouzlo? Jaké kouzlo? Kouzlo těch duchů, o kterých jsi mluvil? Jaké by to museli mít kouzlo, aby zastavili Aphasia Wye? To sis vymyslel, kluku!"

Pen prudce potřásl nesouhlasem hlavou a oběma rukama si držel bolavý krk. „Ne, to není pravda! Nevěděl jsem, že tam jsou, když jsem přišel do Stridegate. Nevěděl jsem nic víc, než co mi řekla teta ve snu. Měl jsem tam jít a najít něco, co by mi mohlo pomoci. Tak jsem tam šel. Ti duchové byli jejími prostředníky v komunikaci se mnou. Skrz ně za mnou přišla na ostrov a řekla mi, že pokud v ní někteří druidové dosud věří, je ještě šance, že by mohla utéct. Říkala, že víra vytvořila spojení s ní a pomůže jí najít cestu zpátky!"

Pyson Wence ho bolestivě nakopl. „Víra v ni? Ta že ji dostane ze Zapovězeného? Tohle ti říkala?" Znovu Pena nakopl a podíval se na Traunta Rowana. „Pojďme ho zabít teď, ať už od toho máme pokoj!"

Vyšší Jižan, jak se zdálo, to zvažoval, ale potom zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne." Přesl k nim, odstrčil menšího muže stranou, sehnul se a pomohl Penovi na nohy. S rukama na jeho ramenou ho dotlačil zpátky k lavici a donutil ho sednout.

Poklekl a díval se Penovi přímo do očí. „V jedné věci má pravdu," řekl tiše. „Ty nám lžeš. Myslím, že jsme se dohodli, že budeš mluvit pravdu."

Pen nemohl dýchat, a také se mu sevřel žaludek. Na chvíli si myslel, že omdlí, ale přemohl se, aby jim nedal pocit převahy. „Nelhal jsem!"

Traunt Rowan potřásl nesouhlasně hlavou. „Tvoje teta tě hnala celou cestu do Stridegate, aby ti řekla, že víra jí pomůže ke svobodě? Proč ti to neřekla ve tvém snu, Pene? Proč, jen tak mimochodem, se nespojila s tvým otcem, který by pro ni byl schopen udělat víc? Proč si vybrala tebe, kluka, který toho bez pomoci moc nedokáže?"

Pen se podíval na své sevřené ruce. „Tak jo. Bylo v tom ještě něco jiného. Když jsem se dostal na ostrov, musel jsem něco udělat. Musel jsem najít určitý strom, takový, jaký jsem nikdy předtím neviděl. Měl jsem ho najít a vyrýt její jméno na kmen. Strom do něj vypustil mizu a tím bylo uvolněno určité kouzlo. To bylo to, co mě zachránilo před Aphasiou Wyem. To ho ode mě drželo, zmátlo ho a donutilo ho ve tmě spadnout do rokle. Kouzlo bylo toho součástí, poslané ze Zapovězeného a vyvolané vyrytím jejího jména. Nebylo tam její tělo nebo mysl nebo cokoli, čeho jste se mohli dotknout. Myslím, že to byl její duch."

Ten příběh byl přesvědčivý, vysvětloval kouzlo a jeho účinek a byl podán tak, jak by mu rozumělo dítě. A dokonce se trochu zakládal na pravdě.

Traunt Rowan se usmál. „Zajímavé. Copak to všechno nemohl udělat tvůj otec? Musel jsi to být ty, ještě nedospělý kluk, Pene?“

Pen přikývl. „Ovládám jisté kouzlo, které můj otec nemá. Není to nic moc. Rozumím myšlení a úmyslům ptáků, rostlin a zvířat podle jejich pohybů a zvuků. Ne že s nimi komunikuji, ale něco na ten způsob. Moje teta věděla, že dokážu vyrýt písmena do stromu, aniž bych mu ublížil, a to jí umožní se se mnou spojit ze Zapovězeného.“

To byla absolutní lež, ale dostal se v ní tak daleko, že ji musel podepřít nějakým výkladem, jak se věci udály. Cítil, jak jeho věrohodnost bere za své, a v předstíraném rozhořčení rozhodil rukama.

„Já tomu také nerozumím. Můžete mi věřit nebo ne, mně je to jedno! Ale miluji svoji tetu, a udělal jsem, co jsem musel, abych jí pomohl. A když mě o to požádá, udělám to znovu, abyste věděli! Ona není monstrum, ať si říkáte cokoli.“ Divoce se podíval na Traunta Rowana. „A už toho mám dost! Vy my nevěříte nic z toho, co jsem vám řekl! Fajn. Už vám nic říkat nemusím!“

Z druhého konce místnosti se ozvalo zavrčení Pysona Wence. Traunt Rowan zůstal na místě, kde byl, a sledoval Penův obličej pohledem, který Pena velice zneklidňoval. Uvědomil si, že druid ví, že lže. Nevěděl, jak to poznal, ale věděl to.

„Možná bys svá slova radši vzal zpátky,“ řekl. „Slyšel jsi Pysona. On si myslí, že bychom tě měli zabít a mít pokoj. Vždyť už máme tvoje rodiče. Nebylo by příliš těžké je také nechat zmizet. Ty tomu můžeš zabránit, ale zdá se, že to udělat nechceš.“

Pen zavrtěl hlavou. „Ale jistě že chci! Ale mám pocit, že nemůžu zabránit ničemu. Vy si s námi uděláte, co budete chtít, tak jako tak. Stejně jsem vám řekl všechno, co vím.“

„Všechno, co víš?“ dotíral na něj Traunt Rowan. „Ty jsi nám řekl všechno?“

Pen věděl, že tohle je konec; cítil to až do morku kostí v hlase tazatele. Ale nemohl nic dělat, ani kdyby chtěl. Stiskl rty. „Všechno.“

Traunt Rowan pomalu pokýval hlavou a začal se zvedat. Přitom sáhl pod lavici po zašpiněné holi a zvedl ji. „To pro tebe asi bude překvapení, že tato obyčejná hůl, o kterou ses opíral, abys ulevil bolavé noze, je něčím úplně jiným, než se zdá být.“

Držel ji Penovi před obličejem, aby se mohl podívat, ale z jeho dosahu, a pohrával si s ní jednou rukou. Pen měl pocit, že ho opouští všechna síla. Myslel si, že na hůl zapomněli a její tajemství zůstane zachováno. Myslel si, že druidy přelstil.

„Ty sis myslel, že je tohle jenom obyčejná hůl, vid', že jo?“ zeptal se Traunt Rowan toho druhého.

Pyson Wence se postavil vedle něho a v obličejí se mu objevil úžas. Evidentně přehlédl něco, co Trauntovi Rowanovi neušlo. „O čem to mluvíš?“

Jižan pomalu přejížděl rukou po dřevě a setřel tak z hůlky špínu a bláto, až se celá leskla a objevily se na ní jemně vyryté runy. Lehce na ni foukl, aby odstranil všechen prach, a ještě ji přetřel rukávem.

„No,“ usmál se radostně na Pena. „Sám to vidíš. Co si o tom myslíš? Pysone?“ Otočil se na druhého druida. „Není to překvapení?“

Pyson Wence se chtěl na Pena vztekle vrhnout, ale Traunt Rowan ho zadržel. „Ne, co to děláš? To není potřeba. Slyšel jsi Pena, on nevěděl, co to je. On ji jen

náhodou cestou zvedl, když se procházel po lese, a nechal si ji, protože se o něco potřeboval opřít. Že je to tak, Pene?"

Pen neříkal nic, jen sledoval toho druhého způsobem, jakým by myš sledovala hada. Traunt Rowan to věděl od začátku. Tahal Pena za nos a nechal ho vyprávět cokoli, co si vymyslí, protože věděl, že tajemstvím, které skrývá, je hůl.

„Človíčku, než se tohle všechno vyřeší, chci tě vidět zdeptaného viset na háku na maso!" zasyčel na něj Pyson Wence. Zadíval se na Traunta Rowana. „Na co čekáme? Nech to teď na mně, a budeme znát pravdu za chvíli!"

Traunt Rowan potřásl hlavou. „Ne, dokud si to s ním nevyřídí Shadea. Nechtěl bych jí vysvětlovat, proč jsme ho neudrželi naživu, dokud ho nevyslechla." Usmál se na Pena. „Tohle se bude vyvíjet tak, jak jsi chtěl, Pene. Ale ne pro tvoje rodiče. Neměl ses snažit být tak mazaný. Jsi jenom chlapec, a kluci si o sobě vždycky myslí, že jsou chytřejší než ostatní."

Pen měl potíže s dechem. Věděl, že by měl něco udělat nebo říct, ale nic ho nenapadlo.

Traunt Rowan ho chvíli pozoroval a pak netrpělivě potřásl hlavou. „Ztratil jsi řeč?" Potěžkal hůl a hodil ji Pysonu Wencovi. „Co si o tom myslíš, Pysone? Dokážeš to přechíst? Myslím, že je to elfsky. Hodně staré."

Gnom runy chvíli studoval a pak netrpělivě zavrtěl hlavou. „Nic takového jsem ještě nikdy neviděl. Třeba něco najdeme v knihách v Paranoru. Záleží teď na tom?"

„Nevím. Pene, co ty o tom víš?" obrátil se Traunt Rowan na Pena. „Viděl jsi už někdy ty značky? Ne?" Sevřel rty. „Třeba bychom se měli podívat, jestli jsou skutečné."

Vzal hůl z Pysonových rukou, upustil ji na zem a ukázal na ni prstem. Z něj mu vytryskl modrý oheň, který celou hůl obalil. Pen proti své vůli vyskočil a snažil se hůl zvednout. Traunt Rowan ho jakoby nenuceně odmrštil na zeď tak silně, že Pen málem omdlel. Hůl na zemi v prudkém ohni poskočila, ale k jeho překvapení nevzplanula. Druid to zkusil znova, oheň mu vytryskl z prstů v nové vlně, olizoval a pokryl opět celou hůl. Ale zase se nic nestalo. Když oheň uhasl, dřevo zůstalo neporušené.

Pyson Wence popadl hůl a mrštil jí proti stěně, ale jen se bez poškození odrazila zpátky.

„Kouzlo, a to hodně mocné," prohlásil Traunt Rowan tiše a pohlédl na Pena. „To je pro Ard Rhys, Pene? Mám pocit, že je. Takový nějaký talisman, který ji má osvobodit."

Pen se snažil vypadat nezúčastněně, nechtěl dát své pocity najevo ani výrazem, ani očima. Snažil se předstírat, že cokoli se tu stalo, není důležité. Ale zasáhla ho prudká bolest, jak dopadl zpátky na lavici a praštil se, a jeho naděje, že by mohl něco ovlivnit, se znovu rozplynuly.

„Teď mluvit nechce, ale bude a to brzy," sykl Pyson Wence. „Posloucháš mě, človíčku?"

Traunt Rowan pokročil dopředu a zvedl Pena z lavice, až měli obličej ve stejné výšce. „On tě slyší, Pysone." Přitáhl si chlapce k sobě, až se málem dotýkali nosy. „Máš strach o svoje rodiče, Pene?" zašeptal. „Já jsem se o svoje také strachoval, ale

to nestačilo, abych je zachránil. Ty si myslíš, že Gianne Ohmsfordová stojí za to, abys za ni dal život, ale mylíš se. Zabíla moje rodiče, a stejně tak zabije i tvoje, že je tomu tak? Je to monstrum, Pene. Vždy byla a navěky bude. Až na to, že teď je tam, kam patří - mezi ostatními monstry."

Pustil chlapce zpátky na lavici. „Zatímco poletíme do Paranoru, přemýšlej o tom. Mysli na to, jak moc pro tebe znamená."

Celý zrudlý od toho, co říkal, od Pena odstoupil. Pak se obrátil a s holí a Pysonem Wencem opustil místnost.

„Co tady děláš?" ozval se za Khyber hlas, a ona se prudce otočila.

Byl soumrak následujícího dne, světla ubývalo, a tak jen rozeznala, že se jedná o jednoho Gnoma z posádky. Samozřejmě že on ji také nemohl vidět jasně, takže mohla zareagovat dřív, než by zjistil, kdo je. Rychlý pohyb jejích prstů mu přivodil pocit, že slyší neznámé zvuky, takové, které mu připadaly nebezpečné. Když se rozhlížel, co se děje, prohrábla vzduch kolem sebe, vytvořila mlhu a zmizela.

To byla jedna z těch malých dovedností, které se naučila od Ahrena Elesedila, když byla několik týdnů na palubě Rejnočka. Bylo to tak strašně dávno, pomyslela si. Vzpomínky ji rozesmutnily. Moc si přála, aby mohla spoustu věcí změnit, ale věděla, že to není možné.

Ohlédla se na Gnoma, který se nechápavě rozhlížel kolem sebe a snažil se zjistit, co se vlastně stalo. To bylo poprvé, co ji někdo přistihl, ale ona byla na takovou možnost připravená. Přesto bude muset být mnohem opatrnější. Jedna taková příhoda asi projde bez povšimnutí, ale další by mohla upoutat pozornost.

Již se dostali z Klu a letěli na jih podél hřbetu Umrlčích hor k Lazareenu. Tam, kde ubývající světlo zbarvovalo horizont na červeno, byla pustá nehostinná území Království umrlčí hlavy. Na jihozápadě se rozprostírala zelená krajina. Příští den, možná někdy před večerem, dorazí do Paranoru. Válečné lodi druidů byly rychlé a bez překážek a bezstarostně přelétaly přes nebezpečná území. Jen málo nepřátel by se opovážilo napadnout jednu válečnou loď, natož tři.

Chvilí pozorovala zem pod sebou, pak se vydala k palubnímu otvoru na zádi na pravoboku. Na palubě skoro nikdo nebyl, posádka dole večeřela a noční hlídka ještě nahoru nedorazila. Spatřila jen pilota a dva členy posádky, kteří zabíjeli čas, než se budou moct najíst a jít spát.

Když už byla u palubního otvoru, uviděla z Athabasky vyrazit proud světla, které letělo přímo na levobok. To světlo bylo neočekávané a silné a vyrazilo odněkud z podpalubí skrz okenice. Hned poznala, že je to kouzlo. Jen se ohromeně zastavila, a pak to blesko ještě jednou.

A to bylo všechno. Čekala, ale žádné světlo se už neobjevilo. Zaposlouchala se, ale neslyšela nic, co by událost nějak vysvětlovalo. Pokusila se zjistit původ s použitím své magie, ale vlny způsobené loděmi smazaly všechny stopy. Byl to Pen?

Nemohla to nijak zjistit. Nebude vědět, na čem je, dokud nepřistanou v Paranoru, a možná ani pak ne. Zadívala se na temnou masu Athabasky. Ta loď byla pouhých sto yardů od ní, ale bylo to stejné, jako by to bylo sto mil.

Se zoufalstvím a znechucením se protáhla palubním otvorem a doufala že se alespoň trochu vyspí.

Kapitola 4.

Rue Meridian seděla opřená o vzdálenější stěnu cely a civěla na uzamčené dveře. Její vězení se stejně jako Bekovo nacházelo hluboko pod stěnami a budovami Pevnosti. Byly tu jen jedny dveře, celé kovové až na škvíru dole, kterou mohli její věznitelé poslat dovnitř táč s jídlem, aniž by dveře museli otevřít. Navíc měly několik otvorů ve výši očí, kterými dovnitř pronikalo světlo pochodní z chodby. V cele byla kostra postele s matrací a dekou, kbelík sloužící místo záchodu a koště. To koště byla záhada. Měla si celu zamést, když v ní bylo příliš prachu? A nebo s ním měla vymetat pavučiny?

Od chvíle, kdy ji zavřeli, se ven nedostala. Ani jednou, ani na chvíli. Nikdo ale také nevstoupil dovnitř. Slyšela, jak se strážé pohybují po chodbě a jednou nebo dvakrát se je pokusila zahlédnout škvírami. Strážci se ale pohybovali mimo její dohled a mluvili mezi sebou tak tiše, že nerozuměla ani slovo. Nepromluvili na ni ani skrz dveře. Mimo donášku jídla a občasného vyprazdňování kyblíku jí nevěnovali žádnou pozornost. Pochopila, že v myslích svých věznitelů jako by ani neexistovala.

A tak seděla a čekala, že se něco stane, a zároveň přemýšlela, jak by mohla utéct.

Neustále také myslela na svého syna, šílená strachy, jestli je v bezpečí. Její manžel byl vynalézavý a dokáže se o sebe postarat sám. A o sebe se také nebála. Ale Pen neměl jejich nadání a zkušenosti, a mohl by být vydán na milost a nemilost toho, kdo se ho pokusí najít. O Shadee a'Ru věděla dost, aby si dokázala představit její odhodlání Ohmsfordy vyhubit. To neskončí s Grianne, i když právě ona byla důvodem té čistky. Bude to pokračovat, dokud nebude z tváře Čtyřzemí vymazán poslední Ohmsford.

Přemýšlení o tom v ní vyvolalo vztek. Druidům nikdy nevěřila, nikdy se nestarala o jejich tajnůstkářské způsoby a intrikánské plány. Stačilo, když znávala jenom jednoho, a tím byl Walker Boh neboli Poutník. A teď jsou jich tucty, a to nejenom mezi hradbami Paranoru, ale ve všech oblastech Čtyřzemí. Vždy měla v jejich přítomnosti pocit nebezpečí, především z Grianne jako Ard Rhys. Svůj názor na Bekovu sestru nezměnila. Pro ni byla vždy čarodějkou Ilsou. Přes Bekovo ujišťování nikdy nevěřila, že její proměna z temné čarodějky v bílou byla skutečná. Tento její postoj zaujímal i mnoho jiných. Chápala, proč se jí někteří z druidů chtějí zbavit.

Ale jejím největším problémem byla jistota, že jejich spojení s ní pro ně všechny znamená nebezpečí. Vůbec nezáleželo na tom, že se s Ard Rhys nestýkali a druidské zákony se jich netýkaly. Bylo úplně jedno, že žijí naprosto jiným způsobem. Krev a minulost je nerozlučně spojovaly. Bylo jí vždy jasné, že až jednou kotel nespokojenosti s Grianne jako Ard Rhys přeteče, spláchne i je.

Její současná situace to potvrzovala.

Zírala na železné dveře a vyčítala si, že ji nenapadlo si schovat do boty vrhací nůž. Přála si, aby měla jakoukoli zbraň. Přála si, aby mohla být alespoň dvě minuty sama na druhé straně dveří.

Po nějaké chvíli si zdřímla a nechala se unášet myšlenkami na svou rodinu a lepší časy. V temném vězení byl spánek nejlepším způsobem, jak se uvolnit.

Nevěděla, jak dlouho spala, jen si uvědomila, že se vzbudila náhle a nečekaně kvůli podivnému zvuku, který se ozval někde za stěnou její cely. Nechápatě zamrkala, a pak jí došlo, že to byl zvuk, jako by něco spadlo. Posadila se a zaposlouchala.

Pak se se skřípáním kovu o kov otočil v zámku klíč. Rychle vstala a nabrala dech, aby se uklidnila a pročistila si spánkem omámenou mysl. Nevěděla, co se na ni chystá, ani jak se má na příští okamžiky připravit. Popadla koště, tu jedinou věc, která mohla sloužit jako zbraň, a přešla blíž ke dveřím.

Dveře se otevřely a dovnitř vstoupila postava v černé kápi. Rukou v rukavici jí naznačila, aby byla zticha. „Počkej!“

Oběma rukama si shrnula kápi, a ona zjistila, že stojí proti mladému muži s tázavým pohledem v kostnatém obličejí. Zamrkal na ni a usmál se. „To nebudete potřebovat. Přišel jsem vám pomoci.“ Otočil se rychle přes rameno do chodby za sebou, až mu do očí spadly zplhlé hnědé vlasy. „Pospěšte, nemáme moc času. Brzy zjistí, že jste pryč, a budou vědět, kde vás hledat.“

Šla s ním, šťastná, že bude svobodná, že se dostane z Pevnosti, a ani se na nic neptala. Prošli z cely do chodby, kde uviděla na zemi strážce v bezvědomí. Nikde neviděla žádnou krev, ani že by měl nějaká zranění.

„Uspávací lektvar,“ zašeptal její mladý zachránce radostně. „Dostal ho i ten nahoře. Abyste nemohla utéct, zabezpečili se odzdoła nahoru, ale ne shora dolů. Předpokládali, že jakýkoliv pokus o útěk bude vycházet od vás. Myslí si, že tu nemáte žádné přátele.“

„Já jsem si myslela totéž,“ podotkla a sehnula se, aby vytáhla strážcovu dýku.

„Ale ano, máte,“ odpověděl rychle. „Několik. Přinejmenším nás dva. Já jsem ten, kdo podstrčil vašemu manželovi papír s varováním, když jste přijeli. Ale až doteď jsem víc udělat nemohl. Pojdte, honem!“

Tiše procházeli zšeřelou chodbou. Světlo z pochodní, umístěných na stěnách, vrhalo na kamennou podlahu žlutavé světlo. Snažila se zachytit nějaké zvuky, ale neslyšela nic. Při úpatí schodiště se její zachránce zastavil a zíral nahoru do tmy. Dolů nepřicházelo žádné světlo.

Podíval se na ni. „Nechal jsem nahoře zavřené dveře. Během další hodiny se strážce měnit nebudou, ale nechtěl jsem nic riskovat.“

Znovu se na ni usmál tím nakažlivým úsměvem. „Já jsem Trefen Morys.“ Napřáhl ruku a ona mu ji rychle stiskla. „Já a Bellizen jsme stále ještě loajální Ard Rhys. A vám a vašemu manželovi.“

„Kde je Bek?“ zeptala se rychle.

„Uvězněný, stejně jako vy. Nemohl jsem riskovat se k němu dostat dřív, než budete volná. Je pod ostrým dohledem a varovali ho, že když se pokusí utéct, zabijí vás. Bojí se jeho kouzla. Myslí si, že když budou mít kontrolu nad ním, nebude s vámi žádný problém. Tak jsem vás osvobodil jako první, abych mohl osvobodit i jeho.“

Souhlasně pokývla hlavou. „To zní rozumně, Trefene Morysi.“

Začervenal se. „Doufám, že budete mít příležitost to říct mojí paní.“ Zamračil se. „Když zmizela, věděl jsem, že v tom Shadea a'Ru a ti její přísluhovači mají prsty, hlavně poté, co převzali vládu nad řádem. A pak zmizel Tagwen a doneslo se nám, že hledají vás a vašeho syna. Bylo jasné, že se snaží zastavit jakoukoliv snahu najít mou paní.“

„Víš, kde je Pen?“ zeptala se dychtivě. „Našli ho? Přivedli ho sem?“

Zavrtěl hlavou. „O vašem synovi se nic neví. Vím, že ho sem nedovedli. To bych musel vědět. Oba sledujeme všechny novinky.“ Uchopil ji za paži. „Čekali jsme na tu správnou dobu, kdy vás bude možno osvobodit, ale nemohli jsme to udělat, dokud tady v Paranoiu byla Shadea a ostatní. Ale teď odcestovala na jih na schůzku s federálním ministrem a vrátí se až za několik dní. Její nejbližší společníci, Traunt Rowan a Pyson Wence, odpluli před pár dny na sever.“ „Aby našli Pena?“

Přikývl. „Pokusíme se k němu dostat první, jakmile vy dva budete na svobodě a budeme mít kontrolu nad vaší vzdušnou lodí. Tím naše úlohy tady skončí. Na pomoc naší paní se už víc udělat nedá. Všichni až na pár lidí následují Shadeu. Věří, že ona je ta vůdkyně, kterou řád potřebuje, a že moje paní byla nešťastnou chybou. Cokoliv, čím bychom mohli změnit jejich mínění, zastavení Shadey a nalezení naší paní, se už musí dít odjinud.“

Ukázal nahoru na schody. „Musíme jít. Pojdte za mnou.“ Položil si prst na ústa. „Teď tiše jako myšky.“

Pod vedením mladého druida šli nahoru po kamenných stupních. Rue držela v pravé ruce strážcovu dýku, připravená ji použít. Přála si, aby měla víc než jen tu jednu, ale uvědomovala si, že v případě prozrazení by je nezachránil ani tucet takových dýk. Musela se spoléhat na to, že se jim povede projít nepozorovaně.

Na vrcholku schodiště otevřel Trefen Morys malinko dveře pobité železem a škvírou vyhlédl ven. Ohlédl se, kývl a otevřel je do světla.

Ocitli se ve strážní místnosti, která sloužila jako styčný bod mezi sklepy a zbytkem Pevnosti. Na hácích na stěnách Visely zbraně a brnění a otevřenými dveřmi bylo vidět skladiště plné kápí a bot. Na stěnách hořely pochodně, ale v místnosti nikdo nebyl.

Trefen Morys přešel k jednomu zavřeným dveřím a otevřel je.

Za nimi ležel na podlaze Gnom. Mladý druid do něj strčil nohou, a když se nepohnul, zase dveře zavřel. Pak sundal z jednoho věšáku kápi a podal ji Rue.

„Váš manžel je uvězněn v jiné části Pevnosti. Nechtěli riskovat, že by jeden z vás mohl najít toho druhého a zachránit ho. Ale vím, kam jít a jak se k němu dostat. Může se nám to podařit, když se zbavíme gnomských strážů. Nedělejte si iluze. Jsou to Shadeini muži - nemilosrdní zabijáci placení Pysonem Wencem, kteří nahradili trolly. Mají příkaz vás oba při pokusu o útěk zabít. Takže jim musíme zabránit, aby se dozvěděli, co se tady stalo, dokud se nedostaneme k vašemu manželovi.“

Na chvíli se odmlčel. „A ještě jednu věc musíte vědět. Je důležité, abyste se to dozvěděla hned. Jsou tady teď hrozné poměry. Mnoho druidů bylo z řádu vyloučeno a posláno domů. Ostatní se prostě ztratili včetně některých z těch, kteří měli blízko k Shadee. Terek Molt se neobjevil už víc jak měsíc. Před dvěma týdny se ztratila Iridia Eleri. A těsně předtím, než Shadea odcestovala do Arishaigu, byl nalezen mrtvý její

manžel Gerand Cera. Neměl žádné stopy po zranění. Nikdo to neřekne naplno, ale všichni si myslíme to samé - použila ho, dokud se jí hodil. S ostatními to může být stejné."

Zavrtěl hlavou. „Přesto většina řádu stojí za Shadeou. Ať už si o ní v duchu myslí cokoli, věří jí víc, než kdy věřili mojí paní Ard Rhys. Mojí paní uškodilo to, že bývala čarodějkou Ilsou. Na to se zapomenout nedá. Příliš mnoho lidí jí odmítlo odpustit, i když se změnila. A vůbec si neuvědomují, že Shadea je ještě větší zlo. Nevidí, že je to ona, kdo zničí řád, kdo ho dovede k úplnému konci, protože nemá schopnosti mojí paní."

„A nemůže už být Grianne Ohmsfordová mrtvá?" zeptala se Rue. „Máte nějaký důkaz, že tomu tak není?"

Energicky potřásl hlavou. „Kdyby byla moje paní mrtvá, proč by se potom tolik snažili najít vašeho syna? Proč by jim mělo záležet na tom, kam zmizel a co dělá? Ne, oni si myslí, že přišel na způsob, jak se k ní dostat, a že když ho nezastaví, může se mu to povést."

Rue zaslechla kroky venku v chodbě, a oba se tím směrem rychle obrátili. „Vaše kápě!" sykl Trefen Morys a dal si svou na hlavu.

Ale Rue věděla, že je už příliš pozdě na nějaký převlek. Tiše přešla k jedné straně vchodu a čekala, až se dveře otevrou a Gnom vstoupí dovnitř. Pak se širokým obloukem rozmáchla s obráceným nožem v ruce a zasadila mu ránu do spánku, až se svalil jako pytel.

„Pomoz mi," řekla, kopnutím zavřela dveře a popadla Gnoma za ruce.

Společně dotáhli tělo do jednoho ze skladů, svázali Gnomovi ruce a nohy a ústa mu ucpali roubíkem. Bez jediného dalšího slova na sebe rychle pohlédli a s Trefenem Morysem v čele se vydali pryč chodbou, kterou Gnom přišel. Chodby se křížovaly, rozvětvovaly, byla mezi nimi všelijaká schodiště, dveře na nich byly někde zavřené, jinde otevřené a oni jimi procházeli a napínali uši po sebemenším zvuku. Čas běžel, a Rue byla brzy dokonale zmatená. O Paranoru toho stejně moc nevěděla, navštívila ho jen párkrát a nikdy se nedostala mimo hlavní chodby, které vedly do přednáškových sálů nebo komnat Ard Rhys. Tady byli hluboko v podzemí, ve spleti chodeb, které v životě neviděla a nešla jimi. Cítila chlad vycházející ze skály. Dokonce ani ústřední vytápění, využívající tepla ze zemského středu, jej nedokázalo zahnat.

Jednou nebo dvakrát se po ní Trefen Morys ohlédl, a pokaždé mu kývnutím dala najevo, že má pokračovat v cestě. Myslela na Beka, který je někde tady, a hlavně myslela na Penderrina, který je kdesi daleko a zranitelnější. Přemýšlela o svém dítěti a o tom, že by si nikdy neodpustila, kdyby se mu něco stalo.

Konečně Trefen zpomalil, pak se zastavil a přikrčil pod světlem louče. Před ním byly zavřené dveře.

„Tady hlídají dva strážní," zašeptal, když se přikrčila vedle něho. „Musíme je umlčet oba. Za tou místností vedou schody dolů do chodby s celami. Váš manžel je v jedné z nich. Tam hlídá další dvojice Gnomů - jeden u paty schodiště a druhý před celou vašeho manžela. Cokoli by je mohlo varovat, a hned by zaútočili."

Kývla hlavou. „Nebude žádné varování."

„Povedlo se mi před několika dny podstrčit zprávu vašemu manželovi, že mu chce někdo pomoci. Takže bude vědět, že přicházíme, a bude připravený, i kdyby se ho hlídající Gnom pokusil zabít. Moc toho o jeho kouzle nevím, ale předpokládám, že bude stejné, jako má jeho sestra, a tak bude schopen přežít.“ Povzdechl si. „Přál bych si, abych mohl udělat víc.“

Usmála se na něj. „Udělal jste všechno, co se od vás dalo očekávat, Trefene Morysi. Ať už tohle všechno dopadne jakkoliv, vám se nic vyčítat nedá.“

Když se snažila vstát, uchopil ji za paži. „Počkejte.“ Najednou se zdál být nervózní. „Musím vám něco říct. Nejsem válečnický druid. Nejsem vycvičen v používání jakékoliv zbraně nebo kouzla, které by mohlo zbraň nahradit. Také mám kouzlo. Týká se ale studia kamenů a půdy.“

Vytřeštila na něj oči. „Kamenů a půdy?“

Přikývl. „V životě jsem nikoho nezabil.“ Sklopil zrak. „Dokonce jsem nikdy ani nikoho nezranil. Nevím, jak bojovat.“

Zhluboka se nadechla. Sama už bojovala mnohokrát předtím a proti všelijakým podivnostem. Ale tenkrát byla o hodně mladší, tvrdší a pružnější, nezáleželo jí tolik na bezpečí, jako tomu bylo teď. A navíc teď byly v sázce životy jejího syna, manžela a i její vlastní. Najednou si přála, aby tu s ní byl její bratr Redden Alt Mer, tak jako v mnoha jiných případech. Kdyby tu měla Velkého Zrzka, všechno by vypadalo jinak. Stejně tak si ale mohla přát, aby uměla létat.

„Vy nebudete muset bojovat,“ řekla Trefenu Morysi a stiskla mu paži. Viděla, jak se mu v mladém obličejí objevila úleva. „Stůjte za mnou, a kdyby vám něco hrozilo, snažte se nějak chránit. O strážce se postarám já.“ Zesílila stisk. „Ale musíte mi slíbit jednu věc. Kdybych padla, zraněná nebo mrtvá, vy musíte pokračovat. Musíte udělat cokoli, abyste se dostal k Bekovi. Pak ho musíte osvobodit a říct mu to, co jste řekl mně. On bude vědět, co je třeba. Uděláte to?“

Trefen Morys přikývl. „Máte moje slovo.“

Podívala se na dlouhý nůž, který sebrala strážnému, a přála si, aby měla něco většího, s čím by mohla bojovat. Bylo to už před dvaceti roky, kdy čelila něčemu podobnému jako dnes, a věděla, že její instinkty pro přežití jsou již otupělé.

Bude na to mít?

Sledoval pablesky světél z loučí, které tančily na podlaze. Jak tak potěžkávala nůž v ruce, došla k pevnému rozhodnutí. Některé věci děláte proto, že je udělat musíte.

„Dobře,“ řekla a vzhlédla k němu. „Jsem připravená.“

Obezřetně se začali plížit chodbou.

Kapitola 5.

Rue Meridian šla vepředu, Trefen Morys za ní. Došla ke dveřím, zastavila se, podívala se na kliku a pak na mladého druida. Viděl otázku v jejích očích a přikývl, naznačuje tím, že může pokračovat, že dveře nejsou zamčené. Nebyla si jista, jak to mohl vědět, ale musela mu věřit.

Zhluboka se nadechla, položila ruku na těžkou železnou kliku, stiskla ji a prudce dveře otevřela.

Uvnitř byli dva Gnomové. Jeden spravoval zlomenou rukojeť krátkého meče. Druhý stál na druhém konci místnosti u zdi. Oba byli překvapeni, když za ní uviděli mladého druida.

Měla akorát tak čas zaregistrovat otevřené dveře na konci místnosti a Gnoma opřeného o zeď, který se při pohledu na ni vzpamatoval a sáhl po kopí.

Dřív než se dotkl dřevěné rukojeti, hodila po něm obloukem dlouhý nůž takovou silou, že se mu zabořil přímo do hrudi až po jílec. Gnom vydal krátký skřek a s rukama přitisknutýma na jílcí nože se pomalu svezl k zemi. Tou dobou už byla Rue uprostřed místnosti nad druhým strážným. Nešikovně po ní sekl rozbitým mečem, ale ona ho naplocho zachytila předloktím a odhodila stranou. Zaryla mu prsty do krku, že nemohl vydat ani hlásku, a pak ho opakovaně udeřila pěstí do hlavy. S očima v sloup se svalil na zem a zůstal tiše ležet. Ani jeden Gnom se nehýbal. Ani jednomu nenahmatala pulz. Chňapla po dvou dýkách na polici, zastrčila si je za pásek, pak se zamyslela a přidala k nim ještě dlouhý nůž. Obrátila se na zsináleho Trefena Moryse, na kterém bylo jasně vidět že nelhal, když tvrdil, že není bojovníkem. Varovně položila prst na ústa a přistoupila k němu. „Jste v pořádku?“ zašeptala.

S očima navrch hlavy přikývl.

„Tak tedy poslouchejte. Chci, abyste šel dolů po schodech přede mnou. Gnomové nezareagují tak rychle, když před sebou uvidí druida. Budou si myslet, že vás posílá Shadea nebo některý z jejích přísluhovačů. Až přijdete k prvnímu, donuťte ho, aby se otočil tak, aby stál zády ke mně. Dokážete to?“

Ztěžka dýchal, ale znovu přikývl.

„Nemějte strach,“ řekla. „Budeme v pořádku.“

Popostrčila ho k otevřeným dveřím na druhém konci místnosti. Za nimi se spirálovitě odvíjelo ztemnělé schodiště. Musela doufat že se žádný zvuk potyčky nedonesl k uším strážců dole. Bylo to dost rychlé, neměl by být žádný důvod k poplachu. Zastavila se na začátku schodiště a zaposlouchala se.

Nic.

Kývla na Trefena Moryse a hlavou mu naznačila, aby šel před ní. Pohyboval se zdráhavě a toporně, proto mu stiskla rukou rameno, aby nezpanikařil. Sykl bolestí a rychle se na ni podíval, pak se nadechl a kývl, že je v pořádku. Pustila ho, jemně ho popostrčila a sledovala, jak schází dolů.

Čekala, až bude z dohledu za ohbím schodiště, a pak ho po špičkách následovala, přitisknuta k drsné zdi, s jednou dýkou v ruce. Už máme polovinu za sebou, pomyslela si. Ale s těmi dalšími dvěma by mohlo být víc problémů. Bude je muset umlčet jednoho po druhém a to nebude snadné. Bek může být připraven, ale také nemusí; takové náhlé osvobození vás může vyvést z míry bez ohledu na to, jak jste šikovní. Bek byl statečný, ale s bojem zblízka neměl zkušenosti. I když dost pochytil během jejich cesty do Parkasie, bylo to před dvaceti lety a ona byla ochotna se vsadit, že většinu toho, co se naučil, už zapomněl. A navíc v posledních letech ani neprocvičoval Píseň přání. Odmítl ji využívat, rozhodl se, že na tuto část svého života raději zapomene. I když sama to kouzlo neměla ráda a nedůvěřovala mu, přála si, aby se svému daru přece jen trochu víc věnoval.

Tak už to na světě chodí, pomyslela si. Zpětný pohled vás vždycky přesvědčí, že byste měli být na všechno lépe připraveni.

Sunula se k místu, kde bylo světlo při úpatí schodiště silnější. Před sebou slyšela hlas Trefena Moryse a odpověď strážného ve formě zavrčení. Protáhla se za ohyb zdi, aby se na ně mohla podívat. Gnom k ní byl zády. Tak zatím to vychází.

Stoupla si za něj a jedinou rychlou ránou dýkou ho zabila.

V tu chvíli začal Trefen Morys zvracet. Zvuk dávení se nesl chodbou a okamžitě se z šera někdo ozval. Skokem přes mladého druida, bez další snahy o utajení, se Rue dala do běhu, rychle se chápajíc další dýky, protože jediné, na čem teď záleželo, byla rychlost. Ve světle před sebou zachytila nějaký pohyb a přes kouřovou clonu, způsobenou pochodní, viděla posledního strážce s připraveným samostřílem. Když vystřelil, padla na zem, a střela, která ji minula, se odrazila od kamenné zdi a neškodně spadla na podlahu. Už byla zpátky na nohou a běžela, sledujíc, jak její protivník zkušenými pohyby znovu rychle napíná tětívu. Byl evidentně dobře vytrénovaný a nebezpečný.

Zvedl samostříl, a Rue byla ihned znovu na zemi. Ale tentokrát na ni nestřílel, otočil se a snažil se uvolnit těžkou závoru na dveřích cely. Rue si uvědomila, co má v úmyslu, a okamžitě se zvedla. Jeho rozkazy pro takovouto situaci byly jasné. Slyšela, jak se závora uvolnila a dveře se otevřely. Strážný opět zvedl samostříl. Stále ještě byla příliš daleko, aby ho mohla zastavit. Proto na něj začala křičet, a rozmáchla se dýkou, jak nejlépe mohla. Ale v hodů nebylo dost síly, aby ho vážně zranila. Přesto, když mu dýka roztrhla tuniku, otočil se na ni.

Ale to už se Bek Ohmsford hnál ke dveřím a Gnomu jimi praštil. Vystřelený šíp narazil do stropu a spadl na zem. Pak se začal Jižan s Gnomem na zemi prát. Rue vytáhla dlouhý nůž a snažila se běžet ještě rychleji. Někdo vykřikl, a když k zápasícím doběhla, s divokým křikem vrazila Gnomovi ostří do zad.

Gnom zemřel dřív, než mohly jeho ruce uvolnit svůj stisk. Rue tělo odhodila stranou a klekla si vedle svého manžela, protože si povšimla rudé skvrny, rozšiřující se mu po straně hrudi. „Ne!“ sykla a snažila se z jeho oděvu utrhout něco na obvaz.

„Nech toho, Rue!“ Odstrčil jí ruce pryč a potřásl hlavou. V hlase měl bolest a hněv. „Nemáme čas. Musíme odsud vypadnout.“ S rukama přitisknutýma k boku se snažil postavit na nohy. „Jsem v pořádku. Jen mě škrábl do žeber.“

„To bude víc než jen žebra!“ odsekla mu. „Podívej se na tu krev!“

S bušícím srdcem k nim přispěchal Trefen Morys. Podíval se na Beka a zbledl. „Jak je to zlé?“

Bek zavrtěl hlavou. „Teď ne. Kudy se odsud dostaneme? Můžete nás dovést k Rychlé jistotě?“

Mladý druid přikývl. „Bellizen už by tam měla být. Ona ji pro vás hlídá. Můžete chodit?“

Rue dýkou nařezala dlouhé pruhy látky ze své tuniky. Beze slova je začala pevně obtáčet kolem Bekovy hrudi. Opřel se o ni a zašeptal: „Miluji tě.“

A pak už se všichni tři dali do běhu zpátky chodbou, kolem mrtvého muže, zbraní na zemi, krve a zvratků, a nahoru po schodech, až se dostali do strážní místnosti a chodby za ní.

V Pevnosti bylo stále ještě ticho, nikdo zatím nic nevěděl a žádný poplach nebyl vyhlášen. Pak je Trefen Morys vedl jinou cestou, šli po zadních schodištích, aby se dostali do horních pater. Rue se snažila pomoci Bekovi, který začínal ochabovat. Jak běžel, nechával za sebou krvavou stopu. Stále ještě byli ve velkém nebezpečí, jejich útěk závisel na dosažení Rychlé jistoty dřív, než strážní najdou svoje mrtvé druhy.

A nebo budou mít takovou smůlu, že narazí na někoho, kdo je vyradí - a právě to se jim stalo.

Když už se dostali do horních pater, kde vysoká okna propouštěla dovnitř šedavé světlo a byla jimi vidět obloha plná těžkých mračen, vyšel před ně z jedné místnosti Gnom. Všichni strnuli překvapením a pak začal Gnom křičet. Rue mu okamžitě vrazila dýku do prsou a strčila ho zpátky do místnosti, ale to už moc nepomohlo. Křik byl zaznamenán a to, čeho se tolik obávali, na sebe nenechalo dlouho čekat.

Znovu se dali do běhu, Bek měl jednu ruku na rameni Rue a ona ho podpírala v pase. Cítila, jak jí jeho krev prosakuje do oblečení.

„Není to daleko!“ zavolal na ně přes rameno Trefen Morys. „Už za těmito dveřmi!“

Na konci chodby byly těžké dubové dveře pobité železem. Zároveň už ale bylo slyšet blížící se ozvěny kroků na kamenné podlaze. My to nedokážeme, pomyslela si Rue.

Asi sto stop za nimi se zpoza rohu vynořili Gnomové. Bylo jich příliš mnoho, než aby se jim mohli postavit. Když nic jiného, tak měli převahu v počtu zbraní. Rue se podívala na Beka. Jeho oči byly jen štěrbinami v bledé a zpocené tváři. Dech měl povrchní a trhavý. Taktak že neupadl, a nebyl v kondici, kdy by mohl použít své kouzlo.

Konečně byli u dveří a Trefen Morys je trhnutím otevřel.

Rue a Bek se vypotáceli ven a mladý druid je za nimi hned zavřel. Postavil se před dveře a zavolal na ně, aby chvíli počkali.

Začal něco mumlat a mával rukama. Zámky na dveřích se pohnuly a uzamkly.

Otočil se k nim s triumfálním úsměvem. „Umím malé kouzlo.“

Ocitli se na dvoře se vzdušnými loděmi a ani ne sto yardů před sebou uviděli zakotvenou Rychlou jistotu s napnutými plachtami vlajícími ve větru. Byla připravená k odletu. Z pilotní kabiny vyskočila osamělá postava v černém hávu druidů a mávala na ně.

„Bellizen!“ vykřikl Trefen Morys.

Dívka na něj zavolala zpátky a seběhla na palubu. Za chvíli už z jedné strany visel provazový žebřík.

Ale v tom okamžiku se za nimi na hradbách Pevnosti objevili Gnomové. Když viděli, co se děje, řvali vzteky. Rue, stále podpírajíc zraněného Beka, spěchala k lodi. Trefen Morys vyrazil před nimi. Pak ale, když viděl, jaké mají jeho společníci problémy, se vrátil zpátky a podepřel Beka z druhé strany.

„Honem!“ naléhal.

Rue to říkat nemusel. Kolem nich poletovaly šípy vystřelené Gnomy. Rue si najednou uvědomila, že nemá žádnou zbraň, ani nikdo z ostatních, protože všechno nechali při útěku ve sklepeních.

Podívala se na Rychlou jistotu před sebou a pocítila slabé ulehčení, když viděla, že u zábradlí na pravoboku je připevněn lodní samostříl. „Umí Bellizen zacházet s lodními zbraněmi?“ zařvala na Trefena Moryse, aby překřičela ryk útočících stráží. „Nebo vy?“

Mladý druid zavrtěl hlavou. „Ani jeden z nás! Necvičili nás používat zbraně!“

To není dobré, pomyslela si. Zhluboka se nadechla. „Zůstaňte s Bekem!“ nařídila mu.

Pustila manželovu paži a rozběhla se k žebříku. Snažila se ho zachránit, ale zároveň ho nechávala jeho osudu, napospas Gnomům. Nikdy by k lodi nedošel, kdyby se jí to nepovedlo. On i Trefen Morys by zemřeli.

Ale nic jiného se dělat nedalo.

Do stehna se jí až ke kosti zabodl šíp ze samostřílu. Vykřikla bolestí, zavravorala, pak se narovнала a belhala se dál. Šípy kolem ní jen pršely, ale zasáhl ji už jen jeden do ramene. Se stisknutými zuby a rukama v pěst pokračovala dál.

Už jen malý kousek.

S bolestí a horkostí, která jí brala dech, skočila na provazový žebřík. Vylezla až nahoru, a tam ji Bellizen popadla za ruku a vytáhla na palubu. Druidská dívka byla asi tak stejně stará jako Trefen Morys - možná o něco mladší, pomyslela si Rue. Kolem tváře, bledší než její, měla jako helmu nakrátko ostříhané modročerné vlasy. Zírala na Rue obrovskými očima, černými jako bezměsíčná noc. „Co potřebujete, abych udělala?“

Rue zaváhala. Gnomské šípy pršely na lodní palubu a odrážely se od lan a zábradlí jako peříčka. Gnomové, rozezlení nešikovností svých lučištníků a zradou Trefena Moryse, se po lanech spouštěli po stěnách Pevnosti. Mladý druid předvedl pěknou ukázkou druidské magie, když vytvořil mračna vířivého prachu, která skryla jak jeho, tak Beka. Byla to chytrá strategie. Ale jakmile se ti, co slézají, dostanou na zem, mohli by je oba beztak rychle najít.

A lodní samostříl s pomalým rumpálem a jedinou střelou také nebude k jejich zastavení stačit.

„Pomozte mi do pilotní kabiny,“ řekla Rue a pokusila se vstát.

Bellizen byla silnější, než vypadala, pomohla Rue na nohy a prakticky ji odnesla přes palubu a nahoru po třech schůdcích na pilotní stanoviště. Tam Rue, přemáhajíc návaly bolesti a nevolnost stiskla ovladače vzdušné lodi, otevřela energetické trubice, aby uvolnila energii diapsonových krystalů, a připravila páky trysek.

„Přeřízněte záďová a přední kotevní lana," nařídila dívce. „Pak si lehněte na palubu vedle provazového žebříku. Ale ten žebřík nechte dole!"

Bellizen došlo, co má v úmyslu, seskočila ze schůdků a spěchala přeříznout lana. Rychlá jistota se již díky energii, kterou jí Rue dala, rozechřívala. Prach na hradním nádvoří dosud Beka a Trefena Mory se kryl, ale ti, co sešplhali z hradních zdí, už byli skoro u nich. Znovu zavolala na Bellizen, jakmile ucítla, že se loď zhoupla, když bylo přeříznuto záďové lano, a zapotácela se, když ho následovalo i to na přidi.

Rychlá jistota vystřelila kupředu, jako by byla katapultována. Má příliš mnoho energie! Beka a mladého druida by dohonili! Rue spěchala zpátky k ovladačům trysek a zmenšila přísun energie. Vzdušná loď se zatřásla, jako by vzdorovala, ale pak zpomalila. V tom okamžiku se Rue ocitla v hustém mračnu prachu, kolem létaly šípy a kopí, a ryk Gnomů běžících po nádvoří zesílil.

„Beku!" vykřikla.

Velká loď se zatočila a vyčistila tak okolí od prachu, a Rue uviděla svého manžela s jeho zachráncem skoro pod lodí. Přiběhla Bellizen a křikem je navigovala k žebříku. Za chvíli se k němu dostali a začali lézt nahoru, Bek první a Trefen, který mu zespodu pomáhal, za nim. Ale byli příliš pomalí, každý krok jim trval moc dlouho. Bek, který byl zesláblý ztrátou krve a námahou, na žebříku vlastně jen visel.

Rue, skoro šílená, skočila z pilotní kabiny na palubu a utíkala k lodnímu samostřílu. Natáhla naviják, uvolnila západku, zbraň otočila a vystřelila do chumlu právě přibíhajících Gnomů. Tři nebo čtyři se svalili jak hadroví panáci. Ostatní, překvapení nečekaným vývojem, a v nejistotě, co se vlastně stalo, sebou praštili na kamennou dlažbu nádvoří. To dalo Bekovi a Trefenu Morysovi tak akorát čas se dostat k zábradlí, kde na ně čekala Bellizen, aby je vytáhla na palubu.

Rue pustila držadlo samostřílu a běžela zpátky do pilotní kabiny. Nařídila až na doraz trysky mířící přímo vpřed. Rychlá jistota se divoce zakymácela a obrátila se proti vnějším hradbám a Dračím štítům.

V další minutě vyletěla vzdušná loď z nádvoří a stoupala k polední obloze. Opustila Paranor i s jeho druidy, Gnomy a ošklivými vzpomínkami.

Kapitola 6.

V Prekkendorranu svítalo, na východním horizontu se zvedalo nádherné zlatavé světlo a pronikalo do labyrintu kopců a potůčků, kde se schovával Pied Sanderling. Nebe bylo bez mráčku a zářivě modré, vzduch byl nehybný a studený. Do obrysů krajiny se zařezávalo ostré světlo. Byl to prostě den, kdy se dají očekávat velké události.

K místu, kde čekali elfové, se blížila federální armáda, podobná stříbročernému hadovi prodírajícímu se stržemi. Její příchod signalizovalo šoupání bot a řinčení brnění a zbraní dlouho předtím, než se objevila. Během dvou dnů pochodu se setkala jen se zbytky protivníků, kteří jí kdysi v průběhu třiceti let vzdorovali jako mocná síla. Její vojáci si prostě mysleli, že se už nesetkají s žádným výrazným odporem, teď, kdy porazili zadní voje elfské armády.

Možná za svou aroganci a sebedůvěru zaplatí ještě před koncem tohoto dne, pomyslel si Pied. A nebo byla ta arogance namístě a on byl tím, kdo dostatečně nezhodnotil situaci. Jaký měl důvod k přesvědčení, že by mohla ubohá, prořídlá armáda porazit pravidelné vojsko? Věděl, že elfové jsou odhodlaní, rozezlení kvůli ztrátám, které utrpěli, a roztrpčení pomyšlením, že museli utíkat jako stádo.

„Drume," zavolal tiše na svého pobočníka.

S napjatým výrazem v obličeji se Drumundoon připlížil na vrcholek vyvýšeniny. „Kapitáne?"

„Jak se tohle místo jmenuje?"

Drum nevědoucně zavrtěl hlavou. Po čtyřech odlezl k hrstce elfů a pak se vrátil zpátky. „Nemá to jméno. Nikdy nebyl důvod, aby to tu někdo pojmenoval."

Jasně, pomyslel si Pied. Stačí se tu rozhlédnout. Vyprahlá pustina, ve které by nikdo nechtěl žít, poničený kus země, kterým zvířata a lidé co nejrychleji procházejí někam jinam, kde je pohostinnější. Ale potřebovalo to jméno. Dnes ráno silně vnímal svou smrtelnost, a kdyby tu měl zemřít, chtěl by vědět, kde se to stalo.

„Nazveme to Elfí skála," řekl. Přes rameno se na Druma zašklebil. „Toto je místo, kde se elfové stanou skálou, která všechny nepřátele smete. Řekni to ostatním."

Drum na něj vrhl udivený pohled, pak se otočil a šel rozkaz vyplnit. Pied sledoval, jak odchází a cestou dolů potom mluví se skupinami vojáků, a viděl, jak někteří souhlasně přikyvují a ve tvářích se jim objevuje nová odhodlanost. Ti mužové a ženy budou bojovat ze všech svých sil. Jen tak se nevzdají.

Jeho pozornost upoutaly zvuky blížící se federální armády. Vojsko už bylo skoro u nich. Zanedlouho začnou z roviny stoupat na pahorek.

Pied se naposledy rozhlédl po obranných seskupeních, která nařídil.

Ani na jedné straně neviděl elfské lučištníky, kteří byli ukryti mezi balvany a ve skalních trhlinách. Bylo jich tam víc než dvě stě a budou mít dobrý výhled na vojáky Federace, až vyjdou ze stínů. Tento den nařídil používat dlouhé luky, oblíbené zbraně elfských lučištníků, kteří jim dávali přednost před objemnějšími a těžšími samostřily. Jejich velení přenechal Errisu Crewerovi, třetímu nadporučíkovi.

Ze svého vyvýšeného stanoviště letmo zahlédl na pravé straně elfské bojovníky, skryté v roklích. V těch místech byla ukryta skoro čtvrtina jeho malé armády a čekala na příkaz začít bojovat s levým křídlem federální armády. Načasování této akce rozhodne výsledek bitvy. Voják, který měl na starosti velení této skupiny, byl dlouholetý kapitán gardy, který pod Piedem sloužil mnoho let. Na Ti Auberena bylo spolehnutí, a Pied Sanderling mu naprosto důvěřoval, že udělá, co bude moct.

Většina bojovníků, elfské stráže s meči a krátkými kopími, byla soustředěna kolem Pieda a byla provizorně rozdělena na skupiny s nově jmenovanými veliteli a nadporučíky. Protože byli sestaveni ze zbytků zdecimované armády, jen někteří spolu předtím bojovali. To byl značný nedostatek pro boj zblízka, protože jejich životy často závisely na zkušenosti a sebranosti těch kolem. Ale většina z nich už znala trojúhelníkové formace, které se Pied rozhodl tentokrát použít, takže kapitán gardy musel doufat, že v boji si muži zapamatují, že musí udržet jednotku pohromadě, aby se do ní nepřítel neprobil.

Pied se rozhlédl po vojácích kolem sebe, aby zkontroloval, jak jsou připraveni. Ve většině tváří se zračila odhodlanost, a on věděl, že to musí stačit. Čas se krátil a nezbývalo nic jiného než naděje a důvěra. Střídání postupů jednotlivých trojúhelníků dá každé jednotce trochu času, aby se vzpamatovala, a zadním strážím oporu před nebezpečím proražení. Rozhodl se nechat dvě jednotky jako zálohu, kterou by poslal tam, kde to bude nejvíc potřeba. Když budou mít štěstí, nebude je vůbec potřebovat, ale tváří v tvář tomu, co mělo přijít, se na štěstí spoléhat nemohl.

V záloze byli ti nejlepší; neutekli během noci a stále ještě byli živí. Rozhodli se zůstat a stát po jeho boku proti nepříteli, který je už jednou porazil. To vypovídalo o jejich odvaze.

Najednou se objevila první vlna útočné federální jednotky, pochodující ve volné formaci, se zdviženými štíty, ale s meči stále ještě připevněnými popruhy za štíty. Měli průzkumníky na každé straně, ale byli ještě příliš nízko pod stržemi a balvany, za kterými se skrývali elfové. Rozhodli se jít přímo, dělali to, co průzkumníci dělat mají a k čemu mají rozkazy. Pied si nedokázal představit, co si federální velitelé myslí. Možná to, že jsou elfové příliš zmatení, než aby byli schopni se zastavit. Nebo že toho budou schopni až víc na severu. Nebo se spoléhají na posily z Truborohu.

A nebo třeba nepřemýšleli o ničem. Možná se jen pohybovali dopředu, překvapeni, že se po tolika letech něco změnilo. Možná ještě nepochopili, co to znamená.

Pied se ohlédl na veteránského lukostřelce, kterého si vybral, aby dal signál k útoku. Mužův luk byl napnutý a šíp založený. Kývl, že je připraven.

Pied se zhluboka nadechl. V uších mu zněly zvuky procházející armády. Jejich holínky vířily prach a naplňovaly vzduch světlým oparem. Ostří kopí se ve slunci leskla a ranní ticho vystřídaloka pokašlávání a výkřiky.

Trpělivost, přikázal si. Rukama pevněji sevřel meč. Ještě několik vteřin.

Než vydal rukou příkaz lučištníkovi za sebou, nechal projít ústím strže deset řad federální armády. Lučištník si klekl na jedno koleno, natáhl tětívu a vystřelil signální šíp. Ten byl přepečlivě vybraný, s upravenou špičkou, a za letu vydával pištivý až

kvílivý zvuk, který bylo slyšet široko daleko. V tichu časného rána byl ten zvuk ohlušující.

Bezprostředně po něm vystřelili elfové na federální armádu z obou stran. Pištivý zvuk signálního šípu nahradilo hluboké hučení, podobné rojení tisíce včel, až z něho Piedovi poskočilo srdce. Jeho lučištníci, seskupení ve třech řadách za sebou, posílali vlny šípů s ocelovými hroty, které pršely na nechráněné muže. Do ranního vzduchu stoupaly výkřiky a sténání. Tucty federálních vojáků byly mrtvé nebo zraněné dřív, než mohly zareagovat. Když si zbývající uvědomili, co se děje, rozbíhali se okamžitě všemi směry a mezitím umírali další. Takto chycení na volném prostranství neměli šanci se útoku vyhnout. Ani použití štítů jim proti smrtícím střelám nepomohlo. Ať se obrátili kamkoliv nebo udělali cokoli, nějaké střely je dostaly.

Konečně se někdo z velení vzpamatoval a zbytky předních linií se zformovaly a hrnuly se na lučištníky v malých skupinách, zatímco pevné jádro armády se valilo dál - vojáků byly stovky a zaplnily rovinu stříbročernými uniformami.

„Elessedil!“ zařval Pied Sanderling válečný pokřik elfů a vyskočil se vztaženou paží ze svého úkrytu.

V semknuté řadě se elfové vyhnuli ze svých skrýší a s Piedovým válečnickým pokřikem zaútočili na velení Federace. Jižané, kteří se ve snaze lučištníky obklíčit rozdělili, něco takového nečekali. Je pravda, že se s nacvičenou lehkostí shlukli do obranné formace, ale jejich řady už byly tak prořídle, že je nedokázali rychle zaplnit. Elfové se prohnali hlavní linií až do středu a rozháněli federální vojáky, kteří se je snažili zastavit, a s nimi před sebou tlačili i velení armády.

Ale vojáci Federace byli dobře vycvičeni; brzy nastoupili další a ti útok nejdříve zpomalovali a pak ho zastavili úplně, posílení tucty nových oddílů přicházejících zezadu, se štíty a zbraněmi připravenými. Přední řady se klekly na jedno koleno a opřely násady oštěpů o tvrdou zem, zadní jim pak položily kopí přes ramena. Elfové do takovéto stěny narazili, ale nedokázali ji prorazit; zkusili to ještě jednou a opět se jim to nepovedlo.

Pied, který dosud ještě stál s většinou elfského vojska na pahorku, dal lučištníkovi další signál. Dva šípy, letící nad bojujícími vojáky, zapištěly další rozkaz. Ne všichni ho slyšeli, ale ti, kteří si ho všimli, upozornili své druhy, aby se stáhli. Elfové se rychle rozptýlili a kolem šesti bojujících trojúhelníků spěchali na nejvyšší bod vyvýšeniny, kde byli shromážděni zbývající elfští pěšáci.

Trvalo to jen chvíli, než ustoupili, ale dokonce i v tak krátkém čase se na rovinu nahrnuly stovky dalších federálních vojáků, aby se přidali ke svým spolubojovníkům. Byla to o hodně větší armáda, než si Pied představoval, o hodně větší, než byli jeho elfové schopni zvládnout, ale s tím nemohl nic udělat. Zvedl svůj meč podruhé, vykřikl válečný pokřik a poslal zbývající trojúhelníkové formace do boje.

Formace se daly okamžitě do pohybu. Se štíty těsně u sebe a skloněnými kopími představovaly zježenou stěnu ocelových hrotů. Trojúhelníky byly seřazeny ve dvou řadách; tři, každý s osmdesáti muži vpředu, a další tři i o něco napravo za předchozími, postavené tak, aby co nejvíce zaplňovaly případné mezery. Když se všechny vyhnuly na federální armádu, přikázal Erris Crewer znovu lučištníkům střílet

na nepřátele a donutit je tak chránit se štíty. Federální střelci odpovídali střelbou ze samostřílů, ale na své cíle neviděli, a proto museli střílet naslepo.

Federální armáda se zformovala ještě jednou, ale mnoho z těch vojáků, kteří byli v předních liniích, padlo a mezery byly nahrazovány posilami. To vedlo k tomu, že se smíchali lidé z různých jednotek, kteří se navzájem neznali a jejich akce se zpomalovaly, a tak jim nezbývalo nic jiného než se srotit do chumlu a připravit se na útok přicházejících elfů. Jejich velitelé se je snažili zorganizovat, ale zmatek byl tak dokonalý, že nebyly slyšet žádné rozkazy.

Padesát yardů od federální linie se elfové prudce stočili doleva a donutili tak nepřátelské jednotky stát jim tvář v tvář. Přitom, jak se federální vojsko otočilo, aby jim čelilo, odkrylo si levý bok. Ti Aubereni, stále ještě čekající se svými muži ukrytí za balvany, toho hned využil. Ještě dřív než trojúhelníkové formace dorazily k nepříteli, opustil se svými vojáky úkryt a rychle zaútočil. Znovu se jim podařilo přistihnout federální jednotky nepřipravené. Poté, co Jižané odrazili první útok, už druhý nečekali. Auberenovы jednotky napadly jejich zadní oddíly dřív, než si překvapení vojáci mohli připravit zbraně.

Federální armáda, sevřená jako v klepetech, se rozpadla na hrstky mužů, kteří bojovali o přežití. Trojúhelníkové formace na ně útočily jedna po druhé, bodaly je a nutily, aby se přestali držet pohromadě. Nepřátelé se dokázali elfům bránit jen chvíli, pak se jejich šiky rozpadly. Útok jim způsobil drtivou porážku, muži, kteří se pokoušeli utéct, se ocitli v pasti, když narazili na zadní voje, které se stále valily kupředu. Na zemi bylo plno mrtvých a raněných, rovina se změnila v jatka. Porážka Federace byla dokonalá.

Nakonec se Jižanům spolu s přicházejícími voji podařilo stáhnout zpět a uvolnit prchajícím vojákům cestu. Těch ale moc nepřežilo. Vzpomínka na porážku u Prekkendorranu byla v myslích elfů stále živá, a oni byli posedlí touhou po krvi a nedokázali přestat zabíjet ani tehdy, kdy už kolem nich ležely samé mrtvoly.

„Signalizujte návrat,“ nařídil Pied lučištníkovi po svém boku a vyměnil si rychlý pohled s Drumundoem.

Lučištník rozkaz splnil a ranním vzduchem zazněly tři kvílivé zvuky, které se mísily se zvuky bojiště. Elfové, pokryti krví a s divokými pohledy, se neochotně vraceli, nechávající za sebou mrtvé a zem kluzkou od krve.

V dálce se ztrácely poslední zbytky prchající armády.

O třicet minut později stál Pied s Ti Auberem a Errisem Crewerem na pahorku, díval se na masakr dole a snažil se rozpoznat mrtvé a raněné elfy. Brzy mělo přijít poledne; slunce už bylo vysoko, vzduch byl horký a páchl krví a smrtí. Začínala se objevovat velká mračna much. Muži na pahorku radši dýchali ústy.

„Ještě není konec,“ řekl.

„Ne,“ souhlasil Ti Auber a rozhlížel se po kopcích, jestli neuvidí nepřítele. Byl to velký muž, štíhlý a měl široká ramena a dozadu stažené dlouhé tmavé vlasy. „Ale dostanou se k nám jinudy.“

Pied přikývl. „Znovu se sejdou, zformují a budou nás hledat, ale už ne z této roviny. Těmito kopci vedou jiné cesty; dají se sice těžko najít, ale jsou schůdné. Jednu najdou a pokusí se nás obklíčit.“

„Ale příště nás už nebudou podceňovat," dodal Auberan.

Pied o tom chvíli přemýšlel a pak se obrátil na Drumundoona, který stál trochu stranou. „Drume, zjisti, jestli máme ve velení někoho, kdo tuto zem dobře zná a ví o nějakých průsmycích a stezkách."

Drumundoon, šťastný, že může dělat něco jiného než jen stát a snažit se nedívat na pohrbívání mrtvých, rychle odešel. Pied by byl rád, kdyby mohl jít s ním.

„A co ta vzdušná loď?" zeptal se Erris Crewer tiše. Otřásl se. „Ta, co zničila letku?"

Pied zavrtěl hlavou. „Nevím, jak moc jsme ji poškodili. Jestli se jim podaří ji dostat do vzduchu, budeme mít problémy. Ze země proti ní nemáme žádnou obranu. Musíme doufat, že ji zatím nemůžou použít."

„Možná ji už používají proti Vadenu Wickovi a našim svobodným spojencům," zavrčel Auberan. „Já, kdybych byl jimi, bych to udělal. Zničil bych to, co ještě držíme, hnal bych nás do kopců a ve volném čase nás lovil."

Pied si uvědomil, že má možná pravdu. Vyhnat konečně Svobodné z vrcholu, rozprášit jejich obranu, dobýt pro sebe Prekkendorran a nedělat si starosti s elfy, kteří jsou stejně osamoceni, i když pod jeho velením, dávalo smysl. Vždyť jaké problémy mohlo jeho malé vojsko dělat v širším kontextu? Pied si o svém postavení nedělal žádné iluze. Ale přesto v této malé bitvě zvítězili. Donutili část armády Federace ustoupit. Ale nepřátelské jednotky byly obrovské a blízko domova, kde měly zálohy. Usilovná snaha Federace najít a zničit jeho elfy by měla možná úspěch, ale kdyby se to stalo, byl by to jejich konec.

Znechuceně zafuněl. Tak jak se věci mají, válku nelze vyhrát. Nejlepší, co mohou udělat, je zabránit nepříteli, aby je pronásledoval, dokud se nedají dohromady se svými spojenci. A na něm jako na veliteli závisí, aby se to nestalo. Byl to těžký úkol, takový, který by málokdo zvládl, jako třeba kapitán gardy, který měl donedávna na starosti bezpečnost jen jediného člověka.

Objevil se Drumundoon s malým a hubeným, nervózně vypadajícím elfem, jemuž oči neustále tékaly na všechny strany.

„Kapitáne," řekl jeho pobočník, „toto je Whyl. Sloužil v přední linii víc než rok jako zvěd na obou stranách hranice a většinu času strávil na vzdušné lodi. Zná zdejší terén líp než ostatní. Myslím si, že by nám mohl pomoci."

Pied přikývl. „Řekni mi, co víš o přechodech, které vedou od Prekkendorranu sem do těchto kopců. Je jich hodně?"

Elfský zvěd pokrčil rameny a sešpulil rty. „Tucty."

„Kolik je takových, kterými by mohla velká armáda projít od jihu na sever?"

„Tři, možná čtyři." Pohled mu přeskočil z Piedovy tváře na tváře ostatních a zase zpátky. „Myslíte si, kapitáne, že se vrátí?"

„Možná. Mohli by, kdyby chtěli, co myslíš? Kudy by přišli?"

Whyl se zamyslel. „Mimo cestu, kterou právě utekli, mají ještě jednu možnost. Dá se sem projít přes kopce na západě. Ta cesta je široká, rovná a otevřená. Ale trvalo by jim tak dva nebo tři dny se na ni dostat, a teprve pak by po ní mohli dojít sem."

„Na západě," opakoval Pied zamyšleně. „Z jihu to nejde?"

Elf pokrčil rameny. „Je tam jedna cesta skrz kosodřevinu, les a nížinu. Dost nebezpečná. Je tam hodně močálů a tůní. Na jižním konci prochází dost blízko

východním územím trpaslíků a Hraničářů. Zkusit to tím směrem by pro ně bylo riskantní."

Možná pro ně, ale ne pro nás, pomyslel si Pied. V hlavě se mu začal rýsovat plán. Kývl na Whyla. „Tvoje pomoc je pro nás důležitá. Můžeš se vrátit ke své jednotce. Ale to, o čem jsme tady mluvili, si nech pro sebe. S nikým o tom nemluv."

Elfský zvěd přikývl a s několika zneklidněnými pohledy kolem rychle odešel. I když složil slib, svým přátelům řekne, o čem se mluvilo. Zejména jim řekne, že jejich velitel očekává další útok, takový, který by pro elfy nemusel dopadnout tak dobře jako ten poslední. Taková zpráva se rychle rozšíří. A panika, nebude-li zažehnána, zrovna tak.

Pied se obrátil zpátky k Ti Auberenu a Errisu Crewerovi. „Shromážděte raněné - každého, kdo by nemohl bojovat v další bitvě; okamžitě. Vyčleňte dost mužů, kteří ponesou ty, co nemohou chodit. Šetřete s nimi, ale musí jich být dost, aby mohli cestovat pěšky několik dní. Chci, aby se vydali k Rappahalladranu a pak do vesnic v Dulnu. Tam seženou povozy, kterými se dostanou domů. Když budou mít štěstí, narazí třeba na nějakou vzdušnou loď, která je vezme. Sežeňte všechny ostatní a připravte je na pochod. Půjdeme na východ po cestě, o které mluvil Whyl, po té horší, která vede k obranným pozicím našich spojenců. Nejlepší by pro nás bylo, kdybychom se spojili s Vadenem Wickem dřív, než nás nepřátelé znovu najdou. Na té cestě bychom se mohli skrýt. Třeba nás ochrání před vzdušnými loděmi Federace."

„Kapitáne, jestli na nás pošlou vzdušné lodi, ať už se zbraněmi nebo bez nich, tolik mužů se nám skrýt nepovede," podotkl Erris Crewer tiše.

Pied se střed s jeho pohledem. „Dejte se do toho, nadporučíku. Do hodiny chci mít všechny mrtvé pohřbené a raněné na cestě na sever. My všichni ostatní půjdeme na východ. Moment, my všichni ne. Vyčleňte dva tucty mužů, kteří tu zůstanou a budou hlídat rovinu pro případ, že by se Federace rozhodla sem poslat nějaké zvědy, aby zjistili, jestli tu ještě jsme. Nechceme, aby brzy přišli na to, že jsme pryč. Potřebujeme tu něčí přítomnost, abychom je znejistili. Ti muži tady mohou za námi zatím zamést stopy. Chci, aby tu zůstali alespoň jeden den a pak se vydali za námi. Vyšlete také nějaké stopaře. A znovu přiveďte Whyla. Potřebujeme vědět, co ví o tomto území."

Když odešli, šel za Drumundoonem. Jeho pobočník přešlapoval z nohy na nohu. Byl zaprášený a unavený, ale na Pieda se usmál. „Teď pro mě asi nemáte nic na práci, že ne, kapitáne?"

„Mám, Drume," odpověděl mu Pied a odtáhl ho za ruku od ostatních. „Musíme poslat zprávu o tom, co se stalo, do Arborlonu. Elfská Nejvyšší rada se musí dozvědět, že král i jeho synové jsou mrtví. A navíc se jim musí říct, aby poslali posily. Víc vzdušných lodí, víc lidí, kteří s nimi umí létat. Bez jejich pomoci nemáme šanci. Chci, abys tu zprávu předal ty. Jdi pěšky, dokud se ti nepodaří sehnat koně. Pak jeď a pokus se najít vzdušnou loď. Vezmi si s sebou dva členy gardy. Jeď okamžitě."

Drumundoon se na něj podíval. „Arling teď bude královnou," řekl. „Bude to její rozhodnutí."

Tím říkal, že asi nebude příznivě nakloněna Piedovu návrhu, bez ohledu na to, co řekne Nejvyšší rada. Ani k Piedovi nebude shovívavá, až se dozví, že se mu

nepodařilo zachránit její syny. Ale s tím nemohl Pied nic dělat, aniž by si s ní promluvil. Musel jen doufat, že mu k tomu dá příležitost, že její dřívější city k němu ji přimějí, aby udělala co je správné.

„Co nejvíc se snaž, Drume," řekl tiše. Položil mu ruku na rameno. „Ale udělej to rychle."

„Nerad vás opouštím kapitáne," odpověděl jeho pobočník s očima skloněnými k zemi.

„Také se mi nelíbí, že tu budu bez tebe. Ale nemáme jiné východisko. Musím poslat někoho, na koho se mohu spolehnout, že to zvládne. A tady není nikdo, na koho bych se mohl spolehnout víc."

Zdalo se mu, že vidí, jak se Drumundoon začervenál, ale kvůli nánosu špíny a potu si nebyl jist. Drum se podrbal v černých vousech a přikývl. „Nezklam vás."

Jeho slovu se jako vždy dalo věřit. V době, kdy byli ranění položeni na nosítka a jejich nosiči připraveni k odchodu, byl Drum už pryč. Pied se přistihl, že si přeje, aby pro svého přítele mohl udělat něco víc než mu jen dodat odvahu, ale přinejmenším ho poslal pryč z boje. Drum byl dobrý člověk, ale v boji se do předních řad nehodil.

Možná že já také ne, pomyslel si Pied. Ale jsem tady.

Přehodil si dlouhý luk přes rameno, utáhl opasek s toulcem o jednu díрку a vykročil vstříc svému osudu.

Kapitola 7.

Nad městy na jihu se rozprostřela tma, ale ta se nedala srovnat s temnotou, kterou měla Shadea a'Ru v srdci. Stála u okna, sahajícího od stropu až po podlahu, v přijímacím sále Sen Dunsidanova komplexu a dívala se na světla Arishaigu. Už víc než hodinu se odsud ani nepohnula. Byla pohroužena sama do sebe, vzdálena současným nepříjemnostem. Tato schopnost byla druidským trikem, který se kdysi dávno naučila v Paranoru, když neměla žádnou budoucnost, ani žádné přátele. Tenkrát jí přinášela útěchu; teď už tak účinná nebyla.

Za ní stál kapitán jejích gnomských stráží se dvěma muži a znepokojeně ji pozoroval. Cítil žár, který z ní sálal. Cítil vztek, kterým překypovala. Nepřál si tu být, až vybuchne, ale neměl kam jinač jít.

Byl to dlouhý den plný událostí. Minulou noc přiletěli na Bremenu a hned jim bylo sděleno, že se Sen Dunsidan ještě nevrátil z Prekkendorranu, kde měl osobně dohlédnout na zmasakrování elfů. Shadea byla ochotná mu odpustit, že nedodržel časový plán; porážka elfů měla být největší ránou nadějím Svobodných, a premiér chtěl mít jistotu, že všechno půjde hladce. Slyšela o zničení elfských lodí a o smrti Kellena Elesedila a jeho mladých synů. Slyšela o následné porážce elfské armády a o jejím šíleném úprku do hor na severu. Senu Dunsidanovi se podařilo něco významného, a udělal to bez její pomoci. Uznala by jeho vítězství, i když ji trápilo, že ji úmyslně obešel, aby ho dosáhl. V komplexu šla spát s přesvědčením, že se hned příští den sejdou.

Mýlila se. Den, kdy obcházela ministry, kdy musela vypovídat před Sjednocenou radou, ji přesvědčil, že se děje něco, o čem nic neví. Přesvědčily ji o tom postoje ministrů, se kterými se setkala - mužů a žen, kteří byli zdvořilí a shovívaví, ale zároveň jí očividně pohrdali. Šířili kolem sebe zdvořilosti, protože tak by jednali i s nejhorším nepřítelem, kdyby přišel na návštěvu, ale beze špetky upřímnosti nebo srdečnosti.

Když přišel večer, ztratila se Senem Dunsidanem trpělivost úplné. Již před několika hodinami jí oznámili, že se vrátil, ale žádal ji, aby počkala, dokud se po cestě nepřipraví na setkání s ní. Udržela si svou vyrovnanost hlavně tím, že si říkala, že odhalením své podrážděnosti by jen ukázala svou slabost. Jestli si myslí, že s ní může jednat takhle, bude ho těžké zvládnout. Už věděla o jeho vítězství v Prekkendorranu, a také po těch několika setkáních tady a době strávené v přijímacím sále si uvědomovala, že to nebude mít lehké.

Ozvalo se zaklepání na dveře a dovnitř opatrně vstoupil nějaký hodnostář. Shadea se okamžitě uvolnila, ale s pohledem ven z okna si ho ještě chvíli nevšímal. Pak se napřímila a otočila se k němu.

„Má paní," řekl a uklonil se. „Premiér se omlouvá za zdržení a prosí vás, jestli byste ještě chvíli nepočkala. Už je skoro připraven vás přijmout a žádá -"

„Už jsem čekala dost dlouho," přerušila ho tichým hlasem.

Promluvila tak břitce, až sebou hodnostář škubl. Zaváhal, pak se pokusil znovu promluvit, ale Shadea zvedla ruku s prsty nataženými k němu a najednou nebyl schopen mluvit vůbec. Zalapal po dechu a znovu to zkusil, ale nedostal ze sebe ani slovo.

Přešla místností a postavila se přímo před něj. „Kapitáne?“ oslovila velitele své gnomské eskorty. „Připravte Bremen k odletu. Vezměte své muže s sebou. Za chvíli přijdu za vámi.“

Kapitán její strážce se zamračil. „Pro vás samotnou to tady není bezpečné, paní.“

„Pro mě je to bezpečnější než pro jiné,“ odpověděla. „Udělej, co ti říkám.“

Bez dalšího odmlouvám odešel i se svými muži a nechal ji samotnou v přijímacím sále se stále ještě oněmělým hodnostářem.

„Co se týče tebe, človíčku,“ obrátila se na něho, „já mám jiné plány. Chceš svůj hlas zpátky?“ Hodnostář dychtivě přikývl. „Myslela jsem si to. Co si myslíš, že musíš udělat, abych ti vyhověla?“

Ani se ho nemusela ptát. Nechal ji projít dveřmi a pak ji vedl chodbou. Procházeli kolem tuctů strážců ve zbroji, ale žádný se je nepokusil zastavit. Shadea si přitáhla svůj druidský oblek blíž k tělu, ale pod jeho záhyby, tak, aby to nikdo neviděl, dělala prsty pravé ruky složité pohyby, přivolávajíc kouzlo a připravujíc se na něco neočekávaného. Nemyslela si, že bude muset svoje kouzlo použít, ale věděla, že musí být připravená. Nemohla věřit Senovi Dunsidanovi, nemohla se spolehnout, že s ní bude jednat čestně, i když je státním hostem. Jednou věcí si o premiérovi Federace byla jista - udělá cokoli, o čem bude přesvědčen, že mu pomůže k tomu, co chce.

Chodba končila otevřenými, umně vyřezávanými dveřmi. Místnost za nimi byla osvětlena svíci, ale jejich světlo nedosahovalo až do temných koutů. Uslyšela hlas Sena Dunsidana, uhlašený a přesvědčivý, který zněl v tichu jako zasyčení. Hlas hada, pomyslela si. Ale ona věděla, jak vytáhnout jed z jeho zubů.

Když došli ke dveřím, hodnostář se na ni tázavě podíval, nejistý, co ještě může očekávat. Vyřešila jeho problém tím, že ho chytila vzadu za krkem a donutila ho vstoupit do místnosti před ní.

Sen Dunsidan seděl na gauči, usrkával víno a mluvil s nejasnou postavou sedící v temném rohu. Shadea se po místnosti rychle rozhlédla, zjistila, že jsou v ní jen ti dva a nikdo jiný, smýkla hodnostářem před Sena Dunsidana a povalila mu ho k nohám.

„Jste připraven mě přijmout, premiére?“ zeptala se tiše. Podívala se na sklenici vína, kterou měl na půl cestě k ústům, a usmála se. „Pokračujte. Vypijte to.“

Napil se, opatrně si ji prohlížel, evidentně překvapený jejím příchodem, ale jinak nevyvedený z míry. Člověka, jako byl on, nikdy nic z míry nevyvede. Udělala gesto nad hodnostářem; ten se rozkašlal, pokusil se říct několik slov, rychle se postavil na nohy a utekl z místnosti.

„Právě jsem pro vás chtěl jít,“ řekl Sen Dunsidan, položil sklenku s vínem a povstal. „Ale nejdřív jsem si chtěl upřesnit, co budu říkat, až se sejdem.“

„Měl jste dost času si promyslet, co budete říkat celý příští rok. V čem je problém? Docházejí vám slova? Zjistil jste, že vás najednou opustily řečnické schopnosti?“

Zarazila se. „Nebo vás prostě jen trápí, jak přijmu vaše pokrytectví ohledně vašeho jednání v Prekkendorranu?“

Premiérova tvář potemněla. „Za to se vám nemusím omlouvat. Jednal jsem, když k tomu nastala vhodná situace; vy byste na mém místě udělala to samé. Kdybych čekal, až to s vámi budu moci prodiskutovat, příležitost se mohla navěky ztratit. Nedomnívejte se, že mě můžete poučovat, jak se mám chovat jako přední představitel Federace. Dělán, co musím.“

„Dobře," souhlasila. „A řeknete mi o tom, až uznáte za vhodné. Nekritizuji vás za to, že jste se rozhodl zaútočit na Svobodné. Jen mi vadí, že jste mě o tom neinformoval. To zavání nezávislostí, která má jen krůček k revoltě. Dospěl jste k rozhodnutí, že už se mnou nepotřebujete být ve spojení? Nebo s Radou druidů? Nebo vás úspěch tak zaslepil, že si myslíte, že žádné spojení nepotřebujete? To je to, co chcete?“

Obrátila se k nejasné postavě v rohu. „Nebo se teď radíte s někým jiným s někým, o kom si myslíte, že vám poradí lépe?“

Dlouho bylo ticho. Pak se postava v rohu s pomalými malátnými pohyby postavila. „On hledá radu u někoho, kdo má na srdci jeho nejlepší zájmy, Shadeo.“

„Iridia.“

Vydechla to jméno jako kletbu. Iridia Eleri - nebo přinejmenším bledá imitace elfské čarodějky - vystoupila ze stínu. Ať už Shadea uvažovala o komkoliv, ji nečekala. Pro to, aby tu byla, nebyl žádný důvod, ani jako jeho spojenec Sena Dunsidana, ani jako jeho zajatec. Ale nejvíc šokující bylo, jak její bývalá stoupenkyně vypadala - mrtvolně bledá a jakoby bez života, vychrtlá na kost a s tvrdým pohledem, jaký u ní nikdy neviděla. Něco s ní nebylo v pořádku, ale Shadea nemohla přijít na to co.

„Myslela sis, že mě už nikdy neuvidíš?“ zeptala se Iridia hlasem, který byl bez života stejně jako její obličej. „Myslela sis, že jsem navždycky pryč z Paranoru a mimo tvé druidské pletichy?“

Shadea na ni zírala; nevěděla, co si myslela, ale byla si jista, že toto to nebylo.

„Vyšťvala jsi mě z Paranoru," pokračovala svým monotónním, vyprahlým hlasem. „Zbavila jsi mě možnosti pomstít se muži, který mi ublížil. Vzala jsi mi sílu. Připravila mě o mou hrdost. Tak jsem přišla sem a nabídla své služby někomu, kdo si jich bude vážit víc.“

Shadea se podívala zpátky na Sena Dunsidana. Pokrčil rameny. „Je teď mojí osobní poradkyní. Její pomoc je pro mě neocenitelná. Doufám, že se mi ji nepokusíte odlákat ať už ze žárlivosti nebo z nějakých jiných důvodů.“

Ušklíbla se. „Prosím, premiére, zkuste nepůsobit tak hloupě, jak to znělo. Je mi jedno, komu svěříte svou důvěru. Ona říká pravdu. Byla vyhoštěna, když nedokázala splnit své závazky vůči řádu. Nebude přijata zpátky, i kdyby se o to dobrovolně snažila. Já osobně o její návrat nestojím. Ale měl byste se zamyslet nad tím že už zklamala jednoho pána a může to udělat i jinému.“

„Já si myslím, že já sám mohu nejlépe posoudit, jak mi bude někdo sloužit, Shadeo.“ Pokrčil rameny. „Vždyť jsem byl dost chytrý, když jsem si za spojence vybral vás, že?“

„Zdá se, že podle toho, jak se teď chováte, to spojení už neplatí.“

Premiér se vrátil ke gauči a znovu si sedl. Jen těžko na své tváři skrýval výraz spokojenosti, že je Shadea v tak nepříjemné situaci. Nejradši by mu tu spokojenost z tváře vyškrabala, ale nejdřív se musela dozvědět, jak se věci mají.

„Naše spojení má stále ještě cenu,“ řekl a posunkem jí naznačil, aby si sedla. Zůstala stát. „Jak už jsem říkal, v Prekkendorranu jsem využil situaci. Ale válka neskončila; stále ještě budu potřebovat vaši podporu. A podporu Rady druidů. Jestliže mám úspěšně dokončit válku se Svobodnými, musím donutit sever a západ k nějakému rozhodnutí. A to nemůžu udělat bez přinejmenším tichého souhlasu druidů. Ze stejného důvodu vím, že vy potřebujete moji podporu zrovna tak. Nemáte žádné jiné spojence. Trpaslíci, elfové, trollové a Hraničáři, ti všichni vám odmítají loajalitu, kterou potřebujete. Stále ještě vás neuznávají jako Ard Rhys. Stejně tak jako někteří z vašeho vlastního řádu.“

Neřekla nic, jen v sobě dusila zuřivost, ale nedala na sobě nic znát. Až přijde ten správný čas, rozmáčkne ho jako mouchu - jestli ho Iridia nechá tak dlouho žít. Shadea byla přesvědčená, že ho čarodějka využívá pro své vlastní potřeby a nechá ho naživu jen tak dlouho, dokud ho bude potřebovat.

„Neříkám, že byste se s těmi rebelanty nevypořádala sama, Shadeo,“ pokračoval premiér. „Ale musíte uznat, že se všechno vyřeší o hodně snadněji, když proti nim vystoupíme jako spojenci a ne každý sám. Pro mě, stejně jako pro vás, to bude jednodušší.“

„Především tehdy, když vaší armádě hrozí další porážka, jakou utrpěla v průsmycích severně od Prekkendorranu před dvěma dny.“ Usmála se. „Kolik mužů jste ztratil? Víc než tisíc? Rukama nějakých ubohých elfských uprchlíků, kteří vás vyhnali z kopců?“

Cítila uspokojení, když na jeho obličeji uviděla překvapení, které se snažil neúspěšně potlačit. Nečekal, že bude o porážce armády vědět, bylo to tajemství, které před každým skrýval. Ale neexistovala žádná tajemství, která by mohl utajit před ní.

„Vy jste je porazil, Sene Dunsidane. Rozprášil je, vzal jim sebevědomí, a přesto byla vaše armáda, která je pronásledovala, poražena. Po všechny ty roky, kdy jsem sloužila ve federální armádě, se něco tak pitomého nestalo. Jak jste to mohl dopustit?“

„Tak dost, Shadeo. Už jste si svoje užila. Nechte mě na pokoji. Až já skončím, bude armáda Svobodných zdecimovaná a naše jednotky budou hluboko na jejich území.“

„Když se rozhodnu, že vás to nechám udělat.“ Dívala se mu přímo do očí s takovou vůlí, že s nimi nemohl uhnout. „Nejsem si jista, jestli vás to mám nechat udělat.“

V jeho očích viděla vztek; hořely mu nenávistí. Ona ale oči neodvrátila. Ticho mezi nimi se prodlužovalo.

„Ty se ale cítíš silná, Shadeo,“ ozvala se najednou Iridia Eleri.

Její hlas připomínal studenou zimní půlnoc a byl úplně bez jakékoliv emoce. Shadea byla překvapena. Něco s Eleri nebylo v pořádku. Nějak se změnila, a ta změna se zdála být hluboká a trvalá, i když to tak na první pohled nevypadalo.

Odvrátila oči od Sena Dunsidana. „Dělá mi starost, že jsem se možná dala do spolku s hlupáky. Mám dojem, že tu chybu budu muset napravit.“ Chvíli se na Iridii dívala, pak se obrátila zpátky k Senu Dunsidanovi. „Řekněte mi, premiére - mám to udělat?“

Sen Dunsidan si povzdechl. „Nechci ve vás mít nepřítele, Shadeo. Opravdu ne. Potřebuji, aby mi Rada druidů dala požehnání pro mé aktivity. Potřebuji vědět, že se mi nebudete plést do mých plánů. To snad chápete, ne?“

Shadea přešla ke džbánu s vínem, nalila si sklenku a žíznivě ji vypila. Přitom nenuceně pozorovala Iridii a snažila se na ní najít něco, čím ji tak znepokojovala. Je to v jejích očích, pomyslela si. Je to ve způsobu, jakým se dívá na svět, tam je ten problém.

„Vy mě potřebujete,“ řekla, „ale ne tak moc, abyste mi o svých plánech řekl dřív, než je uskutečníte.“

„Zdá se, že si pro sebe nenechávám nic, na co byste nemohla přijít sama.“

„A co váš útok na elfy, zničení jejich letky, následné selhání vaší armády, vaše spojenectví s Iridií - je toho víc, co jste mi neřekl?“

Povzdechl si. „Jaká tajemství si myslíte, že skrývám, Shadeo?“

„Ještě jsem neslyšela ani zmínku o vaší nové zbraní, která tak efektivně zničila elfskou letku. Bylo to jen opomenutí?“

Premiér pokrčil rameny. „Je to odpalovací zařízení, které je umístěné na naší lodi a vystřeluje na nepřátelské lodi zápalnou tekutinu, která je podpálí. Je to konvenční zbraň, dobrá na krátkou vzdálenost, když se s ní umí zacházet. Není to nic, co by stálo za zmínku.“

Je ubohý lhář, pomyslela si Shadea. „Tak proto jste se mi o ní nezmínil. A nebo je na ní něco, co by vyvolalo mé námitky? Třeba použití zakázaného kouzla?“

„Kouzla?“ Sen Dunsidan se zasmál. „Jak bych se dostal ke kouzlu? O, vy si myslíte, že mi mohla Iridia nějaké dodat z druidského skladu, že? No to by bylo něco! Ale ne, ta zbraň byla vyvinuta dlouho předtím, než se Iridia se svou nabídkou pomoci objevila. Ona do našeho spojenectví žádný druidský folklor ani kouzla nepřinesla. Tedy nic, co by nebylo její vlastní. Ve zhotovení této zbraně není nic, čím bychom druidy podvedli, Shadeo. Co vám na ní tak vadí? Moc druidů se nedá srovnat s ničím, nad čím mám velení. Já mám jen armádu a válečné vzdušné lodi.“

Bylo těžké posoudit, jak moc lže, ale Shadeu to utvrdilo v přesvědčení, že ta zbraň je něčím víc než jen k obyčejnému válčení. Mohla by nastat situace, kdy by se ji pokusil použít proti druidům, protože on nebude mít nikdy klid, dokud nezničí všechny, kteří by ho mohli nějak ohrozit. To byl ten démon, který ho hnal od doby, kdy před mnoha lety začal stoupat na vrcholek moci. S podobným démonem měla i ona své zkušenosti.

„Plánujete tuto zbraň použít proti zbytku pozemních jednotek Svobodných v Prekkendorranu? A proti trpaslíkům a Hraničářům?“

Souhlasně přikývl. „A proti zbytku elfů, kteří si počíhali na mou armádu. Svobodní nemají nic, čím by se mohli bránit. Snad by se jim mohlo povést poškodit loď, která ji má na palubě, ale to by museli mít opravdu hodně štěstí.“ Upil vína. „Válka v Prekkendorranu skončí v okamžiku, kdy vzlétnou moje vzdušné lodi, Shadeo. Jediné, oč vás žádám, je pokračovat v podpoře mého boje. To znamená boje Federace,“ upřesnil.

Přešla k oknu, ignorujíc Iridii Eleri, jako by tam nebyla, ale cítila přitom něco tak temného a prázdného, že si přála, aby ji dokázala nevnímat vůbec. Zůstala stát chvíli u okna a proti své vůli se otrásla. Ať už se Iridii stalo cokoli, k jejímu dobru to nebylo.

Dívala se ven na město, zvažovala své možnosti a dávala si na čas, aby se mohla rozhodnout správně. V té chvíli jí přišlo na mysl několik rozhodnutí, ale promluvila jen o jednom.

Obrátila se zpátky na Sena Dunsidana „Rada druidů váš boj bude podporovat, premiére. Oznámím tu podporu, až se vrátím do Paranoru. Ale mám dvě podmínky. Za prvé, vy promluvíte zítra před Sjedenocnou radou, a řeknete jim, že podporujete moje jmenování Ard Rhys. Vaše podpora musí být naprostá a jednoznačná. Žádné politické řečnické hrátky. Za druhé, přiletíte za týden do Paranoru a promluvíte před Radou druidů, aby všichni slyšeli vaše zdůvodnění, proč jste napadl jiné země. Vysvětlovat umíte dobře, Sene Dunsidane. Jistě vás něco napadne i tentokrát.“

Nejvyšší představitel Federace se na ni chvíli jen díval, jako by přemýšlel o její nabídce, i když bylo jasné, že ji přijme. Přikývl. „Souhlasím.“

S pohledem upřeným na něj přešla přes místnost a zastavila se až u něho. „To je konečné slovo. Ať vás ani nenapadne tu novou zbraň použít proti mně. Vaše touha po moci je obrovská, Sene Dunsidane, takže vím, že vás taková myšlenka napadla. Když ovládnete druidy, budete moci kontrolovat celé Čtyřzemí. Ale k tomu vám chybí obratnost a zkušenost - ty nenahradí ani vaše nová poradkyně.“

Podívala se na Iridii. „V tom, co dělá, je dobrá, a kdysi byla vynikající. Ale je jen jedna a ne natolik silná, aby mě dokázala porazit. Proto držte otěže svých ambic zkrátka a nezapomeňte, kde je vaše místo. Ve Čtyřzemí mají moc ve svých rukách druidové, jako tomu bylo vždycky.“

Dívala se na něj a čekala na odpověď.

„Nezapomenu,“ řekl tiše. „Na nic zapomenu.“

V jeho hlase zněla výhrůžka, ale to jí nevadilo. Byla to jen slova a ta nic neznamenají, dokud nejsou podložena něčím konkrétnějším.

Přistoupila k němu blíž tak, aby byla mezi ním a Iridií. „Chraňte si záda, Sene Dunsidane,“ zašeptala.

A pak, aniž by se na některého z nich ještě jednou podívala, vyšla ven a vydala se složitými chodbami ke své vzdušné lodi, aby s ní odletěla domů.

„Je příliš nebezpečná,“ prohlásil Sen Dunsidan, jakmile byla pryč. Otočil se vzdorovitě k Iridii Eleri. „Příliš nebezpečná pro nás oba. S tím souhlasíš, ne?“

Proplula přes místnost zpátky do stínů a tam si sedla. „Se Shadeou a'Ru bych si nedělala starosti, Sene Dunsidane.“

Tónu, jakým to řekla, nevěnoval pozornost. „No, mně dělá starosti, Iridie. Jestli chceš předstírat, že neznamená žádnou hrozbu, je to tvoje věc. Ale já trvám na tom, že se s ní musí něco udělat.“

„Můžu tě ochránit,“ řekla

„Možná. Ale když bude Shadea mrtvá, nebudu tvou ochranu potřebovat.“

Dlouho bylo ticho. „Zabít ji nebude snadné,“ řekla. „A když se ti to nepovede, bude vědět, po kom má jít. Kromě toho, koho pošleš, aby ji zlikvidoval? Komu uvěříš, že je opravdu mrtvá?“

Zaváhal, nenacházeje na tyto otázky odpovědi.

„A zrovna teď máme jiné starosti,“ pronesla ospale a zrudně. „Tvoje vzdušné lodi jsou už skoro připravené znovu vzlétnout. Potřebuješ udělat to, co jsem ti říkala. Potřebuješ je poslat do Západní země a napadnout domovské město elfů Arborlon. Musíš přesvědčit elfy, že už nejsou nikde v bezpečí a že by měli souhlasit s vypovězením smlouvy se Svobodnými.“

„Když jako první rozpráším armádu Svobodných, nemusím si dělat starosti se smlouvou elfů. Nezůstane pro ně nikdo, s kým by se mohli spočít.“

„Ne.“ Cítil, jak z její odpovědi zaznívá nespokojenost. „Je to zbytečné plýtvání časem a námahou. Třeba se ti povede tu armádu rozprášit, ale oni jednoduše postaví novou. Jsi moc přízemní, Sene Dunsidane. Musíš přemýšlet v širších souvislostech. Válku v Prekkendorranu vyhraješ, až se ti podaří vyhrát bitvu v jejich domovech. Zaútoč na jejich hlavní města, a oni se budou rychle snažit se s tebou dohodnout. Začni s Arborlonem, pak leť na ostatní. Odpor brzy skončí.“

Její námitky dávaly smysl stejně, jako když je vyslovila poprvé, ale něco mu na nich vadilo. Připadalo mu, že něco jiného říká a něco jiného si myslí - jako by to měla promyšlenější než on a věděla něco, co on nevěděl. A navíc nemohl ignorovat porážku, kterou mu způsobili elfové. Jeho armáda, jista si vítězstvím po zničení elfské letky, užasla nad neočekávaným obratem. Nemohl ignorovat, jak to ovlivní morálku. Jestli nedá armádě nový důvod k naději, že se válka chýlí ke konci, kdoví, co se může stát.

„Nejlepší bude, když to uděláme tak, jak jsem původně říkal. Zaútočíme na pozici Svobodných na jižní planině Prekkendorranu s použitím vzdušné lodi se zbraní, abychom prolomili jejich obranné linie. Jakmile budou odtržené a pozici opustí, zabere Federace celý Prekkendorran. Pak, podle tvé rady, poletíme s Dechterou do Arborlonu a napadneme domovské město elfů.“

Neřekla nic. Dívala se na něj ze tmy, jen tichá silueta bez obličeje. Čekal, jestli promluví, ale ani se neozvala. Nakonec ztratil trpělivost a vstal. „Jdu spát. Můžeme si o tom promluvit později. Přemýšlej, jak bychom se mohli zbavit Shadey. Dokud bude naživu, nebudu mít klidné spaní.“

Rychle odešel z místnosti, s těžkým Iridiiným pohledem v zádech.

Kapitola 8.

Khyber Elesedilovou probudilo trnutí lodi. Probuzení bylo tak náhlé, že na chvíli nevěděla, kde je. Pak se jí roztěkané myšlenky srovnaly a vzpomněla si. Byla schovaná v přístěnku předního skladiště plného světelných trubic a svinutého těžkého lanoví. Odněkud zvenku se ozvaly drsné hlasy, a ona sebou trhla znovu. Gnomské strážce. Poslouchala, jak se hlasy blíží a dveře skladu se otvírají. Zadržela dech, zatímco se Gnomové prohrabávali harampádím a mluvili mezi sebou svým typickým hrdelním jazykem. Pak konečně odešli.

Zhluboka se nadechla, vymotala se z plachty, do které se schovala, a pak opatrně otevřela dveře skladiště a opatrně vykoukla ven.

Všude bylo plno stínů, přerušovaných jen tenkými paprsky měsíčního světla, které proudily trhlínami v okenních závěsech. Aby se vyhnula dalšímu setkání, které by nemuselo dopadnout tak dobře jako to z minulé noci, byla celou dobu schovaná tady. Věděla že kdyby ji našli, neměl by Pen už žádnou šanci.

I tak to s ním vypadalo bledě. Poté, co viděla minulou noc explodovat z boku Athabasky záblesk kouzla, měla strach, že se to nejhorší už stalo.

Vyklouzla ze skladu a škvírami v zavřených okenicích se rozhlížela kolem. Vzdušná loď přistála na nádvoří obklopeném vysokými zdmi a strážními věžemi. Na jedné straně se proti měsícem ozářené obloze tyčila mohutná budova. Přistáli uvnitř Paranoru. Podívala se po nádvoří, jestli uvidí další lodě, ale nejdřív zahlédla jen nejasné postavy upevňující kotevní lana. Pak se najednou objevila světla v oknech a ozářila podstatnou část Pevnosti. Uslyšela otevírání zámků a dveří. Nocí se nesly tlumené hlasy. Potřebovala se dostat ze skladiště, aby zjistila, co se děje, ale uvědomovala si, že je to zatím příliš nebezpečné.

Přestože ztrácela trpělivost, donutila se počkat, až se posádka vzdálí a na dvoře zůstanou jen strážníci. O nich věděla díky tomu, že se procházeli kolem zavřených okenic. Byli robustní a ozbrojení kopími a krátkými meči. Asi jich kolem bude víc. Dál na nádvoří byly zakotveny další lodi, jejichž temné siluety se rýsovaly proti zdem. V Pevnosti zůstávala všechna světla rozsvícená a tvořila na dláždění jasné čtverce. Zajímalo ji, kolik je asi hodin, jestli je už po půlnoci nebo ne, nebo zda už brzy přijde svítání. Podívala se na oblohu, ale čas z postavení těch několika hvězd, které viděla, určit nedokázala.

Když uběhla nějaká doba a ona už to nemohla déle vydržet, otevřela dveře skladu a vyšla na lodní schůdky. Tam se na dlouhou dobu zastavila a poslouchala, jestli kolem někdo není. Když si konečně byla jista, že je sama, prošla spojovací chodbou a vylezla na palubu. Skrčila se za pilotní kabinou hned vedle palubního otvoru a rozhlížela se po palubě a po hradním nádvoří. Athabaska byla ukotvena hned vedle její lodi, a třetí loď jen o kousek dál. Zdálo se, že jsou všechny lodi opuštěné.

Ale dole na dláždění se pohybovaly jako stíny gnomské strážce.

Khyber zvažovala svou situaci. Nemohla se dostat z lodi, aniž by vzbudila něčí pozornost. Ale musela se dostat k Penovi. Usoudila, že ho vzali dovnitř do Pevnosti,

ale nemohla si tím být úplně jista, dokud Athabasku nejdřív nezkontroluje. To ale zabere čas - čas, kterého neměla nazbyt.

Znovu se podívala na oblohu a z polohy hvězd a měsíce si vypočítala, kolik je hodin. Už bylo po půlnoci a blížilo se ráno. Druidové asi spí, ale to se brzy změní. Jestliže má Penovi nějak pomoci, musí to být co nejdřív.

Ale jak se k němu má dostat, když nemá nejmenší tušení, kde je? V Paranoru nikdy nebyla, většinu času strávila s Ahrenem v místě jeho exilu, v Emberenu. Záměrně se rozhodl být mimo Pevnost a její politiku. Od té doby, co se u něho začala učit, se sem nikdy nevrátil, takže ona se sem také nedostala. Vždycky měla v úmyslu se sem podívat a doufala, že se jí to jednou podaří.

No, podařilo se jí to, ale ne za okolností, které by si přála.

O podobě Pevnosti věděla málo, i když se na ni několikrát Ahrena ptala, a dokonce si od něj nechala nakreslit přibližný plán. Ale po pravdě řečeno, pamatovala si z něj jen málo detailů, a teď, když byla tady, to vypadalo jinak; dívala se na zdi a budovy a neměla ponětí, kde by měla začít hledat.

Potřebovala by někoho, kdo by jí to tady ukázal, ale nemohla si dovolit se někoho zeptat, protože to by znamenalo na sebe upozornit.

Bylo jasné, že je v nemožné situaci. Když se vydávala na cestu, myslela si, že se příležitost dostat se k Penovi ukáže sama. Mýlila se, a chlapec zaplatí za její domýšlivost.

Kvůli černým myšlenkám se roztřásla zimou. Začala si masírovat tělo a ruce, aby se zahřála, a přitom nahmatala v kapse váček s elfeíny.

Strnula a sevřela talismany v ruce. Úplně na ně zapomněla. V myšlenkách jí svítila nová naděje. Mohla by je použít, aby našla Pena! Kameny ji zavedou přímo k němu!

A druidy zavedou přímo k ní. Naděje pohasla. Dostali by ji hned, jak by kameny použila. Každý druid v Pevnosti elfské kouzlo znal. Byla by okamžitě objevena.

Neochotně sundala ruku z kamenů a znovu se přitiskla ke stěně pilotní kabiny. V druidské Pevnosti by bylo malé kouzlo běžné. Takového by si nikdo nevšiml. Elfeíny ale byly velkým kouzlem které si nikdo nemohl splést. Jejich moc se nedala ničím zamaskovat. Bude muset přijít na něco jiného.

Na jiný způsob, pomyslela si, při kterém by využila své druidské schopnosti a trénink. Na něco, v čem by zúročila lekce, které dostala od svého učitele a nejlepšího přítele, než zemřel. Jen to jí mohlo pomoci. Jen tak bude mít možnost Pena zachránit.

Zamyslela se nad tím, co umí a jak to využít, aby svůj úkol splnila. Svědomitě se učila všechno, o čem si Ahren myslel, že by mohla potřebovat. Ale ví toho tak málo, neměli dost času, aby se naučila víc. Ale bude to muset stačit. Většina toho, co mohla použít, závisela na schopnosti se soustředit. Během jejich cesty do Anatcherae se v tom zdokonalila. Teď to vyzkouší.

Rozhodnutá se zvedla, přešla na bok vzdušné lodi a podívala se dolů. Přímo pod ní nikdo nebyl. Rychle přelezla zábradlí a sešplhala po provazovém žebříku dolů na zem, aniž by se snažila nějak skrývat. To by jí moc nepomohlo. Klíč k jejímu úspěchu byl v odvaze. Stála u provazového žebříku a rozhlížela se, jestli neuvidí nějaké

strážě. Byla zahalená v plášti, který předtím ukradla, s kápí na hlavě, a z dálky byla od nich k nerozeznání. To byla její největší šance.

Třebaže zahlédla ve tmě nějaké strážné, vydala se ke zdem osvětleným okny Pevnosti, jako by jí bylo jedno, jestli ji někdo vidí nebo ne.

Tma jí posloužila dobře. Držela se pod trupy lodí, pak podél zdí a pod parapety budov; byla jen další osamělou postavou kráčející přes dvůr, nelišící se nijak od ostatních. Když přicházela ke dveřím, které si vyhlédla, otočil se jeden strážný jejím směrem, ale nijak se ji nepokusil zastavit. Když si ji při své pochůzce všiml další, rychle uvolnila malé kouzlo, které za ním vytvořilo neočekávaný hluk a donutilo ho se ohlédnout. V oknech před ní se pohybovaly stíny, které tam nečekala a překvapily ji. Cítila, jak se jí úží dech, ale nezpomalila. Musím dál, říkala si.

Připadalo jí, že uplynula nesmírně dlouhá doba, než dorazila ke dveřím, stiskla kliku, otevřela a vstoupila dovnitř.

Ocitla se v obrovské hale, jejíž strop byl zakouřený hořícími svícemi. Na stěnách visely heraldické vlaječky. Z haly vedly tři dlouhé chodby osvětlené svícemi a plné zavřených dveří, s vysokými okny a temnými výklenky. Pokročila kupředu a zastavila se. Najednou u ní stáli dva strážní Gnomové z každé strany a přinejmenším víc než deset jich přecházel v plné zbroji kolem a očima jako špendlíky sledovali, jak ztuhla.

Neměla čas přemýšlet a mohla jen rychle zareagovat.

Strhla si z hlavy kápí a nasupeně oslovila jednoho strážného na pravé straně. „Kam ho vzali?“

Otázku položila elfsky, protože předpokládala, že tento jazyk neovládají. Měla pravdu. Nechápatě na ni zíral a v ostrých rysech jeho obličeje bylo vidět překvapení.

„Chlapce!“ vyštěkla teď už v truborožském jazyce v jižanském dialektu, kterým mluvili všichni, a tónem se mu snažila naznačit svou nadřazenost. „Kde je?“

S evidentní netrpělivostí rychle přehlédla z prvního Gnoma na druhého. Šířila kolem sebe to, co pokládala za druidskou autoritu, dávajíc jasně najevo, že je členkou řádu, že je tu doma, a že má právo klást takové otázky. Nebyl důvod o ní pochybovat. Mluvila stručně a vyžadovala odpověď.

Ani ji nepřekvapilo, že jí ji Gnomové nejsou s to poskytnout. „Myslím, že v celách,“ řekl jí druhý Gnom jižanským dialektem. Řekl něco svému druhovi v gnomštině, ale ten jen pokrčil rameny. „Ano, v celách. Musí tam zůstat, dokud se nevrátí Ard Rhys.“

Ledabyle pokývla hlavou a prošla kolem nich do hlavní chodby. Chovala se, jako by přesně věděla, co dělá, ale ve skutečnosti nevěděla, co si počít. Cely? Kde byly cely? Někde v podzemí? Na to se zeptat nemohla, ne těchto strážných. Snad někoho jiného. V tuto chvíli stačilo, že byla uvnitř.

Chodbu lemovalo množství dveří, a tak si vlezla do jednoho temného výklenku, kde zády přitisknuta k drsné stěně zhluboka dýchala a přemýšlela. Kdyby tu byl Ahren, věděl by, co má dělat. Musí se pokusit myslet jako on. Potlačila slzy, které se jí při pomýšlení na něj hrnuly do očí. Musí najít cestu do cel. Aby to mohla udělat, musí najít někoho, kdo jí řekne, jak se tam dostane.

Učesala si krátké tmavé vlasy, napřímila se, vrátila se zpátky do chodby a pokračovala v cestě do hlubin Pevnosti.

Chodba byla liduprázdná a v tichu zněly jen ozvěny jejích kroků. Uvědomila si, že má na sobě stále ještě gnomskou tuniku, která by mohla vyvolat nechtěnou pozornost. Bude si ji muset co nejdříve vyměnit za druidskou róbu. Ale to se snadno řeklo, ale hůř udělalo. Bohužel, na chodbě žádné róby na věšácích nevisely, ani tu nebyli žádní druidové, kterým by ji mohla ukrást.

Ale měla štěstí. Na křižovatce chodeb, právě když si zoufala, že snad bude muset bloudit až do svítání, uviděla v jedné chodbě otevřené dveře studovny, kterými ven proudilo světlo. Zastavila se u nich a ze stínu nakoukla dovnitř. Uviděla tři temné postavy v hábitech se sundanými kápěmi, které se skláněly nad knihami na stolech.

Chvilí tam jen tak stála a přemýšlela, co by měla udělat. Ale nenapadlo ji nic, co by nevyžadovalo vstoupit dovnitř. A to bylo příliš nebezpečné. Otálela, nemohouc se k ničemu rozhodnout, a vtom ucítila, jak jí někdo klepe na rameno.

„Hledáte někoho?“

To, že nevylétla z kůže, byl opravdu zázrak. Dokonce se dokázala otočit. Za ní stál druid s tázavým pohledem v zamračené tváři. Jeho jasně zelené oči ji pozorovaly zpod hustého obočí. Jižan. Beze slova na něj zírala a cítila srdce až v krku.

„Lituji,“ řekl, ale ani trochu lítosti v hlase neměl. „Nechtěl jsem vás polekat. Ale vypadáte, že nevíte, jak jste se tu ocitla.“ Přemýšlivě si poškrábal hladkou tvář, pak se podíval na její oblečení a nesouhlasně zabručel. „Proč máte na sobě gnomský plášť? Víte, jaké jsou předpisy.“

Nevěděla to, ale stejně přikývla. „Pracovala jsem na vzdušných lodích a tohle jsem měla na sobě proto, abych si neušpinila svoje oblečení. Zapomněla jsem si to sundat.“

„Tohle se nesmí nosit.“ Podíval se do místnosti za ní. „Počkejte tady.“

Vstoupil dovnitř a o chvíli později se vrátil a hodil jí do rukou druidskou róbu. „Tady máte, vezměte si to na sebe, dokud se nebudete moct převléci do své vlastní. Předpisy jsou jasné.“

Sklonila hlavu na znamení díků, shodila ze sebe gnomský plášť a navlékla si nabízenou róbu. „Byla jsem pryč. Neznám všechny nové předpisy.“

Druid najednou vypadal dychtivě. „Přiletěla jste na jedné z těch lodí, které právě přistály? Stalo se ještě něco jiného?“

Zaváhala. Něco jiného? O čem to mluvil? „Lodi přivezly chlapce,“ řekla, aby zjistila, jak bude reagovat.

„A, toho Ohmsfordovic kluka.“ Druid potřásl hlavou. „Ten znamenal hodně starostí. Hledali ho celé týdny. Synovec bývalé Ard Rhys. Mysleli si, že je celá rodina v nebezpečí, tak je dopravili sem aby je ochránili. Rodiče našli, ale chlapce nemohli najít. Až doteď.“

„Takže rodiče jsou tady?“ vyzvídala.

„Ne, to je právě to, o čem jsem mluvil. Jsou pryč. Zmizeli i se svou lodí před dvěma dny. Slyšel jsem že odletěli po nějaké konfrontaci. Těžko říct, co se stalo, Gnomové o tom s námi nechtějí mluvit. Ale došlo k nějakému boji. Nikdo nic neví. Shadea si takové věci nechává jen pro své nejbližší.“ Pokrčil rameny. „To je typické.“

Khyber se zhluboka nadechla. „Myslíte, že by mohla být takhle pozdě vzhůru? Potřebovala bych ji vidět.“

Druid zavrtěl hlavou. „Nevím, co se tady děje, vy to víte? Ona tu dokonce ani není. Letěla do Arishaigu a ještě se nevrátila.“

„Jak už jsem říkala, byla jsem pryč,“ opakovala Khyber. „Tohle všechno jsou pro mě novinky.“ Dozvěděla se všechno, co potřebovala vědět, a dokonce ještě něco navíc. Teď už se musela rozloučit. „S kým bych měla mluvit v její nepřítomnosti?“

Druid se zamračil. „Nevím. Asi s Trauntem Rowanem nebo Pysonem Wencem. Neletěla jste s nimi? Jak jste se sem dostala?“ Znovu byl nedůvěřivý. „Kde jste říkala, že jste byla?“

Ale to už odcházela a ledabyle mu zamávala. Nemohla uvěřit, že měla takové štěstí. Teď věděla, že je zosnovatelka celého spiknutí pryč, takže se Pena nikdo nedotkne, dokud se nevrátí. To jí poskytovalo o něco víc času k akci. Navíc věděla, že Penovi rodiče už nejsou v Pevnosti, takže chlapec, jestliže ho osvobodí, může jít do Zapovězeného bez obav, že se něco stane jeho rodičům. Musí ale Pena najít rychle, aby tuto šanci nezmařila

„Počkejte! Zůstaňte stát!“

Otočila se a užasle zírala na druida, o kterém si myslela, že se ho zbavila, jak se za ní s vlající černou róbou žene chodbou. Jednu ruku měl zdviženou jakoby na výstrahu a husté obočí stažené jako nikdy předtím.

Protože neměla jinou možnost než s ním vyjednávat, zůstale stát. „Kdo jste říkala, že jste?“ zeptal se, když k ní zadýchaně doběhl. „Jak to, že jste byla na vzdušné lodi, která přivezla Ohmsfordovic kluka, když...“

Khyber se pevně postavila na nohy, začala pěst a praštila ho tak silně, že odletěl pozpátku na protější zeď. Okamžitě byla u něho, jednou rukou ho zvedala na nohy a druhou mu držela pod krkem dýku.

„Už ani slovo,“ zasyčela. „Dokud vám neřeknu, abyste mluvil. Jestli začnete volat o pomoc, podříznu vám krk. Rozumíte?“

Ještě nikdy neviděla v něčích očích takový strach. Jeho ohryzek se pohyboval, jak se snažil něco říct, a nakonec jen kývl hlavou.

„Vy nevíte, kdo jsem, a vědět to nechcete,“ řekla tiše a dívala se mu přímo do očí, aby pochopil, že to myslí vážně. „Chovejte se rozumně, dělejte to, co vám řeknu, a můžete zůstat naživu. Teď mě dobře poslouchajte. Chci, abyste mě vzal dolů do cel, kde jsou vězni. Cestou s nikým nemluvte. Nesnažte se někoho upozornit, že potřebujete pomoc. Je to jasné?“

Byla to pouze dívka, ale druid, kterého držela přitisknutého ke zdi, v ní viděl něco mnohem nebezpečnějšího, než byl on sám, a proto energicky přikyvoval. „Ještě něco,“ řekla „Umím používat kouzlo, stejně jako vy. Chápu jeho složitosti. Takže když se vy pokusíte to svoje použít, třeba tajně, hned o tom budu vědět.“

Konečně se mu vrátil ztracený hlas. „Vy jste si přišla pro mladého Ohmsforda.“

Přiblížila svůj obličej k jeho. „Moc pro mě znamená. Tak moc, že když se mu teď stane něco špatného, něco o hodně horšího se stane vám. Co pro něj potřebuji, je bezpečná cesta odtud. Když mi budete překážet, zabiji vás.“

Obličej měl bledý a oči vytřeštěné. „Neubližujte mi.“

„Neublížím, když mě k tomu nedonutíte. A teď, kudy?“

Ukázal třesoucí se rukou. Odtáhla ho od zdi, jednou rukou mu tiskla paži a druhou mu u zad držela dýku. Pohybovali se rychle, došli na konec chodby a zabočili do další a pak ještě do jiné. Cestou nikoho nepotkali. Neslyšeli žádné hlasy nebo pohyby, které by naznačovaly, že je někdo poblíže. To, co dělala, bylo šílené, jednala impulzivně, mohlo to špatně dopadnout, ale aspoň se dostala tam, kam chtěla jít. Někdo jí musel říct kudy, a ten někdo musel být pod její kontrolou. Při chůzi se rozhlížela na všechny strany, prohlížela každou štěrbinu a výklenek a poslouchala, jestli se někde neotevrou dveře. Měla pocit, že už jí štěstí dlouho nevydrží, že se stane něco nepěkného.

Došli k širokému schodišti vedoucímu dolů a její vězeň zaváhal.

„Pokračujte v chůzi," zašeptala a popostrčila ho dýkou.

Sestupovali opatrně, Khyber sledovala ohyb stěny před sebou, jestli se tam neobjeví stíny vrhané pochodní. Žádné nespátřila. Na konci schodiště se ocitli v hale, ze které jako paprsky kola ústilo pět různých chodeb.

Za stolem proti nim seděl s nevyzpytatelnou tváří gnomský strážný. Za ním dál v chodbě u zdi byl vidět stín dalšího.

S rukou pevně svírající svého vězně došla Khyber ke stolu. „Byli jsme posláni, abychom si promluvili s chlapcem" řekla a opět použila truborožský dialekt. „Kde je?"

Gnomský strážný na ni zíral, evidentně překvapený její žádostí. „Nikdo k němu nesmí. Takové jsem dostal rozkazy."

„Rozkazy od Traunta Rowana," vyštěkla. „A kdo si myslíte, že nás poslal? Teď nás dovedte k tomu klukovi. Nebo chcete, abych ho dotáhla sem dolů, aby vám to mohl říct sám?"

Ať už chtěl Gnom namítnout cokoli, zklidnil se a jen kývl hlavou. „Něco takového se mi má říct. Jak to mám jinak vědět." Zaváhal. „Chcete s ním jen mluvit?"

Pohrdavě pokrčila rameny. „Neopustí svou celu, jestli jste měl na mysli tohle."

Váhavě vstal, sáhl pod stůl, vytáhl kroužek s klíči a pak je vedl chodbou. Khyber cítila, jak její nedobrovolný společník začíná být nervózní, proto ho postrčila dopředu.

„Nedělejte to," zašeptala a přitiskla dýku k jeho žebrům tak silně, až zasténal.

Prošli kolem druhého strážce. Bez zájmu se na Khyber a jejího průvodce podíval. Když ho přešli, měla sto chutí se otočit. Místo toho odtáhla dýku od druidových zad a strčila si ji do záhybů své róby, ale zároveň zvýšila stisk na jeho paži. Nevěděla, jak dlouho se jí ho ještě bude dařit kontrolovat. Dříve nebo později podlehne své vzrůstající panice nebo se pokusí utéct. Kdyby se to stalo teď, kdy ještě byla v chodbě s gnomským strážným, měla by problém. Její plán osvobodit Pena se právě teď začínal pořádně rýsovat. Potřebovala čas, aby si ho promyslela a dotáhla do konce. Dostat se k Penovi byl jen první krok. Ty, které budou následovat, budou o hodně těžší.

Došli ke dveřím cely a strážný se na ni obrátil. „Chcete, abych počkal?"

Zamračila se. „Chci, abyste šel zpátky a dělal to, za co jste placený, a mě nechal dělat mou práci. Kdybych vás potřebovala, zavolám."

„Musím vás zamknout."

„Tak to udělejte. A nezdržujte mě."

Gnom se probral klíči, jeden vyndal, strčil ho do zámku a otočil jím. Bylo slyšet cvaknutí a dveře se s vrzáním otevřely.

A právě v tu chvíli se Khybeřin zajatec vykroutil z jejího sevření a s vřískotem pádil chodbou pryč.

Kapitola 9.

Khyber nepřestala myslet a jednala podle situace, která nastala. Vrhla se na nejbližšího Gnoma, vrazila mu dýku do spánku a bez jediného zvuku ho položila na zem. Pak se otočila k utíkajícímu druidovi, zamávala rukama a vytvářela kouzlo, které dobře znala a jež jí už předtím pomohlo. Jako odpověď na její příkaz se náhle zvedl vítr, proletěl chodbou a zachytil jejího vězně dřív, než stačil uběhnout dvanáct yardů, zvedl ho ze země a praštil s ním jak s pytlek brambor o zeď.

Zbývající Gnom, vyrušený křikem a hlomozem, se k ní blížil se zbraněmi v rukách. Znovu použila své kouzlo a zvedla ho ze země jako list. Uvědomila si, že chtěla vyzkoušet své schopnosti, a proto ho kopajícího a svíjejícího se nechala ve vzduchu. Žádné nedostatky v pozornosti, a koncentrace byla také v pořádku. Teď byla opravdu dobrá, strýc by z ní měl radost. Popadla Gnoma, strhla ho na zem a kopla do hlavy tak silně, že se přestal hýbat.

Nahlédla dveřmi do cely a zavolala: „Pene, jsi tam? Odpověz mi!“

Žádná odpověď. Obrátila pozornost na těla, která se válela kolem ní, svázala je s pomocí tkaniček a pásků a pak je chodbou odtáhla k tělu Gnoma s klíči. Když znova nahlédla do cely, uviděla na podlaze maličké místnosti svázanou postavu s roubíkem v ústech a páskou přes oči.

„No tohle!“ vzdychla si.

Rychle vběhla do místnosti, sklonila se nad Penem Ohmsfordem a začala mu uvolňovat pouta. Nejdříve mu ale osvobodila oči, aby viděla, jestli je při vědomí. Zamrkal a zíral na ni s očima dokořán. Přátelsky se na něj ušklíbla a odstranila mu roubík.

„Myslím, že jsi nečekal, že mě tak brzy uvidíš, vid', Penderrine?“

„Khyber! Jak jsi mě našla?“

Když na jeho chlapeckém obličejí viděla úlevu, musela se usmát. „Viděla jsem, co se stalo, proklouzla jsem na jednu z dalších lodí a odletěla s tebou do Paranoru. Jsi v pořádku?“

Kývl hlavou. „Sundej ze mě ta pouta. Všechno ti řeknu.“

S pomocí dýky mu odstranila pouta, pak mu řekla, aby chvíli počkal, než do cely nastrká své tři zajatce a složí je ve vzdálenějším koutě. Ani jeden z nich se zatím nepohnul. „Uvidíme, jak se jim bude líbit být zavřený,“ mumlala si. „Dělej, Pene, půjdeme.“

„Pomoz mi jít,“ poprosil ji a snažil se vstát.

Vyjít z cely nebylo snadné, protože Penovy nohy byly ztuhlé a bolely ho. Byl svázaný během téměř celého letu a pak ho přinesli rovnou do cely tak, jak byl. Ztratil cit v obou nohách, a teď se mu jen pomalu vracel.

„Myslel jsem, že je to můj konec,“ řekl, když s její pomocí kulhal chodbou. „Přistihli mě, Khyber. Lhal jsem jim o tom, co jsem dělal, ale oni mě prokoukli a sebrali mi hůlku. Všimla sis, že jsem ji měl, vid'? Přes rokli? Získal jsem ji od Tanequilu,

zachránil ji před tou věcí, která nás pronásledovala z Anatcherae do Stridegate, a chránil ji, abych ji mohl použít podle instrukcí Krále Stříbrné řeky, a oni mi ji sebrali!"

Byl tak rozrušený, že málem plakal. Khyber mu položila ruce na ramena a stiskla mu je. „V tom případě ji musíme dostat zpátky, Pene."

Došli na konec chodby, tam ho posadila na židli, kterou předtím používal gnomský žalářník, a snažila se mu vmasírovat do nohou nějaký život. „Teď mi o všem pověz," řekla.

Dal se do vyprávění. Začal tím, jak přešel spolu s Cinnaminson ostrov Tanequilu a jak se pak snažil se domluvit se stromem. Pokračoval popisem svého martyria, když chtěl od Otce Tanequilu získat kouzelnou hůlku, zatímco Cinnaminson sváděli aeriadové, mluvil o své marné snaze ji osvobodit z kořenů Matky Tanequilu a svém boji s příšerou z Anatcherae. Nakonec vysvětlil, proč se nechal zajmout druidy: jednak proto, aby pomohl svým přátelům, a také se chtěl dostat do Paranoru, kde mohl hůl konečně použít, aby se dostal do Zapovězeného.

„Myslel jsem si, že to dokážu, Khyber. Myslel jsem si, že nebudou vědět, co ta hůl je, i když mi ji vzali. Byl jsem hlupák. Hned věděli, že je to talisman. Předstírali, že je nezajímá, a pak se vysmáli mé pošetilosti."

„My se dožijeme toho, že se budou vysmívat své vlastní hlouposti," zabručela a nepřestávala mu masírovat svaly na nohách. „Je to lepší?"

Přikývl. „Nevěděl jsem, co se s tebou stalo, jen jsem věděl, že jsi volná. Myslel jsem si, že dokážeš pomoci Tagwenovi, Kermadecovi a ostatním. Nikdy mě ani nenapadlo, že bys mohla přijít za mnou."

„Doufejme, že o mně druidové nevědí. Nemyslím si, že by věděli, že už jsem tady, ale brzy se to dozví. Někdo sem dřív nebo později přijde. Budou se měnit strážce. Musíme odsud hned vypadnout. Můžeš vstát?"

Pomohla mu na nohy, a on se je chvilku snažil protáhnout a rozchodit. „Je to lepší. Už v nich mám cit." Obličej měl vyčerpaný a utrápený, ale zároveň odhodlaný. „Traunt Rowan říkal, že se Shadea vrátí zítra odpoledne. Mám čas se dostat do Zapovězeného dřív, než tu bude."

Elfská dívka si prohrábla krátké vlasy a zamračila se. Ona od toho druida věděla jen to, že je Shadea pryč. „Je tu ještě spousta jiných, kterých bychom se v její nepřítomnosti měli obávat, takže bychom neměli být tak sebejistí. A co máš vlastně udělat, Pene?"

Přistoupil blíž k ní, dal jí ruku na rameno a narovnal se. „Dvě věci. Musím od Traunta Rowana získat zpátky tu hůl a pak se dostat do komnaty Ard Rhys, abych odtamtud mohl vstoupit do Zapovězeného. To by nemělo být tak těžké, jen nevím, jak kouzlo hole pracuje."

Prudce vydechla. „Mně to zní dost těžce. Který úkol se ti zdá snadnější?"

„Ne, ne, ty tomu nerozumíš. Teď, když jsem volný, je všechno jednodušší. Můžu se dostat k holi i do komnaty Ard Rhys - vím, že tohle dokážu. Především s tvou pomocí." Usmál se, když uviděl její překvapený výraz. „Opravdu, dokážu to. Chvilí mě poslouchej. Něco se stalo s tvarem hole. Nebo se to možná stalo tehdy, když si strom ulomil větev a vzal si moje prsty, ale určitě to bylo v době, kdy jsem do jejího dřeva vyrýval runy. Bylo v tom nějaké spříznění, jako by se ta hůl se mnou spojovala.

Nejdřív jsem o tom nevěděl. Neuvědomil jsem si, co to je. Ale teď to vím, jsem s ní spojený stejně jako s částmi svého těla. Cítím její přítomnost. Cítím její odezvy na moje potřeby."

Potřásla hlavou. „O tom nic nevím, Pene. Mluvíš o dřevěné holi-"

„Vím, kde je právě teď," přerušil ji. „Věděl jsem to od chvíle, kdy mi ji vzali a dopravili mě sem dolů. Ty runy jsou jak hlasy v mé hlavě, volají mě. Chtějí po mně, abych hůl našel. Bez ohledu na to, kam ji druidové dali nebo jak dobře ji schovali, mi runy řeknou, jak se k ní dostat. Vždycky budu vědět kde je. Stačí, když půjdu za jejím hlasem."

Chtěla něco říct o hlasech, které se ozývají v hlavě, ale donutila se připustit, že to, co říká, může být pravda. Mezi tím chlapcem a holí musí existovat nějaké speciální spojení, jinak by ji nezískal za takových zvláštních podmínek.

„Takže teď, když jsi volný, můžeš jít rovnou k ní?" naléhala.

„Můžu."

„A pak ji vzít do komnaty Ard Rhys, odkud se ztratila do Zapovězeného, a zjistit, jak se dostat za ní?" Khyber mu sevřela hlavu oběma rukama. „To nezní ani trochu snadně. Jsme uvnitř Paranoru a každý druid z Pevnosti tě teď hledá - nebo brzy začne. Tady nemáme žádné přátele, Penderrine. Žádné spojence, jen nepřátele a potencionální nepřátele. Nemám žádné kouzlo, které by se v takové akci dalo použít. Jen elfeíny, když budeme zahrnání do kouta, ale to už asi k ničemu nebude."

„Můžeme to dokázat, Khyber," odpověděl jí tiše.

Podívala se mu do očí. „Myslím si, že tomu věříš," řekla. Zavrtěla hlavou a povzdechla si. „Je o čem přemýšlet? My oba víme, že to zkusíme. Bylo nám předurčeno, že to máme udělat, a navíc bychom se jen mohli vrátit do domovů, které už možná nejsou naše."

Jeho nadšení najednou opadlo. „Moji rodiče! Co je s mými rodiči? Stále ještě je mají druidové!"

„Abys věděl, nemají. Tvoji rodiče odletěli nebo utekli nebo něco podobného, prostě jsou pryč. Tuhle informaci mám od druida, který mě vzal sem dolů. Takže se o ně nemusíš strachovat."

Už zase měl na tváři úsměv. „Pak se to tedy povede. Vím to."

Chtěla mu říct, že má pravdu. Ale bylo pro ni těžké uvěřit, že všechny ty kroky, které musí udělat, aby se dostal ke Grianne Ohmsfordové a aby se oba dostali zpátky, budou správné a nevyskytnou se žádné chybné, které by je mohly zahubit. On se na věci díval očima chlapce, který věří, že je všechno možné a všeho se dá dosáhnout. Ona to viděla jinak. Její smysl pro možné a nemožné byl daleko silnější než jeho, a proto byla opatrná a na splnění všech nadějí moc nevěřila.

Stáhla ruce z jeho hlavy a schovala si je do róby. „Tak to pojďme zkusit, Penderrine," řekla.

Vraceli se zpátky po kamenném schodišti do horních pater Paranoru oblečení do druidských rób a s ukrytými zbraněmi, a na hlavách měli kápě, aby jim nebylo vidět do obličeje. Jestliže Khyber spočítala čas podle postavení hvězd správně, pak by mělo za několik hodin nastat ráno. Měla takový divný pocit, že jestli nesplní svůj úkol do svítání, nebudou úspěšní. Jakmile bude světlo, nezbyde jim než se schovat. Do

doby, než opět nastane tma, už budou všichni v Pevnosti vědět, že je Pen volný, a budou ho hledat. A pak už se jim těžko něco podaří. Ani teď neměli příliš velkou šanci.

Snažila se vypudit chmurné myšlenky, ale okolnosti byly tak hrozné, že jí to nešlo. Připomenula si, že okolnosti byly takové už od začátku, a přesto se jim oběma daří postupovat, i když pomalu, ke svému cíli. Ztratili dobré přátele a silné spojence, ale ani to je nedokázalo zastavit. Z toho musí vycházet. Měla za sebou dlouhou dobu strávenou zakázanými druidskými lekcemi se svým strýcem v Emberenu - a ještě delší dobu se musela chovat jako princezna z rodu Elesedilů v Arborlonu. Už si ani nedokázala vzpomenout, jaké to bylo. Její starosti, že ji chce otec i bratr provdat, jako by patřily někomu jinému. Události několika minulých týdnů všechny vzpomínky na toto období překryly. Měla pocit, že ta doba nikdy neexistovala.

A díky její současné situaci už asi nikdy znovu nenastane.

Na chvíli propadla panice, kterou se snažila zvládnout. Kdyby tu byl strýc Ahren, určitě by ji uklidnil. Řekl by jí, aby nepřemýšlela o tom, co by se mohlo stát, ale aby čelila tomu, co se děje teď. Pokusila se o to, ale bylo to těžké, protože zdroj strachu nedokázala pojmenovat, ani mu dát konkrétní tvar. Měla strach z něčeho obrovského a příliš nehmotného, byl to pocit malosti a slabosti proti temné vlně moci, která přinášela bolest a utrpení. Musela udělat cokoli, aby unikla z jejího sevření. Ale nakonec ji stejně dostane.

„Potřebujeme jít víc nahoru,“ zašeptal najednou Pen, stiskl jí paži a prolomil tak řetěz nepříjemných myšlenek.

Překvapením zalapala po dechu, nadechla se a potom rychle kývla hlavou, aby skryla šok. „Výš,“ opakovala. Rozhlédla se a s překvapením zjistila, že jsou na vrcholu schodiště. Chodba před nimi byla rozdělena na čtverce světla z pochodní a stínů a ticho bylo skoro hmatatelné. „Můžeš mi říct kudy?“

Ukázal šikmo nahoru do tmy, pak se na ni se vzrušením v očích vyčkávavě podíval. Bavil se. Dokonce ho ani nenapadlo myslet na nebezpečí - nebo na něj možná pomyslel, ale nepřipouštěl si ho, protože měl před sebou vidinu splněného úkolu, který mu dal Král Stříbrné řeky. Musela se v duchu usmát, přestože navenek nedala nic znát, jen mu gestem naznačila, aby je vedl.

Šli chodbou rychle a tiše, naslouchali, jestli se někde neozvou hlasy nebo kroky, ale nic nezaslechli. Zase ji začaly trápit myšlenky, jak se asi dostanou k holi, pokud narazí na nějaké nepřátele. Mohla by použít své malé druidské kouzlo, když k tomu bude přinucena, ale utajení bude lepším spojencem. Jestli se jim podaří bez prozrazení proniknout až do komnaty Ard Rhys, měli docela slušnou šanci dostat Pena do Zapovězeného bez ohledu na to, jestli ví, jak použít kouzlo hole, protože takové kouzlo se projeví, až přijde jeho čas. Takové to bylo s většinou kouzel, takže neměla důvod si myslet, že by to u tohoto bylo jiné.

První chodba ústila vlevo do další, a Pen, který je vedl, se najednou zastavil. „Khyber!“ sykl.

Ze směsice světla a stínu proti nim vyšla dvojice gnomských strážných s kopími přes ramena a se skloněnými hlavami v tichém rozhovoru.

„Jdi," zašeptala a strčila do Pena. „Až půjdeme kolem nich, nic neříkej. Skloň víc hlavu."

Beze spěchu přicházeli ke Gnomům. Khyber se přesunula tak, aby byla mezi strážnými a Penem a mohla ho případně chránit. Jak se mýjeli, netečně se jakoby skrz ně podívala a oni, zaneprázdnění svým rozhovorem, se na ně dívali stejně.

O chvíli později už byli znova sami.

Pen ji dovedl k širokému schodišti, které vedlo do horních pater Pevnosti, a začali po něm stoupat. A právě tehdy nad sebou poprvé uslyšeli hlasy. Khyber popadla Pena za ruku a táhla ho za sebou. Teď byla nepřitelem váhavost. Na konci schodiště se chodba rozvětvovala ve dvě, jedna vedla přímo a druhá zahýbala doleva. Asi dvanáct yardů od nich stáli dva druidové a povídali si se skloněnými hlavami nad knihou, ve které jeden listoval. Jen zběžně na ně pohlédli a znovu sklopili zrak. Pen se vydal chodbou vlevo.

„Už to není daleko," zašeptal.

Khyber přikývla a znovu se v ní ozval strach. Tohle nebude tak snadné, jak to vypadá. Budou tam strážce, možná hlídající hůl, ale určitě strážící komnaty Ard Rhys. Budou se muset kolem nich dostat a musí se to odehrát bez boje. Jak se jim to může povést?

Nebyl čas na to myslet; zahnuli kolem rohu. Proti nim se pohybovalo několik Gnomů, kteří střežili schodiště do nejvyšších pater Pevnosti. Na okamžik byla Khyber rozhodnutá, že se obrátí zpátky a najdou si nějaké místo, kde by si mohli promluvit a rozhodnout se, jak nejlépe postupovat dál. Ale na to už bylo příliš pozdě, Gnomové je viděli přicházet a vyšli jim vstříc.

„K té holi se dostaneme po tom schodišti nahoru," řekl Pen tiše a zpečetil tak jejich osud. „Je v komnatě Ard Rhys."

Došli k nim dva Gnomové a jeden jim rukou naznačil, aby zpomalili. „Do této části Pevnosti nikdo nesmí," zamumlal se zkomoleným jižanským přízvukem.

Khyber se postavila před něj. „Poslal nás Traunt Rowan."

Gnom zaváhal. „Nikdo mi nic neřekl."

„Je tam nahoře?" zeptala se a ukázala na schody.

„Šel spát. Udělejte to samé a přijďte zase zítra, až tu bude."

Zavrtěla hlavou. „Musím tam pro něj něco nechat." Ukázala na schody. „Tam nahoře."

Přistoupil k nim další strážný. Všichni tři ji pozorovali. Zbývající Gnomové stáli ve skupince na vzdálenějším konci chodby, bavili se mezi sebou a nevšímali si jich. Bylo načase něco udělat. Mohlo by se jim podařit kolem těchto strážných projít. Třeba dojít až na schody, než se ostatním podaří je zastavit.

Zhluboka se nadechla a pomalu vydechla. Takové myšlenky by je mohly zabít.

Mávla na Gnoma. „Můžete jít s námi, jestli chcete vědět, co budu dělat. Tak by to šlo, ne?"

Gnom přenesl pohled na Pena a pozorně si ho prohlížel. „Neznám tě," řekl. „Jsi jenom chlapec, příliš mladý na to, abys byl druid. Proč máš na sobě druidskou róbu?"

Pen se narovnal. „Jsem tu v učení. Jsem synovec Traunta Rowana a ne žádný chlapec." Složil si ruce na prsa „Řeknu mu, co jste řekl."

„Řekni mu, co chceš," zavrčel Gnom. Obrátil se zpátky na Khyber. „Nemůžete jít tam nahoru. Ne dnes v noci. Mám svoje rozkazy."

Dívala se na něj tak upřeně, že by tím pohledem dokázala roztavit železo, ale přitom si uvědomovala, že přes svou snahu tady neuspěje, že se mohou buďto obrátit zpátky, nebo si cestu skrz probojovat. Podívala se na Pena; viděla, že je připraven bojovat, proto mu dala ruku na rameno, aby ho uklidnila, a řekla: „Pojďme."

Tlačila ho před sebou chodbou, aniž by se na něj podívala. Jeho protesty tišila stiskem ruky na jeho rameni a horečně přemýšlela. Nechtěla se vzdát, ne teď, když se dostali tak daleko. Ale potřebovala vymyslet něco lepšího než útok na šest ozbrojených strážců.

Když došli za roh a nebylo na ně už vidět, snažila se Pena uklidnit. „Neboj, vrátíme se. Ale potřebujeme to naplánovat. Nebude k ničemu, když nás zabijí nebo zraní - hlavně tebe. Ty se musíš za každou cenu snažit zůstat naživu."

„Zvládnou to," řekl.

Upřeně se na něj podívala. „Musím ti něco říct teď, protože později už na to třeba nebude čas. To, co budeš muset zvládnout v Zapovězeném, bude o hodně horší, než co musíš zvládnout tady. Budeš sám, a neumím si představit, jak se ochráníš před bytostmi, které jsou tam uvězněné. Mohu ti pomoci. Nejsem sice Ahren, ale jsem vyškolená v používání druidské magie, která by měla stačit. A co je nejdůležitější, mám elfeíny. Myslím si, že bys mě měl vzít s sebou."

Zavrtěl hlavou. „Ty víš, že to nemůžu udělat."

„Já vím, že si myslíš, že to nejde. Víím, že ti to tak bylo řečeno. Ale možná bychom to měli otestovat. Král Stříbrné řeky tě víc než jednou oklamal. Musel ses obětovat, a dopředu jsi o tom nevěděl. Co budeš muset obětovat tentokrát? Možná ti mohu pomoci, aby k oběti nedošlo."

„Ne, Khyber," řekl neústupně. Rty stiskl do úzké linky. „Kdybys šla se mnou - kdybys opravdu mohla - nikdy by se nikdo nedověděl, co se s námi stalo, pokud bych neuspěl. Ale když se budeš držet vzadu, možná dokážeš něco změnit beze mě. Třeba se ti podaří najít nějaký jiný způsob, jak pomoci, možná mnohem lepší."

Odfrkla si. „Není jiný způsob. To přece víš."

„Ne, nevím. Nevím nic. Stejně jako ty. Stále zjišťujeme, co je možné." Odmlčel se. „Vím jen tohle. Já a hůl jsme spojeni takovým způsobem, že je jasné, že alespoň v téhle věci mluvil Král Stříbrné řeky pravdu. Musím jít sám. Nikdo jiný se mnou jít nemůže."

Dívala se na něj. „Ty jsi tak tvrdohlavý, Penderrine." „A to mi říkáš zrovna ty. Kdo může být tvrdohlavější než ty?"

„Přála bych si, abys změnil názor." Zkřížila si ruce na prsou a čekala, a pak mu dala svoje svolení. „Hlavně si pamatuj, že se nesmíš zbytečně vystavovat nebezpečí. Pamatuj si, že když se střetneš s něčím, čemu se nemůžeš vyhnout, musíš si zachovat chladnou hlavu. Nebuď lehkomyšlný, Pene. A to ty někdy jsi. Ale tam takový být nemůžeš."

Čekala na jeho odpověď. „Já vím," řekl.

„Říkáš to, ale nejsem si jista, jestli to myslíš vážně."

Znovu stiskl rty. „Myslím to vážně. Víím, jaké to bude. Víím, že to bude zlé. Ale musím myslet na to, že mám šanci, jinak by mě tam Král Stříbrné řeky neposlal. Možná mě bude hůl chránit. Přesto slibuji, že budu opatrný, Khyber. Ty si radši dělej starosti o sebe. Nebudeš na tom o moc lépe.“

Měl pravdu. Ona zůstane sama v druidské Pevnosti a nebude mít možnost se z ní dostat. Bude ve stejném nebezpečí jako on.

Přestala na to myslet. S tím, co leželo před nimi, nemohl ani jeden z nich nic udělat. „Jsi připravený?“

„A ty jsi?“

„Já nevím.“

„Máš plán, Khyber?“

„Jen se drž blízko mě.“

S Penem těsně u sebe se vrátila na roh a zastavila se tak, aby na ni strážní neviděli. Rozhlédla se na všechny strany, aby se ujistila, že jsou sami, a pak vytvořila kouzlo ve formě jiskry ne větší než světluška. To jí teď tančilo na dlani. Na chvíli ho sevřela, podívala se na Pena, jestli je připravený, a pak vystoupila zpoza rohu a hodila jiskrou po Gnomech.

Jiskra proletěla chodbou tak rychle, že si jí ani nestačili všimnout. Jeden nebo dva měli tak akorát čas ji zahlédnout, než vybuchla v kouli ohnivého světla, které je pohltilo. Ale nic nehořelo. Místo toho se zbraně, brnění a železné stojany shlukly na jedno místo, jako by byly zmagnetizovány, a tak zůstaly zaklíněné do sebe, zatímco všech šest strážců se svalilo na jednu hromadu.

„Teď,“ sykla Khyber a vystrčila Pena ze stínu.

Rozběhli se s vlajícími róbami ke schodišti a sledovali hromadu bezmocných Gnomů, kteří se od sebe snažili odtrhnout. Pár jich dvojici zahlédlo a vykřikovali varování, ale bylo jim to k ničemu. Dřív než se aspoň jednomu podařilo z chumlu vymotat, uháněli už Khyber s Penem po schodišti.

Jakmile vystoupali do horního patra, ujal se Pen znovu vedení. Když došli k zábradlí, podívala se Khyber do schodišťové šachty. Nikdo je nepronásledoval, strážní jen kleli a ječeli, a ve slabém světle svého dozrívajícího kouzla viděla, že jsou stále na jedné hromadě. Přesto asi pomoc přijde rychle. Utíkala za Penem, který už mezitím lomcoval dřevěnými dveřmi se spleťtými symboly.

„Zamčené!“ zaječel vztekla.

Khyber ho odstrčila stranou, chvíli zkoumala zámek, zjistila, že kouzlo, které ho uzamklo, je pro ni příliš složité, a tak ustoupila zpátky a naznačila Penovi, aby si stoupl za ni. S použitím kouzla, které ji Ahren naučil už velmi dávno, zaútočila na dveřní závěsy, kde bylo bezpečnostní kouzlo nejslabší. Uvolnila šrouby, které je držely, a za chvíli dveře s duněním spadly a uvolnily jim tak cestu do místnosti.

Rychle vběhli do komnaty. Pen kroužil kolem dokola a zoufale hledal ztracenou hůl. „Khyber! Já ji nevidím!“

„Tam,“ ukázala ke stropu.

Hůl visela zavěšená na háku, obtočená magickými provazy a příliš vysoko, takže se k ní nemohli dostat.

„Můžeš ji sundat dolů?“ žadonil chlapec.

Zavrtěla hlavou. Cítila jak jí tlouče srdce a zmocňuje se jí zoufalství. „To kouzlo je pro mě příliš silné, příliš složité. Nedokáží ho zlomit.“

Celý naštvaný pro hůl vyskočil a vztáhl k ní obě ruce. Jakmile to udělal, začaly runy zářit jako žhavé uhlíky. Odpovídaly mu, přály mu, aby na hůl dosáhl.

„Pene, počkej!“ vykřikla Khyber. „Něco zkusíme.“

Postavila se pod hůl, dala ruce k sobě dlaněmi vzhůru do tvaru misky a řekla: „Postav se mi na ruce a já ti pomůžu nahoru. Vezmi jeden konec hole do rukou a ať se děje cokoliv, nepouštěj ji.“

Udělal, co mu řekla. Byl o hodně těžší, než vypadal, a musela vynaložit veškerou sílu, aby ho vyzdvihla a udržela na místě, když šátral po holi.

„Mám ji!“ vykřikl potom, kdy už měla pocit, že mu to trvá nekonečně dlouho.

Roztáhla ruce a nechala ho viset s oběma rukama přitisknutýma na holi. Runy žhnuly tak divoce, že to vypadalo, že dřevo vzplane. Zdálo se ale, že Pen žádnou bolest necítí, a provazy, které hůl obepínaly, začaly blikat a ztrácely svou záři.

„Kouzlo slábne, Pene! Vzdává to!“

Venku v chodbě se ozvaly rychlé kroky. Khyber se otočila, téměř bez přemýšlení vytvořila kouzlo a obrátila ho proti Gnomům, kteří se najednou objevili v otvoru po dveřích. Přímo před nimi se zmaterializoval prudký poryv větru, který je popadl a hnál je ječící a klející zpátky chodbou.

Za ní se zlomilo kouzlo, které hůl svazovalo, a chlapec okamžitě spadl na zem.

„Fungovalo to, Khyber!“

„Jdi,“ odháněla ho. „Udělej, co musíš udělat, ale hned teď odejdi. Přicházejí.“

Obrátila se zpátky k otvoru a poslala do chodby další poryv větru, který tentokrát nesmetl jen Gnomy, ale i černě oděného druida.

Když se přes rameno otočila na Pena, viděla, že rukou přejíždí po holi, na které září runy jako ohnivé šípy a jeho obklopuje jasné světlo jako svatozář. „Funguje to, Khyber! Cítím, jak mě něco táhne!“

Nebyla si jista, co tím míní, ani jestli sám rozumí tomu, co se děje, ale stejně mu nemohla nijak pomoci. Obrátila pozornost zpátky do chodby, kde se dělo něco nového. Mimo její dohled došlo k nějakému srocování. Stoupla si na stranu otvoru, aby byla chráněná, a sledovala pohyby ve stínech pochodní za svými protivníky.

„Rychle, Penderrine!“

Žádná odpověď. Když se ohlédla, nikdo tam nebyl. „Hodně štěstí,“ zašeptala.

V příštím okamžiku ji udeřilo něco jako veliká pěst a odhodilo ji to zpátky mezi mizející světélka run z hole. Náraz do protější zdi jí vyrazil dech.

Použij elfeíny, pomyslela si a začala je v oblečení hledat.

Pak z temné chodby vyrazila otvorem po dveřích další pěst a znovu ji udeřila. Po ráně upadla na zem jak hadrová panenka a světlo a zvuky pro ni přestaly existovat.

Kapitola 10.

V druhém, mnohem temnějším světě, v mohutnější a lépe chráněné pevnosti, na místě, kde život závisel na míře houževnatosti a síle a kde úporné naděje byly jako neuchopitelná mlha, se odehrával další pokus o útěk.

Grianne Ohmsfordová ležela bez hnutí na zemi své cely jako rozedrané zlomené stvoření a poslouchala zvuky těžce oddychujícího skřeta, který přecházel kolem. Ani ne deset stop od ní seděl zachumlaný do pokrývky a s kápí na hlavě Weka Dart. Její rádoby zachránce a jediné stvoření, které jí v tomto zoufalém světě projevilo soucit, byl zároveň takovým nehorázným zrádcem a lhářem že si nedokázala představit, jak se v kterémkoli okamžiku zachová.

Grianne Ohmsfordová, Ard Rhys Třetí rady druidů, byla donucena žít ve světě, kde spolehnout se na zrádce bylo tím nejlepším, co mohla očekávat. Jak se dostala až sem bylo stále záhadou, přestože věděla, kdo je za to zodpovědný. Věděla také, proč se to stalo, a její stav, kdy byla na pokraji zhroucení, ji popoháněl k úsilí dostat se z žalární kobky a najít cestu zpátky do svého světa.

Ale jakmile si skřet všimne nedostatečně ukrytého Weky Darta - což se určitě stane - vyhlásí poplach a její naděje na útěk budou ty tam. To nesmí dopustit. Ať už měla o Ulk Bogovi jakékoliv pochybnosti, a třebaže se nemohla úplně spolehnout na jeho loajalitu, přesto zůstával její jedinou šancí. Její vyhlídky do budoucna teď záležely na její schopnosti využít nevypočitatelnou povahu stvoření, kterému stěží rozuměla. Bude to muset stačit.

Pohnula se tak, aby upoutala skřetovu pozornost. Obrátil se k ní, poslouchal její sípění, nařikání a lapání po dechu, a sledoval její snahu vstát ze země, na které ležela víc než tři dny. Něco na ni zavrčel, pak se postavil k mřížím cely a skrz ně na ni zíral. Byla pro něj kratochvílí, která ho bude během dlouhých hodin služby bavit, kuriozitou, již si může vychutnávat a třeba ji i dráždit. To viděla ve skřetích očích. Mohla to vyčíst z jeho obličeje.

Pak se za pokroucenou postavou objevil stín, rychlý jako vítr, a skřet jen prudce vydechl, když mu čepel nože prořízla hrdlo. Weka Dart ho přidržel u mříží, dokud neochabl, pak ho pustil na podlahu a odkopl stranou.

„Takhle by měli dopadnout všichni,“ zasyčel Ulk Bog. V očích měl výraz, který u něj Grianne ještě neviděla a nebyla si jista, jestli ho ještě někdy vidět chce.

Zvedla se z podlahy a dokulhala ke dveřím cely. Ústa měla suchá a v hlavě jí hučelo. Po dnech bez jídla, vody a pořádného spánku viděla všechno rozmazaně. Stále ještě byla ovlivněna setkáním s fúriemi, pořád měla nutkání stát se jednou z nich, chtělo se jí kňourat, plivat a vrčet. Snažila se nutkání potlačit, ale vysilovalo ji to.

„Otevři dveře, Weko Dart!“ vyštěkla na něho. „Pusť mě ven! Honem!“

Nechtěla, aby její slova zněla tak naléhavě a aby vypadala tak zoufale. Ale nedokázala se ovládnout, byla opravdu v hrozném stavu. Udělala by cokoli, jen aby mohla uprchnout. Dala by cokoli, aby se dostala z hrůzy, kterou musela snést jako vězeň lorda Strakena.

Ale místo aby Weka Dart dveře otevřel, ostře ji sledoval s váhavým pohledem ve žlutých očích.

„Na co čekáš?“ vykřikla. „Víš, jak mě osvobodit, nebo ne? Platí ještě naše dohoda? Dodržíš ji, jak jsi slíbil?“

„Naše dohoda není úplná,“ zavrčel. Sáhł do kapsy, vyndal železný klíč a držel ho tak, aby na něj dobře viděla. „Konec mé dohody je tady - klíč ke tvé cele. Stejně tak tě mohu zbavit obojku. Ale co zbytek dohody? Co chci od tebe?“

„Odpuštění? To už máš. Říkala jsem ti, že když řekneš pravdu, odpustím ti. Nechci se ti mstít. Neublížím ti, až budu volná. Máš moje slovo!“

Jeho podivný seschlý obličej se ještě zmenšil a jen oči mu zněj žhnuly. „Tvoje odpuštění bylo cenou za moji pravdomluvnost. Tato dohoda byla naplněna. Tohle je nová dohoda, Grianne, strakenská vězenkyně. Jestli ti dám svobodu - z tohoto vězení a pout - musíš mi za to dát to, co potřebuji.“

Zírala na něj, a najednou si uvědomila, že jí ještě neřekl, proč se pro ni vrátil. To, že jí přišel pomoci, určitě nevzešlo z dobroty jeho srdce. Opustil ji, myslel si, že mu není nijak užitečná, když ho odmítla následovat tam, kam chtěl jít - což bylo právě místo, kde skončila. Ale ztratil svou šanci být znovu chytačem Taela Riverina a stal se kvůli tomu bezdomovcem, kterému se všichni vyhýbali. Vrátil se proto, že si myslel, že by s tím mohla něco udělat.

„Nemůžu ti dát cokoliv,“ řekla mu. „Není to v mé moci.“

„Ale, strakenko, ty se podceňuješ. Právě ty mi můžeš pomoci, a z toho důvodu pomůžu já tobě. Laskavost za laskavost. Nechci toho moc. Nechci nic víc, než chceš ty sama pro sebe. Svobodu. Pryč z těchto vězení a z tohoto světa. Chci, abys mě vzala s sebou.“

Vzala s sebou. Zírala na něj. Tím myslel pryč ze Zapovězeného. Měla ho s sebou vzít do svého světa. Dobrovolně vypustit stvoření, které bylo uvězněno v bájném světě dávno předtím, než se objevili lidé.

„Ty chceš jít se mnou?“ zeptala se ho, aby se ujistila, že slyšela dobře. „Ty chceš opustit Zapovězený a jít se mnou do mého světa?“

Olízl si rty a dychtivě přikývl. „Až zjistíš, jak odtud odejít, necháš mě odejít také. Víím, že ses sem dostala proti své vůli. Víím, že jsi v pasti. Ale viděl jsem, co dokážeš. Myslím si, že víš, jak se dostat zpátky - a jestli nevíš, určitě na to přijdeš. Viděl jsem, kolik věcí dokážeš; o hodně víc než kterýkoli straken, se kterým jsem se kdy setkal. Mohla bys být soupeřem samotného Taela Riverina!“

„Nejsem pro nikoho soupeřem,“ odporovala mu. „Nevím, jestli ti mohu pomoci. Nevím, jestli bych to vůbec měla udělat“

Po jejích slovech se naježil, odstoupil od dveří cely a zasyčel na ni jako had. „Pak tedy nevím, proč tu ztrácím čas! Nevím, proč jsem sem vůbec přišel. Ty radši zůstaneš v téhle cele, než abys uprchla zpátky do svého světa? Ty radši umřeš tady? Myslíš si, že je to lepší než pomoci někomu, jako jsem já? To se mi snažíš říct? Že já nestojím za tvoji námahu; že si tvou pomoc nezasloužím?“

Plívl na ni. „Pak se tedy osvobod' sama!“

Otočil se a zamířil pryč. Ze všech svých sil se musela držet, aby ho nezavolala zpátky, aby nežadonila, aby se k ní vrátil. Ale kdyby si myslel, že ho ona potřebuje víc než on ji, byla by v jeho moci, a takovou cenu nebyla ochotna platit.

Už byl asi v půlce chodby, když se s obličejem zkrouceným zlostí otočil. „Přišel jsem pro tebe!“ vykřikl tak silně, až poskočila. „Riskoval jsem všechno, abych se pro tebe mohl vrátit! Přišel jsem tě zachránit, a ty mi teď nechceš pomoci? Chci po tobě jen maličkost, strakenko! Jednu jedinou malou maličkost!“

Vrátil se zpátky chodbou a neovladatelně brečel, až se mu třásla ramena. „To je nic pro někoho s tvou mocí! Nic! Proč to nechceš udělat?“

Zhluboka se nadechla. „Svou mocí si tady nejsem jista. Nevím, co se může stát. Co když je pro mě tvůj odchod ze Zapovězeného něčím víc, než co mohu zvládnout?“

Pomalů kroutil hlavou za strany na stranu, jako by jejím slovům nerozuměl. „Copak to nechápeš, Grianne s kočičími způsoby? Z mého kmene mě vyhnali, protože jsem jedl svoje děti! Už nikdy mě nevezmou zpátky! Dveře žádného Ulk Boga se pro mě už nikdy neotevrou! A ztráta ochrany Taela Riverina mi zavře všechny ostatní dveře! Teď jsou všechny bytosti mými nepřáteli. Vyžene mě všechno, co dýchá. Nemám kam jít a nikdo o mě nestojí. Bylo by lepší zemřít než žít takhle!“

„Ale proč se staráš o mě, Weko Dart?“ naléhala na něj. „Když budeš mít trpělivost, třeba se ten démon, kterého poslal Tael Riverine do mého světa, probije zpátky do Zapovězeného a pak budeš stejně osvobozen!“

„Osvobozen od čeho?“ ječel na ni. „Osvobozen z jednoho vězení, abych se dostal do dalšího? Osvobozen z jednoho světa, ve kterém jsem vyvrhelem, abych mohl být totéž v jiném? Nechci, aby strakeni uspěli! Nechci, aby byl Zapovězený zničen! Jestli se tvůj svět změní v takový, jako je tento, bude jedno, ve kterém budu!“

Pevně přitiskl tvář k mřížím. „Ty mi můžeš pomoci, strakenko. Pokud já můžu pomoci tobě, ty můžeš určitě pomoci mně. Jak těžké to může být pro někoho, jako jsi ty, dát mi to, co chci?“

Po pravdě řečeno, nevěděla. Co musí udělat, aby se dostala ze Zapovězeného? Byl chlapec předpovězený stínem Černého mága skutečný? Přichází, aby ji osvobodil, nebo to proroctví bylo jen krutým trikem? Neměla žádnou jistotu, ale byla to jediná naděje, kterou měla. Duch mága Brona nelhal o důvodech, kvůli kterým byla poslána do světa Jarka Ruus - Weka Dart to potvrdil. Byla tady, aby mohl být démon volný, démon, který měl zničit hranici Zapovězeného. Jestliže Bronův duch mluvil pravdu o něm, možná mluvil pravdu i o záhadném chlapci.

Musí vsadit na slova toho monstra. Musí se smířit se skutečností, že její jedinou nadějí, jak se odsud dostat, je příchod chlapce, kterého nezná. Zdálo se jí, že naděje Weky Dart na útěk nejsou o nic realističtější než její vlastní. I když neměla žádnou radost z toho, že by ve svém světě nechala Ulk Boga volného, připadalo jí ještě horší nepřijmout jeho požadavek, což by znamenalo zůstat ve vězení.

„Když mě osvobodíš,“ řekla, „pokusím se najít cestu ze země Jarka Ruus zpátky do svého vlastního světa. Je-li to v mé moci, udělám to a vezmu tě s sebou. Víc ti slíbit nemůžu.“

„Mám tvoje slovo?“

„Máš.“ Zvedla varovně prst. „Ale pamatuj si, ještě nevím, jestli tu cestu najdu. Dokonce ani nevím, jestli nás oba dokážu chránit, když mě pustíš. Nevím, jestli dokážu najít způsob, jak zastavit Morice. To opravdu nevím.“

To už strkal klíč do zámku její cely. „Ty ten způsob najdeš. Já vím, že se ti to povede.“

Pustil ji ven z cely a pak použil menší klíč k odemknutí jejího obojku. Ustoupil o krok, podal jí ovládací límec a svraštělá tvář mu zářila spokojeností.

„Mám ty klíče od cel a obojků od té doby, kdy jsem byl chytačem,“ řekl jí. „Taela Riverina by nikdy nenapadlo, že bych se něčeho podobného odvážil.“

„Spleti se v nás obou,“ řekla. Odhodila límec stranou. Už nikdy na sobě něco takového nestrpí a nebude už ničím otrokem. „Jak projdeme kolem všech stráží a vlků?“ zeptala se, když stáli proti sobě v pusté chodbě.

Ušklíbl se a ukázal zuby. „My kolem nich nepůjdeme. To by byla naše smrt. Půjdeme jinudy, cestou, kterou skoro nikdo nezná. Tou jsem se dostal do Kraal Reach, když jsem tě hledal. Znáám tajemství, malá strakenko. Znáám hodně tajemství.“

Nevymlouvala mu to. Ale zdržela se jakékoliv poznámky a jen mu naznačila, aby je vedl. Byla po věznění a nedostatku jídla zesláblá, a docela ji zajímalo, jak daleko asi dojde, než ji síly opustí úplně. Nevěděla, jak dlouho ležela v částečném komatu v cele, ale muselo to být několik dní. Pokud si pamatovala, nic během té doby nejedla ani nepila. Ani pořádně nespala, vznášela se mezi spánkem a bdělostí, sužovaná sny a temnými představami, způsobenými trikem, který použila, aby přežila tvrdou zkoušku v aréně furií.

Část jí samé v ní dosud přetrvávala, ale zároveň si stále ještě připadala jako kočka; nemohla se zbavit identity stvoření, kterým se tak usilovně snažila být. Její kouzlo bylo mocné, a když ho použila tak jako v té aréně, mohla dělat cokoli a být čímkoli. Ale následky byly stejně mocné a snažily se ulpět v její mysli jako lepkavý pot po nočních mýrách. Byla znovu Gianne Ohmsfordovou. Ještě jednou se stala Ard Rhys Třetí rady druidů. Ale byla také čarodějkou Ilsou a vším, čím se čarodějka stát mohla. Otevřela dveře, které nechala víc jak dvacet let zavřené, a nebyla si jista, jestli se jí je znovu podaří zavřít.

Šli chodbou lemovanou dveřmi, které vedly do cel podobných té její; některé byly prázdné a v jiných ležely hromady kostí a čehosi, co nechtěla vidět příliš zblízka. Chodba byla prázdná, zatuchlá a bez života. Slyšela dýchat Weku Darta a šoupání jeho bot, ale její vlastní chůze připomínala chůzi ducha v nejhlubší noci.

Chodba končila schodištěm vedoucím nahoru, ale Weka Dart ji vzal do přítmí za schody, kde byly do kamene zasazené zrezivělé železné dveře. Lomcoval s jejich prastarou petlicí tam a zpátky; v naprostém tichu bylo slyšet jen pomalé skřípání, až se dveře konečně otevřely do tmy.

„Je to tu dost tmavé,“ pronesl Ulk Bog vážně.

Sáhl do tmy a vytáhl pochodeň, kterou zapálil od jiné, již hořící za nimi v chodbě. Chvilí počkal, až se rozhoří, pak se na Gianne ještě jednou ušklíbl a vedl je kupředu.

Šla za ním dolů, po schodech stovky let ničených chůzí a špínou, do hlubin tak mrazivých, že chlad pronikal až do morku kostí. Tunely, kterými šli, byly cítit letitou

vlhkostí a surovým kovem, a občas zahlédla něco, co vypadalo jako námraza na kamenech, ale ve skutečnosti to byly plochy lišejníku, který zářil podivným, jasným světlem. Pochodeň Weky Dart vydávala kouř, který naplňoval vzduch zvláštním pachem, jenž ji nutil ke kašli, a proto musela dokonce dýchat přes látku rukávu. Vzduch v tunelech se vůbec nehýbal a zápach smoly se za nimi táhl jako značkovač. Kdyby se někdo rozhodl je tady dole hledat, moc práce by mu to nedalo, pomyslela si.

Weka Dart neúnavně pokračoval v chůzi. Nezdálo se, že by měl strach z pronásledovatelů, ale čas od času se otočil, aby se ujistil, že mu Grianne stačí, jako by měl strach, že ji ve tmě ztratí. To se samozřejmě klidně stát mohlo. Už teď mu sotva stačila. Bolela ji hlava z chladu a kouře, a tělo měla vyčerpané a roztřesené. Škoda že se nepodívala po nějakém jídle nebo pití, ale to ji ani nenapadlo, když se chtěla co nejrychleji dostat ze své cely. Vlastně skoro vůbec nejedla ani nepila od té doby, co se dostala do Zapovězeného, a pozvolná ztráta energie se už začala projevovat.

Ztratila pojem o čase; putování tunely pod Kraal Reach se protahovalo. Aby se jimi propletli co nejrychleji, Weka Dart ani nezpomalil, dokonce se ani na chvíli nezastavili. Čas od času vyměnil pochodeň za jinou umístěnou v prasklině zdi, které si ona ani nevšimla, zapálil ji od staré a rychle pokračovali dál. Jejich cesta vedla po strmých schodech vytesaných do kamene, točitými chodbami, ve kterých se museli přikrčit, a jeskyněmi, kde ze stropu kapala voda. Po nějaké době se trochu oteplilo a Grianne se přestala třást. Podlaha tunelů začala stoupat, jak se konečně dostávali k povrchu země.

Přesto jejich putování pokračovalo, jako by bylo bez konce.

Pak, když procházeli další jeskyní, Grianne zakopla a upadla. Zůstala ležet na místě, vidění se jí opět rozmazalo a svaly ji bolely tak, že nedokázala vstát.

„Jsi zraněná, strakenko?“ zeptal se Weka Dart a bez úspěchu se ji snažil postavit na nohy.

„Jsem vyčerpaná,“ odpověděla mu. „Musím si odpočinout.“

Zavrtěl hlavou. „Tady to není bezpečné.“

„To je mi jedno. Musím si odpočinout.“

Proplazila se po dně jeskyně na místo, kde se mohla lépe protáhnout. Dýchala tak ztěžka, že hvízdavý zvuk naplnil celou jeskyni, až se ho polekala. Hlava se jí točila a měla pocit, že ji všechna síla nadobro opustila.

„Máš něco k jídlu?“

Vytáhl nějakou hlízu, kterou snědla, aniž se zeptala, proč má takovou divnou chuť, a pak si od něj vzala vodu, kterou měl v tykvi u pasu. Bylo jí úplně jedno, odkud to pochází, záleželo jí jenom na tom, aby se nasytila a mohla jít spát.

„Těmito jeskyněmi jsem cestoval často,“ oznámil jí a rozhlížel se kolem. Sedl si se zkříženýma nohama proti ní a pochodeň upevnil mezi dva kameny. „Proto vím, kde jsou pochodně, abych viděl na cestu. Většinu jsem jich sem dal sám. Tuto cestu jsem používal, když jsem pro Taela Riverina pracoval jako chytač a chtěl jsem se nepozorovaně dostat z Pevnosti. Utajení bývalo občas potřeba.“

Pokrčil rameny. „Samozřejmě že v těchto tunelech žijí stvoření, se kterými se není radno setkat. Proto jsem říkal, že je to tu nebezpečné. Ale teď se ničeho bát nemusíme. Víím, co jsou zač a jak se jim vyhnout. Většinou. Některá jsou obrovská, jiná velmi malá. Některá nemají oči, protože jsou tady dole už moc dlouho. Některá ještě neviděl nikdo jiný než já.“

Dech se jí zklidnil natolik, že mohla promluvit. „Celý tento svět je plný věcí, které jsem nikdy neviděla.“

„Předpokládám, že ano.“ Na chvíli se zamyslel a přitom si prsty přejížděl po vráscitě tváří. „Nebude mi líto tenhle svět opustit,“ řekl najednou. „Rád ho opustím.“

Přikývla, ale nic neřekla.

„Já jsem tu vůbec neměl být.“ Důrazně potřásl hlavou. „Narodil jsem se do tohoto světa, ale byl to strašný omyl. Měl jsem se narodit ve tvém. Kdyby tomu tak bylo, nikdy bych neudělal věci, které jsem udělal. Dokonce bych ani nejedl své děti. Nebyl bych chytačem Taela Riverina. Udělal bych něco důležitého.“

Usmál se a ukázal tak strašidelnou přehlídku svých zubů. „Budu o hodně lepší, když budu žít ve tvém světě, Grianne s laskavým a něžným srdcem. Budu ti oddaně sloužit. Budu tvůj přítel a pomocník. Cokoliv budeš potřebovat, abych udělal, udělám to. Jsem dobrý v mnoha věcech. Jsem schopen najít cokoli. Proto jsem byl tak dobrým chytačem. Proto jsem dokázal najít i tebe - v obou případech. Nic mi nemůže utéct, jakmile se na to v mysli soustředím. Je to dar. Mám nesmírné štěstí, že ho mám.“

„Musím spát,“ řekla.

„Až budu ve tvém světě, nebudu dělat špatné věci,“ pokračoval, jako by ji neslyšel. „Nebudu jíst to, co se jíst nemá, ani zraňovat ty, na kterých mi záleží. Budu těžce pracovat. Stanu se tvým nejdůvěryhodnějším společníkem, protože víím, jak je to důležité. Ještě jsem se nesetkal s nikým, komu bych mohl důvěřovat. Nikdy jsem dokonce ani neměl přítele. Ve světě Jarka Ruus se přátelé těžko hledají. Většinou máme spojení s těmi, které chráníme nebo kteří chrání nás. Všechno loví nebo je loveno. Mít přítele není bezpečné.“

Byla teď natažená na zemi a ani si neuvědomovala, o čem mluví. Cítila, že se dotkl její paže. „Ale ty jsi moje přítelkyně, malá strakenko. Jsme přátelé, ty a já. Navždy zůstaneme přáteli.“

O chvíli později usnula.

Zdálo se jí o temných příšerách a dlouhém pronásledování, o vytrvalém honu na ni. Nevěděla, kde je. Nevěděla, kdo ji pronásleduje. Zahlédla mlhavé záblesky svého okolí i těch, kteří ji pronásledovali, ale všechno měnilo podobu tak rychle, že nic a nikoho nepoznávala.

Probudila se rozladěná a zmatená poté, co s ní Weka Dart zatřásl. „Vzbud se, malá strakenko!“ zasyčel. „Něco se rychle blíží!“

Slyšela v jeho hlase strach, a to ji dokonale probudilo. „Co je to?“

„Graumt! Jeskynní červ!“ Podíval se rychle přes rameno a pak zpátky na ni. „V těchto tunelech se už léta žádný neobjevil. Žijí hlouběji pod zemí. Tady by žádný být neměl. Ale tenhle nás ucítil. Přichází!“

Stále ještě roztřesená, unavená a rozbolavěná se vyškrábala na nohy. Chvilí trvalo, než si srovnala myšlenky a našla rovnováhu. „Co budeme dělat?“

Vycenil zuby. „Utečeme mu! Kdyby nás chytil, sežral by nás. Už jsi někdy viděla jeskynního červa? Je obrovský. Ničeho se nebojí. Viděl jsem kdysi jednoho sežrat celou jednotku skřetů. Nezůstalo po nich nic jiného než brnění a zbraně. Jdeme!“

Nepotřebovala žádné další popohánění. Weka Dart se už s pochodní rozběhl a ona spěchala za ním. Opustili jeskyni a vstoupili do dalších tunelů. Ale tentokrát šli dolů, a ona si uvědomila, že Weka Dart opustil jejich únikovou cestu, aby se vyhnul graumtovi. Nemohla s tím nic dělat, jenom si nebyla jista, jak to vydrží, když bude oklika dlouhá. Znovu ji postihla bolest hlavy a pocit dezorientace. To jídlo, voda a spánek pomohly, ale stále ještě nebyla sama sebou.

Něco za ní mocně zaburácelo, jako rozzuřený býk nebo vypuštěná pára. Ale o hodně silněji.

„Je to velké?“ zeptala se a těžce vydechla. „Hodně velké.“

„Pak se to tedy nemůže dostat do těchto malých tunelů, že? Tady bychom měli být v bezpečí!“

Ve světle pochodně viděla, jak se mu lesknou oči, když se na ni otočil. „Graumtové se dokáží stlačit na třetinu své velikosti, aby se dostali do malých míst. My nejsme v bezpečí nikde, strakenko.“

Pospíchali dál, nemohli ale utíkat, a to bylo v této situaci dost nebezpečné. I když měli světlo pochodně, kamenná cesta byla zrádná, plná výčnělků, prohloubenin a děr. Běžet se po ní nedalo, a navíc to měl Ulk Bog jednodušší než ona. Neměla jeho hbitost ani sílu. Stále ještě měla problémy s rovnováhou, a tak brzy zjistila, že mu nestačí.

„Weko Dart!“ zavolala na něj. „Ne tak rychle.“

Jako v odpověď se za ní ze tmy ozvalo graumtovo zařvání tak nečekaně a silně, že málem vykřikla. Byl o hodně blíž, než si myslela.

Weka Dart se k ní rychle vrátil a silně ji popadl za paži. „Jestli nás chytí, Gianne s chytrými triky, nemám žádné zbraně, kterými bych s ním mohl bojovat! Můžeš použít nějaké své kouzlo?“

Nebyla si jista. Nepokusila se kouzlo použít od svého setkání s fúriemi a teď nevěděla, jak by reagovalo na její současnou kondici.

„Utíkej!“ řekla a strčila do něj.

Proběhli rovným tunelem a dostali se do většího, jehož strop byl přinejmenším dvacet stop vysoký. Stěny před nimi se dokonce rozšiřovaly do další jeskyně. Zaznamenali za sebou nějaký pohyb; muselo to být něco těžkého a slizkého. Kolem nich se rozléhalo burácení dechu, těžkého a zneklidňujícího.

Širším tunelem se dostali do ústí jeskyně a tam chytila Weku Dartu za ruku a zastavila ho. „Tady zůstaneme.“

Byla vyčerpaná. Už nemohla dál. Postavila se před něj a povolala druidskou magii. Ale nepřicházelo. Ignorovalo její zavolání, zůstalo uzamčené hluboko v jejím nitru, odkud se odmítlo pohnout. To se jí nestalo od doby, kdy byla malá a učila se s Morgawrem na čarodějku Ilsu.

V temném tunelu, odkud právě vyšli, se za jejich pachem rychle pohyboval graumt. Na chvíli zpanikařila.

„Strakenko!“ vykřikl na ni najednou Weka Dart a hodil jí pochodeň. „Použij tohle! Ve světle nevidíš! Graumtové žijí v temnotě a nikdy neviděli slunce! Tahle pochodeň možná -“

„Nech si ji!“ vyštěkla na něho, podrážděná, že ji vyrušil a přestala se koncentrovat. „Použij ji sám, když se dostane kolem mě!“

Znovu se pokoušela vyvolat kouzlo, ponořila se do svého nitra a odbourávala jednu překážku po druhé. Její neschopnost kouzlo vyvolat byla zapříčiněna strachem, že se z ní znovu stane fúrie. Když se snažila přivolat vzpurné kouzlo, strach ji celou pohltit. Ten způsobil, že se nemohla dokonale soustředit. Rozuměla jeho naléhavosti. Udělala by cokoli, aby se nestala znovu fúrií, aby nepodlehla tomu hroznému šílenství, které převtělení do kočky způsobilo. Myslela si, že kdyby ho podstoupila ještě jednou, nemohla by se už nikdy stát sama sebou. Šílenství by ji přemohlo a byla by ztracena.

„Strakenko!“ zařval Weka Dart.

Ze tmy malého tunelu vyrazil pokroucený a zdeformovaný graumt. Bylo to mohutné stvoření podobné hmyzu, pokryté kostěnými pláty, které se olejově leskly. Uprostřed ploché hlavy mu cvakaly čelisti, a ostatné nohy zakončovaly ohromné drápy. Zdálo se, že jí roste přímo před očima, zvedl svou přední část těla ze země a zaplnil svým objemem tunel, zavlhl se a vyrazil k nim.

Zatímco se snažila vyvolat kouzlo, začal se Weka Dart chovat jako šílený. Ať už to bylo ze strachu, netrpělivosti nebo ze zoufalství, choval se nepřičetně. S úděsným řevem proběhl kolem ní a mával před graumtem zuřivě pochodní, až z ní odletovaly rudé gejzíry jisker. Ulk Bog se postavil přímo před monstrem a vypadal jako komár, který bude v příštím okamžiku rozmáčknut. Graumt vydal již známý dunivý zvuk a couvl před svým malým protivníkem, protože ho světlo pochodně obtěžovalo.

„Ne, nedělej to!“ vykřikla Grianne.

Weka Dart byl přímo pod monstrem, poskakoval sem a tam, vydával skučivé zvuky jako nějaký kouzelník a mával pochodní, jako by měla magickou moc.

V tu chvíli se v ní díky strachu o Ulk Boga a jejímu vzteku nad svou bezmocností uvolnily poslední bariéry, které jí nedovolovaly kouzlo vyvolat. Odpoutala se od své váhavosti a zdrženlivosti, zbavila se pochybností a uvolnila kouzlo. Na povrch se vynořila Píseň přání, její pokrevní dědictví, přinášející jak požehnání, tak kletbu generacím její rodiny, ale nikomu v takové míře jako jí.

Byla jak přílivová vlna.

Uvolni mě!

Vydešená její nečekanou naléhavostí a obrovitostí se jí snažila zkrotit. Mocná odezva kouzla byla něco nového, naprosto odlišného. Vířila v ní jako uragán a rozbíjela všechno, co jí stálo v cestě. Držela si hlavu oběma rukama a snažila se ji přemoci, udržet uvnitř, dokud ji nebude moct kontrolovat. Nedokázala ji ovládnout stejně jako samotnou fúrii. Byla v ní uvězněná. Byla jí stravována.

Uvolni mě!

Nebyla schopná to zastavit. Kouzlo z ní vybuchlo. Instinktivně jednalo podle jejích potřeb, projelo tmou jako kladivo a udeřilo do červa s takovou silou, že byl odmrštěn na kamenné stěny tunelu. Výsledek byl okamžitý a zničující. Graumt se nejen zhroutil, ale přímo roztříštil. Všude kolem létaly kostěné štíty, nohy a části těla, až zůstaly jen malé kousky, které sebou na zemi pomalu škubaly v roztřeseném světle Wekovy pochodně.

Pak se kouzlo beze stopy rozplynulo.

Griane Ohmsfordová, naprosto vyčerpaná a ohromená reakcí svého těla na nesmiřitelný nátlak kouzla, klesla na kolena. Píseň přání z ní vyšla s větší silou než kdy předtím. Vypadalo to, jako by se jí týdny ukládala, aby se akumulovala do zásoby a jen čekala, až ji uvolní. Během let ji nespočetněkrát použila, ale ještě nikdy nezažila, že by zareagovala tímto způsobem.

Co se stalo, že byla tentokrát jiná?

Weka Dart stál před ní, svraštělý obličej mu jen zářil neskrývanou radostí a v očích měl veselost. Zvedl pochodeň jakoby na pozdrav a uklonil se.

„Strakenská královno," zašeptal se zřejmou úctou. „Máš největší sílu. Máš nejvyšší kouzlo. Klaním se ti. Salutuji ti. Tobě se nikdo nevyrovná."

Zavřela oči, aby na sobě nedala znát, jak se cítí, a neřekla nic. Nenamlouvala si, že ví, jestli je intenzita její síly tak veliká, jak se zdála. Ale věděla bez jakýchkoliv pochybností, že byla natolik silná, že její přítomnost zaznamená lord Straken a co nevidět se objeví, aby ji sám vyzkoušel.

Kapitola 11.

Když začaly runy na holi zářit, ucítil Pen skoro okamžitě posun v místě a čase. Byl to podivný pocit; připomínalo to pohyb při zemětřesení spojený s postupem světla proti tmě. Hned věděl, že kouzlo začalo působit a že hůl odpovídá na jeho tichou prosbu o pomoc. Dělo se to nenápadně, nic šokujícího nebo dramatického, jen náznak, že se věci změnily.

Ještě zahlédl Khyber, jak stojí v díře po dveřích do komnaty Ard Rhys s napjatým tělem a zdviženýma rukama s nataženými prsty, připravená čelit čemukoliv, co se objeví. Mrzelo ho, že ji nechává samotnou s tolika nepřáteli - nenáviděl se za to, co dělá, po tom všem, co pro něj udělala - ale neměl čas ani možnost to změnit. Ona přijala tyto podmínky svého osudu tím, že souhlasila, že s ním půjde, a věděla, co se musí stát. To nejlepší, co mohl pro oba udělat, bylo vstoupit do Zapovězeného, najít Ard Rhys a přivést ji zpátky do Čtyřzemí.

Potom se všechno odehrálo rychle. Runy pod jeho prsty vzplanuly a hůl začala zářit. Ta záře ho pak obklopila a vytrhla z jeho okolí. Místnost a Khyber se ztratily. Zavřel oči, pevně sevřel hůl a modlil se, aby byl dost silný a dokázal udělat, co je potřeba.

Tělo mu sevřela mohutná pěst a z plic mu unikl všecken vzduch. Zalapal po něm a pokusil se dýchat, aby se nezadusil.

Pak najednou stál na tlumeně osvětlené planině, holá země okolo byla porostlá jen řídkými stromy a nebe nad ním pokrývala hustá mračna. Paranor byl pryč. Čtyřzemí bylo pryč. Nic, na co se podíval, mu nepřipomínalo domov. Možná to trochu připomínalo neradostná místa, jako bylo Klu nebo Strusky. Chvilí jen tak stál, pomalu se rozhlížel a v hlavě porovnával rozdíly.

Nejdřív ho zarazilo, že je tu takové šero. Nezdálo se, že by byl večer, ale slunce nikde neviděl. Obloha vypadala jako odraz zamračeného nebe na vodě. Stromy a tráva byly vybledlé, jejich zeleň tlumená a jednotvárná. Zahleděl se do dálky. Moc toho nespátřil, jen lesíky ponořené do mlhy, několik mil daleko oblohu splynulou se zemí v šedivém oparu; pusté a holé kopce. Neuměl si představit, co by tady mohlo žít. Měl pocit, že cokoli tady tráví většinu času, musí být příkrčené a ve střehu.

Měl pocit, že tady jste buďto pronásledovatelem nebo pronásledovaným, lovcem nebo kořistí.

Už teď tenhle svět nenávidím, pomyslel si.

Svíral hůl tak pevně, až ho rozbolely ruce. Uvolnil stisk a donutil se zhluboka nadechnout, aby neztratil sebeovládání. Má za sebou přechod, pomohla mu k tomu kouzelná hůl, přenesla ho ze Čtyřzemí do Zapovězeného. Nemohl tomu uvěřit, ale všechno tady vypadalo a vyvolávalo pocit, že takhle má Zapovězený vypadat. Přes depresivní pocit, který ze svého okolí měl, cítil zvláštní ulehčení, jako by nejtěžší část úkolu, který mu dal Král Stříbrné řeky, byla splněna. Věděl ale, že tomu tak není, že to nejtěžší ho teprve čeká. Od doby, kdy opustil Patch Run, toho dokázal hodně.

Prošel Čtyřzemí, aby našel kouzelnou hůl a dostal ji do Paranoru. Prožil utrpení a prohry, které by každý přežít nedokázal. Několikrát unikl svým nepřátelům.

Ale zůstat naživu v tomto temném světě bude vyžadovat všechnu sílu, kterou má.

Přestal se rozhlížet po okolí, stejně nic prospěšného nenašel, a sedl si, aby si srovnal myšlenky. Rád by věděl, jak jsou na tom jeho rodiče. Neměli žádnou možnost se dozvědět, co se s ním stalo, pokud se s nimi Khyber nepodaří spojit. Aspoň že unikli z Paranoru a od druidů. Příště si dají pozor, aby je Shadea a'Ru a její přísluhovači znovu nepodvedli. Stále ho trápilo, že je Král Stříbrné řeky nevaroval tak, jak slíbil. Možná ale varování ignorovali a rozhodli se mu pomoci za každou cenu. Jeho matka by se tak zachovala. Jeho matka by kvůli němu čelila čemukoliv.

Stejně jako každý jeho přítel nebo společník, který s ním cestoval, pomyslel si. Tak, jak to všichni udělali. Uvědomil si, jak mu všichni hrozně chybí - spolehlivý Tagwen, statečný Kermadec, nápaditá Khyber a dokonce i divoký Atalan. Ale ze všech nejvíc mu scházela Cinnaminson. Už jen pomyslení na ni ho bolelo. Snažil se vybavit si její podobu, jak si ji pamatoval nejlépe - volnou a živou, usmívající se na něho na palubě Rejnočka a natahující k němu ruku. Pokusil se nemyslet na to, kde teď je a co se jí stalo. To se mu ale moc nedařilo.

Stiskl rty a donutil se myslet na jiné věci. Je sám, alespoň do té doby, než najde svou tetu, a na tom se nedá nic změnit. Doufal, že ostatní jsou v pořádku, že našli způsob, jak čelit krizovým situacím, ale takové přemýšlení také nebylo k ničemu dobré.

Musí přemýšlet o tom, jak najít svou tetu Ard Rhys a dovést ji v pořádku domů.

Cítil, jak ho najednou začínají pálit dlaně. Runy na holi zářily a zahřívaly ji. Rychle vstal a rozhlédl se; nevěděl, jestli ho hůl tímto způsobem před něčím nevaruje. Ale nic neviděl. Podíval se ještě jednou na hůl, ale runy už bledly a dřevo vychladlo.

Zmateně sraštil čelo. Něco to vyvolalo, ale co to bylo? Znovu se rozhlédl. Nic.

Obrátil se na hůl. Bylo to něco uvnitř jeho samého? Odpovídala mu? Už věděl, že jsou dost propojeni na to, aby ji našel, když mu ji Traunt Rowan sebral, a on instinktivně věděl, jak vyvolat kouzlo, které ho přeneslo z jeho země do této.

Hůl odpovídala na jeho potřeby. Udělala to také teď? Byla to odpověď na jeho potřebu najít Gianne Ohmsfordovou?

Aby to vyzkoušel, začal myslet na svou tetu, přemýšlel, kde asi je a jak by ji mohl najít. Runy okamžitě vzplanuly, pulzovaly mu pod rukama a zahálily hůl do rudé záře.

Usmál se. Teď věděl, co hůl dokáže. Ale stále ještě nevěděl, jak ji použít.

Denní přítmí houstlo, jak přicházela noc; obloha potemněla a svět dole pokryly stíny. Pen se rozhlížel, nechtěje zůstat hned první noc na otevřené planině. Potřeboval najít nějaký úkryt, ale nejdřív se musel rozhodnout, kterým směrem půjde.

Aby se rozhodl správně, potřeboval vědět, jak hůl použít.

Znovu se na ni zadíval, myslel na svůj problém a runy pobledly. Možná že kdyby ji požádal, aby mu ukázala, kde jeho teta je, udělá to. Když bude myslet na směr a zároveň na tetu, třeba mu runy něco naznačí.

Nic se nestalo. Runy zůstaly jasné, ale nijak na jeho tichou otázku nereagovaly.

Znechuceně potřásl hlavou. Tak tohle nevyšlo. Ale nějaký způsob přece musí být.

Rozhodl se zkusit něco jiného. S myšlenkami na tetu vykročil k dohasínajícímu světlu, tedy ve směru, kde by měl být západ, ale runy téměř okamžitě zbledly. Zastavil se, otočil se k opačné straně a vykročil. Runy opět potemněly. Aspoň dostávám jasnou odpověď, pomyslel si.

Obrátil se na jih k horám, které byly nejbližší. Runy okamžitě zazářily.

Zaplavila ho vlna radosti. Tudy půjde.

S holí před sebou v obou rukách jako s kompasem vykročil, a runy jasně zářily a přinášely mu jak světlo, tak uklidnění. Stíny všude kolem něj zhoustly a svět se začal měnit. To, co bylo předtím nezřetelné, začalo ztrácet tvary úplně. Stále ještě před sebou rozeznal vrcholky hor, ale nic víc. Brzy si bude muset najít nějaký úkryt.

Jeho rozhodnutí utvrdil jakýsi pohyb mezi stíny. Jen to zahlédl, cupitalo to podobně jako běžná malá stvoření v jeho světě. V Zapovězeném však žádná podobná nežila - tedy rozhodně ne ta přátelská. Radši ani nechtěl vědět, co to bylo. Kromě hole, která ho měla chránit, měl dlouhý nůž, který vzal jednomu strážnému. Ale nemyslel si, že by mu mohl nějak pomoci proti stvořením, která žila v Zapovězeném - ve tmě tedy určitě ne.

Plahočil se dál, snažil se zůstat v otevřené krajině, sledoval runy na holi a neustále se rozhlížel po okolí. Jednou nad ním letělo něco velkého s obrovskými křídly; to kdyby na něj spadlo, okamžitě by ho rozmačkalo. Jakmile to v dálce opět uviděl, zastavil se, a znovu vykročil, až když si byl jist, že je to pryč.

Viděl i jiná stvoření. Viděl kočkám podobná zvířata skákat mezi holými stromy, a něco jako ještěrky pobíhalo v trávě pod kosodřevinou. Slyšel prskání a vrčení, neklamně zvuky lovců ženoucích se za kořistí. Jednou se zavřeštění ozvalo tak blízko, že cítil srdce až v krku. V tichu, které následovalo, slyšel vlastní sípavý dech.

Jsem tu sám, honilo se mu hlavou. Přál bych si, abych se tolik nebál.

Už byla skoro naprostá tma, když došel k úbočí hor. Hromady balvanů před ním tvořily bariéru, která jako by mu bránila v cestě dál. Zvedaly se z ní holé větve stromů, které proti obloze vypadaly jako kostry prstů nějakého dávno mrtvého obra. Zdálo se mu, že za bariérou se cesta opět otvírá do volné krajiny, ale bylo to daleko a ve tmě by se tam dostal jen s velkou námahou.

Proto zašel mezi kmeny stromů a hromady balvanů a našel si mezi nimi úkryt, který byl chráněný za tří stran, a tam se usadil. Přestal myslet na tetu a na hledání a sledoval, jak se světlo run vytrácí. Neměl nic k jídlu ani k pití, takže radši nemyslel na to, jak je hladový a žíznivý. Nad jeho úkrytem byla jen černota, žádné hvězdy a měsíc. Ale kolem se ozývaly zvuky, ostré a pronikavé, hluboké a burácivé, nenadálé a doznívající. Byly to zvuky všeho druhu, ale všechny neznámé a nepříjemné.

Pen se schoulil do kouta svého úkrytu, na prsa si položil hůl a rukou sevřel dlouhý nůž. Dlouho zíral do tmy a pak teprve usnul.

Když se vzbudil, koukal na něj drak. Nejdříve si vůbec neuvědomil, že tam je. Probouzel se pomalu a napůl ze spaní se rozhlédl kolem. Nevěděl, kde je. Ležel natažený na tvrdé zemi a bolely ho kosti i svaly. Svět kolem byl temný a zamížený, žádné slunce, žádné jasné barvy, žádný ptačí zpěv, který by ho vítal do nového dne. Všechno bylo jakoby potaženo šedí, nejraději by znova usnul.

Na chvíli zavřel oči, a když si srovnal myšlenky, znovu je otevřel a vzpomněl si, že je v Zapovězeném. Podíval se dolů. Stále ještě svíral nůž, teď už zdřevěnělými prsty. Hůl měl přitisknutou na prsou a její runy jemně pulzovaly.

Pochybovačně se na hůl zadíval. Proč zářila? Nevzpomínal si, že by myslel na tetu.

Pak jeho pozornost upoutala velká hromada strakatých balvanů, ležící před vchodem do jeho ukrytu. Nevzpomínal si, že by ji tam viděl minulou noc. Byla jako hradba, která se vynořila odnikud a jaksi tam nepatřila.

Zmateně si ji prohlížel.

Zamrkalo na něj oko, velké jako okno, líně zvedlo šupinaté víčko a zase ho spustilo.

Pen se nadechl a zadržel dech. Ta hromada balvanů dostávala tvar a ostrost. Nohy poseté bodci, zakončené drápy velikosti jeho nohy. Tělo, velké asi jako menší domek, pokrývaly šupiny velikosti deky. Kostěné hřebeny se na hřbetě táhly v souběžných řadách dolů do černého širokého a dlouhého ocasu. Trojúhelníková hlava s nosem a čelem pokrytými šupinami, zakončená tupými rohy, spočívala mezi předními nohama. „Pane jo,“ zašeptal Pen.

Samozřejmě že nikdy předtím draka neviděl. Nikdo z jeho doby žádného nikdy neviděl. Většina jich vymřela. Ti, co přežili, byli buďto pevně usídlení v horských jeskyních a divokých lesích, kam se nikdy nikdo z lidí neodvážil, a nebo byli posláni do Zapovězeného, a tento byl asi jedním z nich. Ale věděl, co jsou draci zač a jak vypadají, a to, co bylo před ním, byl určitě drak.

Bylo to to největší živé stvoření, jaké kdy Pen viděl. Bylo větší než ta, která si dokázal představit. Fascinovaně na draka zíral. Uvažoval, co tu dělá, a proč ho nesežral.

Uvažoval, jestli to má v plánu.

Najednou si uvědomil, že ho drak pozoruje. Sledoval ho s napůl přivřenýma, ospalýma očima. Vypadal jak spokojená líná kočka, která sní s otevřenýma očima. Pak ale Penovi došlo, že drak nepozoruje jeho, ale hůl.

Tedy spíš světélkování run.

Nejdřív si myslel, že se mýlí. Vždyť proč by se měl drak zajímat o hůl a její runy? Mohlo je tak velké zvíře vůbec vnímat? Rozhodně na to nevypadalo. Ale třeba má nějaké ponětí o kouzlech a talismanech a podle toho hůl rozeznalo.

Tím to asi nebude, pomyslel si. Způsob, jakým drak hůl pozoroval, připomínal hypnózu. Pen pohlédl na hůl a sledoval, jak světlo přechází přes runy nahoru a dolů, vytváří neustále se měnící vzory, jak se tlumí a naopak zase rozjasňuje, pulzuje a zastavuje se a tak stále dokola. Drak to také sledoval, fascinovaný pohybem světla, které tančilo z runy na runu.

Pen něco zkusil. Vzal svou tuniku a přikryl s ní polovinu hole a světlo tak zastavil.

Mohutná rohatá hlava se okamžitě zvedla a její tlama se široce rozevřela a vydala zasyčení, které znělo jako exploze. Ukázaly se řady černých zubů, na některých ještě byly zbytky masa a mezi nimi kousky kostí. Rozevřený chřtán, černý jako vlhký popel, pulzoval a míhal se, a odporný zápach dechu přitiskl chlapce k balvanům jeho improvizovaného úkrytu. Pen zalapal po dechu a málem omdlel, ale byl natolik

duchapřítomný, že hůl okamžitě odhalil. Když se runy začaly znova mihotat po hladkém, vyleštěném dřevě hole, drak se pomalu uklidnil, zavřel tlamu a přivřel víčka.

To byl opravdu hloupý nápad, pomyslel si Pen a zhluboka se nadechl, aby si pročistil hlavu.

Chvíli zůstal přitisknutý ke stěně svého úkrytu, hůl jako talisman držel přímo před sebou proti monstru, jehož dech by rozežral ocel. Dal hlavu na stranu, protože měl pocit, že bude zvracet, ale když zápach vyprchal, narovnal se, znovu se podíval na draka a přemýšlel, co by měl dělat. Stále si ještě nebyl jist, co se s holí stalo, protože předpokládal, že reaguje jen na jeho myšlenky na tetu. Ale evidentně začala zářit dřív, než se probudil, a věděla, co se děje. Jak se to mohlo stát?

Znovu obrátil svou pozornost na draka; viděl, jak upřeně zírá na planoucí runy a dech se mu zpomaluje. Přikrčil se a čekal. Na co čekal? To nevěděl. Jak dlouho to drak vydrží? Najednou Pena napadlo, jestli není v pasti. Dosud na to nepomyslel, ale může se stát, že když mu drak nedovolil zakrýt hůl, nedovolí mu ji ani odnést pryč. To by znamenalo, že zůstane uvězněný mezi těmito balvany, dokud to draka nepřestane bavit a neodejde.

Což by mohlo nějaký čas trvat, uvědomil si. Čas, kterého nemá nazbyt.

Chvíli přemýšlel o svých možnostech. Moc jich neměl. Mohl zůstat, kde je, a čekat, až drak odejde. Nebo by se mohl pokusit odejít a doufat, že za ním drak nepůjde, nebo alespoň ne příliš dlouho. A nesežere ho.

Mohl by se pokusit použít svoje kouzlo.

Byl to jen nápad. Ani nevěděl, jestli bude jeho kouzlo v Zapovězeném fungovat. Ale na nic jiného, co by mu mohlo pomoci, nepřišel, a měl by udělat víc než jen sedět a čekat, jestli se drak rozhodne ho sežrat. Jeho kouzlo fungovalo na bažinného kocoura, kterého potkali ve Struskách, natolik, že jim to zachránilo život. Bylo možné, že se dá tady použít také.

Ale jak by ho měl použít?

Rozhodl se, že nejdřív zjistí, jestli kouzlo draka vyruší, protože jestli ano, má vyhráno. Nejdřív začal hledat všemi svými pěti smysly, snažil se o stvoření zjistit všechno, od zvuku jeho dýchání po zlověstný pohled jeho ospalých očí. Prohledal draka od hlavy po ocas a zase zpátky, snažil se najít nějaké spojení, chtěl zjistit, co cítí. Byla to dřina, a neodhalil skoro nic.

Drak si toho ani nevšiml.

Nemohl dělat nic jiného, než použít kouzlo jako prostředek ke komunikaci. Neměl žádnou představu, jak draci komunikují. Jediné, co o něm zatím zjistil, bylo, jak dýchá a jak reaguje na vyrušení. Možná by mohl začít od toho. Největším problémem ale bylo, že se drak nezajímal o něj, ale pouze o hůl. Byl si jist, že kdyby se hůl pokusila s ním domluvit, určitě by měla úspěch. Ale to samozřejmě nebylo možné, proto bude muset použít svůj vlastní hlas a doufat, že to s drakem něco udělá.

Začal s napodobováním drakova dýchání, pomalého, těžkého a hrubého. Prohloubil spojení se svým kouzlem, ale dát mu život mu chvíli trvalo. Nakonec vyluzoval přesně stejné zvuky, ovšem jako miniatury těch skutečných. Drak zamrkal - jednou, dvakrát. Když začal napodobovat dýchání spolu s nespokojeným syčením,

zvedl drak hlavu z předních tlap a podíval se na něj. Ale zdálo se, že mu nestojí za nic víc než ten pohled. Přesto Pen pokračoval dál s nadějí, že se stane něco víc.

Nestalo se nic. Nakonec drak ztratil zájem, znovu si položil hlavu na přední tlapy a vrátil se k pozorování tančících run.

Pen si vyčerpaně sedl. Nikam se s kouzlem dostal. Co bylo horší, byl z té námahy unavenější než předtím. Od té doby, co sem přišel, nic nejedl ani nepil a nepamatoval si, kdy naposled něco takového dělal. Krk měl vyschlý a lehce se mu točila hlava. Jestli se odsud brzy nedostane, ztratí z nedostatku jídla vědomí.

Ale co mohl dělat?

Několik hodin se na to snažil přijít. Použil své malé kouzlo všemi způsoby, jakými to šlo, ale drak ho prostě ignoroval. Ležel před jeho úkrytem jako obrovská šupinatá hromada a odmítal se pohnout. S jedním okem neustále upřeným na hůl a její fascinující runy podřimoval jako obrovská kočka před myší dírou, přikovaný k pohybu světla. Celou dobu se skoro nepohnul.

Po nějaké době Pen usnul. Nebyl si jist, jak dlouho spal, protože šedivé světlo se v Zapovězeném od rozbřesku do večera vůbec neměnilo. Ale když se vzbudil, dospěl k rozhodnutí. Radši než dál zkoušet své kouzlo, pokusí se prostě odejít. Nevěděl vůbec, jestli mu to drak dovolí. Ale cokoliv bylo lepší než nedělat nic.

Pokusil se vstát, a držel přitom hůl před sebou tak, aby nezakryl světlo probíhající po runách. Byl tak zesláblý, že mu trvalo několik minut, než se postavil. Když našel rovnováhu, udělal jeden jediný krok ze svého úkrytu.

Drak pomalu zamrkal.

Udělal další krok. A pak další.

Drak zvedl hlavu, natočil k němu šupinatý rypák a z páru širokých nozder vydal ostré zasyčení.

Pen se okamžitě zastavil, ale neustoupil a čekal. Drak ho se zdviženou hlavou a upřeným pohledem žlutých očí pozoroval. Nějakou dobu se tak navzájem sledovali a oba čekali, co udělá ten druhý. Pen poslouchal zvuk drakova oddychování a cítil jeho smrdutý puch. Bránil se nutkání ucpat si nos. Místo toho se rozhodl, že opět vykročí.

Když měl pocit, že už čekal dostatečně dlouho, udělal další krok.

Tentokrát drak pomalu natáhl dopředu přední tlapy způsobem, který připomínal kočku hrající si s myší. Chvilí mu trvalo, než ji dostal až do místa, kam měl Pen namířeno, ale zablokoval mu tím cestu.

Pen na draka nejdřív s hrůzou civěl, pak ale pomalu zacouval zpátky mezi balvany.

Zbytek dne strávil čekáním na zázrak. Kéž by to draka přestalo bavit. Kdyby aspoň dostal hlad. Kdyby tak odešel aspoň na pár minut. Copak nemá nic jiného na práci? Copak nemůže jít jinam? Draci přece musejí mít životní návyky tak jako ostatní živočichové, ať už se jedná o chování nebo způsob myšlení, které bude tenhle muset dodržet. Bude muset být trpělivý, počkat, až odejde.

Denní šero se vytratilo a nahradila ho noc. Začalo drobně mrholit. Pen vystrčil hlavu co nejdál z úkrytu, aby otevřenými ústy zachytil pár kapek, a pak použil svůj plášť a sál vodu z jeho látky. Po celou tu dobu tam drak ležel, hřbet se mu leskl a napůl přivřenýma očima sledoval hůl a její zářící runy.

Nakonec byl Pen znovu ospalý. Chvilí měl strach, co udělá hůl, když zavře oči, ale pak na to přestal myslet. Zřejmě bude dál zářit, tak jako to udělala minulou noc, když se drak objevil a on zrovna spal. Jinak by ho už drak dávno sežral. Znovu ho napadlo, jak to, že hůl může jednat samostatně bez jeho myšlenek, když se předtím zdálo, že je na nich závislá. Něco mu ušlo, nechápal asi něco zřejmého na první pohled; asi to bylo hladem a únavou. Přál si, aby se mu mysl vyjasnila a mohl tak lépe uvažovat.

Zavřel oči a snil o domově a svých rodičích, o tom, jaké to bylo před dvěma měsíci. Tolik toužil po dobrodružství, tak moc chtěl změnit svůj fádňí život. Přijal možnost najít s Tagwenem a ostatními Tanequil. Těšil se na vzrušení, které to přinese.

Teď si přál, aby se nic z toho nikdy nestalo. Přál si, aby se všechno vrátilo do normálních kolejí. Usnul a jeho přání odletěla do neznáma.

Kapitola 12.

Sny, části a útržky neúplných myšlenek a nedokončených příběhů přicházely a odcházely s rychlostí světla a stínů v lese pod zamračenou oblohou. Byly jasné, neohrožené a plné slibů, a Bek Ohmsford jimi prolétal jako pták nad nekonečnou krajinou. Někdy se během snu vůbec nedotkl země. Jindy měl pocit pevné země jen na tak dlouho, aby se ujistil, že tam stále ještě je, a pak se znovu vznesl. Nic z toho, co viděl, mu nebylo důvěrně známé. Na jeho cestách přicházeli a odcházeli lidé, ale on nevěděl, kdo nebo proč tam jsou. Nechal za sebou život v bdělém stavu a vydal se za těmi, které dříve znal.

Mohla to být doba klidu a spokojenosti, ale sny se promíchaly s hroznými nočními můrami. Některé byly vzpomínkami na minulost, na stvoření a události, na něž nikdy nezapomene. Některé byly temnými proroctvími toho, co ho čeká, jestliže se tomu nevyhne. Všechny byly plné šelem, které ho nemilosrdně pronásledovaly, lovců, jejichž obličej nebyl dokázal rozeznat, ani neznal důvod, proč ho stíhají. Přicházely ve vlnách, ať se jim snažil jakkoliv uniknout, vzduchem nebo po zemi, a snažily se ho dostat.

Sny a noční můry. Mezi oběma nebylo žádné rozpoznatelné spojení a přechod mezi světlem a tmou, plnou strádání, se nedal předvídat. Sice spal, ale nepřinášelo mu to odpočinek. Podivná směsice snů ho naplňovala úzkostí, a to mělo vliv i na jeho náladu ve dne. Snažil se proti nim bojovat, ale jeho snaha byla marná. Snažil se probudit, vyplavat z temných vod svého spánku k jasnému povrchu, ale ten byl příliš daleko. Pokaždé, když měl pocit, že se k němu blíží, ho noční můry zase stáhly dolů.

Nevěděl, jak dlouho to utrpení trvá, ale určitě to byla dlouhá doba. Občas, když nemohl zlomit okovy, které ho držely ve spánku, z něhož se nikdy neměl probudit, se mu z pocitu marnosti chtělo křičet. Možná křičel. Nebyl si jist. Ale nikdo mu nepřišel pomoci. Nikdo ho nepřišel vzít za ruku, aby ho uklidnil. Trápil se sám, bojoval proti temnotě, která překrývala světlo.

Pak se něco změnilo. Nevěděl, co to bylo nebo co to způsobilo, ale najednou se sny a noční můry ztratily, jako by je někdo odfoukl. Byl obklopen teplým tichem, jaké ještě nikdy předtím nezažil. Ve svém odtržení nacházel útěchu. Byl schopen normálně dýchat a ponořit se do uklidňujícího hlubokého spánku, díky němuž odpočíval, jak potřeboval.

Věděl, že byl zraněn, a proto musí odpočívat. Věděl, že měl úraz, ale nevěděl, jak k němu přišel. Spal proto, že se jeho tělo snažilo uzdravit, ale zranění bylo tolik, že nevěděl, jestli to dokáže. Věděl, že bojuje o přežití, a že ta bitva se nevyvíjí dobře.

Ale vlna se obrátila, bouře se vzdálila a jeho poničené tělo se uzdravovalo. Ponořil se hlouběji do místa, kde převládala pohoda a žádné zlé věci sem neměly přístup. Byl za to tak vděčný, že se mu chtělo plakat úlevou a štěstím. Napadlo ho, že možná zemřel, ale takovou myšlenku zahnal. Jeho fyzický stav mu nepřipadal jako smrt, pokud nebyla ovšem něčím naprosto odlišným, než co si dokázal představit. Měl pocit, že žije, že si ho život znovu našel.

Čas plynul, jeho spánek se roztáhl jako hluboký modrý oceán, a když se probudil, svět kolem něj opět nabíral obrysy. Bylo to, jako by se ze všeho zvedla mlha a svět kolem dostal barvy a tvary. A tak zjistil, že je v těch nejnádhernějších zahradách, jaké kdy viděl. Měly různé části, rozličné uspořádání, velikost a tvary. V některých byly pečlivě upravené záhony, rozdělené podle květů a motivů. Jiné byly visuté, přes zdi a mříže visely v kaskádách dolů šlahouny všech možných popínavých rostlin. Některé se rozkládaly na úbočích, jiné v rovině. Rostly tu kvetoucí stromy, keře a trávy. Některé jejich části stínily prastaré stromy s širokými korunami, jiné byly vystaveny jasnému slunečnímu světlu. Barvy byly jasné a zářily jako pásy duhy po bouři, někde převládala jedna barva, jinde z barev přecházely oči. Mezi vši tou nádherou bzučely včely, přelétající z květu na květ, a bylo slyšet jasné švitoření a trylkování ptáků. Po obloze plavaly chomáčky mraků, a když přecházely přes slunce, vytvářely na zemi neobvyklé prchavé stíny.

Na pohled to byl ráj. Bek Ohmsford byl v jeho středu a jen žasl. Ty zahrady určitě nebyly skutečné, nemohly být. Byl to jen sen. Přestože si myslel, že sní, zdálo se mu skutečné jako jeho vlastní tělo.

„Vítej, Beku Ohmsforde,“ zašeptal za ním tichý hlas.

Otočil se a spatřil starého muže, který ho pozoroval. Měl na sobě starobylou bílou tuniku a v ruce držel dlouhou vybledlou hůl. Jeho obličej lemovaly dlouhé bílé vlasy, spadající mu až na hrud'. Obličej měl zbrázděný vráskami. Ale jeho modré oči připomínaly oči dítěte, byly jasné, zvědavé a plné očekávání.

„Toto je můj domov,“ řekl starý muž, a úsměv mu prohloubil vrásky na tváři.

Bek se zmateně rozhlédl kolem. Určitě spí, tohle se mu zdá. Ale měl pocit, že je vzhůru. Byl opravdu?

„Tys tady nikdy nebyl,“ pokračoval starý muž, jako by mu četl myšlenky. „Ale my dva jsme se už kdysi dávno setkali. Vzpomínáš si?“

Bek pomalu s pochopením přikývl. „Vy jste Král Stříbrné řeky.“

Stařec přikývl. „Jsem poslední svého druhu, poslední z Děti Slova. Starám se tady o tyto zahrady, jsem strážce Stříbrné řeky a opatrovník ras. A také jsem přítelem Ohmsfordů. Vzpomínáš si, jak jsem ti pomohl?“

Bek si to pamatoval. Tenkrát byl jenom malý kluk, který byl vyslán s úkolem, jemuž ani nerozuměl, do země, kterou nikdy předtím nenavštívil. Tenkrát se jmenoval Bek Rowe a ještě nevěděl o svém dědictví Ohmsfordů. Král Stříbrné řeky k němu tehdy přišel, když jeho společníci spali, a řekl mu pravdu o něm a jeho sestře, tenkrát ještě čarodějce Ilse, než se stala Ard Rhys Třetí rady druidů. To byl začátek cesty, která jim navždycky změnila životy.

Bylo to hrozně dávno, v jiném životě.

„Přišel jsem, abych ti znovu pomohl,“ řekl starý muž. „Dělám to proto, že jsem to slíbil tvému synovi, i když svůj slib plním pozdě.“

„Penovi?“ zeptal se Bek překvapeně.

„Penderrinovi, který odešel, aby našel Ard Rhys a mohl nám ji přivést zpátky. Penderrinovi, který je teď mimo náš dosah.“ Na okamžik se zachmuřil. „Pojď se mnou.“

Bek se vedle něho postavil. Znovu ho napadlo, že tohle není skutečné, že je to sen, ale instinktivně věděl, že je to přesto důležité. Dostalo se mu vize, vzrušujícího snu. A v ní by mu mohly být ukázány pravdy, které mu pomohou najít syna.

„Proč je Pen mimo náš dosah?“ zeptal se a netrpělivě čekal, co ten druhý odpoví.

Stařec zvedl hlavu a odmítavě mávl rukou. „Záleží jen na tom, že tomu tak je. Záleží jen na tom, že tomu tak musí být. Býval bych ti to řekl dřív. Býval bych za tebou přišel. Slíbil jsem mu to už před několika týdny; zjevil jsem se mu v Černodubí, když prchal před druidy. Věřil mi, že ti to řeknu, že tě budu varovat před nebezpečím. Ale nemohl jsem to riskovat. Kdybys ti to řekl, šel bys ho hledat. Třeba bys mi slíbil, že to neuděláš, ale stejně bys šel. Kdybys ho našel a zachránil, všechno, co se má stát v určitém čase, by se vůbec nestalo.“

Bek zavrtěl hlavou. „Říkáte, že jste mi to schválně zatajil, abych Penovi nemohl pomoci, aniž byste mi řekl, co s ním je?“

„Já říkám, že jsem nedopustil, aby sis myslel, že mu pomáháš, protože by tomu bylo právě naopak.“

„To nechápu. Proč mi to říkáte teď, když jste předtím nechtěl?“

Upřely se na něj dětské oči. „Protože teď je tvojí pomoci potřeba. Ale úplně jinak než předtím. A nebude snadné ji poskytnout“

Šli dál, aniž by něco řekli. Bek, plující ve své vizi, snící ve spánku, byl netělesnou postavou s myšlenkami a emocemi, ale bez podstaty. Cítil se podivně odloučen od všeho, co se dělo, i když se toho účastnil. Cítil potřebu uchopit něco tvrdého a silného, něco skutečného a pravdivého. Ale jediné, co měl, byla slova Krále Stříbrné řeky.

„Stalo se toto, Beku Ohmsforde,“ řekl konečně stařec. „Druidové uvnitř řádu intrikovali proti Ard Rhys. Našli způsob, jak ji dostat na místo, odkud se bez pomoci nemůže dostat. Tvůj syn ji odešel hledat. Požádal jsem ho o to já, protože jsem věděl, že on je jediný, kdo může tuto cestu podniknout a vrátit se. Myslel si, že pro takový úkol není dost dobrý, ale přesvědčil jsem ho. Aby našel Ard Rhys, přešel hranici, kterou by nedokázal překročit nikdo jiný. Až ji najde, vezme ji přes tu hranici zpátky a oba se budou muset podřídit svému osudu.“

Zmlkl a prohlížel si Beka. Pohledem jako by ho nejen měřil, ale i uklidňoval. „Tvůj syn je s tvou sestrou v Zapovězeném.“

Bek se ke starému muži prudce otočil, ale těžká hůl udeřila do země tak tvrdě, že ucítil pod nohama chvění. „Nemluv. Jen poslouvej. Shadea a'Ru a její nohsledi si myslí, že díky své vychytralosti a dovednosti se jim podařilo uvěznit Ard Rhys, ale mýlí se. Byli podvedeni jedním démonem ze Zapovězeného. Tento démon je temný pán, mocný čaroděj. Jeho úmyslem bylo, že vymění Ard Rhys za jiného démona, kterého, až ona bude v Zapovězeném, pošle do tohoto světa. Ta výměna se uskutečnila. Uvolněný démon se teď snaží zničit hranici mezi Zapovězeným a naším světem, aby se ven dostali všichni, kteří jsou tam uvězněni. Toho démona musíme zastavit, nebo bude Čryžzemí zničeno. Ty ho musíš zastavit.“

Bek potřásl hlavou. Odpovědnost na něj dopadla jak okovy. „Jak?“

Stařec zpomalil a obrátil se k němu. Jeho dětské oči byly laskavé a uklidňující. „Nepřišel jsem za tebou a neřekl ti o tvém synovi a o nebezpečí dřív proto, že

Penderrin musel hranici do Zapovězeného překročit sám, a ty by ses ho snažil zastavit. Penderrin ví, že musí najít a zachránit svou tetu. Má prostředek, který mu v tom pomůže. Myslím si, že uspěje. On ale neví, že když byla Ard Rhys poslána tam, byl démon poslán sem. On jenom ví, že musí použít talisman, který dostal, aby svou sestru zachránil a vyvedl ji odtamtud. Věří, že tím to skončí. To také bylo moje rozhodnutí. Kdybych mu řekl zbytek, zdrtilo by ho to."

Otočil se a znovu pomalu vykročil. Bek se držel po jeho boku a s netrpělivostí čekal, co dál uslyší. Díky větříku se všechno kolem nich vlnilo a vyvolávalo dojem, že se procházejí po hladině mnohobarevného moře.

"Tím talismanem, který Pen nese, je hůl," řekl starý muž. "Penderrin ji už použil při přechodu do Zapovězeného. Jakmile najde Ard Rhys, použije ji při přechodu zpátky." Odmlčel se. "Ale je ještě jedna věc, kterou musí udělat. To, co se udělalo, musí být dokončeno - ne částečně, ale úplně. Aby se všechno srovnalo, všechno, co kombinované kouzlo druidů a démona přineslo sem, musí být vráceno zpátky. To znamená, že nejen že se Ard Rhys vrátí do tohoto světa, ale také démon se musí vrátit do Zapovězeného. Ta hůl má kouzlo, které to dokáže, ale jenom Pen má tu moc ho vyvolat. Musí najít démona a použít hůl proti němu."

Podíval se na Beka. "A ty se musíš postarat, aby měl možnost to udělat."

"Co mám udělat?"

Stařec od něj opět odhlédl. "Dvě věci. Nejdřív musíš najít způsob, jak ochránit svého syna, až se vrátí s Ard Rhys ze Zapovězeného. Musí se vrátit přesně do toho místa, odkud se dostali tam - tedy do komnaty v Paranoru."

"Kde bude Shadea a ti ostatní čekat," dokončil Bek.

Stařec přikývl. "Za druhé, musíš najít démona. Nebude vypadat jako démon. Je velice proměnlivý a bere na sebe podobu ostatních stvoření. Konkrétně tenhle je velice nebezpečný. Vstřebává své oběti a stane se jimi. Ty musíš přijít na to, v jakém převleku zrovna je, a odmaskovat ho."

Bek bezděčně shlédl na své nohy. Neviděl je. Zdálo se, že nemá nohy, i když měl pocit, že kráčí.

"Hůl démona odhalí," řekl starý muž. "Talisman bude reagovat na jeho přítomnost. Řekne ti, kdo nebo co démon je. Jestli se dostaneš dost blízko."

Bekův nos naplnila sladká a opojná vůně tuberózy. Zmateně se otřásl. "Píseň přání mi řekla, že byl Pen v Taupo Rough v Horním Anaru."

"Píseň přání nelhala. Ale teď je uvnitř Zapovězeného."

"Takže jestli chci najít svého syna, musím jít zpátky do Paranoru?"

Král Stříbrné řeky se k němu otočil. "Cesta, která vede k tvému synovi, nezačíná v Paranoru. Začíná v Taupo Rough s Penderrinovými společníky. Trpaslík, skalní troll a elfská dívka ti obstarají klíče ke dveřím, které musíš otevřít, aby ses k němu dostal."

Odmlčel se. "To největší nebezpečí, kterému musí Penderrin čelit, není v Zapovězeném, ale tady. Druidové budou vědět, kam odešel, a budou na něj čekat, až se bude vracet. Jestli se k němu dostanou dřív než ty, zabijí ho."

"Mému synovi se nic nestane, pokud já budu naživu," řekl Bek okamžitě.

Když pronesl tuto přísahu, pocítil slabý posun ve svém okolí, záchvěv vzduchu, zavlnění v záhonech květin, šepot vánku, a uvědomil si, že se zavázal k něčemu, co musí splnit.

Starý muž kývl hlavou. „Cítíš váhu svých slov, Beku Ohmsforde? Ta zpečetila tvůj osud.“

Uvolněným pohybem, který by se spíš hodil k mladšímu muži, ustoupil stranou. Jeho prastarý obličej se narovnal a změnil. Byl teď někým jiným, ne už starým mužem, ale jiným stvořením, ne lidským, ne z tohoto světa. Bek s rukama zdviženýma k obraně bezděčně couvl.

Z Krále Stříbrné řeky se stalo monstrum.

„Podívej se na budoucnost, člověče!“ zaskřehotala příšera s vyceněnými zuby a očima plnými nenávisti. „Podívej se! Jestli padne Zapovězený, tvůj svět se stane mým!“

Pak začaly zahrady před Bekovýmá očima usychat, květiny umíraly, jejich barvy vybledly a stonky se ohýbaly. Velké stromy ztrácely listí a jejich větve vypadaly jako kosti zčernalé ohněm. Trávy uschly a všechna vidění a zvuky se ztratily. Obloha ztratila svou jasnost, její hluboká modř se změnila v popelavě šedivou, byla prázdná a potažená mlžným oparem.

Bek okamžitě věděl, že je svědkem toho, co by se stalo s tímto světem, kdyby se démon osvobodil a pošetilým rebelujícím druidům by se podařilo strhnout hranice Zapovězeného a osvobodit jeho obyvatele. Kdyby se to stalo, jeho svět by se stal Zapovězeným. Byl by to konec všeho, na čem záleží.

Nezklam.

Ta slova jemně doznívala v rychle slábnoucím denním světle a Bek se otočil, aby Králi Stříbrné řeky řekl, že o něm nemá pochybovat, že mu svou přísahu potvrdí ještě jednou, ale zjistil, že je sám.

Probudil se, protože nemohl popadnout dech, vyrušen ze spánku pocitem blížící se hrůzy, tělo mu trýznila bolest a horečka, myšlenky se mu nekontrolovatelně honily hlavou a bodaly ho jako drobounká ostří. Pokusil se něco říct, ale nešlo mu to. Chtěl se podívat, kde je, ale jeho okolí bylo rozmazané a nejasné. Cítil pod sebou nepatrný kolébavý pohyb a slyšel praskání a vrzání dřeva, kovových spojů a vázacích lan a šumění větru. Byl na lodi, ale nedokázal si vzpomenout, jak se na ni dostal. Penderrin je v Zapovězeném!

To byla jeho první jasná myšlenka, a když si uvědomil, co to znamená, málem se mu zastavilo srdce. Pen, v takovém hrozném vězení, kde žijí tvorové vyhnání z tohoto světa. Jak tam mohl Král Stříbrné řeky poslat Pena, nedokázal pochopit. Jakou může mít malý kluk šanci přežít? Jak může doufat, že najde svou tetu a přivede ji zpátky, když všechno, s čím se setká, se ho bude snažit zabít?

Ale není to Zapovězený, kde hrozí Penderrinovi největší nebezpečí.

„Beku, slyšíš mě?“

Zhluboka se nadechl a snažil se prohlédnout mlhu, která mu zakrývala oči. Rozeznal mladý obličej, s přízračně bílou kůží, olemovaný helmou černých, nakrátko ostříhaných vlasů. Jeho tváře se dotkla drobná ruka. „Slyšíš mě?“

Přikývl; ústa měl příliš suchá, než aby mohl promluvit. Když viděla, co ho trápí, zvedla mu hlavu z podušky, přiložila mu k ústům hrnek vody a nechala ho, aby si usrl.

Pozorovaly ho výrazné černé oči. „Pamatuješ si na mě?“ zeptala se. „Já jsem Bellizen. Přítelkyně Trefena Moryse.“

Slabě přikývl, aniž by si cokoliv pamatoval. „Kde jsem?“

„Na palubě Rychlé jistoty. Byl jsi velmi nemocný, Beku. Měl jsi těžká zranění. Jedno nožem do boku a druhé šípem do ramene. Byl jsi dva dny v deliriu, bojoval jsi proti horečce. Myslím, že už se to lepší.“

Všechno se k němu kvapem vrátilo. Útěk z Paranoru s Rue za pomoci mladého druida Trefena Moryse, boj s gnomskými strážemi, které se je snažily za každou cenu zastavit, když se chtěli dostat k Rychlé jistotě, jeho zhroucení u provazového žebříku a pak - nic. Tahle dívka byla na lodi a čekala na ně. Vzpomněl si, že se jí díval do tváře, když ho uložili na palubu a ona mu zavazovala rány.

„Tys mi pomohla,“ řekl.

„Uzdravování je druidské řemeslo,“ odpověděla a konejšivě se na něj usmála. „Rue řídí loď, Trefen je jí po ruce, když něco potřebuje, a já se starám o tebe. Každý máme svůj úkol. Můj se zdál být nejtěžší; měla jsem strach, že tě ztratím.“

Vzpomněl si na své horečnaté sny a noční můry, které si teď pamatoval jen nezřetelně. Myslel na svou vizi Krále Stříbrné řeky. Věřil, že od té chvíle se jeho stav zlepšil. Byl blízko smrti, ale ten sen ho přivedl zpátky do života. Při vzpomínce, o čem se mu zdálo, se zachvěl; představa suchopárného a démonů ovládaného světa byla stále čerstvá.

Bellizen mu dala ještě pár doušků vody a pak ho zase položila. „Stále ještě musíš odpočívat.“

Chtěl se zvednout, ale pak ji jen chytil za ruku. „Je všechno ostatní v pořádku?“

Obrátila se. „Rue byla také zraněna, i když ne tak těžce jako ty. Měla několik ran od šípů, ale ty se začaly rychle hojit, jakmile jsem je vyčistila a aplikovala nezbytné hojivé masti. Stále ještě se pohybuje pomalu, ale je schopná loď řídit. Myslela jsem si, že tě nebudeme moct zachránit, dokud se nedostaneme do Storlocku, kde jsou druidští léčitelé, ale Rue řekla, že tě budou hledat právě druidové. Když jsem se učila, pracovala jsem na frontě v Prekkendorranu. Rozhodli jsme se, že do Storlocku nepoletíme.“

Na chvíli zmlkla a zachmuřila se. „Moc mluvím. Potřebuješ odpočívat. Řeknu Rue, že jsi vzhůru.“

„Počkej,“ promluvil znova. Polkl, aby si uvolnil sevřené hrdlo. Cítil potřebu reagovat na ten sen. „Jak dlouho jsem v tomhle stavu?“

„O něco déle než tři dny.“

Tři dny. To je celý život. „Kde jsme?“

„Nad Streleheimem, letíme na sever podél západních výběžků Anarských hor.“ Zaváhala. „Minulou noc jsme přistáli, abych mohla natrhat nějaké byliny na tvoje zranění. A abychom ti umožnili vyspat se jednu noc na pevné zemi. Ale ráno Rue řekla, že tam déle zůstat nemůžeme. Druidové nás budou pronásledovat, a my musíme najít vašeho syna dřív než oni. Letíme do Taupo Rough“

„Do Taupo Rough?“

„Ano. Než jsi ztratil vědomí, řekl jsi nám, že podle toho, co jsi zjistil pomocí věštecké vody, by měl být tam.“

Tam už ale dávno není, pomyslel si. Přesto to bylo místo, odkud musejí začít hledat jeho společníky, jejichž pomoci bude zapotřebí, jak říkal Král Stříbrné řeky. Klíče, které otevřou dveře k jeho nalezení - co to mělo znamenat?

„Teď odpočívej,“ řekla Bellizen. Pohladila ho po ruce a zvedla se.

Dřív než mohl říct cokoli dalšího, byla pryč. Lehl si naznak, pomalu dýchal a v nastalém tichu pozoroval paprsky světla přicházející oknem na spodní část paluby. To všechno bylo tak známé. Měl ale pocit, že se to rychle vytrácí, že to, co bylo před nimi, bude naprosto cizí a nové jako myšlenka na Penderrina a Gianne v Zapovězeném.

Chtěl jenom dopřát očím trochu odpočinku, proto je zavřel, ale okamžitě usnul.

Kapitola 13.

Když se Bek Ohmsford probudil, byl sám. Ležel a díval se zespodu na to samé co předtím, než usnul - příčný nosník, trámy, dřevěné i kovové hřeby. Cítil kolébání lodi a věděl, že jsou stále ještě ve vzduchu. Světlo venku už pobledlo. Přichází večer, pomyslel si. A nebo svítá. Zajímalo by ho, kolik času uteklo a jak daleko se dostali.

Chvíli ležel jen tak bez pohnutí; chtěl být naplno probuzený a také vyzkoušet, kolik už má síly. Zjistil, že má kolem pasu obvaz kvůli zranění po noži a zrovna tak jeden na rameni. Obě rány bolely, ale na tom nebylo nic divného. Bez obtíží pohnul rukama a nohama a dokonce se mu podařilo se zvednout na jednom lokti, přestože mu ten pohyb způsobil ostrou bodavou bolest v boku.

Znovu si lehl, a cítil se o hodně lépe, než když se prve probral z bezvědomí. Přesto si uvědomoval, že ještě není úplně v pořádku. Natáhl se pro hrnek s vodou, který nechala Bellizen u postele, a zhluboka se napil. Voda byla sladká a studená a pomohla mu se zbavit posledních stop spánku. Pomyslel si, že možná dokáže vstát z postele a pomalu se dostat na palubu. Ale to by vyžadovalo udržet rovnováhu a obléknout se. To nebude snadné.

Právě se snažil si sednout, když se ve dveřích jeho kabiny objevila Rue.

„Co to sakra děláš?“ vyštěkla a spěchala ho znovu položit. V obličeji se jí zračila směs znepokojení a hněvu, ale její výraz se změkčil, když se k němu naklonila a políbila ho. „Měj trpělivost. Na to je ještě brzy.“

„Cítím se lépe,“ řekl.

„Ano. Ale že si to myslíš, ještě neznamená, že na tom tak doopravdy jsi.“ Sedla si vedle něj. „Copak ti Bellizen neříkala, jakou jsme o tebe měli starost? O tom zranění nožem jsi mi lhal. Bylo o hodně horší, než jsi tvrdil.“

„Jen jsem se odtamtud chtěl dostat. Na zranění jsem nemyslel.“

„Málem jsme o tebe přišli, Beku.“

Usmál se. „Tak snadno se mě nezbavíš.“

„To doufám.“ Přejela mu konečkem prstu po tváři. „Nevím, co bych si bez tebe počala.“

Znova ho políbila a on jí polibek vrátil a přitáhl si ji k sobě, i když ho přitom rameno i bok bolely. Když se od něho odtáhla, pročísla si rukou nakrátko ostříhané vlasy a s výrazem beznaděje zavrtěla hlavou. „Příliš riskuješ, Beku Ohmsforde. Do všeho se moc hrneš.“

„To jsem se musel naučit od tebe,“ odpověděl s úsměvem. „Buďme k sobě na chvíli upřímní. Kdo kdy riskoval víc než ty?“

Kývnutím hlavy připustila, že má pravdu. „Ale cítíš se lépe, že ano?“ Chvíli mu držela ruku na čele. „Už nemáš horečku; předtím jsi jen hořel. A byl jsi v deliriu. Zmítal jsi sebou a mluvil o věcech, které jsme nedokázali pochopit. Měl jsi sny. Nebo noční můry. Pamatuješ si z toho něco?“

„Pamatuji si to, na čem záleží,“ řekl tiše.

Pak jí vyprávěl o své vizi a o slovech Krále Stříbrné řeky. Překvapilo ho, že se rozbřečela, když se dozvěděla, že je Pen v Zapovězeném. Ale hned se vzpamatovala, popadl ji vztek a začala obviňovat Grianne. „Kdyby nebylo jí, tohle všechno by se nikdy nestalo.“ Jejich životy byly spojeny s jejím, byli lapeni v druidských machinacích a politických intrikách, uvěznění kvůli její síti čachrů a uskoků. Možná už nebyla čarodějkou Ilsou, ale jako Ard Rhys vzbuzovala stejný odpor a nepřátelství. Každý, kdo s ní byl spojený, ať krví nebo spojenectvím, za to trpěl. Nikdo z nich se nikdy neosvobodí z její sítě.

Bek se jí to snažil rozmluvit, ale k ničemu to nevedlo, pokud byl její syn v tak hrozném nebezpečí a ona tak rozčilená, proto to rychle vzdal a snažil se rozhovor odvést jiným směrem.

„Rozhodla ses správně, když jsi nás nasměrovala do Taupo Rough. Jestli se dá Králi Stříbrné řeky věřit, pak naše pomoc Penovi závisí na nalezení jeho společníků.“

Zamračila se na něj. „Máme mu věřit, Beku? Máme věřit komukoliv, kdo skrývá tajemství? Víme, že nemáme věřit druidům. A měli bychom ještě věřit takovému stvoření, jakým je Král Stříbrné řeky?“

Bek pokrčil rameny. „Myslím, že musíme. Pen mu věřil.“

„A to dostalo našeho syna do Zapovězeného. Už víš, co myslím?“

„Ale možná že bychom měli svou důvěru prodloužit, abychom ho odtamtud dostali. Copak máme jinou možnost? Víme o nějakém jiném způsobu, jak ho dostat ven?“

„Tohle nenávidím!“ vyštěkla. „Štve mě, že všechno, co děláme, se řídí diktátem těch tajných opatrovníků, bájných bytostí, druidů a jim podobných. Všechno, co se stalo, je jejich práce. Jsme jenom jejich figurkami!“

Přikývl. „Vím, co jsme. Ale jsme myslícími figurkami, a nakonec se budeme řídit podle vlastního rozhodnutí. Zatím musíme jít cestou, na kterou jsme byli postaveni, a doufat, že skončí tam, kde chceme my. A první zastávka na ní je Taupo Rough.“

Nadechla se a pomalu vydechla. „Tak dobře. Taupo Rough.“ Podívala se z okna do začínajícího soumraku. „Přichází večer. Spal jsi víc jak jeden den, ale my jsme zatím letěli dál. Měli bychom k té vesnici doletět nad ránem. Měl by ses ještě vyspat, dokud to jde. Nebo bys radši nejdřív něco snědl?“

Vybral si jídlo, a ona s ním seděla, zatímco jedl. Povzbudilo ho, že přestává být naštvaná a dostává lepší náladu, a ani s ní nepolemizoval, když mu řekla, aby si šel lehnout. Políbila ho a řekla mu, že ho miluje, a on jí řekl to samé. Víc si říkat nemuseli. Stačilo to, aby se všechno vrátilo do normálních kolejí.

Pak usnul. Překvapilo ho, že spánek přišel opět tak snadno a rychle. Ještě spal, když se znovu objevila Rue, aby mu řekla, že už jsou skoro u cíle své cesty. Pomohla mu se posadit, pak vstát, a když zjistil, že už je dost silný, aby dokázal víc, pomohla mu obléknout a dovedla ho na palubu. Ještě byla noc, ale na východě se už nad vrcholky hor objevil náznak svítání. Země, nad kterou letěli, byla pustá a holá a táhla se daleko na západ až k úpatí hor. Na kamenitém terénu se rozkládalo pár shluků stromů a malých jezírek, v nichž se odráželo světlo měsíce. Bek tuhle krajinu znal. Občas do ní s Rue zavítali. Ale výprav sem směřovalo málo, a proto tu už dlouho nebyl.

Trefen Morys byl u kormidla a kývl na něj, když přišel do pilotní kabiny. „Jsem rád, že zas vypadáš dobře," řekl.

Bellizen k nim přišla od zábradlí na levoboku. Její oválný bledý obličej byl ozářený měsíčním světlem. „Jsme už blízko, Rue?"

Rue přikývla a pak se obrátila na Beka. „Řekni jim všechno, co jsi řekl mně. Měli by to slyšet od tebe."

Bek se dal do vyprávění; slova se nesla na vlnách slabého větríku mrazivým nočním vzduchem dál do temného a obrovského světa. Nezapomněl na nic, hlavně zdůraznil slova Krále Stříbrné řeky, která naznačovala, že je Ard Rhys naživu a že se k ní Pen může dostat.

Když skončil, promluvila první Bellizen. „Zní to tak neuvěřitelně. Chlapec je jediný, kdo může Ard Rhys přivést zpátky? Chlapec, který nemá žádné magické schopnosti ani speciální výcvik?" Rychle se podívala na Rue. „Já nepochybuji o jeho odhodlanosti, jen by mě zajímalo, proč byl vybrán právě on."

„To by mě zajímalo taky," řekla Rue. „Ale Bek si nenechal nic pro sebe; tajemství, na která hledáme odpovědi, patří Králi Stříbrné řeky. Když budeme chtít ty odpovědi najít, budeme to muset zkusit bez něj. Možná že Pen některé zná. A Ard Rhys by měla vědět zbytek."

„My ty odpovědi budeme hledat s vámi," ujistil ji Trefen Morys rychle. „Uděláme všechno pro to, abychom mou paní našli. Jestli nás k ní může přivést váš syn, najdeme ho a pomůžeme mu, jak nejlépe budeme moci. Ale zdá se, že nejdřív musíme najít jeho společníky. Byli jmenováni tři. Trpaslík bude asi Tagwen, skalní troll bude Kermadec. Kdysi býval kapitánem její stráže a zůstává jejím nejbližším přítelem Taupo Rough je jeho domovem." Zamyslel se. „Ale kdo je ta elfská dívka?"

Bek zavrtěl hlavou. „To bych také rád věděl."

Stejně tak rád by věděl, proč se Král Stříbrné řeky nezmínil o Ahrenu Elesedilovi. Druidové říkali, že šel Tagwen nejdříve hledat pomoc u něho a teprve potom se setkal s Penderinem. Neměla by být také zmínka o něm?

Ale ostatním o svém znepokojení neřekl.

Stál u zábradlí a sledoval ubíhající krajinu poté, co Rychlá jistota zvýšila rychlost. Rue se několikrát podívala na kompas a udílela rozkazy Trefenu Morysovi u kormidla. Musela ho hodně naučit, pomyslel si Bek. Mladý druid neměl s létáním a se zbraněmi žádné zkušenosti a obojí se za těch ne zrovna ideálních podmínek naučil velmi rychle, a vedl si velmi dobře.

Obloha se pomalu rozjasňovala, až se konečně rozednilo.

Před nimi se objevila opevněná usedlost nebo vesnice, postavená pod převisem. Ale neviděli tam žádné ohně ani známky pohybu. Na zdech ochranné hradby byly černé šmouhy a sama vesnice vypadala zpustošeně a opuštěně. Když se dostali blíž, viděli, že některé části zdi jsou povalené a většina domů je zbořená a poznamenaná kouřem.

„Jsme na správném místě?" zeptal se Bek Rue.

S ustaraným výrazem přikývla. „Toto je Taupo Rough. To jsme nečekali, co? Někdo se sem dostal před námi."

Bek se ani nesnažil spekulovat, kdo to mohl být. Je možné, že se do vesnice dostali dřív druidové, ale ta zkáza tu asi byla už dlouho. Nikde nehořely ohně, odnikud se nelineul kouř, nebyl tu žádný zápach boje, nic nenasvědčovalo tomu, že se tu něco událo nedávno.

Přistáli s lodí u zdi, a zatímco on stál u kormidla, ostatní tři sešplhali po provazovém žebříku a rozhlíželi se kolem. Štvalo ho, že nemůže jít s nimi, ale Rue ho jemně upozornila, že je ještě příliš slabý na to, aby se plahočil po troskách. A tak je pozoroval a v duchu si představoval, co se tu asi mohlo stát.

Když už bylo slunce vysoko na bezmračné obloze, vrátili se s ustaranými obličejí a prázdnýma rukama.

„Ta bitka se tu strhla asi před dvěma týdny," sdělila mu Rue. „Přinejmenším jedna druidská loď se zřítila a shořela. Její zbytky jsme našli na zemi. Takže mezi sebou zřejmě bojovali skalní trollové z této vesnice a druidové. Našli jsme gnomské zbraně a části brnění, takže Gnomové asi bojovali na straně druidů. Dá se těžko říct, co se tu vlastně stalo, ale je jisté, že trollové nakonec utekli do útesů. Je v nich spousta jeskyň, a dokážu si představit, že jsou tam i rozlehlé tunely, které se táhnou daleko do hor."

„Tohle všechno se určitě stalo kvůli Penovi," řekl Bek. „Toto je Kermadecův domov. Pen a ti ostatní za ním šli, aby jim pomohl. Druidové je stopovali až sem, zatímco my jsme byli uvězněni v Paranoiu. Snažili se Pena dostat, ale Kermadec ho odmítl vydat. Tak vesnici zničili."

Rue přikývla a shrnula si z čela rudohnědé vlasy. „Ale kam šel Pen a jeho ochránci odsud? Kterým směrem?"

„Šli hledat kouzelnou hůl," odpověděla jí Bellizen.

„Někam do těchto hor," dodal Trefen Morys.

„A nebo někam za ně." Bellizen se podívala na Beka. „Můžeš zjistit, kudy odtud tvůj syn odešel, jako jsi to udělal v Paranoiu?"

Bek potřásl pochybovačně hlavou. Bitka se odehrála před několika týdny, ale Pen odsud odešel dřív. Už nebyl v horách, dokonce ani v tomto světě. Kromě toho byl Bek spojený se svým synem, ne s těmi, kteří mu dělali společnost. Jeho kouzlo mu možná nedovolí je vyhledat.

Ale věděl, že to musí zkusit.

„Tady už nic nezjistíme," řekl. „Jedině bychom mohli zkusit ty tunely. Co kdybychom letěli na druhou stranu útesu? Třeba tam najdeme nějaké stopy."

A tak letěli. Rue byla u kormidla, nevěřila nikomu, že by zvládl řízení v mí stě, kde se vítr chová tak nepředvídatelně a mohl by loď vrhnout proti skálám. Beka si nechala u sebe v pilotní kabině a mladého druida poslala na pravobok, aby hlídal plachty, kdyby přišla nějaká silná turbulence. Ten den ale měli štěstí. Větry byly mírné a vzduch mezi vrcholky čistý. Rychlá jistota letěla nad propastmi bezpečně, a kolem poledne se dostali nad údolí, které leželo mezi horami Klu.

Zatímco vzdušná loď létala nad údolím, zkusil Bek použít Píseň přání k nalezení nějakých stop po Penovi a jeho společnících. Ten trik se před lety naučil od své sestry, když byla ještě čarodějkou Ilsou; s jeho pomocí ho vyhledala. Na dlouhé cestě

domů ho pak naučila, jak ho má používat. Teď by mohl zjistit, jestli pro něj bude fungovat tak jako pro ni.

Použít ho bylo riskantní. Jakékoliv kouzlení upozorní Shadeu a její druidy, kde jsou. Na druhé straně by už ale měla vědět, kam jdou a co mají v úmyslu, takže na tom zas až tak moc nezáleželo. A jestliže už zjistila, že je Pen v Zapovězeném, mohla by ztratit zájem je pronásledovat. V každém případě bylo použití Písně přání to jediné, co jim mohlo ukázat, kam by se měli vydat.

Zavřel oči, aby se mohl lépe soustředit, a zazpíval kouzlo, pomalu a tiše, a to se rozprostřelo nad údolím jako koberec a hledalo stopy. Našlo jich několik, ale všechny byly tak týden staré a nedaly se identifikovat. Znechuceně rozprostřel svou síť do větší šířky, a v tu chvíli nemohl uvěřit, co mu Píseň přání sděluje. Přesto si byl jist, že to je Penderrin a nikdo jiný.

Přestal se koncentrovat a Píseň přání utichla. Dech se mu zklidnil a znovu otevřel oči.

„Našel jsem ho,” řekl. „Tedy stopy po něm. Tam na východě, hlouběji v horách.” Odmlčel se a podíval se na Rue. „Ale něco tu nehraje. To, co jsem našel, bylo neobvyklé; takhle Pena neznám. Ty stopy, co jsem po něm našel, byly zabarvené kouzlem.”

Zírala na něj. „Kouzlem? Jakým kouzlem?”

„Jeho vlastním.”

Zavrtěla hlavou. „To není možné. On žádné takové schopnosti nemá. Nikdy žádné neměl. My oba to přeci víme.” Díval se jí do očí. „Přesto je to tak.” „To ses musel splést. Určitě.”

Z toho, jak to řekla, věděl, že má Rue strach, že dědictví Ohmsfordů na jejího syna nakonec přešlo také. Chápal ji. Věřila, že je Pen bezpečně mimo vliv Písně přání, že ten skončil u Beka. Co když se mýlila? Co když bylo kouzlo celou dobu nečinné? Tak tomu bylo u Beka. Bylo by něco divného na tom, kdyby se stejně zachovalo i v případě jejího syna?

„Myslím si, že nebudeme vědět, jak to je, dokud si nepromluvíme s Penem,” řekl opatrně. „Teď je nejdůležitější, že jsem našel jeho stopy. Můžeme jít za ním.”

„Co když jsou ty stopy od příchodu sem a ne odtud někam jinam?” zeptal se znenadání Trefen Morys.

Takové pomyšlení bylo hrozné. Z místa, kde se nacházeli, nemohli najít správnou odpověď. Možná se jim ji nepodaří najít, ani když se po stopách vydají. Mohla by to být dlouhá cesta, která se nakonec ukáže zbytečná.

Ale byla tím jediným, čeho se mohli chytit

„Myslím si, že bychom tu stopu mohli alespoň nějaký čas sledovat,” navrhl Bek a zkoumavě se podíval na Rue, zda ho podpoří.

Jeho žena si ho s neproniknutelným výrazem prohlížela, a Bek věděl, že pociťuje jak pochybnosti, tak strach. Dlouho mlčela a rozhodovala se. Nakonec přikývla. „Bek má pravdu. Musíme to zkusit.”

Obrátili před ke Klu a zbytek dne letěli v silném větru na východ mezi vrcholky hor, ukryté v bouřkových mracích a mlhách. S Rychlou jistotou to házelo a její pasažéři se kymáceli s ní. Beka poslali dolů, aby se ještě víc nezranil, a ostatní, pokud byli na

palubě, si připnutí bezpečnostní popruhy. Na konci dne byli všichni tři promočení a zmrzlí, těla je bolela a mysleli jediné na to, aby udrželi kurz a výšku. Kolem nich padal v hustých chomáčích sních, kvůli němuž jim splývala obloha se zemí a jen občas zahlédli svislé stěny hor.

Čím víc se stmívalo, tím byla Rue zoufalejší. Jestli se rychle nedostanou z hor, nebudou mít kde přistát. Let v noci naslepo mohl skončit jen jedním způsobem. Zavolala Beka nahoru a přiměla ho, aby ještě jednou použil Píseň přání a zjistil, kudy mají letět. Ale tentokrát kouzlo odmítlo Beka poslechnout, a oni byli bezcílně unášeni a vystaveni náhodě.

Nakonec, když už se zdálo, že to s nimi dopadne špatně, se bouře přehnala a vrcholky před nimi se začaly otevírat do údolí Inkrimu. Rue tam zamířila, a podařilo se jí v slabém světle hvězd přistát na okraji údolí.

Pak přemožení únavou usnuli. Všichni až na Beka. Ten, zaplavený novými pochybnostmi, seděl sám v pilotní kabině zabalený do deky a přemýšlel o tom, co dělají. Chápal, že to musí dělat, a stejně tak chápal i důvody pro to. Co ho trápilo, byla nejistota. Trefen Morys měl pravdu, když říkal, že musí sledovat, kudy Pen cestoval. Pravděpodobně bylo nemožné zjistit, kterým směrem chlapec šel: jestli přicházel nebo odcházel. Říkal si, že jestli se jim podaří najít alespoň jednoho synova společníka, dozví se víc.

Ale to, co ho trápilo nejvíc, Rue zatajil. Ty stopy, které po Penovi našel, byly ovlivněny kouzlem Písně přání. Ne jen tak nějakým kouzlem, ale právě tímhle. Měl pocit, že zrovna tohle Rue vědět nemusí. Znepokojila ji už jen samotná stopa kouzla, a byla by celá bez sebe, kdyby věděla, že jde právě o kouzlo pocházející z pokrevní linie Ohmsfordů. Ale jeho původem si byl jist. Měl by cítit ulehčení; jestliže Pen použil kouzlo Písně přání, pak má větší šanci se ochránit. Ale ve skutečnosti byl Bek stejně rozčilený jako jeho žena. Ani on si nepřál, aby Pen nesl tíhu Písně přání. Příliš mnoho generací Ohmsfordů s ní vedlo boj. Příliš mnoho jich už vidělo své životy nenávratně změněné - a ne vždy k lepšímu. Doufal, že to jeho syn bude mít jednodušší.

Dlouze se nad tím zamyslel. Snažil se představit si Pena v Zapovězeném, ale nepodařilo se mu to. Jak by si mohl kdokoliv představit, jaké to tam je? Věděl, jaký druh stvoření Zapovězený obývá, ale nikdo nevěděl, jaké je to být tam uvězněný jako člověk. To, že tam byl poslán právě Penderrin, aby Gianne přivedl, také nedokázal pochopit. Král Stříbrné řeky mu to nijak nezdůvodnil. Věděl, že nějaký důvod být musí. A tím důvodem může být Penova schopnost používat Píseň přání. Kdyby tomu ale tak bylo, proč to bájně stvoření nepřišlo za Bekem, který měl víc zkušeností a lepší kontrolu nad kouzlem? Proč byl vybrán Pen?

Muselo v tom vězet něco jiného - něco v Penovi, co Bek neměl.

Nějak se mu podařilo usnout, a vzbudil se hlukem ostatních přicházejících na palubu. Ze spaní v sedě byl celý ztuhlý, ale bylo mu lépe než den předtím. Cítil se silnější a odhodlanější. Uzdravoval se; stával se zase sám sebou.

Den, který přicházel, byl jasný a slunečný, a po bouři z Klu nebylo ani stopy. Jakmile se najedli ze svých tenčících se zásob, použil Bek znovu Píseň přání, aby si ověřil stopy nalezené den předtím. Bylo to snadné. Byly silnější a on je dokázal lépe

číst. Kouzlo, které z nich vycítil včera, teď bylo odlišné, nebylo jen jeho syna, ale ještě někoho nebo něčeho jiného. Zdroj stop ležel před nimi hluboko v Inkrimu.

Jakmile zkontrolovali táhla, světelné trubice a další součásti lodi, jestli nejsou poškozené, zvedla Rue Rychlou jistotu ze země a nasměrovala ji na východ přes zalesněné údolí a k místu, které našel Bek.

Už bylo skoro poledne, když Trefen Morys, mající hlídku na přídí, zavolal: „Tam dole jsou nějaké ruiny!“

Rue pomalu klesala ke korunám stromů a řídila se pokyny mladého druida. Během chvilky je už viděli všichni. Zbytky budov se táhly na míle daleko, obklopeny pobořenými hradbami a cimbuřími. Všechno bylo zarostlé stromy a plevelem a obklopeno džunglí. Na některých místech, kam nepadal stín, rostly trsy zářivých divokých květin.

Bek se po palubě okamžitě vydal k místu, kde stál druid. Byli asi jen sto stop nad korunami stromů a mohli celé údolí obhlédnout. Když se Bek postavil vedle Trefena Moryse, ten na něco ukázal. Na okraji ruin se mezi sutinami pohybovaly pokroucené a hubené postavy, podobné Gnomům, ale Gnomové to evidentně nebyli.

„Křemylové," vykřikl Bek.

Znal je ze svých dřívějších expedic, které vedly do Umlčích hor. Viděl je, jak se dívají po Rychlé jistotě, když se objevila v dohledu, a přeskupují se, jako by očekávali útok šípy.

„Pokračuj v letu, Rue!" zavolal přes rameno.

„Co to dělají?" zeptal se ho Trefen Morys.

Potřásl hlavou. „Já nevím. Měj oči otevřené.“

Vrátil se do pilotní kabiny, sedl si vedle Rue a Bellizen a řekl jim, co viděl. „Obcházejí trosky. Myslím, že něco hledají. Možná je to to samé, co hledáme my.“

Rozhodl se, že znovu použije Píseň přání, aby našel další stopy po Penovi. Našel je okamžitě, silné a čisté, přímo před sebou v ruinách. Kouzlo se vytrácelo, muselo být dost staré, ale jeho použití bylo silné a vyzařovalo z něj jak odhodlání, tak jasný úmysl. Pen musel zažít nějaké zjevení nebo konflikt velkých rozměrů. Když přežil tohle, pomyslel si Bek, pak se dalo věřit, že přežije i v Zapovězeném.

„Tam, pět stupňů na jihovýchod," řekl Rue a na zdůraznění ukázal prstem.

Rychlá jistota mírně změnila kurz a pokračovala v letu sníženou rychlostí, aby mohli sledovat ruiny pod sebou. Letěli k jižní hranici, podél níž byli někteří křemylové shromážděni. Zdálo se, že jít dál se bojí. Bek si vzpomněl, že jsou křemylové velmi pověřčiví, co se týče míst, která pokládají za posvátná; ruiny by mohly být takovým místem. Ale křemylové tam byli evidentně záměrně. Jestliže nemohli vstoupit oni, čekali na něco, co mohlo.

„Kouř," řekla najednou Rue a ukázala vpravo.

Hned za největší hromadou trosek, oddělena hlubokou průrvou plnou stromů, byla rozpadající se dřevěná pevnost s vížkou z níž stoupal černý dým. Křemylové na ni útočili, tři nebo čtyři se schovávali pod stromy nebo mezi balvany a zasypávali ji šípy a kopími.

„Opravdu jsme něco našli," řekla Rue a rychle se otočila na Beka.

Nebylo to však to místo, kde zanechal Pen stopy, ale něco úplně jiného. Zaváhal, přemýšlel, jak ho to mohlo zmást. „Tak dobře," řekl nakonec, „podíváme se na to."

Kapitola 14.

Bylo to jako letět do vosího hnízda.

Rychlá jistota klesala dlouhou pomalou spirálou a ihned vzbudila pozornost skupiny křemylů dole. Bek doufal, že jejich objevem bude pro pověřivé tvory natolik překvapivé, že je donutí utéct. Ale místo aby se snažili najít úkryt mezi stromy, obrátili křemylové své zbraně a okamžitě začali střílet na vzdušnou loď. Trefen Morys měl akorát tak čas vykřiknout z přídě varování, když spodek lodi zasáhla sprška šípů a šípek a některé dokonce přelétly přes zábradlí na palubu.

Všichni se schovali někam mezi ráhnoví a Bek znovu zvedl loď mimo dostřel. Zatímco se zabýval řízením lodě, přiběhl Trefen Morys.

„Tam na té vížce jsou skalní trollové!“ křičel na Beka. „Mávají na nás, abychom jim pomohli!“

Bek se obrátil k Rue. „Nabijte zbraně na levoboku i pravoboku. Třeba se nám podaří zahnat křemylly dost daleko mezi stromy, abychom mohli najít místo, kde by se dalo sešplhat po provazovém žebříku.“

Tětiva na levoboku zůstávala stále ještě na místě od té doby, co odlétali z Paranoi, a tak to Rue s Trefenovou pomocí trvalo jen chvilku, než obě zbraně připravili. K jedné se postavila sama, druhou nechala na starost mladému druidovi, a pak poslala Bellizen spustit provazový žebřík. Nakonec dala Bekovi znamení, aby s Rychlou jistotou znovu klesl.

Tentokrát to bylo riskantnější. Křemylové na ně čekali; vůbec se nebáli. Dokonce i z výšky mohl Bek vidět, jak jsou vzteklí. Ať už to způsobilo cokoli, rozzuřilo je to do takové míry, že byli rozhodnutí jim v sestupu zabránit i za cenu života. Mačkali se u všech zdí, a jakmile se jim dostala Rychlá jistota do rány, okamžitě na ni zaútočili. Bek se snažil udržet loď na místě, aby měla Rue a Trefen možnost se do nich strefit, ale dokonce i když už dvakrát do útočníků vystřelili, ti zůstávali na místě a ani se nesnažili krýt. Pokroucená, chlupatá stvoření se zdržovala v zarostlých stržích a držela tak věž v obležení.

Bek opět s lodí vystoupal pryč z dostřelu a snažil se vymyslet něco jiného.

Rue se od samostřilu vrátila do pilotní kabiny. „Naše zbraně na to nestačí, Beku. Jestli chceme dostat ty skalní trolly z věže, budeme na to muset jít jinak.“

Přistoupila k němu blíž, aby ji slyšel jen on. „Mohl bys přivolat na pomoc Píseň prání?“

Překvapeně se na ni podíval. Nenáviděla jeho kouzlo, nenáviděla to dědictví, které k němu patřilo - tak moc, že ho od doby, co se vrátil z Parkasie, skoro vůbec nevyvolával. Po mnoha letech ho použil až při pátrání po jejich synovi. Po pravdě řečeno si po tak dlouhé době ani nebyl jist, jestli ho dokáže vyvolat tak, aby mu bylo k užítku.

„Chápu,“ řekla, když viděla jeho výraz. „Ale jinou možnost nemáme.“

Tím chtěla říct, že jestliže chtějí pomoci Penovi, bez kouzla to nepůjde.

Vítr se náhle obrátil a nečekaně vmetl Bekovi do obličeje studený, bodavý vzduch z hor. Díval se jí do očí a pak přikývl. „Jdi ke kormidlu.“

Sešel na palubu, kde na něj čekali mladí druidi a spouštěli provazový žebřík, aby mohli oba pomoci při zachraňování. Pak šel na příď a shlédl dolů.

Křemylové se rojili dole pod stromy a bylo jich opravdu hodně. Rue měla pravdu. Ani tucet samostřílů by je nedonutil utéct. Potřebovali nějakou efektivnější zbraň, a nic jim nemohlo pomoci lépe než Píseň přání, použitá tím správným způsobem. Grianne ho to naučila před mnoha lety, když se ho pokoušela zabít. Pomyslel si, jaká je to ironie, že tu lekci teď využije k její záchraně.

„Sestup dolů!“ vykřikl na Rue. Náhlý poryv větru mu málem utrhł slova od úst; byl tak silný, že otřásl celou lodí. „Pomalů!“

Podíval se na sever, kde se na horizontu kupily mohutné bouřkové mraky a proplouly mezi vrcholky k Inkrimu. Přicházela změna počasí, a to nebylo pro jejich záměr dobré. Jestli nedostanou provazový žebřík dolů co nejdříve, nemuselo by se jim to s ohledem na skutečnost, jaké v této oblasti bývají bouřky, podařit několik následujících dní.

Podíval se dolů na křemyly a snažil se vymyslet, jak je odehnat ode zdí věže. Něco mohl bezpečně udělat s pomocí Písně přání, ale nechtěl toho zkoušet moc a riskovat po tak dlouhých letech bez jakéhokoli procvičování. Kouzlo bylo velice mocné, a někdy se nedalo předvídat, co udělá. Kdyby ho použil nesprávně, mohl by způsobit katastrofu. Jestli kouzlo špatně zareaguje na zamýšlený záměr, mohli by se i s lodí zřítit na zem.

Znova se kolem přehnal vítr, a on si najednou uvědomil, že druidové používají při svých kouzlech živly jako pomocníky. Možná by to mohl zkusit také.

Tichým pobroukáváním vyvolal Píseň přání, cítil, jak se probouzí a pak jím se stoupajícím žárem proplová. Upřeně sledoval scénu dole, aby mohl dát kouzlu tvar a sílu, smysl a cíl. Vyhledal proudy větru, které předcházely bouři, a zamíchal je do kouzla. Proudý zesílily a zhoustly a začaly kolem něj vanout s novou intenzitou. To, co byla předtím série nerovnoměrných závanů, se teď změnilo ve vytrvalé foukání. Hučení větru přešlo ve kvílení, které připomínalo příchod přílivové vlny.

Křemylové se začali rozhlížet nejdříve zmateně, pak vyděšeně. Takové bouře neznali. Nikdy nezažili tak silný vítr. Začali se od zdí stahovat do hustšího porostu. Jejich pověřčivá povaha je varovala, že živly jsou ovládány duchy.

Bek zvýšil sílu svého kouzla do té míry, že vítr začal řvát, až se stromy i země otřásaly. Neohlížel se na Rue, věřil, že bude s Rychlou jistotou klesat, že bude chápat, co dělá, a nebude z toho mít obavy. Nevěděl, co si o tom myslí druidové, ale neměl čas se jimi zabývat. Nechal větry dout při zemi, což donutilo křemyly stáhnout se ze všech stran pod ochranu stromů.

Pak byli s lodí nad korunami stromů a měli věž jako na dlani. Odvážil se ohlédnout na Trefena Moryse a Bellizen a viděl, že spouštějí provazový žebřík přes zábradlí dolů k trollům. Skoro okamžitě začaly mohutné postavy vyskakovat ze svých úkrytů, některé pomáhající ostatním, a hnaly se k žebříku. Pak ale začaly sklánět hlavy, protože nedokázaly postupovat kupředu. Bek cítil, že se jeho síla zmenšuje, a donutil se vítr udržet. Trollové stále ještě nešplhali po žebříku, a křemylové už začínali

vybíhat zpod stromů. Rue na něj něco křičela, ale neslyšel co. Ještě jednou kouzlo zintenzívnil, ale cítil, že ho už dlouho neudrží.

Vedle něj se objevila rozčilená Bellizen. „Tvoje kouzlo je moc silné, Beku! Síla větru nedovolí trollům, aby vylezli na žebřík!"

Uvědomil si, že má pravdu, že jeho úsilí udržet křemyly z dosahu zároveň ovlivňuje i trolly. To asi bylo to, co se mu Rue snažila říct. Zeslabil kouzlo a nechal vítr zklidnit. Trollové v ruině věže vycítili svou příležitost a hrnuli se k žebříku. A křemylové znovu zaútočili.

Ted' už Bek nemohl dělat nic. Kdyby opět zrychlil vítr, způsobilo by to víc škody než užitku. Trollové to budou muset zvládnout sami. Nechal vítr ještě chvíli působit, donutil ho kvílet, až to trhalo uši, a snažil se tak křemyly zastrašit. Ale na domorodce z Inkrimu to už nepůsobilo. Když viděli, co se děje, znovu se rozzuřili, že by jim jejich oběti měly uprchnout. Útočili na trolly ve vlnách, luky jen brnkaly a vzduch byl plný střel. Dva trollové byli zasaženi jeden z nich na místě zemřel. Ti ostatní se tlačili kolem žebříku a postupně vylézali nahoru, přičemž pomáhali jeden druhému. Bek viděl, že jeden z nich nese v podpaždí malou zavalitou postavu, která nemohla být ničím jiným než trpaslíkem.

Jakmile byli trollové na palubě, Rue rychle vzlétla, aby unikli z dostřelu útočníků. Bek přerušil své spojení s Písni přání a spěchal k příchozím. Jak viděl, bylo to sedm trollů a jeden trpaslík. Ten se uvolnil z trollova sevření, opřel se o zábradlí a lapal po dechu.

„Tagwene?" řekl Bek, když k němu došel.

Tagwen k němu zvedl tvář špinavou od popela a se staženými rty. Krk a pravou ruku měl celou od krve a jeho oblečení bylo potrhané a ušpiněné.

Zuřivě na Beka zamrkal. „V životě už se na tohle místo nechci dostat!" zavrčel. „Nikdy!"

Pak omdlel.

Ted' nebyl čas na rozhovor nebo cokoli jiného, protože museli rychle uniknout z dosahu přicházející bouře. Kdyby se do ní dostali nad územím Inkrimu, křemylové by je mohli dosáhnout. Bek byl u kormidla, Rue a Trefen Morys natahovali plachty, aby získali větší rychlost a pohyblivost, a směřovali na jihozápad k relativnímu bezpečí horských vrcholů. Rychlá jistota pomalu klouzala nad údolím, houpalo to s ní a pohazovalo. Z temné oblohy se v prudkých poryvech spustil déšť. Začalo se blýskat a hrom burácel s dlouho doznívajícím duněním.

Na palubě pod pilotní kabinou ošetřovala Bellizen zraněné trolly. Dva z nich byli křemylími zbraněmi dost ošklivě zraněni. Podle toho, co stačil Kermadec říct Bekovi, než se Rychlá jistota vznesla, se jejich malá skupina snažila v noci proklouznout kolem křemylů, protože poznali, že probíjet se nepřichází v úvahu. Když Pen odletěl, hledali zoufale způsob, jak mu pomoci. Ale křemylové, rozzuření přesvědčením, že znesvětili posvátnou půdu, je bedlivě sledovali, aby nemohli utéct. Rychle na ně v otevřené krajině zaútočili a dva z nich zabili. Zbytek trollů se spolu s Tagwenem uchýlil do věže, kde zůstali uvězněni a pod palbou.

Rychlou jistotu zasáhl z boku prudký příval deště, který ji naklonil na stranu. Bek loď rychle vyrovnal, a snažil se přitom nemyslet na Pena, na to, co se před časem

stalo v ruinách, a radši se soustředil, aby se dostali přes údolí do relativního bezpečí hor. Mezi vrcholky mohli najít ochranu před bouří a přeletět do dalšího údolí. Ale přivaly deště byly tak silné, že byli všichni promočeni na kůži a i celá loď byla vodou nasáklá. Proto se Bek pokusil loď nasměrovat víc na jih.

Pak blesk zasáhl hlavní stěžeň, sjel po jeho vodičích dolů do kostry lodi a skončil v proudu jisker mimo loď. Trollové leželi přitisknuti k podlaze paluby, dokud jim Bellizen nenaznačila, že by jí měli pomoci se zraněnými do podpalubí. Vrávorajíce po kluzké podlaze přenesli trollové své přátele do podpalubí a nahoře zanechali jen Beka, Rue a Trefena Moryse řídit vzdušnou loď.

Letěli nebezpečně nízko, protože se snažili vyhnout silnějším větrům ve větších výškách. Ale vybavení lodi včetně plachet se uvolňovalo, trhalo a odlamovalo a ztěžovalo tak Rychlé jistotě manévrování. Bek držel loď v rovnováze s pomocí diapsonových krystalů, jak nejlépe uměl. Před sebou viděl propasti mezi vrcholky, temné průchody do údolí, a k nim zamířil, když se bouře přiblížila.

Větry vyly, jako by byly živé. S ohromnou silou udeřily do Rychlé jistoty, odklonily ji z kurzu a donutily Beka vrátit ji vší silou zpátky. Déšť se valil jakoby v závěsech a viditelnost byla na minimu. Dokonce i temné průrvy, ke kterým mířily, se začaly ztrácet. Bouře teď zuřila v celém Inkrimu, všechno pohltil vítr, déšť a tma.

A pak se najednou ztratily i hory, ke kterým Rychlá jistota mířila.

My to nedokážeme, pomyslel si Bek.

Několik strašných minut jen tak viseli v šedivé, neuchopitelné prázdnotě, nevěděli, kde jsou, a cítili se naprosto ztraceni.

Pak se opona deště zvedla a v nasáklé temnotě se znovu objevily skalnaté stěny, zvedající se tisíce stop do mlhy. Bek si všiml průrvy mezi nimi a ostře naklonil vzdušnou loď do jejího jícnu.

O pár vteřin později byli uvnitř skalnaté trhliny, temné, tiché a bezvětrné jako podzemní chodba.

„Divoši!“

Atalan to slovo vyplivl, jako by se snažil zbavit jeho hořké příchutě. Bylo to slovo, které, podle Bekova výpočtu, použil třikrát ve dvou větách. Jeho hořkost očividně přetrvávala.

„Zabili čtyři z nás jen proto, že jsme vstoupili do těch ruin! Na místo pro mrtvé! Nebylo tam nic jiného než kosti, hromada trosek a monstra, jako byl ten strom!“ Jeho hrubé trollí rysy byly nečitelné, ale oči mu žhnuly. „Měli bychom se tam vrátit se zbytkem našich lidí a vyhladit je!“

Dokonce i teď po několika hodinách byl stále rozezlený. Seděli na přídi - Atalan, Kermadec, Tagwen, mladí druidové, Rue a Bek. Tvořili velice podivnou společnost. Trollové byli obři s plochými obličejí jako z vydělané kůry, prakticky bez jakýchkoli rysů. Trpaslík byl podsaditý a urostlý a vousy měl po celém obličejí jako masku. A Bek a Rue, vyčerpaní kvůli svým zraněním, k nimž přišli při útěku z Paranoi, připomínali chodící mrtvoly. Rychlá jistota visela zakotvená nad údolím někde hluboko v Klu. Inkrim a bouře nechali daleko za sebou. Přicházel večer a zranění trollové spali v podpalubí. Všichni byli vyčerpaní.

Kermadec pohnul svým mohutným tělem a opřel se o ráhno. Jeho hrubý obličej byl lhostejný, hlas chladný. „Vykašli se na to, Atalane.“ Obrátil se na Rue a Beka. „Takže mladý Penderrin nakonec našel způsob, jak se dostat do Zapovězeného. Váš syn je velice chytrý a vynalézavý.“

„Je velice chytrý, ale dokáže také používat svoje kouzlo?“ zeptala se Rue, když si najednou uvědomila, co jí Bek odhalil.

Kermadec pokrčil rameny. „Nějaké kouzlo má. Má schopnost číst a komunikovat s tím, co je živé. Dokáže rozpoznat, co si myslí. Jako třeba s lišejníkem. Nebo bažinnou kočkou.“ Podíval se na Tagwena. „Mít takové kouzlo by mi vyhovovalo, Ježoune.“

„Říkal, že je to malé kouzlo,“ zamumlal trpaslík. Zamračil se na Kermadeca. „Protože jsem od něj neviděl nic jiného, věřím tomu, co říkal. Penderrin není ten, co by přeháněl.“

Tagwen se probral z bezvědomí, ale stále ještě se za své zhroucení styděl. Kermadec se ho dlouho snažil přesvědčit, že to nijak nesouvisí s jeho odvahou, ale bylo to způsobeno vyčerpáním a stresem. Kdyby prošel tím samým kdokoliv jiný, dopadl by stejně. Tagwena to ale, zdálo se, nepřesvědčilo.

„Pak tu bylo kouzlo, které vyvolal při setkání s Tanequilem,“ upozornil Trefen Morys. „K výrobě takového talismanu se musela uvolnit velká část kouzla. Dokonce i kdyby nepocházelo od Pena, jeho stopy k němu vést budou. A on má tu hůl s sebou. Každé kouzlo, které se mu bude přisuzovat, jí bude ovlivněno.“

To bylo rozumné vysvětlení, a zdálo se, že i Rue to tak chápe. Jen Bek věděl, že to není pravda. Čtení kouzla, které mu umožnila Píseň přání, ho přesvědčilo, že stopy po jeho synovi obsahují pouze jeho vlastní kouzlo. Pokrevní spojení mezi otcem a synem bylo tak silné, že se nemohl mýlit. Penem odhalená forma kouzla byla stále ještě záhadou, dokonce o ní asi ještě nevěděl ani on sám.

„Velmi mě rmoutí zpráva, že je Ahren Elessedil mrtev,“ řekl Tagwenovi, aby změnil téma.

Trpaslík sklopil zrak a pomalu potřásl rozcuchanou hlavou. „Byl to statečný muž, Beku Ohmsforde. Obětoval svůj život, aby mohli ostatní pokračovat v cestě. Nenašli bychom Kermadeca a Taupo Rough, stejně tak Stridegate a Tanequil, kdyby nebylo jeho.“

„A ta elfská dívka je jeho neteř?“

„Khyber Elessedilová. Ta dívka je tvrdá jak stará podešev, třebaže je skoro stejně stará jako Penderrin. Má elfeíny. Ukradla je Elessedilům a přinesla je k Ahrenovi, aby ji naučil, jak je používat. Nakonec neměl jinou možnost. Použila je ve Struskách proti Galaphilu, a potom znovu, aby nám pomohla se dostat sem. Měla je u sebe, když zmizela ve Stridegate.“

„Ale ty si myslíš, že nastoupila na jednu z druidských lodí, které odvezly Pena do Paranoiu?“ zeptala se Rue.

Tagwen se podíval na Kermadeca, jako by u něj hledal souhlas. „Mohlo se jí něco stát v ruinách, když nás opustila a šla hledat Penderrina, ale myslím si, že tomu tak nebylo,“ prohlásil trpaslík. Zvedl oči. „Měla Pena moc ráda a byla rozhodnutá, že mu

pomůže najít Ard Rhys. Myslím, že přišla na to, jak to udělat, a proto se dokázal dostat do Zapovězeného i poté, co ho druidové uvěznilí."

„No, to, že Král Stříbrné řeky řekl Bekovi v jeho snu že je elfská dívka jednou ze tří, kteří nám pomohou najít Pena, ti dává za pravdu. Ale kde je teď?"

„Musí být v Paranoru," odpověděl Kermadec s dalším pokrčením ramen. „Čeká na nás."

„Pak tam tedy musíme jít a pomoci," prohlásil Tagwen pevně. „To jsem slíbil Penderrinovi, než ho zajali, a jsem rozhodnutý ten slib splnit."

„Já také," přitakal Kermadec.

„Jak to ale chcete provést?" zeptala se najednou Bellizen. V očích se jí odráželo světlo hvězd. „Máte nějaký plán?"

Samozřejmě že nikdo z nich žádný neměl. Nastalo dlouhé ticho, kdy všichni přemýšleli o její otázce. Všichni se chtěli dostat do Paranoru, ale nikdo nepomyslel na to, co budou dělat, až se tam dostanou.

„Co nás v Paranoru čeká?" zeptal se Bek nakonec a pohledem přejížděl z Bellizen na Trefena Moryse. „Kolik příznivců tam moje sestra má?"

Trefen Morys zavrtěl hlavou. „Obávám se, že moc ne. Je tam několik druidů, kteří ji otevřeně podporují a budou stát při ní, když se vrátí, ale většina takových byla z řádu vyloučena. Ti, co zůstali, podporují Shadeu. Není to proto, že by v ni až tak moc věřili, ale tím, že nevěřili tvé sestře. Vnímají ji stále jako čarodějkou Ilsu."

„Někteří se za ni postaví, až se vrátí," dodala Bellizen. „Ale pouze někteří, a myslím si, že jejich počtem si nemůžeme být jisti. Někteří za ní budou stát, stejně jako my, protože jí věří. Jiní budou na její straně proto, že viděli, jak špatně Shadea a'Ru nakládala se svojí mocí. Ale většina se nepostaví ani za jednu."

„To se nám samozřejmě může hodit," řekl Kermadec. „Nechtějí stát za ní, ale zároveň se nepřidají ani k Shadee. To by nám mělo dát šanci."

„Proč ji podporujete?" zeptala se Rue Bellizen a stejně tak se podívala i na Trefena Moryse. „Proč jste na její straně?"

Bellizen se začervenala. „To není snadné vysvětlit. Částečně to dělám proto, že ke mně byla milá, když se ke mně ostatní chovali zle. Přivedla mě do Paranoru na žádost jiného druida z vesnice v Runových horách, kde moje nadání pokládali za abnormální a báli se o moji bezpečnost. Nevím, jak se o mně dozvěděla, ale řekla mi, že k ní patřím. Věřila jsem tomu. Nikdy mi nedala důvod si myslet, že dělá něco špatně nebo že by měla odejít. Myslím si, že ona je Ard Rhys, kterou potřebujeme. Myslím si, že chápe smysl kouzla lépe než kdokoliv jiný."

„Já pocházím z vesnice blízko té, odkud přišla Bellizen," dodal Trefen Morys. „Než jsme přišli do Paranoru, neznali jsme se, ale tam jsme se spřátelili. Já jsem přišel do Paranoru ze své vlastní vůle, chtěl jsem studovat s ostatními druidy. Moje paní mi tu možnost dala. Zadala mi úkoly a sama mě víc jak při jedné příležitosti učila"

„Je to úžasná paní." Bellizen se kousla do rtu a rychle se podívala na svého společníka. „Většina těch, co ji následují, jsou mladí lidé, kteří ji nikdy nepoznali jako čarodějkou Ilsu. Zdá se, že ti ostatní, ti starší, nemohou zapomenout. Stále ji pokládají za temnou bytost, schopnou se bez varování opět změnit. Neznají ji tak dobře jako já a Trefen. Nedokáží odpustit, protože jejich životy mají kořeny v minulosti."

„Nejsou sami," poznamenal Bek tiše. „Tak to prostě chodí." Prohlédl si tváře ostatních. „Tak dobře. Víme, co musíme udělat. Musíme přijít na to, jak se dostat do Pevnosti a ložnice Ard Rhys. To je místo, kde se Pen a Grianne objeví, až se budou vracet ze Zapovězeného."

Skoro dodal, jestli najdou cestu zpátky, ale včas se zarazil. Rue to nemusela slyšet. Sama věděla, jak se věci mají.

„Jsou ale i jiné problémy," skočil mu do řeči Trefen Morys. „Musíme najít způsob, jak být v té ložnici v pravý čas. Musíme přijít na to, jak se přesně dovíme, kdy se Pen a paní objeví. Když se nám nepodaří vystihnout správnou chvíli, Shadea a její nohsledi nám všechno překazí."

Nikdo nepromluvil, všichni byli zdrceni představou, že by neuspěli po tom všem, co vykonali a kam se až dostali. Úkol, tak jak ho právě mladý druid popsal, se zdál být nespílitelný.

Bek se obrátil na Tagwena. „Král Stříbrné řeky řekl, že klíč k pomoci Penovi leží v rukách jeho společníků - Kermadeca, Khyber Elessedilové a tvých. Možná bychom měli začít odtud. Napadá tě, co tím mohl myslet? Je něco speciálního, v čem byste mu mohli pomoci?"

Tagwen se nad otázkou zamyslel. „Tedy, je tu jedna možnost," řekl po chvíli. „Vím, jak se dostat do Paranoru tunely, které vedou pod srázem s kotelnou a pokračují chodbami ve zdech Pevnosti. Ard Rhys mi je jednou ukázala; byl to labyrint průchodů. Použila kouzlo, aby zablokovala ty, které vedly do jejích komnat, ale tvoje kouzlo ho třeba může zrušit."

„Takže se můžeme nepozorovaně dostat do ložnice, pokud se nám podaří odstranit bezpečnostní kouzla mé sestry?" zeptal se Bek.

Trpaslík poněkud nejisté přikývl. „Možná. Ovšem v případě, že Shadea tunely také nenašla a nenastražila v nich své vlastní pasti."

„To budeme muset risknout," prohlásil Bek okamžitě. „Už jsme dost riskovali na cestě sem. A co ty, Kermadecu?"

Skalní troll sepal ruce a podíval se na Atalana. „Bratře, vypadá to, že trollové musí ukázat Čtyřzemí, co je pro ně nejdůležitější. Jít proti křemylům je zbytečná ztráta času. Místo toho musíme jít proti Paranoru a druidům. To oni napadli Taupo Rough a vyhnali naše lidi. Jejich útok nebyl nijak vyprovokovaný. Vyhnání trollů stráží v době, kdy ještě sloužily Ard Rhys, bylo opravdovou urážkou, kterou si nemůžeme nechat líbit. Třeba bychom jim tu návštěvu mohli oplatit."

Atalanovou odpovědí byl ošklivý úsměv. „Zbořme zdi kolem jejich uší!"

„Nebo jim alespoň zacpeme oči vlnou - k odvedení pozornosti, abyste měli dost času se dostat na místo." Kermadec se rozhlédl po ostatních. „Několik tisíců skalních trollů shromážděných u bran je něco, co dokonce ani druidové nemohou ignorovat. Když budeme muset, přijdeme vám těmi branami na pomoc, ale v každém případě je zadržíme v jejich vlastní Pevnosti po dobu, dokud se s nimi naše paní nevypořádá podle toho, jak uzná za vhodné."

„A že si to s nimi vyřídí, si můžete být jisti," zabručel Tagwen a vypadal skoro šťastně.

„Zbývá nám Khyber Elessedilová," řekla Bellizen. „Jak je to s ní?"

„Její pomoc si můžeme snadno představit," odpověděl Bek rychle. „Má u sebe elfeíny. Jsou to vyhledávací kameny, a myslím si, že démon, který sem přišel ze Zapovězeného, bude prvním, koho budeme hledat, až se moje sestra vrátí. Elfeíny nám to hodně usnadní."

V šeru si prohlížel jednu tvář po druhé. „Přinejmenším máme alespoň hrubé obrysy plánu. Myslím si, že je to to nejlepší, v co můžeme doufat."

„Čemu nerozumím," pronesla najednou Rue, „je, proč se ve tvém snu Král Stříbrné řeky nevyjádřil jasněji o těch klíčích a společnících, Beku. Mohl ti říct, jakým záměrům by měli Kermadec, Tagwen a Khyber sloužit. Proč to neudělal?"

„Bájná stvoření a duchové jsou rádi tajemní a nikdy neřeknou celou pravdu," zauvažovala Bellizen.

Ale Bek zavrtěl hlavou. „Myslím si, že je v tom něco jiného. Myslím si, že jsme dostali pouze náповědu, nic víc. Budoucnost zůstává nejistá. Věci se mohou změnit podle okolností, a my musíme být připraveni měnit své plány podle nich. Kdyby mi Král Stříbrné řeky řekl přesně, co myslí těmi klíči, mohli bychom se stát na jeho slovech příliš závislí. Zatím nemáme jistotu, že jsme to pochopili správně. To byl jeho záměr. Chce, abychom si našli svou vlastní cestu. Chce, abychom pochopili, že cesta ještě není pevně daná."

Nastalo dlouhé ticho, kdy si ostatní přebírali jeho slova. Věděli, kam mají jít a co musí udělat, ale ne jak toho mají dosáhnout. Budoucnost byla zahalena tajemstvím. Tak tomu bylo na světě vždy. V jejich případě určitě.

„Musíme ihned odletět," prohlásil Tagwen. „Nemáme vůbec představu, kolik času zbývá, než se mladý Penderin a Ard Rhys vrátí."

Ale Bek zavrtěl hlavou. „Ne, Tagwene, nejdříve si musíme odpočinout. Zůstaneme tady až do rána, vyspíme se, dokud můžeme, a zítra poletíme na sever za Kermadecovými lidmi. Jakmile budou trollové bezpečně mezi svými, mohou začít přípravy na pochod na Paranor, a my zbývající se vydáme hledat Khyber Elesedilovou."

„A také zjistit, kdy se má paní a tvůj syn znovu objeví v Pevnosti," dodala Bellizen tiše.

Ani se jim nechtělo myslet na to, jak budou nadcházející dny obtížné.

Členové skupiny se jeden po druhém zvedali a šli spát. Většina jich už několik dní nespala a byla vyčerpaná. Bek byl výjimkou. Protože měl za sebou delší odpočinek než ostatní, vrátil se zpátky do pilotní kabiny a držel hlídku.

Byl překvapený, když zjistil, že Rue jde za ním.

„Měla bys jít spát," řekl a otočil se, aby ji zastavil a pohladil po tváři. „Spala jsi nejmíň ze všech."

Přikývla. „Hned si půjdu lehnout. Ale nejdřív ti musím něco říct. Ať už se stane cokoli, Beku, chci mít jistotu, že jakmile se Pen osvobodí ze Zapovězeného, bude v bezpečí. Chci ho chránit před Shadeou a'Ru a všemi těmi monstry. Za každou cenu. Je mi dokonce úplně jedno, co se stane se mnou."

Když skončila, skoro plakala. Pokusil se ji vzít do náručí, ale odstrčila ho; nechtěla být hýčkána, tvářila se vzdorně. „Slib mi, že to uděláš taky."

„Ty víš, že o něco takového mě ani žádat nemusíš," řekl. „Víš, že cítím to samé co ty."

Stiskla rty a přikývla. „Vím to. Ale také vím, že je v tom i tvoje sestra a že její zájmy by mohly být v rozporu s našimi. Její plány s Penem by se nám nemusely líbit. Proto to od tebe potřebuji slyšet pro všechny případy, které by mohly nastat. Potřebuji slyšet tvůj slib, že kdyby sis měl vybrat dáš přednost našemu synovi."

Ze zármutku ho zabolelo u srdce. Věděl, že nikdy nedokáže plně pochopit pocity své ženy - její nedůvěru a podezření - ohledně své sestry. Věděl, proč se tak cítí, a nevyčítal jí to. Kdyby byl v její kůži, cítil by se stejně.

Chytil ji za ruku. Tentokrát se neodtáhla. „Slibuji," řekl. „Penovi se nic špatného nestane. Jeho bezpečí je nejdůležitější. Jeho potřeby mají přednost před Grianninými a řádu druidů."

Vklouzla mu do náruče, přitiskla se k němu tvář položila na jeho a ústa měla tak blízko jeho ucha, že ji slyšel dýchat.

„Je mi líto, že jsem to po tobě chtěla," zašeptala.

„To je v pořádku. Nelituj ničeho."

„Přála bych si, aby tu byl Velký Zrzek."

„Přál bych si, aby tu byl Quentin."

Ale její bratr byl v poslední době někde na pobřeží Modrého předělu a létal se svou vzdušnou lodí s každým, kdo mu dostatečně zaplatil. A Quentin Leah byl už dva roky mrtvý, nikdy se pořádně nevyléčil ze svých zranění, která utrpěl v Parkasii. Bek často na oba dva myslel a přál si, aby mohl pro všechny vrátit čas, aby byli ještě jednou spolu. Ale život vám v těchto záležitostech nedává druhou šanci. Nedovolí vám se vracet, nikdy nic neopakuje v té podobě, jakou máte ve vzpomínkách.

„Budu v pořádku," zašeptala.

To samé jí už předtím řekl také, ale nebyl si jist, jestli je to pravda. Tentokrát, aniž věděl proč, měl pocit, že tomu tak bude.

Kapitola 15.

Když přestal Pyson Wence mluvit, zírala na něj Shadea a'Ru jako na nějaký zajímavý hmyz, chvílemi pohlédla i na Traunta Rowana a pak se k nim otočila zády a dívala se z okna, za nímž se zvolna stmívalo.

„Řekněte mi to ještě jednou," řekla tiše.

Podařilo se jí, aby její hlas zněl nezúčastněně, ale vztek z ní sálal jako horko z rozpálené půdy v létě. Cítila jejich nervozitu a nejistotu, ale nechala je ve znepokojení, které se zvětšovalo, jak se prodlužovalo ticho mezi nimi.

„Opravdu nevidím žádný důvod, proč bychom to měli znova opakovat," odpověděl Pyson Wence.

Uměla si představit, jak si s Trauntem Rowanem vyměňují pohledy, rozmrzelé a vyděšené. Úplně viděla, jak jsou jeho gnomské rysy napjaté, oči se mu úží a ústa křiví. Takhle ho viděla mnohokrát, proto si to dobře pamatovala. Věděla, kdy takový výraz může očekávat. Už jen pomyslení na to ji naplňovalo vztekem.

„Chci se jen ujistit, že mi nic neuniklo," řekla.

Zůstávala k nim otočená zády, takže jí nemohli vidět do obličeje. Ticho se prodlužovalo, jak čekala, který z nich promluví první. Až doteď mluvil jenom Pyson. To bylo neobvyklé, protože většinou za oba mluvil Traunt Rowan. On byl tím, kdo zůstával klidný, když přinášel špatné zprávy nebo obhajoval neobhajitelnou pozici. On byl ten vyrovnaný. Pyson byl vychytralá lasička, manipulátor, a možná proto se rozhodli, že právě tyto vlastnosti jim pomůžou v současné tísní.

Kdyby o tom jen trochu přemýšleli, došlo by jim, že jim nemůže pomoci vůbec nic.

Pyson si odkašlal. „Nic nezískáme, když to budeme znova opakovat -"

„Řekněte mi to ještě jednou!" zařvala, otočila se a znehybněla ho svým do běla rozžhaveným pohledem.

Její svalnaté tělo bylo napjaté a skrčené, jako by ho chtěla napadnout. Po jejích slovech a při pohledu na ni zbledl; pod jejím pohledem jako by se scvrkl. Stal se malým a bezvýznamným. Ale myslelo mu to rychle a uměl se přizpůsobit; mohl se do původní podoby ve chvílce vrátit.

„Zamrzl ti jazyk, Pysone?" zavrčela a rychle k němu vykročila, takže musel několik kroků ustoupit. „Je ten úkol pro tebe tak těžký? Je opakování slov, která jsi právě vyslovil, tak obtížné a náročné? Chci je slyšet znova, Pysone. Chci je od tebe slyšet ještě jednou! Ted'!"

„Nech ho být," poprvé promluvil Traunt Rowan.

Okamžitě upřela svůj vzteklý pohled na něj. „O, takže nakonec budeš mluvit za něj? Tak do toho, Traunte Rowane. Pobav mě.

„Nikdo se nebaví, Shadeo. Zbytečně plýtváš sarkasmem. Jsme z toho, co se stalo, naštvaní stejně jako ty. Ale nebylo to nic, čemu bychom mohli zabránit. Mysleli jsme, že máme kluka bezpečně pod zámkem."

„Jistě, byli jste si jisti!" vyštěkla. „Stejně jako jste si mysleli, že se odtud jeho rodiče nemohou dostat. Ale ti taky utekli, že? Oni vlastně uprchli první! To je zvláštní. Mělo

vás to varovat, že vaše zabezpečení není dost pevné, ale s tím jste si žádné těžkosti nedělali, protože jste žádná opatření neudělali, a tak ten kluk utekl také!"

Traunt Rowan zavrtěl hlavou. „Rodiče utekli proto, že jim dva z našich členů, stále věřících, že Grianne je pravá Ard Rhys, pomohli utéct. Byli to mladí druidové - Trefen Morys, kterému jsme stejně moc nedůvěřovali, a dívka, kterou jsem ani neznal. Kdyby nebylo jich, chlapcovi rodiče by tu stále ještě byli zavření. Ale my je dostaneme zpátky."

Vysmála se mu. „Vyhlásil jsi, že máš jejich syna, a myslel sis, že když uslyší tu novinu, napochodují zpátky do Paranoru. Jsi naivní. Oni vědí, co by se stalo, kdyby se vrátili. I kdyby chtěli zachránit svého syna, kterého my ve skutečnosti nemáme! Už jednou jsi je podcenil, a děláš to znova! Kromě toho, teď už nám na nich nezáleží, že?"

Přešla na druhý konec místnosti k zavřeným dveřím své ložnice, rozrazila je a odhodila strážného Gnoma, který k nim měl přitisknuté ucho, až na protější zeď, kde zůstal omráčený a zkrvavený ležet.

„Zkus ještě jednou poslouchat za dveřmi, a podříznu ti krk," zasyčela na něj v jeho rodném jazyce. „Nikdo se k těmto dveřím nepřiblíží, dokud je neotevřu!"

Aniž by čekala na nějakou odpověď, práskla za sebou dveřmi a vrátila se k těm dvěma. „Ti tvoji důvěryhodní následovníci poslouchají všude, Pysone. Poslouchají a pak to jdou říct tobě, ale s tím je teď konec."

V Pysonových žlutých očích se objevila hrůza. Sledovala, jak se ho zmocňuje zoufalství, a znechuceně potřásla hlavou. „Jsi nemožný." Pohrdavě se podívala na Traunta Rowana. „Oba jste nemožní."

Přešla znovu k oknu, zahleděla se do přibývajících tmy a přála si, aby zahalila celou Pevnost a pohltila všechny, kteří ji zklamali. Přála si, aby v ní zmizeli ti zrádci, kteří pomohli Ohmsfordům utéct. Také si přála, aby pohltila blázny, kteří se postavili proti ní, počínaje Senem Dunsidanem a Iridií Eleri.

Znovu se obrátila. „Ti rodiče utekli proto, že jste nebyli dost chytří na to, abyste ten útěk očekávali!" vyštěkla na Traunta Rowana. „Ten kluk utekl, protože jste se nepoučili z jejich útěku! Vzal jsi mu hůl, zamkl jsi ho do cely a myslel sis, že to stačí. Počkáme, až se vrátí Shadea, myslel sis. To bylo všechno, co jsi udělal."

„Myslel jsem si, že to bude stačit," odpověděl Traunt Rowan váhavě.

Vrhla na něj zničující pohled. „Předpokládám, že tě nikdy nenapadlo, že jsi toho kluka dovedl na to jediné místo, kam se nikdy neměl dostat."

Zamračil se. „Co tím myslíš?"

Beze slova se na něj dívala pohledem, který by jiného člověka zabil. „Ty ničemu nerozumíš, vid'?" Ani jeden z vás nechápe, co se stalo."

Pyson Wence prudce vydechl. „My to chápeme, Shadeo. Utekli, všichni. Jestli to chceš dát za vinu nám, udělej to. Ale my je zpátky dostaneme."

„Opravdu?" zašeptala.

Přešla ke svému psacímu stolu a sedla si za něj. Pomyslela si, že možná nastal čas oba zlikvidovat. Proč čekat? Terek Molt je mrtvý, z Iridie se stal zrádce a nebo něco ještě horšího, a tito dva byli poslední, kteří s ní na odstranění Grianne

Ohmsfordové spolupracovali. Měla již nad Třetí radou druidů takovou moc, že by se bez nich obešla.

Ještě chvíli o tom nápadu uvažovala, ale pak ho zavrhla. Zatím bylo ještě brzy.

„Ty jsi tomu klukovi vzal hůl," řekla Trauntu Rowanovi. „Měla po celé své délce vyryté runy. Chlapec se ji před tebou pokusil skrýt, ale ty jsi věděl, že je to talisman." Odmlčela se. „Víš, co byla zač?"

Vysoký muž zavrtěl hlavou. „Ne."

„Tys mu ji vzal a dal do této místnosti?"

„Použil jsem kouzlo, které ji sevřelo do vidlice, aby čekala, až se vrátíš."

„Až na to, že ten kluk nebo ta elfská holka našli způsob, jak tvoje kouzlo zrušit. Takže teď je hůl pryč stejně jako chlapec." Beze slova na ni zíral.

„Kde, Traunte Rowane? Kam si myslíš, že zmizeli?"

Zavrtěl hlavou. „Když jsme je našli, byli v pasti v téhle místnosti. Ta dívka umí používat druidskou magii. Základní, ale účinnou. Zdržela nás natolik dlouho, že on našel jinou cestu ven. Možná oknem nebo nějakou tajnou chodbou, jako byla ta, kterou jsi použila, když Grianne Ohmsfordová spala."

„Ale hledali jste?"

„Všude."

Zvedla se od stolu a postavila se před něj. „Vzpomeň si. Ten kluk měl hned od začátku nějaké poslání. Hledal něco, co by mu pomohlo najít jeho zmizelou tetu, jeho milovanou tetu. Tagwen šel sním, pak Ahren Elessedil a Kermadec. Všichni šli s ním. To naznačuje, že mu věřili. Co si mysleli, že ten kluk může vykonat? Řeknu ti to. Mysleli si, že přijde na způsob, jak se dostat do Zapovězeného."

„To je absurdní," vyštěkl Pyson Wence.

„Oni si to nemysleli," obořila se na něj. „Ahren Elessedil dal za toho kluka život. Měli bychom si uvědomit, že pro to asi měl dobrý důvod. Měli bychom předpokládat, že si myslel, že život toho kluka je důležitější než jeho vlastní. Proč by si to měl myslet? Protože ten kluk představoval největší naději, že dokáže najít Grianne Ohmsfordovou v Zapovězeném! Jestli tomu tak je, pak nejdůležitější věcí, kterou bychom nechtěli, je přivést ho na místo, odkud zmizela! Hlavně poté, co jsi ho přistihl, že se snaží ukrýt talisman, o jehož původu ani moci nic nevíš!" Odmlčela se a dívala se z jednoho na druhého. „Teď jsou oba pryč, hůl i chlapec se ztratili do neznáma právě z téhle místnosti."

Zhluboka se nadechla. „Chvíli o tom přemýšlejte. Kde si myslíte, že jsou?"

Traunt Rowan zbledl. „To je nemožné," zašeptal. „Nikdo se nemůže dostat do Zapovězeného."

Chladně se na něj usmála. „My jsme se přičinili, aby se dostal."

Díval se na ni a nedokázal ze sebe vypravit slovo.

„Je jen jeden způsob, jak zjistit, že mám pravdu," řekla jemně. „Ta elfská holka je stále ještě zavřená, že? Neutekla s ostatními, vid'?"

Traunt Rowan nadšeně přikývl. „Tu máme."

„Přiveď ji ke mně."

Okamžitě odešel a Pysona Wence vzal s sebou. Při odchodu měli oba oči upřené před sebe, ani jeden se na ni nepodíval.

Dobře, pomyslela si. Ať se trochu zamyslí nad tím, co způsobili. Ať chvíli trpí, ať jim dojde, co se s nimi může stát, když budu mít pravdu.

Stála sama ve své komnatě a trápila se tím, jak vše dopadlo. Jejich plán byl ze začátku jednoduchý - dostat Gianne Ohmsfordovou do Zapovězeného a převzít kontrolu nad druidským řádem. Sen Dunsidan jim dal tekutou noc a ona našla způsob, jak ji použít. Všechno vycházelo tak, jak mělo, ale pak se situace vymkla kontrole. Začalo to s tím klukem, Penderrinem Ohmsfordem. Proč to začalo s ním a ne s jeho zkušenějším a talentovanějším otcem, stále ještě nevěděla. Ani přesně netušila, co měl vykonat, i když si byla jista, že přišel na způsob, jak to udělat. Jestli ta elfská holka potvrdí její podezření, kde je, bude muset udělat nová opatření, aby se chránila. Došla už velice daleko a trpěla dost na to, aby se vzdala toho, čeho dosáhla. Ostatní ať si dělají, co chtějí, v případě, že je nechá tak dlouho naživu, ale ona se rozhodla jednat na vlastní pěst a spoléhat se pouze na sebe.

Gianne Ohmsfordová byla mocná, ale také smrtelná. Možná že už je mrtvá. Teď už by měla být mrtvá.

Ale něco jí napovídalo, že tomu tak není.

To radši umřu, než abych přiznala porážku před ní nebo tím klukem.

Chvilku si představovala, co by tomu klukovi udělala, kdyby se jí náhodou dostal do rukou. Ze svých představ se téměř otrásla.

Když se Traunt Rowan a Pyson Wence vrátili s elfskou dívkou, byla Shadea překvapená, jak vypadá malá a zranitelná; představovala si ji větší a impozantnější. Gnomské oblečení, které měla na sobě pravděpodobně proto, aby se zamaskovala, jí nesedělo, bylo jí volné, takže vypadala ještě menší. Ale když uviděla Shadeu, objevil se jí v očích tak nenávistný pohled, že to čarodějku okamžitě rozzuřilo. Hloupá holka!

Beze slova přistoupila k dívce, chytila ji za šaty tak prudce, že dívka ztratila rovnováhu, a udeřila ji do obličeje. Praštila ji dlaní, aby ji neporanila, ale ten zvuk způsobil, že sebou Traunt Rowan trhl. Po té ráně se dívka svalila. Aniž by čekala, až se zvedne, přešla Shadea k ní, znovu ji popadla za šaty a postavila ji na nohy.

Pak přiblížila obličej těsně k jejímu. „To abys věděla, v jakém jsem rozpoložení z toho, co jsi udělala. A abys pochopila, v jaké jsi šlamastice.“

Z dívčina pohledu zmizela nenávist a byla nahrazena zasmušilou odevzdaností se osudu. Shadea chvíli počkala, aby se dívka vzpamatovala a uvědomila si, co jí řekla, a pak ji další ránou poslala na zem.

Když ji tentokrát postavila na nohy, byly v dívčiných očích slzy. „Bolelo to víc než poprvé, vid’?“ zeptala se Shadea tiše. „Ale já jsem ještě ani pořádně nezačala. Jak se jmenuješ?“

Když dívka neodpověděla dost rychle, dala jí Shadea facku na jednu tvář, pak na druhou. Dívčina hlava se pod ranami kývla hned na jednu, pak na druhou stranu, a při každém plácnutí dívka slyšitelně zasténala. Shadea ji volnou rukou popadla za šaty, aby nemohla upadnout.

„Tvoje jméno, holčičko,“ opakovala. „Buď jsi Elesedilová, nebo zlodějka, protože jen tak ses mohla dostat k elfeínům. Co z toho jsi?“

„Khyber Elesedilová,“ zašeptala dívka. Obličej už měla rudý a začal jí otékat.

Shadea se podívala po svých společnících, ale oba pokrčili rameny.

„Jaké je tvé spojení s Kellenem Elessedilem?“ zeptala se Shadea.

„Je to můj bratr.“

„Byl,“ opravila ji Shadea. „Je mrtvý. Zabitý u Prekkendorranu téměř před týdnem.“

Sledovala, jak se na ni dívka se slzami v očích zadívala. Dobře. Už se začínala sesypávat. Nebude to tak těžké.

„Jsi úplně sama, Khyber Elessedilová,“ zašeptala bezcitně. „Nikdo ani neví, že jsi tady, až na ty, které jsi nechala trčet v ruinách Stridegate, a kluka, kterému jsi pomohla utéct. Kdybych byla sebou, žádnou pomoc bych od nich nečekala. Už ani nemáš elfeíny, ty mám já bezpečně schované. Nemáš ani pořádné druidské kouzlo, které by ti pomohlo utéct, jsi jen začátečník. Tvůj osud je zpečetěn. Jestli chceš zůstat naživu, musíš mi přesně říct, co chci vědět. Posloucháš mě?“

Dívka přikývla, ale v jejích tmavých očích se znovu objevila nenávist. Shadea se usmála. Hloupá hrdinka.

Sáhla dívce pod šaty, až našla měkkou a zranitelnou kůži, chytila ji mezi prsty a zmáčkla. Dívka vykřikla bolestí, trhla tělem aby se osvobodila, ale Shadea ji držela pevně a ještě víc přitlačila.

„Posloucháš mě pozorně?“ zasyčela.

Dívka s očima zavřenýma bolestí přikývla. „Tak rychle odpověz, až se tě zeptám.“ Vytáhla ruku z jejího oblečení. „Můžu ti způsobit daleko větší bolest, než je pár facek nebo štípnutí do citlivých partií. Můžu tě zranit na takových místech, o kterých jsi ani nevěděla, že je máš. Můžu tě donutit, abys mě prosila, abych tě zabila. Víím, jak to udělat, protože jsem sloužila ve Federální armádě v Prekkendorranu. Naučila jsem se toho o hodně víc, o čem bys radši nechtěla nic vědět!“

Odmlčela se. „Zkusíme to ještě jednou. Já ti dám otázku, a ty mi odpovíš. Kam šel Penderrin Ohmsford?“

Dívka s hlavou skloněnou odpověděla rychle. „Do Zapovězeného. Hledat Ard Rhys.“

Shadea se znechuceně podívala na Traunta Rowana a Pysona Wence. Slyšeli jste to? Měřila si je očima. „Jak se dostal do Zapovězeného? Nikdo se tam nedostane bez kouzla. Umožnila mu to ta hůl, co měl u sebe?“

Dívka polkla a zase rychle přikývla

„Jak tu hůl našel?“ Byla vzteky bez sebe, že nějaký takový talisman vůbec existuje. „Jak věděl, co udělá?“ Sehnula se, zvedla dívce bradu a pevně jí sevřela čelisti. „Mluv, ty malá hlupačko!“

Dívka otevřela temné oči; byla v nich nenávist. „Řekl mu to Král Stříbrné řeky.“

Shadea na ni beze slova zírala a pak jí bradu pustila. Tomu klukovi pomáhalo bájně stvoření. Není divu, že se mu to povedlo. Snažila se nepodívat na své druidské společníky, aby v jejích očích nerozeznali to, co se v nich po této zprávě objevilo.

Popadla dívku za nakrátko ostříhané vlasy a zvrátila jí hlavu dozadu a pak zase zpátky. „Proč tenhle kluk?“ naléhala. „Proč on? Proč ne jeho otec? Jeho otec je Bek Ohmsford, bratr Gianne. On má to pravé kouzlo. Co má ten kluk, že si ho vybral Král Stříbrné řeky?“

Dívka pomalu zavrtěla hlavou. „Nevím. Má něco jiného. Něco...“

„Když uspěje, když najde Gianne Ohmsfordovou, co se stane pak? Jak se dostane zpátky?“ „Hůl.“

„Hůl? Hůl co? Co dělá?“ Třásla dívkou, dokud neslyšela, jak v ní křupou kosti. „Co ta hůl dělá, ty elfská mrcho? Jak funguje?“

Dívka pokrčila rameny. „Vezme... je... společně zpět. Tam... odkud odešli.“

Shrbila se, a Shadea si uvědomila, že omdlela. Asi na ni té bolesti bylo moc. Nebyla tak silná, jak se snažila vypadat. Vypadala křehká, a také byla. Ubohá spojenkyně toho kluka. Ubozí ale byli všichni, kteří se mu snažili pomoci, ať živí nebo mrtví. A spojení s nimi oslabovalo i jeho. Ať už měl jakoukoliv šanci, ti, jako tahle holka, Tagwen, Kermadec a jeho skalní trollové, ji neovlivní.

Nechala dívku spadnout na zem. Usilovně přemýšlela. Na tom, že chlapec přešel do Zapovězeného, nezáleželo. Ani nezáleželo na tom, jestli našel dočasného spojence v bájně bytosti. Důležité bylo, že možnost jeho přežití v Zapovězeném byla o hodně nižší než Gianne Ohmsfordové, a její vyhlídky také nebyly nejlepší. Záleželo na tom, že kdyby se mu nějak podařilo se dostat odtamtud, ona mu to musí překazít.

Při pomyšlení, že její úkol je tak jasný a čistý, prudce vydechla. Situaci rozuměla dokonale. Jestliže se Gianne Ohmsfordová a ten kluk musí vrátit stejnou cestou kterou odešli, musí se vrátit do této místnosti, kde právě stojí. To jí dávalo nespornou výhodu, a ona ji určitě využije.

Obrátila se zpátky ke svým společníkům. Jestli byl některý z nich překvapený tím, co slyšel, nedal to na sobě znát. Pyson Wence byl ostražitý a tvářil se prohnane. Traunt Rowan byl klidný - s nepohnutým výrazem čekal, co jim řekne.

Překvapila je. „Co se stalo, stalo se,“ řekla tiše. „Byla to stejně moje vina jako vaše. Mám vedoucí postavení; jsem to já, kdo nese zodpovědnost za selhání. Měla jsem udělat důkladnější opatření, než jsem se vydala na jih do Arishaigu. Lituji toho, ale rozebíráním toho, co se stalo, nic nezískáme. Radši se rozhodněme, jak to napravit.“

Přešla k oknu a pokynula jim, aby ji následovali. S jistým zdráháním ji poslechli. Ani jeden nebyl přesvědčen, že to, co řekla, myslela upřímně.

„Chlapec je v Zapovězeném a hledá svoji tetu. Možná se mu ji podaří najít, jestli ovšem budou oba tak dlouho žít. Mohlo by se mu dokonce podařit ji přivést zpátky s použitím kouzla, které mu hůl poskytne. Nemyslím, že se mu to povede, ani že je to možné, ale nerada bych se mýlila.“

Mluvila šeptem takže k ní museli přistoupit blíž. Mluvila, jako by měla strach, že ji někdo uslyší. Po pravdě řečeno jen chtěla, aby si mysleli, že jim důvěřuje. Což byla svým způsobem pravda. Jen to nedělala z důvodů, o kterých byli oni přesvědčeni.

„Víme, že je kouzlo hole přivede zpátky sem do této komnaty. Až se to stane, musíme na ně být připraveni. Navíc se musíme ujistit, že budou bezmocní. Dokonce i kdybychom tu nebyli osobně, musíme se ujistit, že budou zbaveni své moci a budeme je moci uvěznit. Nesmějí mít možnost použít kouzlo - především Gianne Ohmsfordová. Musí být odzbrojeni.“

„To, co říkáš, zní snadno, Shadeo,“ zavrčel Pyson Wence. „Jako by bylo odzbrojení Gianne Ohmsfordové s našimi možnostmi snadné. Ale to není, že?“

Napoprvé jsme ji přistihli nepřipravenou a zranitelnou. Podruhé už se ve spaní nachytat nedá. Projde těmi dveřmi jako tornádo a my všichni budeme smeteni!"

Shadea se na něj útrpně usmála. „Jak dramatické, Pysone. Myslíš si, že mě vyděsíš? Bojíš se jí?"

„My oba máme zdravý respekt k tomu, co by nám udělala, kdyby dostala příležitost," odpověděl za něj Traunt Rowan. „Ty bys ho měla mít také."

Rychle zavrtěla hlavou. „Já nerespektuji nikoho, kdo zneužívá svou moc jako ona. Nerespektuji nikoho s její minulostí. Ona je zvíře, a já se postarám, aby se dostala za mříže nebo byla utracena."

„To jsou statečná slova, Shadeo." Nezdálo se, že by ho přesvědčila. „Jak je chceš naplnit?"

Pokrčila rameny. „Vytvoříme triagenel," řekla. Poprvé toho odpoledne uviděla v jejich očích souhlas.

„Nejdřív," řekla, když prodiskutovali, co budou dělat, „se musíme zbavit té holky. Řekla nám, co jsme chtěli vědět. Už ji k ničemu nepotřebujeme. Dříve nebo později ji někdo začne hledat, a já nechci, aby ji našel tady."

Pyson Wence pokrčil rameny. „Co s ní chceš udělat?"

„Řekni svým gnomským strážcům, ať ji vezmou do výtopny a hodí ji do ohně." Podívala se na dívku která ještě stále ležela v bezvědomí na podlaze. „Neměly by s ní být žádné problémy, ale stejně ji svažte. Tohle tam hodte také."

Podala Trauntu Rowanovi sáček s elfeíny. Nevěřícně na něj zíral. „Ale, Shadeo -"

„Pro nás nemají žádnou cenu" skočila mu do řeči. „Jen elfové mohou používat jejich kouzlo. My nejsme elfové. Když je nemůžeme použít my, ujistíme se, že je nepoužije ani nikdo jiný. Navíc jsou to vyhledávací kameny. Kdyby je někdo našel tady v Paranoru, dá si je do spojitosti s tou holkou. To nechceme. Ne, hoď je do ohně, ať od nich máme pokoj. Až skončíš, vrať se sem a začneme s budováním triagenelu."

Když s dívkou a elfeíny odešli, vyklouzla z místnosti a vydala se chodbami a schodišťovými šachtami Pevnosti do malé strážnice umístěné blízko konce severní zdi. Triagenel je dost silný na to, aby zadržel i Grianne Ohmsfordovou, ujišťovala se cestou. Traunt Rowan a Pyson Wence si to uvědomili a projevili ochotu poskytnout k jeho vytvoření své vlohy. Tři kouzla ze tří oddělených zdrojů, zkombinovaná tím správným způsobem, vytvoří síť, která vstřebá a bude neutralizovat i ta nejmocnější kouzla. K vytvoření triagenelu bylo zapotřebí hodně času a úsilí, ale nikdy neslyšela o nikom, komu by se z něj podařilo uniknout. Natáhne-li se síť po obvodu místnosti, každý, kdo vstoupí, bude polapen. Z triagenelu se nedalo uniknout, jakmile jste do něho byli chyceni. Pouze jeho stvořitelé ho mohli zrušit. Grianne Ohmsfordová a ten kluk budou v pasti jak králíci - nebo ještě lépe jako vlci - ale neuniknou. V době, kdy bude triagenel zrušen, už budou mrtví.

Připustila si možnost, že se triagenel rozpadne dřív, než budou připraveni na Griannin návrat. Měl jenom určitou životnost, protože kouzlo bylo tak mocné, že se po nějaké době stalo nestabilním a zkolabovalo. Ale mohli vytvořit další. A pak další a další, podle potřeby. Mohlo by se také stát, že se její oběti vůbec nevrátí a tvorba dalších triagenelů pak bude zbytečná.

Byla spokojená, že jí její plán dává šanci zvítězit. Byla si jista, že může napravit škodu, kterou způsobili její spojenci.

Došla k těžkým železným vratům umístěným na konci temné chodby ve výklenku severovýchodní věže. Energicky na ně zabouchala, a zevnitř uslyšela mumlání hlasů a kradmé šoupání nohama. Pak se dveře otevřely a objevila se v nich vousatá tvář. Upřely se na ni zlé prasečí oči a pak se rychle odvrátily stranou. Mužova hlava zmizela z dohledu.

„Gresherene!“ sykl muž.

Počkala, až se objeví druhý muž, velký a těžký, ale s ostřejším a prohnanejším pohledem. Okamžitě se jí uklonil, vyšel ven do chodby a zavřel za sebou dveře.

„Paní,“ pozdravil ji. „Potřebujete mě?“

Dovedla ho do stínu dál od dveří. „Mám pro tebe práci. Chci, abys vybral své čtyři nejlepší muže a někoho mě zbavil. Budou mít výhodu rychlosti a překvapení, ale to je všechno. Musí zaútočit rychle a přesně. Druhou šanci mít nebudou. Jestli budou úspěšní a vrátí se, dám jim za jejich úsilí jednorroční plat.“

„To zní dobře, paní,“ zabručel. „Víc než dobře. Kdo je ten, koho chcete zabít?“

„Zrádce, Gresherene,“ odpověděla mu. „Druidský zrádce.“

Kapitola 16.

Když si ji Traunt Rowan přehodil přes rameno a odnášel ji z místnosti, Khyber Elesedilová nebyla v bezvědomí. Předstírala, že je, stejně jako většinu času poté, co ji Shadea nechala spadnout na zem. Ona ale stále zůstávala při smyslech. Byla to iluze primitivního kouzla, které se naučila od Ahrena. Ať už měla z jakéhokoli důvodu trpět příliš velkou bolestí, mohla se izolovat od svého trápení. Mohla doslova vystoupit ze svého těla; mohla odpojit své duševní já od fyzického. Tento stav jí nevydržel dlouho, pokaždé jen asi dvě minuty. Když iluze působila, vypadala, jako by byla v bezvědomí nebo spala. V minulosti se jí tento stav občas nepodařilo navodit, protože se nedokázala soustředit. Tentokrát měla dobrý důvod, aby to vyšlo - bolest, kterou jí Shadea způsobila, byla nesnesitelná.

Jakmile vypadala jako v bezvědomí a Shadea o ni ztratila zájem, vklouzla zpátky do svého zmučeného těla a doufala, že se druidové začnou zabývat něčím jiným. Ale poslouchala, co si říkají. Velice pozorně. Něčemu z jejich rozmluvy nerozuměla, protože příliš šeptali nebo se od ní vzdálili. Ale slyšela dost na to, aby si udělala představu o jejich plánech. Především když se mluvilo o tom, co udělají s ní.

Poté, co uslyšela tohle, se nemohla soustředit na nic jiného než: Oni mě chtějí zabít.

Musela udělat něco, aby se zachránila - cokoli - ale nic ji nenapadalo. Neměla žádné zbraně, ani elfeíny, a byla zesláblá bolestí a strachem. Utrpení, které jí způsobily Shadeiny ruce, zanechalo její tělo vyčerpané jak fyzicky, tak psychicky. Myslela si, že vydrží víc; v tom měla Shadea pravdu. Bylo až k pláči, jak se v sobě mýlila.

Ležela Trauntu Rowanovi bezvládně přes rameno, oči zavřené, ale myšlenky jí pádily jako o závod. Slyšela, jak vysoký druid namáhavě dýchá. Slyšela zvuky Pysonových kroků vedle nich; měl naprosto jiný způsob chůze. Byli pouze dva; se dvěma by si mohla poradit. Ale věděla, že taková výhoda jí k osvobození nestačí.

Uvědomovala si, že si neví rady, a snažila se nepodlehnout panice.

Od té doby, co se přede dvěma dny vloupali do ložnice Ard Rhys, byla zavřená v cele pod Pevností. V tom čase už byl Penderrin v Zapovězeném, kam se dostal s pomocí kouzelné hole. Když její věznitelé zjistili, že je sama, snažili se ji donutit říct, kde Pen je. Předstírala, že je pro ni jeho zmizení stejným překvapením jako pro ně. Nabízela všechna možná vysvětlení, a zdálo se, že oni se snaží v síti jejích klamů najít pravdu.

K tomu, aby z ní dostali pravdu, nepoužívali násilí, ani se k ní nechovali špatně, což ji překvapilo. Pak pochopila důvod: šetřili ji pro Shadeu a'Ru. Šetřili ji pro někoho, kdo věděl, jak mučit tím nejefektivnějším způsobem. Věděla, že otřesena bolestí a ponížením ze svého zhroucení by čarodějce řekla cokoli.

Vlastně jí toho řekla víc než dost. Shadea teď věděla, že je Pen v Zapovězeném a hledá Ard Rhys. Khyber věděla, že jestliže chlapec svou tetu najde a vrátí se s ní za pomoci hole do ložnice Ard Rhys, Shadea na ně bude čekat. Dveře zničené při

potyčce byly spraveny. Bude snadné místnost zabezpečit. Jakmile se tak stane, Shadea může vytvořit triagenel.

Dokonce i nezkušený druid, jako byla Khyber, chápal, co je to triagenel. Každý uživatel kouzla ve Čtyřzemí se snažil dosáhnout stupně, který mu umožní takový zázrak vytvořit. Triagenely byly ty nejtěžší formy kouzla, protože nevyžadovaly jen jednoho, ale tři provozovatele se stejně pokročilými schopnostmi. Druidové byli jediní, o kom kdy slyšela, že se pokusili vytvořit triagenel. Dokonce se to nedalo udělat, podle druidského řádu, bez povolení a dozoru Ard Rhys. Za svůj život zažila jen několik pokusů o toto kouzlo, ale neznala podrobnosti, jak se to dělá. Většina těchto pokusů byla formami praktikování, které měly dokázat, že druid již natolik pokročil ve svých studiích, že je schopen své schopnosti zkombinovat se stejně pokročilými adepty. Úspěšný pokus byl důkazem vyspělosti na určitém stupni kouzlení.

Khyber si uměla představit schopnosti Shadey a těch dvou vytvořit takový triagenel, který dokáže uvěznit, ne-li naprosto zneschopnit, někoho tak zkušeného v čarování a mocného, jako byla Grianne Ohmsfordová. Kombinace tří silných kouzel překoná jedno, i když nesmírně mocné. Jestliže se Pen a Grianne vrátí ze Zapovězeného poté, co bude triagenel vytvořen, uvíznou ve smrtelně nebezpečné pasti.

A ona byla jediná, kdo tomu mohl zabránit. Mimo těch, kteří budou triagenel vytvářet, je jediná, kdo o tom ví. Jestliže zemře v ohni, jak o tom rozhodli, šance na bezpečný návrat se rovnaly nule.

Druidové ji nesli dolů několik pater, sestupující vedlejšími schodišti v málo používaných částech Pevnosti, aby je nikdo neviděl. Bezvzádně visela přes Trauntovo široké rameno, předstírala mdloby a snažila se vymyslet nějaký plán. Zaútočit na dva mocné druidy najednou nemělo smysl. Musela počkat, až ji předají strážným Gnomům, a pak teprve mohla něco dělat.

Nemusela čekat dlouho. Rychle se dostali až do přízemního patra Pevnosti a donesli ji do místnosti plné věšáků na zbraně a brnění. Rychle se odvážila rozhlédnout a viděla těžké dřevěné police s náradím, kusy železa a bednami s nástroji na řezání a drcení. Na odřeném povrchu polic a na podlaze se válely úlomky a kusy kovu a vzduch byl plný prachu a zápachu oleje.

Traunt Rowan ji shodil z ramene na zem a nechal ji tam ležet. Oči měla zavřené a ani se nehнула.

„Počkej tady,“ řekl mu Pyson Wence a vyšel ven.

Khyber čekala, až se dveře zavřou, a pak ležela v následném tichu. Cítila, že se na ni Traunt Rowan dívá, jako by čekal, že se pohne a odhalí tak svůj trik. Donutila se ležet naprosto nehybně a oči nechala zavřené. Dýchala pomalu a poslouchala, jestli druid neudělá nějaký pohyb.

Poté, když slyšela, že od ní odstoupil, se odvážila na chvíli otevřít oči. Procházel se po místnosti a prohlížel si věšáky s brněním a zbraněmi. Pohnula hlavou tak, aby se mohla rozhlédnout po podlaze. Snažila se najít nějakou zbraň, kterou by se mohla chránit. Žádnou ale nenašla, kolem se válely jen kousky kovu a smetí. Traunt Rowan poodešel k policím a prstem zkoušel ostří meče s širokou čepelí. Očima přejížděla po

zaneřáděné podlaze a intenzivně zkoumala smetí. Byla tam spousta ostrých kousků, ale všechny příliš daleko.

Pak zahlédla něco, co by mohlo být k užitku. Posunula ruku k hrbolatému kousku kovu, jehož hrana byla ostrá jako břitva. Položila na něj dlaň a opatrně ho sevřela prsty.

Nebyla to zbraň jako taková, ale bude muset stačit.

Najednou se k ní Traunt Rowan obrátil, ale to už měla oči zavřené a tělo bezvládné. Přesto si ji prohlížel, jako by si všiml, že se změnila její pozice. Se zadržným dechem čekala.

Pak se otevřely dveře a v nich se znovu objevil Pyson Wence. Následovali ho čtyři gnomští strážníci, kteří došli až k ní, obrátili ji a svázali jí ruce a kotníky silným provazem. Dál předstírala mdlobu a nechala se sebou dělat, co chtěli. Jejich silné šlachovité ruce jí šátraly po těle, převracely ji ze strany na stranu a vyvolávaly v ní vlny hnusu. Všechno se v ní bouřilo, chtěla se bránit, osvobodit se, dokud byl čas, dokud nebude svázaná tak pevně, že se už nebude moct hnout. Ale věděla, že nesmí udělat nic. Svírala v dlani kousek kovu, svou jedinou skutečnou naději, že to přežije, a nutila se zůstat v klidu.

Když skončili se svazováním, dali jí na ústa kus hadru a utáhli ho tak silně, že musela dýchat jenom nosem.

Gnomové se od ní zvedli a podívali se na Pysona Wence. Druid jim něco šeptem řekl a pak jim podal váček s elfeíny. „Nerad se toho vzdávám,” řekl Trauntu Rowanovi. „Připadá mi to jako plýtvání.”

„Kdyby tě s nimi chytili, jako bys dostal rozsudek smrti,” odpověděl ten druhý. „Shadea má pravdu. Radši se jich zbavíme.” Na chvíli se odmlčel. „Můžeme těm čtyřem věřit, že udělají, co je zapotřebí, a budou o tom mlčet?”

„Znají svoje rozkazy.”

„Tak ať je vykonají.”

Pyson Wence ještě něco řekl, a jeden Gnom zvedl Khyber ze země, hodil si ji přes rameno jako pytel obilí a vyšel za ostatními třemi do chodby ozářené světlem pochodní.

Věděla, kam ji nesou. Věděla, co s ní chtějí udělat, až se tam dostanou.

Stěží zadržela ječení.

Šli do nitra Pevnosti kroutícími se chodbami, které se začaly zužovat a bylo v nich čím dál větší šero, a po temných schodištích plných odpadků. Asi tady nebyly žádné držáky na louče, protože si Gnomové nesli svoje vlastní. Khyber slyšela kapat vodu a cítila její zvláštní pach. V šeru bylo vidět jen na pár kroků dopředu, světlo loučí je nedokázalo rozehnat. V tichu bylo slyšet jen dýchání Gnomů a zvuky chůze.

Jestliže měla předtím strach, teď byla vyděšená.

Ale snažila se v sobě hrůzu potlačit, protože věděla, že pokud zpanikaří, bude to její konec. Mohla by otevřít oči, aniž by si toho někdo všiml, a proto to udělala. Byla příliš velká tma, než aby její věznitelé viděli její otevřené oči, a stejně visela hlavou dolů a obličej měla zabořený do hábitu strážce, který ji nesl. Byla jen temným břemenem. Zajímalo by ji, zda ti muži vědí, kdo je; uvažovala, jestli jim na tom záleží. Snažila se si představit, co jim vštípilo takovou slepou poslušnost. Předpokládala, že

vojáci dělají, co se jim řekne, a nekladou žádné otázky. To chápala, ale nedokázala by to nikdy dělat.

Vsunula si kousek kovu mezi prsty, až se jí dobře držel, a začala s ním řezat pouta. Dělal to pomalu a opatrně, snažila se, aby její pohyby byly neznatelné a tělo zůstávalo v klidu. Bylo to těžší, než si představovala, vynaložit nějakou sílu bylo v této pozici velice obtížné. Nevěděla, jak dlouho jí bude řezání trvat. Měla pocit, že má málo času. Chtěla zrychlit své snažení, přestat být opatrná, prostě se už osvobodit. Ale Ahren ji učil, že když je v ohrožení, je spěch jejím největším nepřítelem; že může snadno udělat chyby, které se už nedají napravit. Trpělivost mohla člověka zachránit. Každý nerv v těle ji nutil ke spěchu, k rychlejšímu řezání, ale dokázala se udržet na uzdě.

Buď trpělivá.

Na cestě vstříc smrti ale chtěla být všechno jiné než svázaná a bezmocná.

Čas pomalu ubíhal. Nemohla ho zadržet. Horlivě řezala, i když už měla pořezané a zkrvavené prsty a s kovem se těžko pracovalo, protože byl nebezpečně kluzký. Několikrát jí skoro upadl, když se snažila ostří a prsty očistit od krve. Cítila svou krev. Cítila svůj vlastní strach, pot těla. Uvědomila si, že pláče, aniž by o tom věděla.

Zatímco její věznitelé pokračovali v chůzi temnotou a tichem, horlivě řezala nepoddajný provaz. Hořící pochodeň syčela a vrhala stíny na všechny strany. Jestli bude takto déle pokračovat, mohl by ten, co ji nese, zjistit, co dělá. Mohla by být přistižena.

Vzduch se oteploval.

I když věděla, proč tomu tak je, rozhlížela se po příčině. Dostávali se blíž k centrálnímu vytápění a k ohnivým jámám, jimiž bylo živeno.

Pouta, která měla na zápěstích, praskla a málem spadla na zem, ale stačila je v poslední chvíli chytit mezi prsty a přidržet si je tam, kam patřila. Měla volné ruce. Opatrnými pohyby si je jednu po druhé protahovala. Ještě měla svázané nohy, ale s tím teď nemohla nic dělat. Byla netrpělivá. Musela něco udělat hned teď.

Ale co?

Rozhlížela se úporně kolem, až to uviděla. Ani ne stopu od místa, kde měla hlavu, vykukovalo z gnomových šatů držadlo dlouhého nože.

Na malou chvíli ji zachvátila panika. Ještě nikdy nikoho nezabila. Ještě nikdy nemusela bojovat o svůj život, ještě nikdy se neocitla v tak smrtelném nebezpečí jako několik uplynulých týdnů. Ahren ji učil, jak se má bránit, ale ještě nikdy neměla možnost si to vyzkoušet v situaci, jako byla tato. Vždyť vlastně byla jenom dívka. Ještě ani nebyla dospělá.

Ale oni ji chtěli zabít.

Ztěžka polkla, protože se jí panika zmocňovala čím dál tím víc a snažila se ji přemoci. Nemusela tady být. Tohle by se dít nemělo. Kdyby nebyla tak tvrdohlavá že musí jít s Ahrenem a Penem, kdyby netrvala na tom, že musí pomoci při hledání, kdyby nevzala ze skryše elfeíny...

Přestala se soustředit, a kovový úlomek jí vyklouzl z prstů a skončil s hlasitým pink na podlaze.

Aniž by přemýšlela, vytáhla z Gnomovy pochvy dlouhý nůž a vrazila mu ho do zad. Uslyšela jeho vyděšené zalapání po dechu a cítila, jak se tělo pod ní zkroutilo a padlo na zem. Spadla na něj, rychle se od něj odkutálela a s nožem stále v ruce se opřela o stěnu. Zahlédla, jak se ostatní tři otočili, aby zjistili, co se děje; na chvíli vypadali překvapeně, ale pak sáhli po svých zbraních. Nohy měla stále ještě svázané, a tak nemohla utíkat. Byla v pasti.

Okamžitě upustila nůž a začala mávat rukama, aby přivolala ochranné kouzlo.

Prosím!

Kouzlo odpovědělo, pochodně se rozzářily a zhasly a chodba se ocitla v naprosté tmě.

Hned se začala soukat podél zdi dál od svých únosců. Nůž už zase držela v ruce. Gnomové zakleli, když začali ve tmě klopýtat, vráželi do sebe a zakopávali o svého mrtvého společníka. Odstrkala se na druhou stranu chodby, snažíc se co nejvíc vzdálit od svých pronásledovatelů. Měla jen chvíli, než ji objeví, a musela si osvobodit nohy.

Opřená o protější zeď začala horečně přežezávat pouta kolem kotníků. Čepel nože byla o hodně ostřejší než kov, který používala předtím, a ve chvíli si kotníky osvobodila.

Právě když už byl jeden Gnom blízko ní a naslepo bodl nožem do zdi jen kousek od její hlavy, s námahou se postavila a vrazila mu čepel hluboko do hrudi. Zařval bolestí a leknutím a odpotácel se. Beze zbraně se přitisknutá ke zdi vzdalovala, slyšíc mužovo sténání a hrubý šepot zbývajících dvou Gnomů. Mohli by se rozdělit každý na jednu stranu zdi a najít ji. Ale budou opatrnější. Teď už by se jí nepovedlo je přistihnout nepřípravené.

Pokračovala podél zdi a přemýšlela, co dál. Mohla by utíkat ale intuice jí napovídala, že beze zbraně by se ve tmě a neznámými chodbami daleko nedostala. A Gnomové by ji dostihli.

Už je slyšela přicházet, v tichu se ozývaly jejich kroky a šelestění jejich oděvů.

Pomyslela si, že by potřebovala další kouzlo. Ale usmrcující kouzlo neznala, takže ať zkusí cokoliv, může jí to jen získat trochu času. Mohlo by jí pomoci k další zbraní, ale dokázala by ji použít po tom, co se stalo? Vzpomínka na ostří vnikající do Gnoma, kterého zabila, byla stále čerstvá a dělalo se jí z ní špatně. Nebyla si jista, jestli by to ještě jednou dokázala.

Ale něco zkusit musí.

Řekni mi, co mám dělat, Ahrene!

To samozřejmě udělat nemohl - dokonce ani ve vzpomínkách na to, co ji učil - protože jeho instrukce se nikdy nevztahovaly k takové situaci. Od chvíle, kdy se vydali do Lazareenu, ji učil základní primitivní kouzla. Je pravda, že v očekávání složitějších situací, které mohly nastat, jí cestou dával těžší lekce, ale zdálo se, že se žádná nehodí proti rozzuřeným gnomským strážím, stíhajícím ji v jeskyních plných ohnivých děr.

Přibližovali se. Zvuky jejich kroků byly stále hlasitější. Už jí zbylo jen pár vteřin.

Zády ke zdi se k nim obrátila, zvedla ruce a zašeptala do temnoty kouzlo, pomáhajíc ho nasměrovat prsty, a potom si ruce přitiskla k hlavě. Chodba se

okamžitě naplnila oslepujícím světlem, jakoby v ní zazářilo polední slunce. Khyber si stínila rukama oči, ale Gnomové na náhlou záři nebyli připraveni a oslepila je. Rovnou se k nim rozběhla, prokličkovala mezi jejich rukama se zbraněmi a zamířila ozářenou chodbou směrem k centrálnímu vytápění.

Gnomové se hned s nadávkami a výkřiky rozběhli za ní a ozvěna jejich kroků se burácivě rozléhala chodbou. Utíkala, jak nejrychleji mohla. Neměla žádný plán, jen se od nich chtěla dostat co nejdál do chodeb kolem topeniště a ztratit se v nich. Ať za ní běží, když se jim chce. Bude to pro ně o hodně těžší, když ji nebudou vidět.

Z přítmí před ní ji najednou ovanula vlna horka. Na vzdáleném konci zužující se chodby blikalo slabé světlo z ohnivých jam vyhřívací komory. Její cíl byl na dohled.

Pak ji něco udeřilo do pravého boku a šokem a bolestí se zapotácela. Z rány vyčnívala dýka. Měla pocit, jako by do ní vrazili do ruda rozžhavený pohrabáč, ale neměla čas se zastavit, aby dýku z rány vytáhla. Běžela dál, přemáhala pocit slabosti a byla rozhodnutá, že musí dorazit k výtopně. Zezadu ji s nadávkami a sípáním dobíhali Gnomové.

Dostala se k výtopně před nimi takovou rychlostí, že narazila do kovového zábradlí můstku, který obtáčel jámu. Zastavila se právě včas; byla tak blízko ohně, že měla pocit, jako by se jí pálily vlasy i plíce. Rychle ustoupila a vrávorala po můstku. Pod ní byla hluboká ohnivá propast, ve které divoce hořelo zemské magma, zdroj vytápění Pevnosti. I když byly ohně hluboko a větrací otvor do široka rozevřený, vedro se nedalo vydržet.

Horečně se rozhlížela, kudy uniknout. Ve zdech byly dveře a na druhé straně spirálovitě stoupalo schodiště. Všechny dveře byly zavřené. Postupně je obíhala a pokoušela se je otevřít. Nepohnuly se.

Gnomové zatím doklopýtali do jeskyně a zahlédli ji. Chvíli zaváhali, ale pak se rozdělili a každý šel po jedné straně můstku, aby ji dostali do pastí. Rychle došla k dalším dveřím a stiskla kliku. Byly také zavřené. Kvůli horku z ohňů a ztrátě krve se cítila malátná. Věděla, že stále krvácí. Opouštěly ji síly.

Hrozilo jí, že omdlí.

Opřela se o zeď a vytáhla dýku z rány. Bolest byla nesnesitelná, ale Khyber se přinutila zůstat při vědomí. Musela se odsud dostat, musela projít některými z těch dveří. Právě když o tom uvažovala, viděla, že už je na to příliš pozdě. Viděli by, do kterých dveří vstoupila, a šli by za ní. Nemají jinou možnost, nemůžou si dovolit ji nechat utéct. Kdyby svým druidským pánům sdělili, že jim zmizela, stálo by je to život. To si zcela jistě uvědomují. Půjdou stále za ní, dokud ona nebo oni budou naživu.

Na chvíli se jí zmocnilo zoufalství. Neměla žádné východisko. Proti Gnomům neměla šanci. Stěží se hýbala, motala se jí hlava a byla dezorientovaná.

Ale byla jediná kdo věděl o triagenelu. Byla jediná kdo mohl Pena a Grianne Ohmsfordovou varovat před nebezpečím. S námahou se napřímila. Má své kouzlo. Má dýku.

Ať neomdlím.

Šla, jak nejrychleji mohla, ke schodišti, na jehož konci byly jediné dveře, a rukama vytvářela jako neviditelná vlákna úponky kouzla. Když dorazila ke schodům,

předstírala, že se zapotácela - vlastně to předstírala jen napůl - zakopla a vztáhla ruku, aby se něčeho zachytila. Když se znovu narovнала a pokračovala v chůzi, zůstala za ní dýka na šestém schodu ve výšce hlavy, schovaná na podstupnici schodu tak, aby ji právě se přibližující Gnom hned nezaregistroval. Po dvanácti stupních se k němu otočila, zády opřená o stěnu, a čekala, až se k ní víc přiblíží. V obou rukách měl dýky, na nichž se mihotalo světlo z ohňů.

Blíž.

Když se dostal o schod níž, než kde byla ukrytá dýka, rozpřáhla rychlým pohybem ruce a přiměla nitky kouzla, aby dýku zvedly a vrazily mu ji do krku. Úder nebyl dost silný, aby ho zabil, ale šok ho donutil se opřít o zábradlí, zvednout ruce ke zranění a upustit zbraně na zem. Okamžitě k němu doběhla, popadla jeho zbraň a vrazila mu ji do nechráněné hrudi, pak ho loktem uhodila do obličeje takovou silou že se svalil přes zábradlí a zmizel v propasti.

Ztěžka se opírala o kovovou podpěru, lapala po dechu a zírala dolů do díry. Jednoho se zbavila.

Když se narovнала, viděla, že poslední Gnom je asi dvanáct yardů od ní a sleduje ji. Dívali se na sebe přes ohnivou propast a zvažovali svoje šance. Poté, co viděl, jak dopadli jeho společníci, bylo jasné, že nechce nic uspěchat. Třeba by mohl jen čekat, pomyslela si. Nakonec si ztráta krve a vyčerpání vybere svou daň. Stačilo, aby měl trpělivost.

Aby ho donutila k nějaké činnosti, začala se znovu sunout ke dveřím ve zdi a předstírala, že se znovu snaží utéct. Gnom zaváhal, ale pak sáhl do nosiče s oštěpy, který měl na zádech, jako by se rozhodl ji zabít, aniž by se k ní přiblížil a riskoval tak, že bude sám zabit. Zastavila se u dveří a sledovala, jak vytáhl první oštěp a připravuje se k vrhu. Přešla zpátky k zábradlí, dřepala si a snažila se být co nejmenším cílem.

Jenom kouzlo mě může zachránit. Zemské kouzlo, živelné. O něco silnější než to, které se mě Ahren snažil tak obtížně naučit.

S novou vlnou bolesti stiskla zuby a začala jemnými pohyby rukou tvořit kouzlo, které by ji mělo chránit před ohněm. Byl tam dole v propasti, všechen, který mohla potřebovat, aby tohle všechno skončilo.

Jestli si dokáží vzpomenout, jak ho vyvolat.

Na okamžik se přestala koncentrovat, když zpanikařila při pohledu, jak se k ní Gnom přibližuje. Uklidni se. Motala se jí hlava. Měla pocit, že k ní mluví Ahren, tiše jí dodává odvalu, vede její pohyby, znovu ji provádí cvičením. Vždyť je to jen procvičování. Jen malá zkouška, co se naučila.

Gnom se dostal dost blízko, aby mohl jednat, zvedl oštěp a chystal se ho hodit. A ona proti němu v tu chvíli zvedla ruce v gestu, které připomínalo vzdouvající se vodu. Ale ve skutečnosti to byl oheň, a ten vybuchl náhlou vlnou z propasti a Gnoma obklopil. Její protivník začal řvát bolestí, když mu začaly hořet šaty, pak kůže a nakonec všechno kolem něj. Zběsile tloukl do plamenů, upustil zbraně, padl na můstek a zmítal se na něm. Ale kouzlo přivolávající oheň ho neopouštělo, žádalo si jeho tělo jako palivo.

Po několika okamžicích se přestal hýbat; zbyl z něj jen černý škvarek. Plameny zhasly a oheň zmizel.

Khyber Elesedilová se opřela o zábradlí a zavřela oči.

Kapitola 17.

Krajinu, jíž elfové procházeli, smáčel déšť, který byl požehnáním i prokletím. Na jedné straně díky němu musely federální lodě zůstat na zemi a nepřítel tak nemohl snadno odhalit jejich úmysly. V takovém počasí nebyla žádná loď v bezpečí, dokonce ani malé třímístné skify, které obě strany rády používaly ke sledování protivníka. Na druhou stranu ale byla pěší chůze severozápadním výběžkem země téměř nemožná. Jejich nepřátelé je nemohli vidět, ale oni sami si stěží viděli na špičky vlastních nosů.

Pied Sanderling, který vedl průzkumnou skupinu před sebou zaslechl nějaký pohyb, a dal signál k zastavení. Tři muži, kteří šli v rozestupu za ním s připravenými zbraněmi, strnuli. Někde za nimi, ztracen v mlze a dešti, postupoval blátem zbytek jeho provizorní armády připomínající dlouhého hada, jehož očima byli oni. Putovali již víc jak tři dny, a z toho dvě noci vůbec nespali. Počasí se zhoršilo hned první den a zdálo se, že takové zůstane ještě dlouho. Ze začátku jim to moc nevadilo, protože procházeli hornatou krajinou na severu, kde měli pevnou půdu pod nohama, a déšť je navíc chránil před pronásledovateli. Ale měkká zem se změnila v bažinu a chůze po ní byla skoro nemožná. Šli tudy proto, že si byl Pied jist, že je federální armáda po porážce přestala považovat za neškodné, a že se je nepřítel nyní rozhodl najít a zničit. Honba za nimi se teď určitě zintenzívní. Navíc bude směřována ze západu, z méně zalidněné krajiny, a právě proto si pro svůj pochod vybral tuto těžko schůdnou východní cestu.

Jen doufal, že starý zkušený zvěd Whyl, na jehož doporučení se k této cestě rozhodl, věděl, o čem mluví, když tvrdil, že se tudy dá projít. Byla to jeho země a znal ji křížem krážem. Ale v tomhle špatném počasí bylo těžké jít správným směrem. Jestli se Whyl jen trochu mýlil nebo něco podcenil...

Přestal na to myslet. Pochybnosti mu nepomohou. Whyl byl na hlídce a nezdál se být dezorientován ani v tomto počasí. Pied mu musel věřit. Nikoho jiného neměl.

„Kapitáne," zašeptal zvěd stojící vedle něho a ukázal před sebe do deště.

Nejdřív se zdálo, že je krajina jen šedivá a smáčená deštěm; nedalo se rozeznat, kde končí zem a začíná obloha. Pied nic neviděl. Ale pak se objevila příkrčená postava.

Troon.

Rychle zamávala, že je poznává, a spěchala se s nimi přivítat. Byla malá a svalnatá, s nezvykle šedýma očima a uličnickým výrazem. Šaty měla mokré a umazané od bláta a krátké tmavé vlasy se jí přilepily kolem obličeje jako helma. Byla nejlepším z jeho průzkumníků, vybral si ji dokonce dřív, než padla Acrolace.

„Už jsme skoro na konci," zašeptala, když se kolem ní shromáždili, a v odpověď na jejich úsměvy se zasmála.

„Jsi si jista?" naléhal Pied. „Nespletla sis nějakou hraniční hlídku se skutečnou armádou?"

„Nespletla. Federální linie jsou ani ne půl míle odtud. Obklíčili východní plošinu, na které jsou Droshenovi Svobodní, ze tří stran, ale ještě obranou neprošli. Nevím nic o

stavu vzdušné letky; nedostala jsem se dost blízko, abych měla jistotu. Ale Svobodní se stále drží."

„Takže ještě nedostali Dechteru do vzduchu, aby mohli použít tu zbraň." Pied ji poplácal po rameni. „Dobrá práce. A tvoje taky, Whyte," dodal a obrátil se ke starému zvědovi. „Díky tobě jsme tam, kde jsme chtěli být."

„Co se bude dít teď?" zeptala se Troon. Po tváři jí stékaly potůčky deště.

Pied pokrčil rameny. Sám to nevěděl. „Nejdřív sem přivedeme armádu."

Poslal jednoho člena hlídky zpátky se zprávou, dřep si a čekal. Seděl dál od ostatních, aby měl čas a prostor k přemýšlení. V takových chvílích si přál, aby s ním byl Drumundoon, kterému mohl své myšlenky nabídnout k posouzení. Ale jeho pomocník byl stále ještě pryč: Pied doufal, že v Arborlonu, kam měl doručit zprávy o pohromě v Prekkendorranu a sehnat posily, které Pied potřeboval. Zajímalo by ho, jestli byl Drum úspěšný. Kdyby vládl Kellen Elessedil, byl by takový požadavek okamžitě splněn. Ale král byl mrtev a královnou byla Arling. Ta asi nebude tak ochotná poslat své elfské jednotky vstříc něčemu, v co nikdy nevěřila, a navíc když ten požadavek přichází od něho.

Jak se věci změnily.

Kdysi ji mohl požádat o cokoli. Byli si tak blízcí, že nikdy s nikým něco takového nezažil. Myslel si, že spolu zůstanou navždycky. Ale Arling měla ambicióznější plány. Stát se ženou elfského krále byla nabídka, kterou by odmítl jen blázen, a ona žádný blázen nebyla. Milovala Pieda, ale ne natolik, aby takovou příležitost promarnila. Vždycky byla ambiciózní a vždy si uměla vybrat. Myslel si, že když se vdá, přestane ji milovat, ale brzy zjistil, že to bylo jenom toužebné přání. Opustila ho, aby si vzala jeho bratrance krále, ale to nic nezměnilo na jeho touze po ní.

Ale neopustila ho úplně. Zůstala jeho přítelkyní, zařídila, aby byl jmenován kapitánem gardy, a zajistila mu tak kariéru. Nebylo to nic víc než gesto, ale přesto ho to potěšilo. Během let se na něj obracela o radu ve svízelných situacích, i když tajně; jasně mu řekla, že se to Kellen nesmí dozvědět. Přitom mu dala najevo, co si myslí o manželově úsudku. Pied měl na něj stejný názor, přesto oba zůstali ke králi loajální a sloužili mu. Arling nikdy nepletichařila, ani neděla nic, co by mohlo ohrozit trůn, ale nepromíjela Kellenovi impulzivní chování a rozmlouvala mu jeho plány, když bylo jasné, že by mohly dopadnout špatně. Pied byl v těchto záležitostech většinou jejím spojencem.

Byli zvláštní trojicí; jejich životy spolu úzce souvisely. Každý v ní měl svou osobní roli a uznával roli toho druhého. Citový zmatek to Piedovi ztěžoval, ale možná na tom ti druzí dva byli stejně. On si přál, aby bylo všechno jinak, ale nemohl s tím nic dělat.

Až doteď. Přemýšlel, jestli se teď něco změní. Bude na něj teď Arling pohlížet jinak, když je Kellen mrtvý? Mohla by k němu cítit to, co cítila kdysi? Takové pomýšlení ho poděsilo. Připadal si jako zrádce. A Arling na to může pohlížet stejně.

Kdo byl zodpovědný za bezpečnost krále, když ne on?

Z mlhy se vynořil Ti Auberan, utřel si vodu z obličeje a přidřep si vedle něho. „Kapitáne, armáda za námi zaujímá postavení. Asi za půl hodiny dorazí zadní stráž a budeme připraveni vyrazit. Jaké jsou tvoje rozkazy?"

Podíval se na velkého muže a přestal myslet na Arling. „Zavolej Troon."

Elfská průzkumnice okamžitě přišla a sedla si vedle něj. Znali se skoro celý život, poznali se ještě předtím, než se stali elfskými stopaři a on jejím velitelem.

Usmála se jedním z těch svých rychlých podmanivých úsměvů, a on se usmál také. Byl to jejich způsob, jak si připomenout hloubku svého spojení. „Budeme se muset probíjet federálními jednotkami, abychom se dostali do kopců ke Svobodným," řekl. „Existuje pro to nějaké nejvhodnější místo?"

Zamyslela se. „Problémem není průlom skrz armádu, ale jak se dostat do kopců. Svobodní mají v pevnosti bránu kterou se dá vyjít z kopců na západě. Ta brána by nám vyhovovala nejlíp. Ale federální armáda ji obklíčila, aby zabránila úniku z pevnosti."

„Oni si myslí, že by Vaden Wick mohl utéct?"

„Já nevím. Třeba si myslí, že by odtamtud mohl zaútočit"

Pied se usmál. „To by mu bylo podobné. Můžeš se dostat přes federální linie do pevnosti?"

Pokrčila rameny. „Mohu to zkusit v noci?"

Přikývl. Podle záblesku v jejích očích mohl odpřísáhnout, že se na to dobrodružství těší. „Chci, abys Vadenu Wickovi řekla, že zaútočíme zítra při východu slunce. Pomohlo by nám, kdyby předstíral útok, aby od nás odvrátil pozornost, a byl připraven nám otevřít bránu, až se k ní dostaneme."

„Východ slunce, zítra," opakovala.

„Zbytečně neriskuj. Jestli se ti nepodaří projít, vrať se zpátky. Vymyslíme něco jiného."

Zamrkala na něj, ušklíbala se nad jeho zjevným nepohodlím, zvedla se a rychle odešla.

Večer už byla pryč. Odešla, aniž by někomu cokoliv řekla, vyklouzla z elfského tábora, jako by její odchod nebyl důležitý. Byla už taková, nikdy si z nebezpečné práce nic nedělala. Pied už mnohokrát přemýšlel, proč pořád po tolika letech riskuje, ale nikdy se jí na to neodvážil zeptat. Měl pocit, že má k tomu osobní důvody a že si je chce nechat pro sebe. Hlavně že přišla kdykoliv, když ji garda potřebovala.

Té noci špatně spal. Bez Drumovy přítomnosti a jeho připomínek si nebyl jist, jestli je všechno v pořádku, a stále přemýšlel, jestli něco nepřehlédl. Ještě před svítáním se celý ztuhlý a unavený probral v šatech, které měl na sobě už tři dny, zvedl se z pokrývek do studeného ranního vzduchu, opásal se svými zbraněmi a vydal se do tábora s nadějí, že dostane hrnek horkého piva. Už přestalo pršet, přesto byl vzduch cítit mokrou zeminou a nad zemí se válela mlha. Poslední půlku míle by měli pochodovat v ranním šeru, a v době, kdy se bude východní obloha projasňovat, by už měli být v týlu nepřátelských jednotek. Bude zapotřebí, aby šli tiše, a proto minulou noc vydal rozkaz, aby bylo všechno přivázáno a obaleno. Whyl a další dva průzkumníci měli jít napřed, aby zabránili neočekávaným setkáním. Jestli půjde vše tak, jak doufá, přistihnou Federaci nepřipravenou a zaútočí na ni dřív, než si uvědomí, co se děje.

Své elfy našel většinou probuzené nebo probouzející se a stejně jako on dychtící prolomit federální linie a dostat se ke Svobodným. Celý tábor byl v pohybu, a kamkoliv přišel, všude ho šeptem zdravili a mávali mu. Vracel pozdravy, věděl, co

znamenaají. Ti muži a ženy začali opět věřit sami sobě, a on se musí postarat, aby tu znovunalezenou sebedůvěru kvůli němu neztratili.

V době, kdy na východě začalo nebe šednout vyrazili. Byli rozděleni do jednotek po padesáti, ke každé jednotce byl přiřazen jeden velitel. Lučištníci Errise Crewera byli na obou stranách pravidelné armády, a jak elfí stopaři, tak garda sledovali, co se děje kolem. Rychle se pohybovali kupředu, spoléhali se na průzkumníky, kteří šli před nimi a podobní duchům hledali v šeru nejschůdnější cestu.

Elfové věděli, jak se zamaskovat, když bylo zapotřebí; byla to první věc, kterou se odmalička učili, a byla součástí dědictví ze Starého světa. Ten den, kdy se chtěli dostat přes federální armádu, se jim jejich zkušenost hodila. Dřív než slunce vyšlo na oblohu, byli již v týlu nepřátelských linií, viděli, jak je armáda rozmístěna, a mohli se rozmyslet, co mají udělat, aby se dostali skrz. Byl to skličující úkol. Federální armáda je počtem svých vojáků mnohonásobně převyšovala a ani moment překvapení jim nedával velkou naději. Nepřátelští vojáci byli chráněni valy, které vybudovali minulý týden, kdy byli elfové vyhnáni ze západních kopců a zbytek Svobodných zůstal v pasti na východě. Za nimi byla navíc ustájena zvířata na nošení nákladů a koně. To byla další překážka, kterou museli překonat, aby se dostali skrz.

Pied se dlouho rozmýšlel, jak by měli pokračovat, zda se prolomit v jediném bodě nepřátelské linie, nebo zaútočit na více místech. V prvním případě by mohli všechno lépe kontrolovat, proto se rozhodl pro něj. Budťo prorazí společně, nebo neprorazí vůbec.

Do přední linie postavil pod vedením Ti Auberena své nejspolehlivější a nejzkušenější elfí stopaře, mezi ně a šermíře s kopíčky vklínil Errise Crewera s lučištníky a vyslal signál, aby byli všichni připraveni za rozbřesku vyběhnout, až se jednotky vpředu přestanou ukrývat.

Aby se nám to povedlo, potřebujeme pomoc, přemýšlel, když sledoval, jak se horizont rozjasňuje.

Pak na ně náhodou narazila nepřátelská hlídka, a přestože byl voják skoro okamžitě zabit jedním lučištníkem, stačil ještě vydat varovný výkřik.

Pied nezaváhal. „Elessedil!“ zařval, a elfové zvolali jako ozvěna také.

Vyběhli z šera a mlhy a hnali se skrz federální tábor. Piedův předpoklad se ukázal jako správný. Federální vojáci se právě probouzeli a elfové se mezi ně dostali dřív, než si uvědomili, co se děje. Noční hlídka bojovala statečně, ale brzy byla přemožena, a elfové běželi táborem, aniž by se jim někdo postavil.

Federální vojáci za ochrannými valy ale byli lépe připraveni, a boj o možnost proniknout kolem nich byl ostrý a tvrdý. Byli ale uvězněni za vlastními stěnami, a proto bojovali jako ďáblové a povedlo se jim elfský úprk zpomalit. Pied si proklestil cestu do první linie boje a volal na Ti Auberena, aby pokračoval a proboujel se. Členové gardy ho hlídali na každém jeho kroku, aby se k němu nepřítel nedostal. Elfští lučištníci posílali do obležených linií spršky šípů a nutili tak vojáky, aby se kryli. Elfové vzali valy útokem. Pytle s pískem, hromady hlíny a dřevěné latě pod nápořem povolily a elfové se valili po rovině oddělující zadní voje od kopců.

Před nimi už byly vidět brány Svobodných, umístěné v masivní bariéře tvořené kládami zpevněnými železem, vysoké přinejmenším dvacet stop. Na zdech probíhala nějaká činnost; Pied na nich zahlédl vojáky a spěchal k nim.

Ale brány se neotevřely.

Na okamžik Pieda napadlo, že se Troon nepodařilo k Vadenu Wickovi dostat. Nikdy předtím si neuvědomil, že by někdy mohla neuspět.

Za ním se shromažďovali federální lučištníci a vrhači oštěpů a snažili se zezadu elfy zastavit. Někteří, zasažení a bezmocní ve válečné vřavě, pod nepřátelskými střelami padli. Elfské zadní stráže se snažily pomáhat, kde mohly, ale tlak kupředu byl velmi silný a nezbyval čas na zaváhání. Klubko federálních vojáků se vyhrnulo na planinu a pošetile se je snažilo dostihnout, ale Erris Crewer otočil své lučištníky s dlouhými luky a to je zastavilo.

Dále po linii uháněli federální jezdci a nebezpečně se k elfům přibližovali. Pied viděl, že je dostihnou dřív, než se elfové dostanou pod ochranu Svobodných.

Proč neotevřeli brány?

Byli asi sto yardů od hradeb, když Pied zavolal na Ti Auberena, aby zformoval jednotky. Elfové utvořili trojúhelníkové formace a obrátili se proti příjíždějícím jezdcům. Erris Crewer postavil svá tři mužstva lučištníků za ně a elfové se připravili na boj. Pied měl pocit, že mu klesá odhodlání. Chvíli by se mohli udržet, ale nakonec budou přemoženi, lapeni na otevřené planině, kde se nedalo nijak krýt, a zůstanou bez pomoci.

Přešel k přednímu trojúhelníku a postavil se vedle Auberena. Ani jeden nepromluvil. Nebylo co říct.

A poté, když už byli federální jezdci téměř u nich a elfští lučištníci připravení vystřelit první šípy, se najednou brány Svobodných rozevřely a z nich vyjely Rudé pláště, jízdní jednotka Hraničářů Truborohu. Vyrázili na otevřenou planinu s kakofonií divokých výkřiků jako rudá vlna a tvrdě zaútočili na federální kavalerii. Oblečení byli v těžkém brnění a v rukách třímali kopí. Proráželi si cestu mezi nepřáteli, jako by byli ze slámy, rozbíjeli jejich útvary a rozprášili jejich útok. Již za několik minut byla celá federální jednotka na útěku a Rudé pláště ovládly celou planinu.

Mezitím se elfové povzbuzovaní obránci na bariéře znovu rozběhli k bránám. Pied s úlevou utíkal s nimi. Když proběhl bránou do bezpečí obrany, chytil ho někdo za ruku. Vedle něj stála se širokým úsměvem Troon.

„Myslel sis, že jsem se sem nedostala, vid’?“ snažila se překřičet vřavu způsobenou lidmi a koňmi. „Přiznej to, viděl jsi brány zavřené a myslel sis, že jsem selhala.“ Šedé oči měla plné veselí. „Copak jsem ti neříkala, aby sis nedělal starosti?“

Na to jí Pied odpověděl tím, že ji sevřel v náručí, a byl překvapený, když ona udělala to samé, a ještě víc ho překvapilo, jak mu to dělalo dobře.

Šel hledat Ti Auberena a Errise Crewera. Museli se rozhodnout, co budou dělat dál. Ale mezi stále přicházejícími vojáky je nemohl najít. Zjistil, že je vláčen davem nahoru do kopců, kde bylo hlavní stanoviště vedení Svobodných. Příchozí byli rozdělováni - zdraví do tábora, zranění k ošetření. Pied procházel mezi vojáky a přemýšlel, co ho vedlo k tomu, že vzal Troon do náruče, což by velicí důstojník s

vojáky dělat neměl, ať už s nimi byl v jakkoli přátelském vztahu. Znal Troon od té doby, co byli oba dětmi, ale nikdy ho nepřitahovala. Byla průzkumnicí jeho gardy a někým, na koho se mohl vždy spolehnout. Byla přítelkyní z dětství, někdo, koho měl rád kolem sebe a kdo ho uměl rozesmát.

Ale v tu chvíli předtím měl pocit, že je mu něčím víc.

Donutil se myslet na něco jiného a pokračoval v hledání.

Ani ne o hodinu později, právě když si připínal zbraně, uslyšel volat svoje jméno. Měl tak akorát čas najít velitelské stanoviště, spojit se s Ti Auberem a Errisem Crewerem, vykoupat se ve vaně s teplou vodou a obléct si čisté šaty. Vzhlédl a spatřil rozložitého trpaslíka s dlouhými černými vlasy a vousy rozdělenými do dvou copů, které měl zastrčené za ušima. Pozorovalo ho ještě několik dalších, stejně robustních, ale s méně plamennými pohledy. Obličejové a ruce měli zjizvené a jejich zbraněmi byly dvoubřité sekery. Žádný z nich se neusmíval, ale jejich vůdce se široce usmíval za všechny.

„Kapitáne Sanderlingu!“ zahřměl hlubokým a rezonujícím hlasem, tak podmanivým, jako kdyby patřil profesionálnímu řečníkovi. „Já jsem Vaden Wick, kapitáne. Jsem rád, že jste se probojovali. Očekávali jsme váš příchod od té chvíle, kdy nás vaše průzkumnice informovala, že sem máte namířeno. Slyšel jsem o vašem úspěšném boji s federálou před třemi dny. To bylo impozantní. Jiní by prostě pokračovali v útěku.“

„Přemýšlel jsem o něm,“ řekl Pied. Potřásl si rukama.

„O tom pochybuji. Vy na to nevypadáte.“ Vaden Wick se zatahal za cop pod pravým uchem a rychle se rozhlédl po elfském tábořišti; bylo jasné, že jeho ostrému pohledu nic neuniklo. „Máme si toho hodně co říct. Můžeme si promluvit teď?“

Vedl Pieda k opevnění na jižním konci východní plošiny; cestou se zdravil s vojáky a vypadal uvolněně, jako by ho nic netrápilo. Měl schopnost odpoutat se od své vůdcovské role, když se dostal mezi ty, kterým velel, a v každém, koho potkal, vzbuzoval důvěru.

Kapitola 18.

Pied už měl za sebou několik hodin spánku, když ucítil, že s ním někdo jemně třese. Podle světla, procházejícího vchodem do stanu, zjistil, že se slunce přesunulo na západ, ale večer ještě nenastal.

Otevřel jedno oko a uviděl, jak se nad ním sklání Drumundoon. Nejdřív si myslel, že se mu to jen zdá. „Drume?“

Jeho pomocník si klekl, a Pied jasně viděl jeho mladou tvář s vysokým čelem a šikmýma očima. „Jsem to já, kapitáne," ujistil ho Drum.

Pieda najednou zaplavila beznaděj. „Ty ses nedostal do Arborlonu?“

„Ale ano, kapitáne, dostal jsem se tam." Poškrábal se v černých vousech. „Dostal jsem se tam rychleji, než jsem očekával. Vidím, že vám se také povedlo prorazit. Každý o tom mluví. Povedlo se vám nemožné, jestli to tak mohu říct.“

Pied zamrkal, aby se zbavil posledních zbytků spánku. „To nemusíš." Převalil se na bok a opřel se o loket. „Přivedl jsi pomoc?“

Drumundoon přikývl. „Tři válečné lodi, několik šalup a dva oddíly elfích stopařů. Přistáli zde ani ne před hodinou. Další budou následovat. Elfská Nejvyšší rada jednala rychle, jakmile pochopila závažnost situace. Arling tak docela přesvědčená nebyla, ale uznala, že jejich rozhodnutí je právoplatné a ona ho musí respektovat.“

Drum zaváhal. „Teď chce mluvit s vámi.“

Pied se posadil. „Tomu věřím. Ale já se nemohu vrátit, dokud to tady neskončí.“

Drum si skousl ret. „Vy to nechápete, kapitáne. Ona je tady.“

„Tady?“ Teď byl dokonale probuzený. „Ona přišla s vámi?“

„Nedala si to vymluvit. Rada se ji od toho snažila odradit. Dost na tom, že jsme přišli o krále. Ztratit ještě královnu by bylo příliš. Já jsem jí dokonce navrhoval, aby počkala. Ale znáte Arling. Jakmile si něco umane, nikdo ji od toho neodradí. Řekla, že buďto půjde, nebo lodě a vojsko zůstane v Arborlonu.“

Pied přikývl. To byla Arling. Tvrdohlavá, i když úplně jiným způsobem než Kellen. Ona si vše nejdříve promyslela a pak se rozhodla. Zvažovala všechny možnosti. Válka v Prekkendorranu nebyla něčím, co by podceňovala, co by nevyžadovalo její podporu. Ať už se Nejvyšší rada rozhodla jakkoliv, ona bude hledat způsob, jak elfy ochránit. Aby to mohla udělat, musí se nejdřív přesvědčit o skutečné situaci. Teď byla královnou, a věděla, jak má vládnout.

Samozřejmě že se také přišla přesvědčit, jak to vypadá sním. Už si dokázal představit její reakci.

„Kde je?“ zeptal se.

„Před stanem," řekl jeho pomocník. Zmlkl, zatímco Pied tu informaci vstřebával, a vypadal velmi nešťastně, že mu to musel říct právě on. „Čeká, že ji pozvete dovnitř. Řekl jsem jí, že vás musím nejdřív vzbudit.“

Ta by mě vzbudila naprosto jinak, kdyby měla možnost, pomyslel si Pied. Představil si její našťavaný obličej a obviňující hlas. Věděl jistě, co přijde, jako si byl jist svým vlastním jménem.

„Tak ji nenechme čekat," řekl.

Postavil se, upravil si oblečení a kývl. Drum se na něj s porozuměním podíval a vyšel ven. Pied stál, díval se na otvor ve stanu a snažil se ovládnout, přemýšleje o tom co bude muset říct.

Pak se vchod rozhrnul a ona vstoupila dovnitř. Zlaté světlo jí tančilo na šatech, jantarové pleti a v dlouhých blond vlasech. Byla tak krásná, až mu to bralo dech jako vždy, když se s ní setkal, a najednou si uvědomil, že ji nikdy mít nebude. To zjištění ho šokovalo. Arling byla královna, byla předurčena být královnou. Pomyšlení, že by někdy mohlo být mezi nimi něco trvalého, bylo jen fantazií, které se bezdůvodně oddával.

„Buď zdrav, Piede," pozdravila ho a nabídla mu ruku.

Sklonil se, aby mohl ruku políbit, hluboko se ukláněje podle protokolu a z úcty. „Má paní."

Chvilí se na něj jen tak dívala a neříkala nic. Pak před sebou spráskla ruce a nezvykle panovačným způsobem vystrčila bradu. „Co můžeš říct na svoji obranu, Piede?"

Potřásl hlavou. „Nic."

„Nic? Doufala jsem, že to bude něco lepšího než tohle. Nevím, proč jsem si to myslela. Nic?" Chladně se na něj podívala. „Když jsem slyšela, co se stalo Kirisovi a Wenclingovi, byla bych tě zabila, kdybys byl poblíž. Udělala bych to bez rozmyšlení. Moji synové, Piede. Zodpovídal jsi za ně."

„Já vím," řekl. „Zklamal jsem tě."

„Zklamal jsi mě. Zklamal jsi je. Zklamal jsi krále. Zklamal jsi sám sebe." Odmlčela se. „Stále se na tebe zlobím. Zuřím. Ale ne z toho důvodu, který mě rozzuřil předtím. Víš proč?"

Zavrtěl hlavou a cítil se pošetile a hloupě.

„Protože mi Drumundoon řekl něco, co jsi ty evidentně neřekl nikomu. Nechtěl mi to říct, ale umím číst mezi řádky. Když mi řekl, že moji synové a manžel jsou mrtví a elfská letka zničena, zeptala jsem se ho, co se stalo s tebou. Řekl mi, že jsi naživu. Řekl mi, že jsi shromáždil ty, co přežili, a dosáhl jsi vítězství nad federálními jednotkami, které měly zničit naše zbývající vojsko. Byl na tebe dost hrdý. Ve stručnosti mi řekl, že nebýt tebe, mohla federální armáda zabít všechny."

Zmlkla a studovala jeho obličej. „Ptala jsem se ho, jak došlo k tomu, že ses stal velitelem elfské armády. Jestliže můj manžel a synové zemřeli, jak to, že jsi byl stále naživu? Ptala jsem se, proč jsi jako kapitán gardy a ochránce krále a jeho rodiny nezemřel s nimi. Jak se to mohlo stát?"

Přikývl. „Takže ti řekl, že mě Kellen právě předtím, než vyrazil na cestu, propustil."

„Za to, že jsi trval na svém, že dělá chybu, když chce napadnout Federaci, že se žene do jisté pasti. Ale hlavně proto, že jsi nechtěl, aby moji synové šli s ním. Protože jsi viděl, že Kiris a Wencling jsou jen figurkami v jeho stupidní hře, se kterými na šachovnici posunuje jejich otec, který se většinou staral jen o to, aby byli jako on, až vyrostou i když bylo každému jasné, že se mu nikdy ani vzdáleně podobat nebudou."

Ukázala na něj prstem. „Ale nic na tom nezmění skutečnost, že zemřeli kvůli tobě. Tys zavinil jejich smrt, protože jsi nepřesvědčil Kellena, a to se nikdy nemělo stát."

Věděl jsi o jeho sklonu ke zbrklému chování, věděl jsi, že špatně odhaduje situace. Věděl jsi, jaký je. Přesto jsi zareagoval bez přemýšlení. Mluvil jsi co na srdci to na jazyku, místo abys to nějak zaobalil, a nechal ses propustit ze služby. Ne, nic neříkej! Ať řekneš cokoliv, stejně ti to nepomůže. Měl jsi mé syny na starosti! Nechal jsi je umřít, Piede! Nechal jsi je v situaci, ze které se nemohli dostat a pak jsi ty sám byl v situaci, kdy jsi jim nemohl pomoci. Bývalo by pro tebe lepší, kdybys zemřel s nimi. V tom případě bych ti mohla odpustit. To se teď stát nemůže. Nikdy ti to neodpustím. Nikdy!"

Stál před ní rozrušený a ponížený; váha odpovědnosti, kterou mu přiřkla, byla obrovská, deprimující a svým způsobem nevyhnutelná. Věděl, že udělal to nejlepší, co mohl, ale z toho, co mu řekla, se zdálo, že to nebylo dost.

„Takže teď jsi ty hrdinou elfské armády a moji synové jsou mrtví," pokračovala tiše. „Předstíral jsi, že jsi kapitán gardy, třebaže už jsi byl několik dní zbaven funkce. Styď se."

Zhluboka se nadechl. „Udělal jsem, co jsem pokládal za nutné, abych zachránil armádu. Nic jsem nepředstíral, vyplynulo to z důvěry ve mě a z potřeby. Nechci po tobě, abys mi odpustila, jen aby ses mě snažila pochopit" Odmlčel se. „Okamžitě se svého postavení vzdám a uvolním místo někomu jinému."

„Oh, tak to tedy ne!" vyštěkla na něj. „Rezignuješ, aby za tebe celá armáda prosila, aby ses vrátil? Rezignuješ, aby ses vyhnul dalším povinnostem a závazkům?"

Překvapeně na ni zíral. „Měl jsem v úmyslu -"

„Zmlkni!" zavrčela, až sebou trhl, a zmrazila ho pohledem. „Už se neopovažuj říct ani slovo, dokud ti to nedovolím. Ani slovo, rozumíš?"

Cítil v sobě takový chlad, jako by byla tuhá zima a ne léto. Vydržel její pohled a čekal.

„Získal sis srdce mých elfích stopařů," řekla tak tiše, že ji skoro nebylo slyšet. „Získal jsi je, a teď je na tobě, jestli jim je zlomíš, jako jsi zlomil to moje. Vaden Wick mi říkal, že na dnešní noc plánujete protiútok. Jakou v něm hraješ roli?"

„Poletím po setmění s hrstkou svých gardistů do federálního tábora a zničíme vzdušnou loď i s její zbraní."

Zírala na něj. „Ty si opravdu myslíš, že to dokážeš?"

Unaveně pokrčil rameny. „Udělám to, nebo zemřu."

„To zní dobře," řekla. „Přijímám to jako slib, který musíš dodržet. Ale poslouvej mě. Jestli to přežiješ, jestli se ti nějak podaří vrátit se živý, jestli se ti podaří zničit hrozbu té zbraně, která zabila moje syny, na celou tuhle záležitost zapomenu. Ani jeden z nás už o ní nepromluví. Ale tvoje služba trůnu skončí. Okamžitě se vzdáš své pozice kapitána gardy. Můžeš si vymyslet jakékoliv důvody, ale mé jméno vynecháš. Sbalíš si svoje věci a opustíš Arborlon. Můžeš si jít, kam chceš, ale už tě nechci nikdy vidět. Je to jasné?"

Vzpomněl si na jejich společnou minulost, hledal ji v jejím chladném hlase. „Ano."

Stála bez hnutí. „Mohlo to pro nás být jiné, Piede. Kdybys zachránil mé syny, tak jak jsi přísahal, všechno mohlo být jiné."

Nic na to neřekl. Nebylo co říct. Ona možná dokonce věřila, že to, co říká, je pravda. Ale nebyla.

Ještě chvíli studovala jeho tvář, pak mu napřáhla ruku k políbení, otočila se a vyšla ze stanu. Díval se za ní a snažil se rozhodnout, kolik si z toho, co se právě stalo, zasloužil.

O dvě hodiny později stál na kraji letecké plochy Svobodných a díval se přes rozlehlou planinu k Prekkendorranu, kde proti tmavnoucí obloze planuly ohně federální armády. Šeřit se začalo brzy jako předzvěst zamračené a mlhavé oblohy. V takové počasí Pied doufal; přišlo jako neočekávaný dar. Byl oblečený v černém, a před ním stál Drumundoon a natíral mu obličej lampovými sazemi.

„Nemá právo vás z toho obviňovat," opakoval mladý pomocník stále dokola.

Pied se ani nepohnul. „Ona má všechna práva."

„Měla by být vděčná že žijete. Kdybyste byl mrtvý, mohla ztratit celou armádu."

„Ona to takhle nebere."

„Jako královna to takhle brát může. Měla by."

Drum byl s celou tou záležitostí velmi nespokojený. Odmítal připustit argumenty, které nebyly ve prospěch Pieda. Byl věrný. Vyslechl celý rozhovor, a také to Piedovi, jakmile odešla, řekl. Vůbec ho netrápilo, že kdyby byl přistižen, jak poslouchá byl by okamžitě v poutech poslán domů. Vadilo mu, že byla královna k Piedovi tak nespravedlivá a on s tím evidentně nechtěl nic dělat.

Pied k tomu měl své důvody, o kterých nechtěl mluvit. Z toho, co se stalo Kellenovi a jeho synům, a z Arlinginy zdrcené reakce ho bolelo u srdce, i když Arling chápal a nic jí nevyčítal. Byl ze všeho vyčerpaný. Až ta akce skončí, nechtěl už být velitelem elfské armády. Ani kapitánem gardy. I kdyby ho o to nepředvídatelně požádala, odmítl by. Pocit viny z toho, co se stalo Kellenovi a jeho synům, na něm spočíval jako balvan. V jeho vztahu k Elesedilům už to nikdy nebude jako dřív. Už nechtěl být kapitánem gardy. Ani neměl pocit, že by patřil do Arborlonu.

To Drum nikdy nepochopí. Proto ani nemělo cenu s ním o tom mluvit. Bylo lepší to pokládat za vyřízené a ostatní nechat času.

Drum od něj poodstoupil a kriticky si ho prohlížel. „Jste utahaný. Dokonale, jak vidím."

„Budu to muset vydržet" odpověděl mu Pied.

Chvíli jeden druhého pozorovali a pak mu Drumundoon podal ruku. „Přeji vám hodně štěstí, kapitáne. Budu tady, až se vrátíte."

Pied přijal podanou ruku a silně ji stiskl. „Spoléhám na to, Drume. Opravdu."

Otočil se a šel k zakotvené Wayford, která signalizovala dalším černě oděným postavám, že je připravena k odletu. Byla upravená pro nadcházející let, její kapitán už byl v pilotní kabině a jejích šest členů posádky na palubě a u kotevních lan. Byla už dost tma, takže mohli vzlétnout, aniž by vzbudili pozornost. Když poletí na východ, nebudou je nepřátelé vidět, až se obrátí k jihu. Pak už bude vše záležet jen na osudu a štěstí.

Pied vylezl se členy své malé jednotky po provazovém žebříku na palubu a rychle se kolem rozhlédl, aby své spoléčníky přepočítal. Přitom uviděl Troon, oblečenou v černém a se začerněným obličejem jako měli ostatní, jak přelézá zábradlí a skáče na palubu. Přestal počítat, okamžitě k ní došel, chytil ji za ruku a odvedl stranou.

„Co tady děláš?" ptal se a snažil se udržet vztek na uzdě.

Zvedla obočí. „Myslím, že to vidíš sám, kapitáne. Rozhodla jsem se, že si tohle nemůžu nechat ujít.“

„Teď právě jsi jednu akci dokončila. Na další ještě nejsi připravená.“

„Ale jsem. Včera jsem měla možnost se vyspat, jakmile jsem se dostala ke Svobodným. Říkala jsem ti, že to nebude nic těžkého. A dneska jsem také spala.“

Zavrtěl hlavou „Nechci, abys tohle dělala.“

„Nechal jsi na gardě, aby z nás dvanáct vybrala. Přihlásila jsem se a byla jsem vybrána. Takže do toho nemáš co mluvit.“

„Jak myslíš, ale já tvou volbu ruším. Do toho zase nemůžeš mluvit ty.“

Trvala na svém. „Třeba proto, že se bojíš, že bych nedokázala udělat, co bude potřeba? Nebo kvůli něčemu jinému?“ Nechala mu chvíli na odpověď a pak pokrčila rameny. „Stejně už letíme.“

Pied se rychle rozhlédl. Měla pravdu. Wayford se zvedala, kotvy byly vyzdviženy, do plachet se opíral večerní vánek a země pod nimi se vzdalovala. Rozzlobeně sledoval, jak se tábor Svobodných ztrácí v mlze a loď se stáčí k východu, a pak se zamračeně otočil zpátky k ní. „Nelíbí se mi, že jsi tady. Je to příliš riskantní.“

„Pro tebe nebo pro mě?“ Dívala se do lanoví, jako kdyby se odpověď nacházela právě tam. „Co se mě týče, chci toho po tobě míň než jiní. Já jen prosím, abych mohla jít s tebou a pomoci, kde se dá. K něčemu podobnému už třeba nikdy nebudu mít příležitost.“ Pohlédla na něj. „Byli jsme přáteli po mnoho let, Piede. Přátelé by měli stát v těžkých časech při sobě. Za současného stavu je to přímo mou povinností.“

Podrážděně zavrtěl hlavou. „Drum neumí držet jazyk za zuby, že?“

„Armáda je už taková. Víš, jak to chodí. Všechno se roznese. Nejsou v ní žádná tajemství.“ Zadívala se na svůj opasek se zbraněmi a pak si přes rameno přehodila tlumok. „Nemám ráda létání. Musím si sednout. Budu připravená, až budeš připravený ty.“

Nechal ji jít; už nemělo cenu pokračovat v diskuzi, protože nebyl důvod ji trestat. Byla tu, protože tu chtěla být. Riskovala svůj život pro něho a své druhy. Nebylo na tom nic špatného.

Letěli na východ, až dosáhli vzdálenějšího konce Prekkendorranu, pak se obrátili na jih a letěli nad rovinami do nízkých kopců, které ohraničovaly východní cíp federálních linií. Po přeletu vzdálenějšího konce těchto kopců se dostali několik mil za Jižany a otočili se k západu. Za necelou hodinu by se měli dostat ke svému cíli. To ještě ani nebude půlnoc.

Podíval se na jednomístná plavidla spočívající na palubě. Byla jen malými komáry proti velkým lodím. Ale komáři byli otravní a dali se těžko zabít. Velké lodi by se k Dechteře jen těžko dostaly. Komár možná šanci má.

Malou šanci, pomyslel si.

Posadil se u zábradlí a čekal.

Už byla skoro půlnoc, když Wayford prolétala nad vrcholky stromů a pahorků jižně od federálních linií a přistála za hradbou stromů, která jim poskytovala alespoň malou naději, že nebudou odhaleni. Kalně žlutavý severní horizont byl ozářen světlem z táborových ohňů. Pied se svými společníky vystoupili z lodi a začali vybalovat

jednomístná plavidla, zbraně a náhradní krystaly, které jim měly zajistit návrat. Každé plavidlo mělo svůj krystal, který stačil na dvě hodiny letu. Potom už se na něj nedalo spolehnout. Dvě hodiny budou stačit, aby se tam dostali a ještě mohli provádět úhybné manévry. S náhradním krystalem by se měli dostat zpátky.

Jestli budou mít příležitost k návratu.

Když byla skupina připravená a všechno překontrolováno, Pied jim řekl, co musí udělat a jak. Jakmile budou ve vzduchu, přijdou o možnost mezi sebou mluvit a budou se muset řídit svými instinkty. Nejdůležitější bylo držet se pohromadě. To, že budou pracovat jako tým, je udrží naživu.

Nikomu nemusel vyjmenovávat rizika. Nikdo neměl potřebu o tom mluvit.

„Pamatujte si, ať už se s námi stane cokoliv, ta loď a její zbraň musejí být zničeny,“ řekl Pied nakonec. „Jestli se nám to nepovede, tisíce Svobodných zemřou. Nedopustíme to.“

Rozešli se do lodiček, pořádně se připoutali a shlukli se uprostřed roviny, kde měli dost místa na vzletnutí. Pak jeden po druhém, pod vedením Pieda a Sersena, Jižana, který se dobrovolně přihlásil proto, že zdejší krajinu znal, otevřeli energetické trubice, obsahující diapsonový krystal pohánějící lodičku a vzletli do noci.

Letěli nízko u země jako stíny. Jediným světlem přicházejícím zepředu byly ohně Federace. Snažili se letět v těsné formaci vedené Sersenem, který pro ně vyhledával cestu. Pied, letící poněkud stranou, se přistihl, že je překvapivě klidný. Letěl velmi pravděpodobně vstříc smrti, přesto byl vyrovnaný. Přál si, aby v tomto stavu mohl zůstat navždycky.

V dohledu se už objevily okraje federálního tábora, a Sersen je nasměroval doprava podél zadních linií nepřítele, aby je nebylo ve tmě vidět a vyhnuli se hlídkovým stanovištím. Plocha pro vzdušné lodě byla obklopena několika nízkými kopečky a stovkami federálních vojáků. Museli by letět rovnou do středu mezi kopečky, a kdyby to udělali, byli by napadeni ze všech stran.

Pied se zhluboka nadechl a sledoval, jak federální letka dostává ve světle ohňů tvar. Dechteru našel okamžitě, její obrovský objem nemohl s ničím zaměnit. Zbraň byla namontována na zadní palubě a přikrytá plachtovinou. Na lodi i kolem ní byly tucty federálních vojáků. Piedovi se stáhl žaludek, když si rychle spočítal, o kolik je početně převyšují, přinejmenším třicet ku jednomu. I kdyby nebyla připoutána k okolním kopcům a s vojáky, kteří hlídali lana, trvalo by jen chvilku, než by na ně byl zorganizován útok, a jejich šance na přežití se rovnaly nule.

Z tohoto se nevrátíme, pomyslel si. Ani jeden z nás.

Pak už bylo pozdě na jakékoliv úvahy. Sersen se začal snášet nad letištní plochu, krče se ve své lodičce, aby byl co nejmenším terčem. Pied udělal to samé a prudce klesal. Koutkem oka zahlédl, že je ostatní jeden po druhém následují jako nenadálá sprška ze tmy do světla.

Federálním vojákům chvíli trvalo, než se vzpamatovali, možná proto, že nemohli uvěřit tomu, co vidí. Přesto zareagovali pozdě. Dřív než mohli vytáhnout zbraně a připravit ty, které měli připevněné na palubách lodí a rozmístěné na zemi, Pied a jeho elfové do nich narazili jako vlny oceánu do skalnatého pobřeží. Elfové si nedělali starosti, kde přistávají, použili všechno, co bylo po ruce - vojáky, zbraně, zásoby a

zrovna tak lodě - aby je to zpomalilo. Pied měl akorát čas zahlédnout Sersena, jak dopadl na letištní plochu, a další loďka sebou praštila rovnou do středu hlavní paluby Dechtery, kde přimáčkla strážného, který včas neuskočil.

On sám poskakoval přes letištní plochu k nejbližší zbrani umístěné na zábradlí a donutil tak dva muže, kteří ji měli obsluhovat, aby se mu klidili z cesty. Uvolnil se z popruhů dřív, než dostal smyk, vyskočil z loďky a sáhl po zbrani. Měl ji připravenou dřív, než se federální vojáci stačili krýt, namířil ji na ně, páku už měl dole a uvolnil prak. Kovové fragmenty proletěly nocí se syčivým zvukem, který se změnil ve výkřiky hrůzy těch, jež jim stáli v cestě. Pied nastavil kliku ještě jednou, znovu nasypal další dávku a tentokrát zbraň natočil proti jiné skupině.

Na palubě Dechtery bojovali dva členové gardy proti tuctu vojáků, kteří bránili přikrytou zbraň. Gardisté se udrželi několik minut než se ztratili pod náporem nepřátel. O kousek dál Pied viděl, jak nepřátelský samostříl rozbil jednu z lodiček, která se snažila přistát; její pilot byl vymrštěn, narazil do boku lodi a na místě zemřel.

Je jich příliš mnoho a nás je tak málo.

Pied znovu nabil prak a otočil ho proti Dechteře. Zamířil na zbytek federálních obránců, kteří ještě zůstali na palubě, uvolnil popruh a roztrhal je na kousky. Právě když znovu nabíjel, zasáhl ho do ramene první šíp a náraz ho odhodil stranou. O chvíli později se mu druhý zabodl do stehna. Byl příliš na ráně, příliš viditelný. A co bylo horší, místo, kam chtěl dostřelit, bylo příliš daleko.

Nedbal na zranění, rozběhl se k Dechteře, skočil na její provazový žebřík a rychle se po něm dostal nahoru, kde narazil na posledního obránce, muže, který se krčil za zábradlím a snažil se krýt. Pied ho zabil svým dlouhým nožem a rozběhl se k té nejdůležitější zbrani. Kolem uší mu fičely šipky a šípy jako neviditelní zabijáci. Elfové ovládli dvě zbraně z vedlejší lodi a pálili do chumlů federálních vojáků, kteří se snažili dostat na Dechteru a k Piedovi. Další člen gardy, malý a pohyblivý natolik, že to mohla být Troon, vyrazil ke vzdušné lodi s hořícími pochodněmi, ze kterých vyletovaly jiskry, a házel je na palubu velké lodi, kde divoce hořely.

Pied doběhl k mysteriózní zbrani a strhl z ní plachtovinu. Sestávala z deset stop dlouhé hlavně spojené s obdélníkovou bednou usazenou na otočném čepu. Kolem čepu byly kliky, kterými se dala zbraň natáčet různými směry. Bedna měla na stranách a na zadní straně podivná táhla s dírami. Zatímco všude kolem něj dopadaly šípy, Pied popadl z paluby železnou tyč a začal rozbíjet úchytky na bedně. Za ním se objevil Sersen, kterému ze zranění na hlavě kapala krev, popadl další železnou tyč a začal do bedny bušit z druhé strany. Elfové, kteří přistáli na vedlejší lodi, se proboujovávali s roztočenými praky skrz federální vojáky k Dechteře.

Pied se podíval na letištní plochu. Kdyby tam ještě byli nějakí elfové, určitě by je viděl.

A pak úchyty povolily. Pied strhl víko a chvíli zíral na řady diapsonových krystalů zasazených do ochranných krytek, pak je začal rozbíjet.

„Sakra!“ vydechl, když ho další šíp strefil do poraněného ramene.

Sersen zavrával, když ho do hrudi zasáhl oštěp. Snažil se narovnat, ale byl znovu zasažen a svalil se přes zničenou zbraň. Pied si klekl na jedno koleno, aby se chránil, a byl velmi překvapen, když při tom pohybu ucítil silnou bolest na straně.

Zjistil, že mu z boku trčí další šíp. Kdy se to stalo? Jeho okolí teď zahalil kouř a oheň, a proto se snažil plazit přes palubu a najít cestu z toho pekla, ale pak se zastavil.

Z kouře přímo proti němu vyběhla trojice zkrvavených federálních vojáků se zbraněmi v rukách. Jakmile ho uviděli, zpomalili a tasili zbraně. Pied tasil svůj vlastní meč, povzbuzen jejich spěchem. Neměl však sílu, aby je zastavil, byl zesláblý ztrátou krve a jeho pohyby zpomalovala bolest. Pokusil se vymyslet, jak se těch tří zbavit, ale i mysl měl jako omámenou a nic ho nenapadalo.

Pak za přibližujícími se vojáky vyskočila černě oblečená postava a krátkým mečem probodla prvního a druhého tak rychle, že si ani nestačili uvědomit, co se děje. Třetí se otočil a útočník ho výpady donutil uhýbat.

Ve chvílce leželi mrtví všichni tři.

Troon rychle přeběhla k Piedovi a dala si jeho ruku na rameno. „Je čas vypadnout, kapitáne.“

Táhla ho přes palubu hořící lodi na pravobok. Lodička, která tu předtím přistála, teď ležela s pokrouceným rámem u zábradlí. „Ta nás oba neunes,“ řekl. „Nech mě tady.“

Nevšímal si ho, otočila lodičku tak, aby směřovala na levobok vzdušné lodi, pak trhnutím otevřela kryt na diapsonový krystal a ten vyndala. Sáhla do kapsy, vyndala svůj rezervní krystal a zapojila ho. To, že ten balíček dosud neztratila, bylo pro Pieda nepochopitelné. „A co ostatní?“

Položila ho na rám loďky a zabezpečila ho popruhy. „Pokud já vím, všichni jsou mrtví.“

Obklopil je hustý kouř, který je jako zeď chránil před vším, co bylo za nimi. Někde blízko divoce křičeli federální vojáci, a také slyšeli zvuky utíkajících nohou v těžkých botách přes lodní palubu a kolem zničené zbraně. Troon si toho nevšímal, ruce měla jisté a klidné a soustředila se jen na svou práci. Když byla spokojená, že je pevně přivázaný, lehla si na něj, omotala mu ruce kolem těla a nohama se zapřela o rám.

„Připraven, kapitáne?“ zašeptala.

„Připraven.“

„Tohle nebude nic příjemného, drž se.“

Otevřela energetickou trubici, uvolnila směrové kormidlo a vytáhla škrticí klapku. Loďka sebou trhla, jako by byla katapultována, proletěla kouřem a plameny a dírou v rozbitém zábradlí se vznesla do vzduchu.

O chvíli později se už vznášeli nad federální letištní plochou, provázeni výkřiky a střelami těch dole. Pied slyšel, jak Troon zaklela a ještě víc se k němu přitiskla. Cítil palčivou bolest na noze a pak další na zádech. Loďka sebou kvůli poškozenému rámu škubala a otáčela se a dala se těžko řídit. Ale Troon držela řízení pevně, a tak se dostali ze světla do tmy.

Zdálo se, že letí strašně dlouho, proplouvající nocí trhavými pohyby vinou poškozeného rámu. Pied se chtěl ohlédnout, zda je někdo nepronásleduje, ale byli k sobě připoutáni tak pevně, že se nemohl ani hnout. Rozhodl se, že důležitější než zůstat tiše a bez hnutí je zůstat ve vzduchu.

„Jsou za námi?“ zeptal se a slova mu od úst odnášel vítr.

Ještě víc se k němu přitiskla. „Někde tam jsou, ale ještě nás nenašli.“

Snažil se zůstat vzhůru, ale bylo to stále těžší. Ubývaly mu síly a uvědomoval si, že kdyby nebyl přivázaný k rámu, neudržel by se na něm. Cítil po celém těle vlhkost vlastní krve, a šípky a šípy zapíchnuté do masa ho pálily.

Poté, co dlouho nic necítil ani neslyšel od Troon, se zeptal: „Jsi v pořádku?“

Žádná odpověď. Celou váhou na něm ležela a ani se nepohnula.

„Troon?“

„Ještě jsem tady.“

„Jsi zraněná?“

„Trochu. Stejně jako ty. Ale dostaneme se z toho.“ „Myslím si, že jsem hodně zraněný.“ „Neříkej to.“

„Měla jsi mě tam nechat.“ „To jsem nemohla, kapitáne.“ „Měla jsi zachránit sebe.“

Dlouho nic neříkala, pak mu přitiskla rty k uchu a řekla: „Zachránit tebe je jako zachránit sebe.“ A pak měl dojem, že ji slyšel říct „Miluji tě, Piede,“ ale bylo to tak tiché, že si tím nebyl jist.

Teď se před nimi objevilo nějaké světlo, nejasný kotouč proti temnotě, tlumené, ale rozjasňující se, a on se přistihl, že je sleduje, jak se zvětšuje. Byl mrtvou váhou na loďce a Troon byla mrtvou váhou na něm. Už neletěli přímo, ale začali sestupovat, klesali a kolébali se jako list padající ze stromu.

„Troon?“

Neodpověděla. Pied se soustředil na světlo před nimi. Zdálo se, že nemá žádný zdroj a přicházelo jakoby ze všech stran. Napadlo ho, že to vůbec žádné světlo není, že to vlastně přichází z jeho hlavy. Připadalo mu, že sleduje příchod vlastní smrti.

Nepřestával se na ně dívat a fascinovaně sledoval, jak změnilo v ohromnou zářící kouli, která je pohltila.

Kapitola 19.

Sen Dunsidan byl vzhůru dlouho předtím, než ho přišla jeho stráž vzbudit. Čekal na ni už oblečený. Měl lehké spaní, proto ve stanu, který byl umístěn v tábořišti skoro míli daleko, slyšel zvuky boje z letištní plochy. Nejdřív si myslel, že je útok veden proti celému táboru, a jeho první myšlenkou bylo dostat se ke své soukromé vzdušné lodi a uletět. Když se ale vystrašený, rozzlobený a zmatený ve tmě oblékal, aby ho nebylo vidět, uvědomil si, že vřava je slyšet z dálky a že mu tedy bezprostřední nebezpečí nehrozí.

Přesto byl podrážděný a netrpělivý, když na něho jeho poradce zvenku zavolal: „Můj pane?“

„Co je?“ zavrčel, neschopen udržet hlas pod kontrolou. „Co se děje?“

„Letištní plocha je pod útokem!“

Hned mu bylo všechno jasné. Ani nemusel vyjít ze stanu. Svobodní si den předtím všimli jeho zkušebního letu Dechtery, uvědomili si, jak je pro ně nebezpečná, a začali jednat. Poté, co byli svědky zničení elfské letky, se ji rozhodli za každou cenu rozbít. Uvědomil si, jaký byl hlupák, že čekal o den déle, když je měl obklíčené a bezmocné. Měl se víc zajímat o to, co se stalo s velením, které poslal, aby ty elfy vyřídilo. Ty také pokládal za bezmocné.

Přesto, jak je možné, že jeho armáda, největší a nejmocnější v celém Čtyřzemí, nedokázala zabránit Svobodným, aby se přes zadní linie dostali až na letištní plochu, která je míle daleko? Jak je možné, že jeho vojáci nedokázali ochránit jednu jedinou vzdušnou loď?

Vyšel ze stanu do temné noci a spatřil na východě obrovský požár, šlehající plameny proti temnému horizontu, prostě hotové peklo. Cítil, jak se mu stahuje žaludek; mizela jeho poslední naděje, jeho nejhorší obavy se vyplnily. Dechtera byla zničená. Jeho zbraň byla pryč. Jeho plány na zítřejší útok proti Svobodným skončily v troskách. Tím si byl naprosto jist. Stál a díval se na mihotavou záři ohně, zatímco jeho poradce postával poněkud stranou a strážci se drželi vzadu a čekali na jeho reakci.

Obrátil se k poradci. „Najdi Etana Oreka. Přiveď ho na letištní plochu.“

Jeho poradce rychle pospíchal pryč a dával přitom strážím znamení, aby připravily vůz. Za tohle někdo zaplatí.

Stačila jim jen chvilka, aby se dostali na letištní plochu, která byla plná vojáků běžících všemi směry, někteří z nich nesli těla zraněných nebo mrtvých a další se snažili uhasit požáry, jež hořely všude kolem. Největší z nich stravoval zbytky ohořelého vraku Dechtery. Hořelo ještě několik dalších lodí, ale zdálo se, že se z nich něco podaří zachránit. Po zemi se válely zbraně a jen těžko mezi nimi rozpoznával zbytky malých lodiček.

Poté, co se vzmužil a nasadil výraz politika, tedy masku skrývajících jeho skutečné pocity, vystoupil z vozu.

Přišel k němu jeden polní velitel, zasalutoval a začal mu podávat hlášení, ale Sen Dunsidan ho přerušil.

„Kolik jich bylo?“

Velitel nervózně zamrkal. „Myslím, že asi tucet.“

„Tucet.“ Najednou byl plný vzteku. Tohle udělal pouhý tucet. „Použili lodičky?“

Velitel přikývl. „Přiletěli zezadu. Byla to sebevražedná mise. Dostali jsme je všechny mimo dvou, ale ty dostaneme před rozedněním. Byli to elfové.“

„Elfové?“ Další zbytek těch, které pokládal za bezmocné a neschopné letu. Potřásl hlavou. „Nějaký pohyb Svobodných?“

Muž zavrtěl hlavou. „Zatím ne.“

„Ten přijde. Zalarmujte zadní linie a připravte se na útok. Když se nemusí obávat Dechtery, Svobodní se určitě pokusí o průlom. Nechci, aby se jim to povedlo. Chápeš to, veliteli?“

„Ano, premiére.“

„Pro případ, že bys to nechápal správně, dávej pozor na tohle. Chci, aby byl kapitán, který měl na starosti noční službu, zbaven velení. Chci ho poslat do přední linie. Až Svobodní zaútočí, chci, aby byl prvním vojákem, kterého uvidí.“ Odmlčel se a upřel na toho druhého tvrdý pohled. „Zajisti, aby každý věděl, proč se tak stalo.“

Velitel polkl. „Ano, premiére.“

„Jdi mi z očí.“

Když byl sám jen se svou ochrankou, začal se procházet po letištní ploše, aby mohl sám posoudit škody. Se svými bílými vlasy a autoritativním, panovačným chováním budil pozornost všech jednotek. Chtěl, aby ho bylo vidět, protože armáda musela vědět, že má vše pod kontrolou. Ale nijak se nesnažil s vojáky sbližovat; s nimi nikdy nepřišel do styku. Jeho ochranka ho dokonale obklopovala a držela všechny ostatní v patřičné vzdálenosti, a ti, kteří ho viděli, se ani nesnažili k němu přiblížit.

Zastavil se, aby si prohlédl vrak Dechtery a podíval se na zbytky své jedinečné zbraně, ze které zbývala jen hromada zčernalého kovu. Stěží se držel, aby nezačal hlasitě řvát vzteky, ale měl praxi, jak si uchovat lhostejný výraz.

Uvažoval, co udělá s těmi, kteří byli zodpovědní za to, co se v noci stalo, když se po jeho boku objevil Etan Orek. „Můj pane?“ odvážil se.

Sen Dunsidan se na něj obrátil. „Sám vidíš, co se stalo, inženýre Oreku. Umíš si jistě představit, jak odhodlaní naši nepřátelé jsou.“ Potřásl hlavou. „Bylo to pro ně snazší proto, že jsem obklopen neschopnými lidmi. My dva, ty a já, musíme myslet za všechny.“

Malý muž horlivě přikyvoval, šťastný, že byl zařazen mezi vyvolené. „Můj pane, na mě se rozhodně můžete vždycky spolehnout.“

Sen Dunsidan se podíval na Dechteru. „Teď už se ta zbraň zachránit nedá. Musíme začít znovu. Jak dlouho to bude trvat?“

Etan Orek se spiklenecky usmál. „Říkal jste mi, abych vyrobil ještě další zbraně, můj pane. To také dělám. Další už je skoro hotová.“ Přistoupil blíž k němu. „Už jsem ji dokonce i vyzkoušel. Krystaly se zapojí, jak mají, a vyvolají jiskru u zápalné šňůry. Musí se akorát udělat pouzdro.“

Sena Dunsidana zaplavila spokojenost. Položil muži ruku na rameno. „Dobře jsi udělal, inženýre Oreku. Opět jsi mě nezklamal. Kdybych měl aspoň tucet takových, jako jsi ty, tahle válka by do týdne skončila.“

Drobný muž se začervenal hrdostí. „Děkuji vám, můj pane.“

„Tak kolik dní to bude trvat?“

„Do konce tohoto týdne, můj pane. Zbraně na mě čekají v Arishaigu. Potřebují jen několik konečných úprav a nové vzdušné lodě, které by je naložily.“

„Tak to tě musíme co nejrychleji dostat zpátky do Arishaigu. Chci, aby ses vrátil okamžitě. Sbal si svoje věci a buď připravený. Přiletím za tebou tak za dva dny s lodí, na jejíž palubě pak zbraň bude.“ Usmál se na něj. „Za tohle dostaneš odměnu, inženýre. Tvoje služba Federaci nebude zapomenuta.“

Pod dohledem dvou členů osobní stráže Sena Dunsidana odcupital Etan Orek pryč. Nic se mu nesmí stát. Ne teď, kdy byl tak blízko dokončení další zbraně. To bude pěkné překvapení pro Svobodné, až bude hotová. Věřili, že tím, že zničili Dechteru, jsou mimo nebezpečí. Věřili, že má pouze jednu zbraň, protože jen jedna byla proti nim použita. Už brzy zjistí, jak velice se mylili.

Ještě naposled se rozhlédl, uznal, že se dnes v noci už nic dělat nedá, a vrátil se ke svému vozu. Pomyslel si, že možná ještě usne. Mohl by spát aspoň do rána, kdy by měl přijít útok Svobodných. Stále si byl jist, že k němu dojde. Vaden Wick využije příležitosti. Pokusí se se svými vojáky prorazit zadními liniemi, aby si mohl nárokovat kopce, o které elfové přišli, a vrátit se do země nikoho - Prekkendorranu.

Může se mu to i podařit. Ale na tom nebude záležet. Ani trochu. Nebude, pokud Sen Dunsidan přijde s novou zbraní a spálí je všechny na popel.

Došel k vozu a vlezl dovnitř. Dřív než se stačil pohodlně usadit, všiml si sedící zahalené postavy na protějším sedadle.

„Premiére,“ pozdravila ho Iridia Eleri svým tichým, lživým hlasem.

Lekl se, ale včas zadržel výkřik, který se mu dral z hrdla. Byla oblečena v černém a usazena ve stínu tak, že byla skoro neviditelná.

„Čekám na tebe.“

Ksakru, pomyslel si. Prudce vyjel. „Máš radost?“

Mírně zdvihla hlavu. „Jsem tvůj osobní druidský poradce, Sene Dunsidane. Nemám se proč radovat.“

Vůz sebou trhl dopředu a koňské spřežení se obrátilo zpátky do hlavního ležení a k jeho stanu. Mnul si unavené oči a přál si, aby zmizela. „Jakou radu mi nabízíš, Iridie?“

„Přišel jsi o svou loď a svou zbraň proto, že jsi mařil čas kvůli cíli, který teď není důležitý,“ řekla tiše. „Teď budeš mít náhradu v nové lodi s jinou zbraní. Možná by ses měl zamyslet, jestli bys neměl změnit svou strategii ohledně vítězství v Prekkendorranu.“

Chvilí se na ni díval, aniž by cokoliv řekl. Zvláštní, jak si na její podivnost zvykl, na pocit, který v něm vyvolává. Trápilo ho, že nemůže odhalit, co mu na ní nesedí, ale s tím se už smířil; teď mu ale byla vyložena protivná. „Mou strategii?“

„Stále ještě trváš na útoku na Svobodné u Prekkendorranu, abys je zničil a dosáhl tak svého vítězství,“ řekla tiše. „Budeš zbytečně marnit čas něčím, co se ukáže jako

bezvýznamné. Říkala jsem ti to už předtím, ale tys to ignoroval. Říkám ti to znovu, ale tentokrát tě musím varovat, že mě budeš ignorovat na vlastní nebezpečí. Víc šancí k vítězství v téhle bitvě mít nebudeš. Jestli trváš na tom, že musíš vyhrát na tomto bitevním poli nebo na jiném podobném, kde jsou v sázce pouze vojáci a jejich zbraně, nezvítězíš."

Defenzivně si založil ruce na prsou. „Ty chceš, abych zaútočil na Arborlon? Je to tak?"

„To je to, co ukončí válku, premiére. Zaútoč na rodné město elfů, znič jejich domovy a instituce, zabij jejich děti a staré lidi nebo jejich nemocné a mrzáky, a vezmeš jim srdce. Nechají tě zvítězit. Vzdají se všeho, když jim ponecháš jejich domovy. Bitvy bojované a vyhrávané daleko od domova nedělají dojem na dlouho. Životy ztracené na vzdálených bojištích nic neznamenají. Ale zabij několik tisíc elfů před očima zbytku populace, a ovlivní je to navždycky."

Podíval se na ni. „O tom jsme již diskutovali předtím. Říkal jsem ti, že se zachovám podle tvé rady. Ale udělám to, až budu připraven, Iridie."

„Čas nečeká, premiére," zasyčela ze tmy jako had.

„Opravdu? Možná čas pracuje jinak pro mě a jinak pro tebe." Naklonil se dopředu. „Nevím, proč jsi tak neústupná, co se týče Arborlonu. Proč bych neměl napadnout Tyrsis nebo Poslední přístav? Proč bych neměl jít po Hraničářích nebo trpaslících? My jsme už na bitevním poli elfy rozprášili. Už nejsou nejsilnějšími spojenci Svobodných."

„Elfové jsou inspirací pro ostatní. Elfové slíbili naději v nejhorších situacích. Přestože je Kellen Elesedil mrtvý, vrátili se, aby tě v severních pahorcích porazili. Probojovali se skrz tvoje zadní voje. Proč si myslíš, že to byli elfové, kdo tu dnes v noci zaútočil? Protože dobrovolně položí své životy, když musí. Ostatní rasy si toho všimnou. A budou se snažit být jako oni."

„No, budou stejný popel jako oni, až si to s nimi vyřídím. Uvidíme, kolik jim poté zbyde odvahy k dalšímu boji."

Vůz se zastavil v jeho táboře. Když Sen Dunsidan vystupoval, chytila ho Iridia za zápěstí rukou studenou jako led. „Arborlon je klíč ke všemu -"

„To stačí!" zařval na ni, vytrhl zápěstí z jejího sevření, poděšen jejím dotekem. Zuřivě si ruku třel. „Zapomínáš, kde je tvoje místo, Iridie! Jsi můj poradce, ale nic víc! Nepokoušej se za mě myslet! Omez své komentáře na náznaky a nech na mně, abych se rozhodl!"

Rozrazil dveře vozu a odkráčel do noci.

Moric počkal, až bude z dohledu, a také z vozu vystoupil. Díval se směrem, kterým premiér odešel, a myslel na to, že se Sen Dunsidan ukázal být tvrdohlavější, než očekával. Ze začátku se zdálo, že bude snadné usměrnit jeho myšlení tak, jak potřeboval. To znamená přesvědčit ho, že je potřeba zaútočit na elfy na jejich vlastní půdě, letět na jejich domovské město a donutit je si uvědomit, co to znamená bojovat proti Federaci. Pak už by bylo všechno snadné.

Ale Sen Dunsidan byl především politikem, a neustále se snažil si vybudovat popularitu. Vypadalo to, že v této záležitosti přehodnotil svoje záměry a zjistil, že ten útok se mu zrovna nehodí. Neřekl to, ale Moric to poznal podle jeho nechuti rychle

jednat, jak mu jeho poradce doporučoval, protože si myslel, že by to mohla být chyba. Možná to způsobila návštěva Shadey a'Ru, že své rozhodnutí změnil. A nebo to bylo něco jiného. Ale to Morice netrápilo. Vadilo mu, že se vše znovu zkomplikovalo.

Moric vdechoval lidský zápach, pachy federálního tábora a jeho obyvatel a dělalo se mu špatně. Byl nedočkavý, chtěl, aby to už skončilo. Chtěl zbourat zeď Zapovězeného, aby se mu lépe dýchalo a zabíjení mohlo začít. Nikdy ho nenapadlo, že by se tohle mohlo stát. Nadřazený nad vším lidským věděl, že jeho úsilí přinese ovoce. Měl najít způsob, jak donutit Sena Dunsidana, aby plnil jeho příkazy, aby letěl s ohnivou zbraní na Arborlon, obrátil ji proti Ellcysu a zničil hranici Zapovězeného. Moric to udělat mohl, protože neexistoval nikdo, kdo by ho dokázal zastavit. Nikdo nevěděl, že je tady, až na Taela Riverina, který ho sem poslal. V době, kdy pravda vyjde najevo, už nebude na ničem záležet.

Jestli ovšem neudělal Moric vážnou chybu. Možná se až příliš spoléhal na svou obratnost v ovlivňování Sena Dunsidana.

Vykročil ke konci tábora, zpátky k bažině, kterou objevil první den po svém příjezdu z Arishaigu. Sen Dunsidan si myslel, že je ubytovaný někde v táboře, ale Moric nechtěl mít s lidmi a jejich způsobem bydlení nic společného. S rozkoší vzpomínal na svůj domov v močálech Brockenthrog ve světě Jarka Ruus, zamíšený a zapáchající mršinami. Tenhle svět byl moc sterilní, moc čistý. To se změní, až ho převezme rasa démonů.

Byl hluboce zamyšlen, ničeho kolem si nevšímal, když vtom se mu do krku zabodl šíp.

Moric zpomalil a cítil, jak se mu do masa rozlévá jed. Byl to jen jed, který ho měl uspat, nebo ho měl zabít? Útočníci už příkrčeně vycházeli ze stínů s noži v rukou. Bylo zřejmé, že jsou rozhodnuti ho zabít. Vlastně se chtěli ujistit, že Iridia zemře. Ji přišli zabít.

Moric se pomalu zapotácel a přitom počítal. Byli pouze čtyři, podsadití a oblečení v černém. Možná trpaslíci. Ať už jakéhokoliv druhu, prostě vrazi. Ale podcenili svou oběť. Přišli zabít člověka. Ale naneštěstí pro ně našli démona.

Moric čekal, až přijdou blíž, aniž dal najevo, že je vůči jedu imunní, že pro něj není ničím víc než dráždivkem. Když ho s nožem v ruce přišel dobít ten nejbližší, Moric se rychle otočil, popadl ho za paži a vytrhl mu ji z těla. Útočník s řevem padl na zem. Moric ho nechal ležet a popadl dalšího, zvedl ho ze země a praštil ho do krku, který vydal zvuk, jako by praskalo staré dřevo. Další dva projevili odvalu - nebo možná pošetilost - protože se nerozhodli utéct, ale napadnout ho ve dvojici jako tým ze dvou stran najednou. Byla to hloupá, dojemná snaha. Démon jednomu utrhł obličej a druhému rozbil lebku, a to všechno tak rychle, že se zdálo, že celá bitka skončila dřív, než začala.

Rychlým pohledem kolem se ujistil, že se už žádný útočník ve stínech neschovává, že ti čtyři byli pro tento úkol vybráni jako dostačující. Moric zvedl útočníka s odtrženým obličejem, který ještě žil, i když z posledních sil, a olizoval mu krev z toho, co z jeho obličeje zbylo. Byla sladká. Ještě jednou si lízl, zlomil muži krk a mršinu odhodil stranou. Přešel k dalším a udělal s nimi to samé.

Ve chvílce zjistil, jakého jsou druhu. Byl překvapený, že jsou to Gnomové.

Gnomové. Kdo by poslal Gnomy, aby Iridii zabili? Odpověď byla jasná. Poté, co Shadea a'Ru zjistila, že je Iridia v Arishaigu a oddaně slouží Senu Dunsidanovi, rozhodla se zasáhnout. Ti muži museli být dobří, jinak by je Ard Rhys neposlala. Její chyba, že si neuvědomila, že je Iridia už dávno mrtvá a to, s čím jedná, je úplně jiný živočišný druh.

Ale Shadea nebyla hlupák. Mohla by zjistit, že její vrazi svou práci nevykonali, a pokusí se odhalit, co se doopravdy děje. Jí už bylo podezřelé přátelství s premiérem. Brzy přijde na to, že něco není v pořádku. Pak to zkusí znovu, tentokrát se třeba úkolu ujme sama. Moric se jí nebál, ale nechtěl se zaplést do druidského sporu, který nijak nesouvisel s tím, proč byl na tento svět poslán.

Musí ukončit tento nesmysl, rozhodl se, když odcházel od mrtvých mužů. Jeho převlek mu posloužil, ale stával se přítěží. Jeho snaha dostat se k Ellcysu a strhnout hranici Zapovězeného narážela na překážky, kvůli kterým ztrácel čas. Sen Dunsidan byl vzpurný. Shadea a'Ru pomstychtivá. Všechno, co ve Čtyřzemí žilo a dýchalo, pro něj znamenalo potencionální nebezpečí. Jeho největším nepřítelem byl ale čas.

Zatímco šel ke svému místu na spaní a lízal si zbytek krve z prstů, učinil rozhodnutí. Bude muset něco udělat, aby se věci změnily. A bude to muset udělat brzy.

Kapitola 20.

Když se Khyber Elessedilová probírala z bezvědomí, ležela na můstku, celé tělo ji bolelo a oblečení měla nasáklé krví. S námahou se posadila a rychle se rozhlédla, aby se ujistila, že jsou Gnomové stále mrtví a leží tam, kde je zanechala. Ve vytápěcí jeskyni bylo neuvěřitelné vedro. Z jámy vyšlehovaly konce plamenů, jako by chtěly přeskočit přes zábradlí. Přepadla ji náhlá závrať způsobená ztrátou krve a vyčerpaností a chvíli jí trvalo, než se zase vzpamatovala. Pak si utrhla rukáv z tuniky, stočila ho jako obklad a ten si přiložila na ránu od dýky. Sundala si pásek a pevně ho kolem obkladu utáhla.

Ta činnost ji naprosto vyčerpala. Zůstala sedět, tupě zírala na mrtvé muže a přemýšlela o tom, že se bude muset zvednout, protože zůstat tady nebylo bezpečné. Dříve nebo později se sem přijde někdo podívat. Nechtěla, aby ji tu našel. Ale kam by měla jít?

Na takovou otázku nebylo snadné odpovědět. Měla dvě možnosti. Mohla si najít cestu ven z Pevnosti a hledat pomoc venku, nebo mohla zůstat, kde je, a pokusit se dostat do ložnice Ard Rhys. Ať už udělá cokoli, musí to pomoci Penovi a Grianne Ohmsfordové vyhnout se triagenelu. Kdyby to nedokázala, chytili by se do pastí a celá akce na záchranu Ard Rhys by byla k ničemu.

Snažila se to promyslet. Venku mimo Pevnost by byla ve větším bezpečí. Ale co by dělala potom? Jakou pomoc může získat za zdi Paranoiu? Kolem Pevnosti nebyly žádné usedlosti, žádné komunity, jen neprostupný les. Nemohla se spoléhat, že ji najde Kermadec se svými trolly nebo Tagwen. Dokonce ani neměla jistotu, že se dostali ze Stridegate. Vůbec nevěděla, co se stalo se starším Ohmsfordem; mohli být kdekoli. A stejně nevěděli, že je v Paranoru.

Věděla, že se nemůže spoléhat na pomoc zvenčí. Zůstat uvnitř dávalo větší smysl, protože by se sem stejně musela vrátit. Ale být uvnitř bylo také nebezpečné. Byla obklopena nepřáteli. Neznala to tady. Cokoli v Pevnosti pro ni mohlo být pastí. Ať bude jakkoli opatrná, dříve nebo později udělá chybu.

Nehledě na to, že může zemřít na svoje zranění, které ji pálilo jako oheň. A i kdyby nevykrvácela, může dostat infekci. Její obvaz už byl promočený a lepil se jí jak na tělo, tak na oblečení.

Zavřela oči, aby se jí lépe myslelo. Zůstane, rozhodla se nakonec. Riziko, které by podstoupila při snaze dostat se z Pevnosti, bylo stejně velké, jako v ní zůstat. Nemohla se spolehnout na žádnou pomoc ať tam nebo tady. Spíš by měla zůstat uvnitř.

Kolik má času? Jak dlouho potrvá, než se Pen s Ard Rhys vrátí? Asi to nebude tak rychle, protože ji Pen bude muset nejdřív najít a pak se budou muset vrátit k výchozímu bodu. Ale běžel čas v Zapovězeném stejně rychle jako ve Čtyřzemí? Co když je Ard Rhys stále na místě, odkud zmizela, a Pen ji najde hned? Je možné, že se oba vrátí dřív, než si ona umí představit.

Rychle se nadechla. Existuje příliš mnoho otázek, na které nezná odpovědi. Bude dělat, co je v jejích silách, a musí doufat, že to postačí.

Chytila se oběma rukama zábradlí můstku a postavila se. Chvíli se potácela; musela se o zábradlí opřít, aby neztratila rovnováhu a přestala se jí točit hlava. A právě v tu chvíli si vzpomněla na elfeíny. Během zápasu o život na ně úplně zapomněla. Stáhlo se jí hrdlo. Traunt Rowan je dal jednomu z gnomských strážců, ale kterému? Co když tomu, kterého shodila přes zábradlí do jámy? Překonala strach a nevolnost a klopýtala zpátky k tunelu, kterým sem přišla. S odvráceným obličejem prošla kolem zčernalé slupky, která zbyla ze třetího Gnoma, a pokoušela se na něj nedívat. Nemohla se donutit, aby hledání začala u něho.

Místo toho se vydala zpátky do ztemnělé chodby a našla prvního ze dvou zbývajících. Ve tmě ho prohledala, ale kameny nenašla. Zmocnila se jí beznaděj. Vytáhla Gnomovi z opasku dýku, aby měla nějakou zbraň, a tápavě hledala dalšího. Prosím, modlila se, když prohledávala jeho tuniku. Tentokrát našla, co hledala. Zaplavila ji úleva a strčila si váček do kapsy. Ať už se stane cokoliv, musí dávat pozor, aby o své talismany znovu nepřišla.

Kouzlem zapálila jednu z pochodní, které sundala ze stěny, a vydala se chodbou zpátky do Pevnosti. Kdyby teď někoho potkala, dostala by se do problémů. Neměla se tu kde schovat a byla příliš zesláblá, aby mohla bojovat. Pohybovala se vytrvale kupředu, i když kvůli bolesti pomalu, soustředěně kladla nohy jednu před druhou a cítila, jak ji opouštějí síly. Věděla, že se bude muset brzy postarat o své zranění, aby mohla pokračovat dál, ale nechtěla se zastavit, dokud nebude na bezpečnějším místě.

V jednu chvíli zjistila, že zabloudila, ale stejně pokračovala dál. Konečně došla na křižovatku tunelů, jasně ozářených bezkouřovými pochodněmi, které tam instalovali druidové, a proto svou odhodila. Stoupalo odtud schodiště, ale ona zaváhala. Ještě nebyla připravená jít do horních pater Pevnosti. Proto se vydala jednou z chodeb vedoucích z křižovatky. Poté, co minula několik zamčených dveří, našla konečně jedny otevřené a vklouzla dovnitř.

Dvě bezkouřové pochodně ozařovaly klenutý strop a kamenné zdi. Byla ve skladu plném sudů s vínem a pivem. Všechno pokrývala vrstva prachu, a byl cítit i ve vzduchu. Bylo evidentní, že do místnosti už hodně dlouho nikdo nevstoupil. Zjistila, že se nemůže zevnitř zamknout, ale neměla sílu hledat jinou nezamčenou místnost. Jestliže tu už dlouho nikdo nebyl, mohla doufat, že sem nikdo brzy nevstoupí. Doklopýtala dozadu do stínů, kde ji nemohl nikdo vidět, a svalila se na dřevěnou paletu používanou na odkládání prázdných sudů.

Zavřela oči a přála si usnout. Věděla ale, že nemůže, protože by se také nemusela probudit. Potřebovala zastavit krvácení. Měla o léčení jen základní znalosti, ale Ahren jí několik lekcí dal. Věděla, že si zranění musí vypálit. Bývalo by to bylo lepší, kdyby to udělala někde mimo Pevnost, kde by mohla najít hojivé byliny a listy, ale musela se obejít bez nich. Muselo jí stačit kouzlo a štěstí. Věděla, že to bude bolet. Nebyla moc statečná, nechtěla se jí do toho. Ale neměla žádnou jinou možnost a chtěla pokračovat v cestě.

Svlékla si tuniku a odstranila obvaz, pak z jednoho ze sudů odlila trochu vína a ránu si jím omyla. Víno pálilo a ona musela zatnout zuby. A to byl jen začátek. Aby bylo léčení od začátku dokonalé, musela ránu úplně uzavřít. Sedla si a přivolala malé kouzlo, které jí mělo oblast kolem rány znecitlivět. Když bolest začala polevovat, vytáhla dlouhý nůž, který vzala gnomskému strážci, a vyvolala kouzlo ohně, které rozžhavilo špičku čepele do ruda.

Pak se zakousla do kousku dřeva, který našla mezi odpadky na zemi, přivolala představu Ahrena a Emberenu, která ji měla trochu rozptýlit, a přiložila nůž na ránu.

Bolest byla strašná. Snažila se zůstat při smyslech, křičela do dřeva, cítila, jak se jí maso pálí a škvaří. Neztratila vědomí, i když měla pocit, že bez něj by na tom byla líp. Když už to nemohla déle vydržet, když se jí z očí hrnuly slzy a po celém těle cítila horkost, nůž odtáhla. Znovu zamumlala kouzlo znecitlivění a krouživými pohyby rukou ho umístila na spálené místo.

Rychle se podívala na bok, ale honem se zase odvrátila. Aspoň že rána byla zavřená a přestala krváčet. Víc udělat nemohla.

Stáhla si tuniku, zamotala se do ní a s nožem v ruce si lehla a snažila se usnout.

Bek stál nad ovládacími pákami Rychlé jistoty a naváděl ji od Umrličích hor k Dračím štítům a Paranoru. Nebe bylo šedé a zamžené, polední slunce se skrývalo za bouřkovými mraky. Sledoval počasí spíš ze zvyku, ale myšlenkami byl úplně jinde. Na palubě pod pilotní kabinou seděli Trefen Morys a Bellizen s hlavami blízko u sebe a povídali si. Kermadec, jeho bratr Atalan a hrstka dalších trollů byla shromážděna na zadní palubě a tam zabalení v dekách spali. Tagwen byl v podpalubí, kde znovu bojoval s mořskou nemocí, očividně neschopen si zvyknout na vzdušnou plavbu, i když se mu Rue snažila pomoci nějakými bylinami a nápoji. Někteří lidé už byli takoví; ať se snažili oni i ti kolem nich sebevíc, nemoc je přemohla.

Ohlédl se. Někde za nimi, možná tak se zpožděním půl dne za Taupo Rough, se vydali na pochod skalní trollové v doširoka roztažené formaci na místo boje. Byli pomalí a těžkopádní, ale Kermadec tvrdil, že dojdou do Paranoru na pomoc včas. Úkolem jeho malé skupiny, kterou si vzal s sebou, bylo vniknout do Pevnosti a zajistit alespoň jednu bránu. Bek si nebyl jist, jestli těch osm nebo devět trollů něco takového zvládne proti druidům a Gnomům, ale nechával si svoje myšlenky pro sebe. Vždyť si ani nebyl jist, jestli on sám zvládne to, co si předsevzal.

Řídil loď a byl alespoň na malou chvíli šťastný. Měl rád pocit spokojenosti, že ji má pod kontrolou. Líbilo se mu, jak pod ním klesá a stoupá ve vzdušných proudech. Znal Rychlou jistotu lépe než kteroukoliv jinou loď, na které kdy letěl, a že už létal dlouho, víc jak dvacet let od své cesty do Parkasie na palubě Jerle Shannnary, kde ho do létání zasvěcoval Redden Alt Mer a kde se zamiloval do Rue Meridian.

Jestli se dá Tagwenovi věřit, pak se taková zamilovanost znovu objevila u jeho syna a slepé tulácké dívky, Cinnaminson. Tady v těchto podmínkách to znělo neskutečně. Pen se jakoby po vzoru svého otce zamiloval na nebezpečné výpravě, na místě a v době, kdy se to nehodilo. Jistě, láska už je taková. Nedokážete ovlivnit kde ani kdy.

V jejich životech bylo tolik podobností. Pen byl také letec, i když se naučil létat o hodně dřív než jeho otec, a na lodi se cítil stejně jistě jako on. Byl to divný pocit, když přemýšlel o tom, že se Pen vydal stejnou rodinnou cestou, ale srovnávání se přímo nabízelo.

Ale velká pravděpodobnost, že i Pen má tajné magické schopnosti, odvedla jeho myšlenky jinam. S touto myšlenkou se potýkal od chvíle, kdy se snažil jít po synových stopách a zjistil, že Pen používá kouzlo, o kterém on ani Rue nic nevěděli. Byla to další věc, kterou při srovnávání nemohl ignorovat, vždyť i on se o své schopnosti dozvěděl teprve tehdy, když odletěl s druidem Poutníkem do Parkasie. Teprve tam, když se v pořádku dostali přes Modrý předěl a ocitli se před Ledovým kruhem, mu Poutník odhalil, kdo ve skutečnosti je a jak se k němu kouzlo dostalo.

Zajímalo by ho, kdy na to své Pen přišel. Věděl o něm už předtím a tajil to před svými rodiči? Pro takové jednání mohla být důvodem antipatie jeho matky ke kouzlům a Bekova neochota je používat. Mohlo to být také tak, že ač o něm Pen věděl, neuměl ho ještě používat. Třeba se stále ještě učí ho ovládnout.

Jednou věcí si byl Bek naprosto jist. Král Stříbrné řeky si vybral Pena k cestě do Zapovězeného záměrně a určitě to souviselo s jeho zděděným kouzlem Písně přání. Ta bájná bytost mohla k témuž přimět Beka, ale místo toho si vybrala Pena. To by znamenalo, že byl Pen vhodnějším kandidátem pro cestu do Zapovězeného a k záchraně Grianne. Pouhý chlapec, ještě dost malý. To se dalo těžko pochopit. Ale Král Stříbrné řeky Ohmsfordy vyhledával od časů Shey a Flicka a vždy s neomylným instinktem, kdo je čeho schopen.

Teď bylo na Bekovi a Rue, aby našli způsob, jak pomoci svému synovi zhostit se úkolu, který mu byl dán. Historie se opakovala další skoro stejná situace v životech Ohmsfordů, především v životech otce a syna.

Na chvíli se zarazil. Bude se historie opakovat? Bude se opakovat ve všem? On se z expedice, která mu byla vnucena, vrátil. Bude mít Pen stejné štěstí?

Nerad na něco takového myslel, ale nemohl si pomoci. Cítil za svého syna zodpovědnost. Bylo mu dáno za úkol zajistit, aby se Pen dostal bezpečně ze Zapovězeného. Kdyby se mu to nepodařilo, zklamal by svého syna, a na něco takového nechtěl ani pomyslet.

„O čem přemýšlíš?“ zeptala se ho Rue. Vstoupila do pilotní kabiny, postavila se vedle něho a zvědavě se na něj dívala. Když viděla chmuru, která mu přešla přes obličej, sklonila se k němu a políbila ho. „Co tě trápí? Můžeš mi to říct?“

Přikývl. „Přemýšlel jsem o tom, jak moc je na nás Pen závislý, i když o tom neví.“

„On by na nás měl být závislý. Je to náš syn.“

„Nechci ho zklamat.“

„Nezklameš. Ani nikdo z nás.“

Na chvíli se odmlčeli a sledovali zem, která pod nimi díky západnímu větru rychle ubíhala. Na nebi poletovali vodní ptáci z Malgského močálu a strašidelně křičeli. Hluboko pod nimi vyšla z lesa skupina lesních trollů a v řadě za sebou mířili k horám na východě.

„Je Tagwenovi líp?“

Zavrtěla hlavou. „Tohle není nic pro něj.“

„Asi ne.“ Odmlčel se. „Dělá mi starost, zda opravdu ví, jak se nepozorovaně dostat do Paranoru.“

„Ano,“ řekla. Ostře se na ni podíval. „Ptala jsem se ho na to a on přiznal, že v těch tajných tunelech už dlouho nebyl a jeho paměť už není, co bývala.“

„Takže se na něj nemůžeme spolehnout.“

Znovu zavrtěla hlavou.

„A co Trefen Morys a Bellizen? Vědí o něčem, co by nám mohlo pomoci?“

„Nemyslím. Byli příslušníky řádu jen dva roky. Jako druidští novicové se museli jen učit a skládat zkoušky. Jsou loajální ke tvé sestře, ale neměli k ní tak blízko jako Tagwen. Dokonce ani nevědí, že nějaké tajné tunely existují.“

Zahleděl se do dálky. „Takže se musíme spolehnout sami na sebe.“

Přikývla. „Tak jako vždy.“ Na to nic neřekl.

Když se Khyber Elesedilová vzbudila, bolelo ji tělo od hlavy k patě, jako by ho spálila celé. Horečku neměla, ale cítila se dezorientovaná a zesláblá. Posadila se a přála si, aby měla něco k jídlu a pití. Pak si vzpomněla, že je obklopena sudy s pivem a vínem. Přesunula se k nejbližšímu sudu, otočila kohoutkem a dlouze pila studené víno. Dala by přednost vodě, ale víno muselo stačit.

Od hladu si ale pomoci nemohla. Napadlo ji, že v těchto podzemních chodbách musí být někde sklady s jídlem, ale netušila kde ani jak dlouhou dobu by strávila jejich hledáním. Třeba na něco narazí cestou. Teď bylo nejdůležitější se co nejrychleji dostat do ložnice Ard Rhys.

A právě s tím si nevěděla rady.

Zlé bylo už to, že nevěděla, kde je, natož jak se nepozorovaně dostane tam, kam chce. Předpokládala, že by dokázala svůj zevnějšek změnit, stejně jako když osvobozovala Pena, ale to bylo riskantní a navíc, i kdyby se dostala do ložnice, určitě v ní budou strážé.

Chvíli se snažila rozhodnout, s čím by měla začít, ale k ničemu to nevedlo. Všechno, co ji napadlo, bylo moc nebezpečné. Jakmile najdou mrtvé Gnomy, budou ji všude hledat. Možná ji už hledají. Potřebovala se ztratit, stát se neviditelnou.

Ta myšlenka ji zaujala. Ve zdech Paranoru byly tajné chodby. Ahren jí to jednou říkal. Pevnost jimi byla protkaná. Druidové je používali, když se chtěli s někým tajně sejít. I Ard Rhys je používala, když se chtěla nepozorovaně dostat ze svých komnat.

Kdyby k nim tak mohla najít cestu... Byla by znovu ztracená, dokončila bezútěšně. Pokud...

Mysl jí horečně pracovala. Pokud najde způsob, jak se neztratit.

Rukou sjela do kapsy tuniky, kde měla elfeíny. Ty jí mohly pomoci, aby se neztratila. Mohly jí ukázat cestu do ložnice stejně, jako ukázaly Ahrenovi cestu do Stridegate a k Tanequilu.

Najednou se jí zvedla nálada a zapomněla na bolesti i hlad. Ale pak si vzpomněla, že použití tak mocného kouzla by k ní přivedlo právě ty, kterým se chtěla vyhnout. Právě proto se je tolik snažila nepoužít při cestě do Umrličích hor. Použít je v druidské Pevnosti, přímo druidům pod nosem, by bylo šílenství. A co víc, oni si mysleli, že jsou

kameny zničeny, vhozeny do ohně stejně jako ona. Jakýmkoliv uvolněním kouzla by riskovala odhalení, že je stále naživu.

Bylo to riziko opravdu tak velké?

Jestliže by byly kameny vhozeny do ohně, zničil by je žár?

Nemohlo by se přitom uvolnit jejich kouzlo? To nikdo nevěděl. Neexistovaly žádné další elfeíny mimo těch, které měla u sebe, a o jejich vlastnostech se nic nevědělo. Klidně by se mohlo stát, že se při jejich zničení kouzlo uvolní, jako by bylo vyvoláno.

Mohlo to tak být, stejně jinou naději neměla.

Najednou ji napadlo, jak dlouho asi spala. Věděli už, že zmizela? Nebo si mysleli, že je mrtvá a elfeíny zničené?

Zvedla se, opatrně proklouzla dveřmi ven a vydala se chodbou zpátky k výtopně. Cestou sebrala jednu pochodeň. Pak už spěchala, dychtivá zjistit, jestli by mohl její nápad fungovat. Všechno záleželo na tom, kolik uběhlo času a co se mezitím stalo. Pohybovala se rychle, naslouchajíc, jestli neuslyší nějaké hlasy nebo zvuky, které by naznačovaly, že byla mrtvá těla nalezena a její nápad by byl tím pádem k ničemu. Ale chodby byly tiché a prázdné, a když došla k místu, kde zemřeli první dva Gnomové, našla jejich těla tak, jak je zanechala. Dál našla i třetího. Ještě je nikdo nepostrádal. Zatím je nikdo nehledal.

Stále ještě měla šanci.

Jednu po druhé dotáhla mrtvolu k jámě a shodila je dovnitř. Stopy zápasu a krve se skrýt nedaly, ale těm, kteří přijdou zjistit, co se stalo, to práci znesnadní. Mezitím by mohla získat nějaký čas a také se dostatečně vzdálit. Musela v to doufat, protože to jediné jí mohlo pomoci.

Vyčerpaná námahou se posadila zády k zábradlí a vyndala elfeíny. Musela se pokusit je použít, i kdyby uvolnění kouzla mělo vyburcovat Shadeu a ostatní rebelující druidy. Musela doufat, že budou za zdroj kouzla považovat výtopnu a budou si myslet, že ho vyvolalo zničení kamenů v ohni.

Potřásla hlavou. Přála si, aby bylo všechno jinak. Ale musela brát věci tak jak jsou. Přát si něco, co nemohla mít, bylo k ničemu.

Vysypala si elfeíny do dlaně a chvíli je prohlížela. Pak je pevně sevřela mezi prsty, zvedla ruku a vyvolala kouzlo.

Tentokrát to bylo snazší než předtím, možná proto, že už věděla, jak na to, a byla vnímavější. Povědomé teplo se jí šířilo z dlaně do paže a celého těla, pak se znovu vrátilo do ruky. Naplněna kouzlem kamenů soustředila své myšlenky, hledajíc cestu do tajných chodeb Pevnosti. V pěsti se jí vytvořilo modré světlo, které se jí dralo mezi prsty. Pak jí najednou vystřelilo z ruky jako tenký dlouhý paprsek, který pronikal horkým vzduchem výtopny dál do kamenných zdí a temnoty a ozařoval tak cestu vpřed.

Dívala se, jak se jí cesta odhaluje, prochází chodbami a po schodištích, prořezává se zdmi Pevnosti, vede nahoru a končí ve zdi, kde byl tajný vchod do ložnice Ard Rhys. Ze štěrbin ukrytých dveří ale vycházela podivná záře, která naznačovala, že uvnitř místnosti je nějaké kouzlo.

Pak se vize začala vytrácet, až úplně zmizela, modrá záře kouzla elfeínů také pohasla a vytratilo se i teplo, které se jí předtím rozlévalo po těle. Znovu si sedla zády k zábradlí můstku. Vzpomínka na to, co viděla, byla jasná a zřetelná.

Vysoko v severní věži, několik pater pod ložnicí protkanou smrtonosnou sítí triagenelu, hlídal jeden druid rovnou hladinu věštecké vody. Když se na ní objevily vlnky, naklonil se nad ni, aby se ujistil, že vidí správně.

Zdrojem neklidu byla druidská Pevnost.

Chvíli uvažoval, co to znamená. Kouzla se v Pevnosti praktikovala často, takže na vlnění nebylo nic neobvyklého. Přesto velikost vlnek naznačovala, že bylo tentokrát použito mocnější kouzlo. Věděl, že by to měl hlásit. Také ale věděl, že by s takovým hlášením musel předstoupit před Shadeu a'Ru, a to se v těchto dnech nechtělo nikomu.

Pokusil se to promyslet. Bylo možné, že Ard Rhys o jeho použití věděla. Bylo dost pravděpodobné, že ho použila ona sama. Druid na hlídce se nechtěl míchat do něčeho, do čeho mu nic nebylo. V záležitostech týkajících se Paranoru a řádu se doporučovala diskrétnost - především těm, kteří jenom sloužili. Přitahovat na sebe pozornost nebylo moudré. Někteří se z Pevnosti ztratili kvůli mnohem menším proviněním.

A navíc, jak by mohlo být takové kouzlo vyvoláno bez vědomí nadřízených?

Ještě chvíli o tom přemýšlel, ale pak si šel sednout zpátky na svou židli a pokračoval v hlídání.

Kapitola 21.

Nebe na východě jen lehce pobledlo, když se Penderrin Ohmsford probрал ze spánku a zíral ven ze svého úkrytu do šedého a zamlženého rána nového dne. Po zemi se válely chuchvalce mlhy. Oblohu pokrývala těžká a pochmurná mračna, která se táhla od obzoru k obzoru a neumožňovala přístup slunci. Vládlo bezvětří a vzduch byl plný nepříjemných pachů. Déšť v noci ustal a na zemi a balvanech po něm zůstaly temné skvrny.

Drak byl tam kde předtím, natažený před úkrytem jako stěna.

Rozdíl byl jen v tom, že teď spal.

Pen na něj chvíli nevěřícně zíral. Ano, drak opravdu spal, víčka měl zavřená, velký rypák, opatřený hroty, měl pohodlně uložený na předních prackách a nozdry se mu rozevíraly pravidelným pochrupováním.

Pen ještě chvíli počkal, aby se ujistil, že drak opravdu spí, a pak se postavil, omotal si kolem sebe plášť a pevně uchopil hůl. Cesta ven z úkrytu vedla podél drakovy natažené hlavy, kolem těch hrozných zubů a drápů. Stačilo být potichu. A mít štěstí.

Zhluboka se nadechl a vystoupil z úkrytu do slabého jitřního světla.

V tu chvíli se otevřelo jedno víčko a zíralo na něj žluté dračí oko.

Strnul, že by se v něm krve nadořezal, jen čekal a doufal, že oko třeba nezaregistrovalo jeho přítomnost a zase se zavře. Ale hledělo přímo na něj a ani se nepohnulo. Dlouho se rozmýšlel, jestli má jít dál, ale pak zacouval zpátky do skrýše a znovu si sedl.

Alespoň to zkusil.

Dlouho jen tak seděl a koukal na draka. Měl takový hlad, že slyšel, jak mu kručí v břiše. Nervy měl napjaté a jeho naděje na nalezení tety se rychle vytrácely. Nějak se ale kolem toho monstra dostat musel. To, že by měl mezi těmi balvany strávit další den, bylo nepřijatelné.

Zoufalstvím zavřel oči. Copak ten drak nebude mít nikdy hlad? Proč si nejde hledat něco k jídlu?

Uvědomil si, že je možné, že draci nemusejí žrát tak často. Třeba žerou jen jednou týdně jako bažinné kočky ve Čtyřzemí. Možná jedl předtím, než ho našel. Možná nebude chtít nic žrát, dokud tady pro něj neskončí zábava.

„Vypadni odsud!“ zařval v náhlém záchvatu vzteku.

Drak se nepohnul. Dokonce ani neotevřel oči.

Ale runy na holi začaly divoce tančit.

Zmateně a překvapeně je pozoroval. Tanec run ještě chvíli pokračoval a pak se zpomalil. Zamračil se. Vyburcoval je zřejmě jeho hlas. Rozpohybovaly se, protože ječel na draka.

Přistihl se, že přemýšlí, proč runy nepřestaly žhnout, když spal a nevěnoval holi žádnou pozornost. Nejdřív si myslel, že se runy rozzáří, jen když odpovídají na jeho myšlenky. Ale zdálo se, že tomu tak není. Že tomu tak nikdy nebylo. Od chvíle, kdy

se setkal s drakem, runy jednaly nezávisle na něm a držely monstrum přikované na jednom místě.

Dokonce i když spal. Proč to dělaly?

Dělaly to proto, napadlo ho najednou, že hůl byla schopná vnímat. Tanequil mu dal živý kousek sebe samého. Proto do ní dokázal vyrýt runy, aniž by věděl, co dělá. Ona ho přenesla ze Čtyřzemí do Zapovězeného. Věděla, jak runy použít, aby okouzila draka, fascinovala ho, aby na Pena nezaútočil. Stejně jako věděla, jak ho dovést k Ard Rhys, jak ho ochránit.

Ale proč runy reagovaly na jeho hlas?

Jasně!

Protože to byla magická věc, reagovala vždy na jiné kouzlo. Jeho kouzlo. Ne na to jeho malé kouzlo, na schopnost komunikovat s jinými stvořeními. Ne na tohle kouzlo, se kterým vyrůstal a zatajil ho dokonce i před svými rodiči, protože si myslel, že na něm nezáleží. Na tohle kouzlo rozhodně ne.

Jiné kouzlo. Kouzlo Písně přání.

Jaký otec, takový syn.

Těžko tomu mohl uvěřit. Vždy chápal, že je tu možnost, že něco takového zdědí. Ale v průběhu let se ta možnost vytrácela. Byl už příliš starý. Jestli se to mělo stát, stalo by se to dřív.

Přesto, jeho otec na kouzlo přišel teprve v době, kdy byl o několik roků starší než on. Takže bylo možné, že se historie opakuje. Pokrevní dědictví bylo součástí jeho minulosti. Ale možná bylo součástí i jeho budoucnosti jako semeno, které do něj bylo hluboko vsazeno. Věděl, že jeho malé komunikativní kouzlo se z něj zrodilo, i když nebylo tak mocné.

A teď, z důvodů, o nichž nic nevěděl, v něm Píseň přání vyplula na povrch stejně jako před dvaceti roky u jeho otce. Byla probuzena jeho hlasem a pomáhala mu spojit se s kouzlem hole.

Až na to, pomyslel si vzrušeně, že on chápal důvod, proč se objevila. To ta hůl Píseň přání probudila. Jeho spojení s holí, do níž on sám vryl složitou síť run, přivedlo kouzlo k životu.

Zadíval se ale do dálky a pomyslel si, že by bylo hloupé věřit všemu, k čemu svými úvahami došel. Sklonil hlavu k holi a sledoval jemné mihotání run, jejich nekonečně se měnící vzory, které hypnoticky tančily po naleštěném dřevě. Neměl žádný důkaz, že mu při jejich vyrývání vedla ruku Píseň přání. Ale co může zkazit, když ji vyzkouší? Začal pobroukávat, klidně a tiše, měnil tóny a výšku, dělal všechno, co ho napadlo. Pokračoval, aniž věděl, co vlastně dělá, jen zkoušel, jestli něco vyvolá změnu. Odpověď run byla okamžitá. Pulzovaly a záře přecházela z runy na runu, z řady na řadu a skákala jednou sem a pak zas jinam, jako by byla živá. Tvořily se vzory, které se hned měnily v jiné, tak rychle, že je nestačil sledovat; připomínalo to kaleidoskop úžasných obrazů. Drak zvedl fascinovaně hlavu.

Pen přešel od pobrukování ke slovům; nezpíval žádnou určitou píseň, jen melodie, které se na sebe zdály navazovat, a snažil se tak runy donutit, aby dělaly něco jiného. Ale ty pokračovaly v pulzování, jako by jim bylo jedno, co po nich chce. Zdálo se, že reagují jenom na zvuky, ne na specifická slova nebo myšlenky. Naštvaný, že

se mu nepodařilo něčeho dosáhnout zvýšil svoje odhodlání, ponořil se sám do sebe a zkusil to znovu.

Odejdi ode mě, zpíval tuctem různých způsobů. Jdi daleko, daleko ode mě.

Najednou byla odezva hole jiná. Otisky run doslova vyskočily ze dřeva do vzduchu a vytvářely představy, které proti šedému rannímu světlu visely jako světlušky. Stále pulzovaly, stále vytvářely složité vzory, které hypnotizovaly draka, a pak odletěly do ranní mlhy. Řada zářících symbolů za řadou se uvolňovala z hole a odlétala pryč.

Drak po nich čenichal, když letěly kolem něho, pak se je snažil olíznout svým dlouhým skvrnitým jazykem, ale nedokázal je zachytit. Podrážděně zvedl tělo ze země, postavil se na zadní nohy, otevřel doširoka hubu, stáhl dozadu šupinaté pysky a ukázal černé zuby. Syčel, plival a nepřestával chňapat po ulétajících představách. Pen se ve svém kamenném útočišti v hrůze přikrčil. Drak se snažil runy chytit předními nohama, a nakonec, když se mu to nepovedlo, roztáhl se vzteklym zařváním křídla a rozletěl se za nimi.

Stalo se to tak rychle, že Pen ani nestačil zaregistrovat náhlou změnu a uvědomil si ji, až když se drak stal temným bodem v dálce, stále ještě honící zářící runy. Za chvíli už ho nebylo vidět vůbec.

Pen přesto nepřestal zpívat a posílal mihotavé runy stále stejným směrem; bál se, aby se drak nerozhodl vrátit. Když už se mu zdálo, že je v bezpečí, přestal. Představy se vytratily a runy na holi přestaly divoce tančit, uklidnily se a znovu jemně pulzovaly na temném povrchu dřeva. Pak nastalo vše prostupující ticho.

Pen se zhluboka nadechl. Co se to u všech všudy stalo?

Pravdou bylo, že nevěděl. Bylo zřejmé, že se úspěšně dotkl kouzla Písně přání, která v něm někde ležela ukrytá. Asi mu jeho spojení s holí umožnilo kouzlo vyvolat a použít ho k jeho záchraně. Ale vůbec nevěděl, jak se mu to povedlo. Nevěděl, jak kouzlo kontrolovat, ani jak ho používat. Dokázal pouze, aby mu runy hole pomohly odehnat draka a tak se osvobodil. Kromě toho se nenaučil nic.

Ale i tak to bylo dobré.

Omotal si těsně kolem sebe plášť, pevně uchopil hůl, vyšel ze svého ukrytu a rozhlédl se. Draka ani nic podobného nikde kolem sebe neviděl. Den byl pochmurný a temný a vzduch byl cítit vlhkostí a hnilobou. Potřeboval se odsud dostat, potřeboval najít Grianne Ohmsfordovou a jít domů.

Začal myslet na svoji tetu, vzpomínal, jak začalo před dvěma dny jeho hledání, zvedl hůl k jihu a sledoval, jak se runy rozzářily.

Pak se s posledním obezřetným pohledem na nebe vydal na cestu.

Celý zbytek dne procházel ponurou, nebezpečně vypadající krajinou, pročež se neustále ohlížel přes rameno, jestli ho něco nesleduje. Jeho cesta vedla k horám, směrem, který si vybral ještě dřív, než se ocitl v drakově pasti. Dopoledne vystoupal nahoru, odpoledne už scházel dolů na druhé straně hor. Den zůstával pochmurný, a horský vzduch nebyl o nic lepší než ten dole. Krajina byla ponořená do mlhy. V místech, kudy procházel, toho moc nerostlo. Většina terénu byla fádne hnědá a černá, občas viděl vybledlé rostliny, ale obvykle jen holou hlínu a kameny.

V poledne trochu pršelo. Dal dlaně k sobě do tvaru kalíšku a nachytal si do nich vzácnou tekutinu, kterou pak vylizoval. Jinou vodu našel jen ve stojatém jezírku, a

občas mezi balvany vyvěral kalný pramínek. Výše ve svazích rostly stromy s jasně červenými plody, ale věděl, že zářivé barvy u rostlin většinou naznačují nebezpečí, a proto je nechal bez povšimnutí. Později viděl hejno vránám podobných ptáků, kteří z jakéhosi keře ozobávali bobule, a přestože plody vypadaly odpudivě, ochutnal je a zjistil, že se dají jíst. S pohledem upřeným na ptáky, kteří kolem něj vztekale křičeli, dojedl z keře zbytek bobulí.

Po strastech několika posledních dnů byl unavený, bez energie, a proto se usadil na hřebenu průsmyku, aby si odpočinul, než začne sestupovat dolů. Byl unavený jednak ze stresu v dračí pasti, ale také z nedostatku jídla a spánku. Ta země ho vyčerpávala, její naprosto pustá území byla nesnesitelně depresivní. Přemýšlel, jak mohlo něco v takovémhle světě žít. To, co tu žilo, se přizpůsobilo okolí. Ten drak takový určitě byl. Doufal, že drak je nejnebezpečnější stvoření, s jakým se tu mohl setkat.

Když si odpočinul, začal klikatícím se průsmykem sestupovat z hor do rozlehlých zamlžených plání, které se táhly, kam až oko dohlédlo. Zdálo se, že jsou úplně bez života, ale věděl, že zdání klame. Pokrývala je mlha, která klesala do hlubokých roklí nebo obtáčela široké plošiny připomínající netvory zvedající se po probuzení. Ze země vyrůstaly vychrtlé stromy podobné kostrám a tu a tam se olejovitě leskla jezírka.

Zoufale se po pláních rozhlížel. Jít přes ně se mu rozhodně nechtělo.

Ale měl na výběr?

Netušil, jak daleko bude muset jít, aby svou tetu našel. Byla tu už dlouhou dobu a mohlo se jí stát cokoliv. Doufal, že je stále naživu. Domníval se, že by ho runy nevedly k mrtvému tělu. Ale mohla být zraněná nebo mentálně či emocionálně rozrušená. Mohla být uvězněná nebo čelila jiným hrozným věcem. Jestli bude potřebovat fyzickou pomoc, aby se dostali k hranici Zapovězeného, dokáže jí ji poskytnout? Když bude potřebovat lékařské ošetření, bude schopen ji uzdravit? Čím víc o tom přemýšlel, tím víc klesal na mysli. Uběhlo už příliš mnoho času, než aby v jejím životě mohl něco změnit. Určitě s ní není všechno v pořádku, určitě se něco stalo.

Ani si nepřál vědět, co by to mohlo být.

Pokračoval dál, došel na konec průsmyku a vydal se přes pláně k zamlženému horizontu. Hůl ho navedla na jihovýchod, mírně odbočila z původního směru. Země před ním se ztrácela ve večerní tmě a on se začal rozhlízet, kde by mohl strávit noc. Tady nebyly žádné hromady balvanů jako v jeho posledním útočišti, jen kopečky, hluboké rokle a shluky nehybných stromů. Rozhodl se pro stromy, doufaje, že v nich najde vhodné místo, které by ho chránilo před čímkoli, co by ho chtělo v noci ulovit.

Jako nescísněkrát předtím myslel na to, že by měl vědět víc o obyvatelích této země a jak se před nimi chránit. Z jeho nevědomosti ho mohla vyvést jenom jedna osoba, a tu právě hledal.

Světlo přešlo ze zamlžené šedi do hlubokého soumraku. Mlha zhoustla, takže viděl jen několik yardů kolem sebe. Vykročil ke skupině silných stromů se spoustou větví, jež se proplétaly tak dokonale, že bylo těžké říct, ke kterému stromu vlastně

patří. Větve tvořily přístřeší, v němž se mohl vyspat. Ptal se sám sebe, jestli po zkušenosti s drakem dokáže usnout, ale věděl, že to bude muset zkusit.

Právě když nastala úplná tma, vstoupil mezi bezlisté stromy a usadil se na hrubé trávě mezi dvěma silnými prastarými kmeny. Zabalil se do pláště, opřel se zády o strom a zíral do tmy.

Ve tmě pak poslouchal noční zvuky. Když se přibližovaly - směs klapání, brblání a temného vrčení - přitiskl se víc ke kmeni stromu a napřáhl před sebe hůl, aby ho ochránila.

A pak se zvuky zklidnily, zůstávaly sice stále kolem, ale už ne tak blízko. Začala mu těžknout víčka, dech se mu zklidnil a konečně usnul.

Probudil se opět do pošmourného šedivého rána. Po zemi se válela mlha, připomínající vlny oceánu tříštící se o vyčnívající kopečky. Rozhlížel se kolem, zda neuvidí něco nového, ale všechno bylo stejné jako den předtím, stejně neutěšené a depresivní.

Měl hlad, ale v tomto místě nebylo nic k jídlu ani k pití, tedy přinejmenším nic takového, co by chtěl vyzkoušet. Tak se alespoň snažil rozcvičit ztuhlé nohy a bolavé svaly, aby se mu v žilách rozproudila krev a on mohl pokračovat v cestě. Na tu radši ani nechtěl myslet, jeho hledání mu připomínalo nekonečnou odyseu, která nemusí skončit nalezením vytčeného cíle, ale zavede ho divočiny, ve které beze stopy zmizí.

Pomyslel na to, že by mohl použít své kouzlo a zkontaktovat se s nějakou místní vegetací nebo menšími tvory, aby zjistil, co se od nich může dozvědět. Mohl ten kontakt zkusit získat s pomocí hole, ale dával přednost pocitu, že může sám kontrolovat část svého osudu. Pomohlo by mu, kdyby se alespoň něco málo dozvěděl o světě, kterým procházel. Svým schopnostem dokázat něco víc ještě moc nevěřil, zatím se mu jen povedlo donutit runy, aby na holi z určitého důvodu tančily, a naučit se něco nového asi zabere víc času.

Nakonec se zvedl a rozhlédl se po zamlženém okolí, snaže se moc nevdechovat smrduté pachy zahnívajícího dřeva a vlhké půdy. Nebe plné těžkých mraků se dnes zdálo být níž a hrozilo deštěm. Působilo to, jako by bylo nebe se zemí spojené. Cesta před Penem se zdála být nezměřitelná, byla jako silná šedivá zeď, ve které neexistovalo nic jako nahoře, dole nebo stranou. Pozoroval ji se strachem a odporem, a pak neochotně vyrazil.

Už nějakou dobu šel, ale stále se mu nedařilo se dostat z lesa. Byl si jist, že včera to nebyl les, že stromů nebylo tolik a že se vydal správným směrem. Ale stromů neubývalo a jejich pokroucené větve mu nad hlavou vytvářely jakoby síť.

Konečně se zastavil, soustředil svou mysl na tetu a napřáhl před sebe hůl.

Nic se nestalo.

Nejdřív tomu nemohl uvěřit. Pak zpanikařil. Copak s ním přestala hůl komunikovat? Zavrtěl hlavou. Ne, to se stát nemůže. Obrátil se doleva a zkusil to znova. Zase nic. Otočil se a vykročil zpátky, a zkusil to potřetí. Tentokrát se runy v odpověď rozzářily.

Znovu se otočil do původního směru.

Stále ještě trochu vyděšený, že by se mohl ztratit, vykročil vpřed s napřaženou holí v ruce a s myšlenkami na tetu. Pohyboval se kupředu opatrně, dával pozor, kam

klade nohy, sledoval stromy a pokoušel se určit konkrétní směr, i když se spoléhal na kouzlo hole, že ho nenechá zabloudit.

Když konečně vystoupil z lesa, ocitl se na pásu těžké trávy a zakořeněných zbytků dřevin s jezírky plnými bahna vydávajícími příšerný zápach. Ucpal si nos a znepokojeně se rozhlédl, rychle zkontroloval hůl a pokračoval dál.

Ušel jen pár kroků, když uviděl kosti. Ležely rozesté po holé zemi, šedivé, rozlámané a ohryzané. Okamžitě se zastavil a zíral na ně. Nevěděl, čím jsou to kosti, ale bylo jich tolik, že si byl jist, že pocházejí z víc jak jednoho tvora. Podle toho, kolik jich bylo, a jejich vzhledu předpokládal, že už tu leží dlouho.

Byl uprostřed místa, kam se všelijaká stvoření chodí nakrmit.

Najednou si uvědomil, jaké je tu ticho, a ještě jednou se rozhlédl. Nejlepší by bylo odtud vypadnout, pomyslel si.

Sklouzl se po trávě doleva pryč od kostí a pak šel co nejtíšeji ke skupině mrtvých stromů. Snažil se dýchat co nejméně, aby si uchoval čistou hlavu a mohl si všechno v klidu rozvážit. Nepanikař, říkal si. Ať už se tu krmí cokoliv, teď to tu není.

Jeho kroky zastavil pronikavý skřek. Odpověděl mu další a pak ještě třetí. Přicházely ze všech stran, byly ostré a nepříjemné. Z mlhy se vynořilo něco obrovského s roztaženými křídly a usadilo se to na kládě ani ne dvacet stop před ním. Byl to pták podobný supu, tělo měl stejně velké jako on a rozpětí jeho křídel bylo přinejmenším dvanáct stop. Pen se díval, jak si sedá, skládá křídla a sklání úzkou hlavu.

Když za okamžik hlavu zvedl, viděl Pen, že má tvář ženy. Nikdy ale žádnou podobnou ženu neviděl. Měla ostré, kostnaté rysy, ústa jí končila jakoby zobákem a oči měla podobné ptačím. Tělo a křídla jí pokrývalo temné peří a nohy měla zakončeny obrovskými zahnutými drápy, které se zdály být ve srovnání s tělem příliš velké.

Seděla přikrčená na pahýlu stromu, pozorně si Pena prohlížela, ale ani se nepohnula. Pen stál nejdřív na místě, ale pak začal couvat. Ozval se další skřek, a jiná ptačí žena se snesla hned za něj a zablokovala mu tak únikovou cestu. Nato se objevily další dvě, a pak se z mlhy vynořily další a další a rozsadily se kolem něj na zemi a na větvích. Viděl, že je jich přinejmenším tucet, a všechny na něj upíraly oči.

Harpyje.

Těžce polkl. Věděl, co jsou harpyje zač; četl o nich příběhy v pamětech Čtyřzemí. Harpyje, krutá a nevypočitatelná stvoření, byly spolu s ostatními temnými bytostmi vykázány do Zapovězeného v dobách Bájných. Jestli ho paměť neklamala, měly se živit čerstvým masem a říkalo se o nich, že jejich kořisti mohou být zvířata, ale i člověk.

Znovu se podíval na drápy té, která seděla před ním, a zmocnila se ho panika. Některé se s vrkavými zvuky začaly přibližovat. Zdálo se, že jsou rozradostněné a dychtivé.

„Jděte pryč!“ zařval na ně a začal mávat rukama.

Runy na holi okamžitě zaplály, zářily jako řeřavé uhlíky a tančily odshora dolů po dřevě. Harpyje zaskřehotaly, zamávaly křídly a ty, které se přibližovaly, se zastavily. Pen na ně nepřestával křičet a pokusil se projít mezi nimi, ale ony se rychle shlukly a

zastavily ho. Mávl proti nim holí. Runy se roztančily divočeji. Harpyje sebou cukly, ale neustoupily.

Pen měl pocit naprostého zoufalství. Musí přijít na něco účinnějšího. Vzpomněl si na draka, a na to, jak poslal runy do dálky a drak odletěl za nimi. Třeba to bude s harpyjemi stejné. Nevěděl přesně, jak kouzlo pracovalo, ale nic jiného ho nenapadlo.

Začal zpívat hrubým hlasem, jako by si chtěl cestu mezi nimi vybojovat zpěvem. Zpíval úryvky rčení a kousky příběhů, které ho napadly, a doufal, že něco z toho zafunguje. Povedlo se. Runové představy se znovu uvolnily z hole a vylétly k nebi, kde proti temným mrakům vytvářely jasné vzory.

Harpyje je sledovaly, ale nenásledovaly je.

Pen byl čím dál zoufalejší. Nevěděl, co by ještě mohl udělat. Pokračoval ve zpěvu, prokládaje ho šílenými výkřiky a jeky a hledaje něco, co by harpyje zahnilo. Ale když ptačí ženy viděly, že jeho kouzlo jen vytváří hezké představy na obloze, začaly se opět přibližovat. Ostré oči jim v matném světle zářily a jejich podivná ústa se pomalu hladově otvírala a pohybovala se nahoru a dolů.

Pen uchopil hůl do obou rukou a byl připraven ji použít už jen jako kyj.

Ale právě když to vypadalo, že to s ním dopadne špatně, objevil se na obzoru temný bod, letěl k nim, rychle se zvětšoval a dostával podobu. Drak! Už zase sledoval runové představy, tentokrát k jejich zdroji. Jak je mohl vidět z takové dálky, Pen nevěděl. Ale letěl přímo tam, kde jich proti temnému nebi tančilo nejvíc.

Harpyje, upírající oči na Pena, draka nejdřív neviděly. Pak drak zaječel - jinak se to nazvat nedalo - a ony se rychle s nataženými krky a s obranným držením těla otočily. Některé okamžitě vzlétly, ale ostatní váhaly, nechtějíce se vzdát kořisti.

Drak se na ně spustil z oblohy jako kámen takovou rychlostí, že Pen ani neměl možnost uskočit a zůstal stát jako přimražený. Drak harpyje napadal, jako když kočka chytá malé ptáčky, trhal je, odhazoval stranou a ihned se vrhal na další. Některé se na něj snažily naletět, ale on je jednoduše rozdrtil obrovskými čelistmi a praštil jimi o zem. Harpyje ječely a syčely, mávaly křídly, ale vzlétnout nemohly.

Drak je zabíjel jednu po druhé, až zbyly jen dvě a ty se potácely po krvi nasáklé zemi a zděšeně kňouraly. Jen si s nimi hrál, postrkoval je ze strany na stranu. Pen to sledoval až do té chvíle, kdy si uvědomil, že by sám mohl být další obětí, a proto pomalu couval pryč. Runy na holi stále tančily, vytvářely nové obrazy, oddělovaly se od ní a kroužily kolem draka jako světlušky. Pen nepoznal, jestli je drak vnímá. V tuto chvíli se zabýval svými novými hračkami.

Pen došel na okraj skupiny stromů, aniž by si ho drak všiml, a proklouzl mezi ně. Pak si strčil hůl pod kabát, přestal myslet na svou tetu a čekal, až runy ztmavnou.

Celý zpocený se pomalu znovu vydal na cestu. Doufal, že se draka zbavil. Nebyl sice moc daleko, ale runové obrazce s ním zůstaly. Mělo by ho to těšit, vždyť mu opět zachránily život, ale uvědomil si, jak je zranitelný. Teď je možná v bezpečí, ale problémů se nezbaví do té doby, než se dostane ze Zapovězeného a vrátí se zpátky do Čtyřzemí. Musí najít svou tetu, a musí to udělat rychle, než ho štěstí opustí.

Pokračoval bez ohlednutí v chůzi směrem, který mu byl určen. Hůl nechal schovanou z obav, že by se runy mohly znovu rozzářit.

Teprve když ušel asi půl míle, přestal slyšet praštění kostí.

Kapitola 22.

Ať už se na něj mračila jakkoliv, nepřestával o tom mluvit.

„Taková moc, strakenská královno! Taková úžasná moc! Tobě se nikdo nevyrovná - nikdo, kdo žije nebo žil! Myslel jsem si, že jsi něco mimořádného, opravdu, Grianne ze stromů! Když jsem tě poprvé uviděl z místa, kde jsem se schovával, a poznal, kdo jsi, také jsem věděl, co jsi! Bylo to v tvých očích a v tom, jak ses chovala. Bylo to ve tvém hlase, když jsi na mě poprvé promluvila. Vzbudila ses ve vězení, do kterého tě vsadili tvoji nepřátelé, aby tě zničili, a přesto jsi neukázala strach! To je projevem opravdové moci!“

Nechala ho pokračovat, protože nevěděla, jak ho zastavit. Weka Dart byl jako balík zadržované energie, odrážející se od stěn jeskyně, míhající se po nerovné podlaze, vystřelující všemi směry, spěchající vpřed a zase se vracející, rozčílená bytost hledající únik. Nemyslela si, že by se mohl změnit, takový prostě byl, stvoření s neovladatelnými vrtochy a nekontrolovatelnými touhami. Na místě jako tohle nebyla jeho hyperaktivita žádným překvapením.

Ona sama byla ale tak unavená, že dokázala jen klást nohu před nohu a pokračovat v chůzi.

„Jak je to ještě daleko?“ zeptala se v jednu chvíli.

„Není to daleko, opravdu,“ řekl a uháněl zpátky, aby ji chytil za ruku, kterou ona s nechutí odtáhla. „Tunely se otevírají do Pashanonu hned před námi, a pak budeme venku na čerstvém vzduchu a ve světle!“

To bylo relativní, pomyslela si, když si představila svět s jeho lepkavým vzduchem a šedivou oblohou. Jasného světla a čerstvého vzduchu se dočká jen tehdy, když se jí podaří dostat se zpátky do vlastního světa. Přistihla se, že myslí na chlapce, který přichází, aby ji zachránil. Připadal jí tak nereálný, že si ani nedokázala představit, že by byl skutečný. Ale kdyby nebyl, zůstala by tu uvězněna navěky. Proto chovala slabou naději, že se objeví, ať už jako skutečná osoba nebo jako něco slovy nepopsatelného. Ale jestli se má objevit, mělo by to být brzy, protože byla před zhroucením.

Chvíli uvažovala o tom, zda je pravda, o čem před chvílí přemýšlela, a dospěla k názoru, že ano. K tomuto stavu se dostávala postupně - nejdřív měla pocit, že se nebude moct vrátit ze Zapovězeného. Její fyzická kondice byla oslabena nedostatkem spánku, jídla a pití a vysilujícím zápasem s Taelem Riverinem. Ale její duševní síly byly také vyčerpané, možná ještě víc. Několikrát ji donutili použít kouzlo, a pokaždé cítila, že se v ní něco změnilo. Hrozné bylo už to, že byla k jeho použití dohnána - horší v tom, že ho musela použít takovými děsivými způsoby. Splnutí s fúriemi rozpoltilo její duši. Vzдорování moci ovládacího límce mělo stejný účinek.

Ale konfrontace s graumtem ji přivedla k dalšímu stupni zoufalství. Přinesla jí tolik špatných pocitů, že se doslova bála kouzlo znova vyvolat. Taková ale Píseň přání byla. Měla by být vděčná, že ji po tom všem, čím prošla, stále ovládá. Měla by její přítomnost vítat. Ale síla její odezvy ji vyděsila. Nebyla jen větší, než očekávala, ale

také prakticky nekontrolovatelná. Při vyvolávání nevyplula na povrch, aby splnila její rozkaz, ale přímo z ní vybuchla tak divoce a pustošivě, že ji nemohla zadržet. Žila s Písní přání už víc jak třicet let, a před tím, než se dostala do Zapovězeného, věděla, co od ní může očekávat. Ale to se změnilo. Kouzlo jako by dostalo nový rozměr, stalo se něčím, co nepoznávala. Bylo jako neznámá bytost uvnitř jí samé, děsící ji tak, že se po letech poprvé bála.

Nejvíce ji ale děsilo, že se kouzlo tak projevilo právě tam, kde byla, a že se nepředvídatelně měnila v něco, co patřilo spíš do Zapovězeného než do jejího světa.

Ale co mohla dělat, aby to zastavila?

Weka Dart pro ni asi udělal všechno, co mohl. Magické schopnosti měla jen ona. Ona jim mohla v nouzi zachránit život. Měla by se přestat bát použít kouzlo znovu. Hon na ně bude pokračovat a neskončí, dokud se neosvobodí ze Zapovězeného nebo nezemře.

Pokračovali v chůzi tunely pod Kraal Reach, a zanedlouho se před nimi začalo vyjasňovat. Za pár minut dorazili k puklině ve skále, která se otvírala do zamračeného Pashanonu.

Chvíli stáli beze slova a dívali se na rozsáhlé mokřiny poseté tucty stojatých jezírek a shluky tvrdé trávy a husté kosodřeviny. Voda v nejbližších jezírkách byla pokrytá zeleným slizem a páchla hnilobou. Odevšad se ozývalo bzučení hmyzu a nad povrchem jezírek se vznášely roje much a komárů. Ve stínech se neslyšně plazili hadi.

Mokřiny se rozprostíraly na míle daleko všemi směry.

Grianne hrůzou zavrtěla hlavou. „Jak se přes to dostaneme?“

Weka Dart se na ni podíval, cenil zuby a oči mu zářily.

„Následuj mě, Grianne úžasných kouzel, ukážu ti to.“

Aniž by zaváhal, vkročil do močálu. S nemalými pochybnostmi ho následovala, nevědouc, jestli může věřit jeho znalostem, ale přesto nechtěla zůstat pozadu. Zdálo se ale, že Ulk Bog ví, co dělá. I navzdory šeru pokračoval bez váhání dál. Občas změnil směr, a víc než jednou se vracel zpátky a mumlal si něco o nenadálých překážkách, které se objevily jen proto, aby ho rozčílily. Když jim zkřížil cestu had, jednoduše se sehnul, chytil ho a odhodil stranou. Evidentně se nebál, ani mu nevadila mračna hmyzu. Nabíral je jazykem a pak syčel, aby si vyčistil nosní dírký.

Grianne, znechucená svým okolím, zvedla ruku a omotala si kolem úst a nosu rukáv tuniky. Pak sklonila hlavu co nejnižší, aniž by ztratila z dohledu Ulk Boga před sebou. Vzduch naplněný zápachem smrti se jí vtíral do dýchacích cest. Použila malé kouzlo Písně přání, aby ho alespoň trochu zmírnila - bylo tak slabé, že ji podle něj nemohl nikdo vystopovat, ale ke zmírnění pachů stačilo. Chvilími se rozhlížela kolem, jestli nezachytí pohyb, který by znamenal nebezpečí. Protože nic takového neviděla, pomyslela si, že hon na ni ještě nezačal. Zdálo se nepravděpodobné, že by už nebyli mrtví skřeti nalezeni při výměně stráží, ale pátrání po ní asi ještě probíhalo uvnitř zdí Kraal Reach, asi nepředpokládali, že by se dostala ven.

Mimo pevnost ale bude nalezena velmi brzy.

„Můžeme se tu někde schovat?“ zeptala se ve chvíli, kdy musela zrychlit, aby ho dohnala; proklouzával totiž bažinou jako úhoř.

Podrážděně se na ni podíval. Divoké rysy měl pokřivené soustředěním a těžce oddychoval. „Schovat? Proč bychom se měli schovávat, strakenská královno? Jestliže se máme dostat do tvého světa, měli bychom tam jít hned.“

Rychle se nadechla. Zapomněla, že se mu nezmínila o chlapci, o tom, že toho chlapce potřebuje, aby se odsud dostala. „Možná to nedokážeme,“ řekla.

S obličejem plným vzteku se k ní obrátil. „Co myslíš tím možná to nedokážeme? Co to říkáš, Grianne nesplněných slibů?“

Tak tohle mu tolerovat nebude, takovou drzost a vzdorovitost, teď ani potom, i když je mnoho v sázce. Popadla ho zepředu za plášť a přitáhla si ho blíž.

„Takové otázky si vyprošuji, malý Ulk Bogu!“ zavrčela na něj. „Neslíbila jsem ti, jak se to stane. Nebo jestli se to vůbec stane. Říkala jsem ti jen, že máme šanci.“

Zavrčel na ni taky a vztekle sklonil hlavu. „Nic jsem tím nemyslel. Jenom jsi mě zneklidnila. Vystrašila. Myslel jsem, že máš nějaký plán.“

Pustila ho. „Mám plán, ale ten počítá s pomocí z mého světa. Někdo mě sem přichází najít, někdo, kdo je schopen se dostat do Zapovězeného bez pomoci Taela Riverina. Musíme počkat, až se objeví. Nevím, kdy by to mohlo být. Ale jestli nepřijde dřív, než se dostaneme k Dračí hranici, možná se budeme muset na nějakou dobu schovat. Chápeš?“

Rozmrzele přikývl. „Chápu.“

„Proto přemýšlej, kde bychom mohli najít úkryt, a nebuď tak podezřavý!“

Nakopla ho a on se znovu vydal vpřed. Nebyl důvod mu prozradit všechno. Určitě ne to, že čekala na jakéhosi chlapce, což sama těžko chápala. Nenáviděla se za to, že mu řekla, že se ho pokusí dostat ze Zapovězeného. Kdyby existoval jiný způsob, jak si zajistit jeho pomoc, nikdy by to neudělala. Ani nevěděla, jestli ho lze dostat ven. Ani, kdyby to bylo možné, jestli je to dobrý nápad. Tedy, dobrý nápad to určitě nebyl. Ale musela říct nebo udělat cokoli, aby mohla utéct Taelu Riverinovi a překazit tak jeho plán zplodit s ní jeho potomky. Otřásla se, když na to pomyslela, odhodlaná radši zemřít, než se mu opět dostat do rukou.

Pokračovali dál v houstnoucím šeru na západ. Když nastala noc, vyšli z močálů a našli suchou zem, mrazivou planinu tak suchou, že tráva na ní připomínala staré kosti a křupala jim pod nohama, když jí procházeli. Před nimi se rozprostírala holá země, protkaná stržemi a zvlněná pahorky.

Po nějaké době se Weka Dart otočil a přidružil se k ní.

„To, co jsem říkal předtím, jsem nemyslel vážně.“ Podíval se na ni svým ostrým, neklidným pohledem a pak se rychle odvrátil. „Vím, že svoje sliby plníš. Vím, žeš mi nelhala. Jestli někdo lhal...“ Potřásl hlavou. „Víš, nemůžu si pomoci. Já jsem lhal ve svém životě ovšem, protože takoví už Ulk Bogové jsou. Takhle my žijeme. Tak se nám daří přežít. Lžeme, aby nad námi někdo neměl výhodu.“

„Nemyslím si, že by vám lhaní tolik pomáhalo,“ odpověděla. „Víš, co se říká o lžích? Říká se, že lži mají krátké nohy.“

Pokrčil rameny. „Já jen chci, abys věděla, že se ve tvém světě změním. Už víckrát lhat nebudu. Tedy, budu se hrozně snažit, abych nelhal. Budu pro tebe dobrým společníkem, Grianne s laskavýma očima. Pomůžu ti ve tvé práci, ať už to bude cokoli. Uvidíš, že budu vždy blízko tebe a čekat na tvoje rozkazy. Tady poslouchám

rozkazy strakenů, abych zůstal naživu. Dělán to, protože mi nic jiného nezbyvá. Ale s tebou to bude jiné. Tebe budu poslouchat proto, že chci. Protože si tě vážím."

Unaveně si povzdechla. „Tak dobře mě neznáš, Weko Dart, abys mi mohl tohle slíbit. Nejsem to, co si myslíš. V mém životě jsou strašná tajemství. V minulosti jsem byla stejně špatná jako Tael Riverine. Možná že teď jako démon nevypadám, ale kdysi jsem jím byla, ani ne tak dávno." Odmlčela se. „Svým způsobem bych jím znovu mohla být."

Ale Ulk Bog potřásl vzdorovitě hlavou. „Ne, ty nejsi jako on. Nikdy nemůžeš být jako on."

Ale byla jsem, pomyslela si, a váha toho přiznání ji naplnila smutkem, který mohla jen těžko unést. A znovu mohu být.

Rovina před nimi se změnila v holou pahorkatinu plnou rozsedlin a děr, tráva a kosodřevina zcela zmizely. Podobnou krajinu Grianne ještě nikdy neviděla. Weka Dart, který šel vedle ní a vůbec si okolí nevšímal, se najednou rozhlédl, zastavil se a zvedl ruce.

„Počkej, zůstaň stát!" vyštěkl.

Zkoumal skalnaté plošiny, jako by něco hledal, a pak ostře vydechl. „To tady předtím nebylo!" vykřikl. „To je nové! Oni se sem odněkud přistěhovali a založili kolonii! Zajímalo by mě, jak jsou tu dlouho. Museli přijít před nedávnem. Opravdu."

Pohlédla na něj. „O čem to mluvíš?"

Nasadil jeden z těch hrůzu nahánějících výrazů, při kterém mu byly vidět všechny zuby, ostré jako jehly. „Asphingové! Tahle plošina je jimi provrtaná."

„Hadi?"

Natáhl hlavu dopředu. „Víš o nich něco?"

Věděla. Asphingové byli vyhoštěni do Zapovězeného spolu s dalšími temnými stvořeními, až na jednoho, který byl neprodyšně uzavřen ve štěrbině v jeskyních Síně králů Kamenným králem Uhl Belkem, jako strážce Černého elfeínu. Walker Boh - Poutník, než se stal druidem, jím byl kousnut při hledání talismanu a zkameněla mu paže. Příběh byl součástí Bekových rodinných pamětí Shannary, pamatovala si ho jako rozhodující pro to, co se stalo Walkeru Bohovi později při jeho proměně v Allanonova dědice.

Znovu se otočila k plošinám. „Kolik jich tam je?"

Pokrčil rameny. „Tisíce. Chceš se na ně podívat?"

„Ne, nechci. Můžeme se dostat kolem nich?"

Ukázal doleva. „Tudy. Vyhýbej se kamenům, a dají ti pokoj. Ale stejně si dávej pozor, kam šlapeš. Jestli tě jen jeden kousne, bude z tebe hezká socha pro ptáky, aby si měli kam sednout."

Opatrně obcházel kolonii hadů, držíce se na travnatých okrajích co nejdál od míst pokrytých kameny. Trvalo jim hodně dlouho, než se dostali na druhou stranu, a to už byla skoro tma a neviděli na další cestu.

Weka Dart se rychle rozhlédl a kývl hlavou. „Utáboříme se tamhle v tom křoví." Ukázal na malou skupinu jehličnatých stromů, které připomínaly nemocné borovice. „Ty stromy nás alespoň trochu ochrání. Hadi nemají rádi jejich zápach a létající

živočichové se nedostanou skrz jejich větve, aniž by na ně předtím dosedli, a to v noci neudělají."

Grianne se ohlédla zpátky ke Kraal Reach na cestu, kterou prošli. „Myslíš, že už nás začali pronásledovat?"

„Ó, ano." Wekův hlas byl lhostejný. „Strakenský pán najde své strážce a tvůj odhozený obojek. Zjistí, kudy jsi odešla. Pošle Hobstulla a jeho miláčky, aby tě přivedli zpátky." Temné oči mu v ubývajícím světle zářily. „Jeho kouzlo je velice mocné, Grianne Ohmsfordová. Velmi mocné. Ale ne tolik jako to tvoje."

Klekla si před něj. „Poslouchej mě. Víím, že chceš, abych tě odvedla ze Zapovězeného, a já jsem ti slíbila, že se o to pokusím. Ale jestli se nám dostane na stopu Hobstull a jeho přísluhovači, prikazuji ti, abys mě s nimi nechal jednat. Chci, aby sis našel nějaký úkryt - a neukazuj se jim. Nenech se chytit." Na chvíli se odmlčela. „Vědí o tobě, kde jsi?"

Zavrčel. „Samozřejmě že vědí, kde jsem. Tael Riverine zjistí, kde jsem, stejně snadno, jako zjistil tvoji nepřítomnost. Útěk nebo schovávání mi nepomůže. Svůj příští osud jsem založil na tom, že jsem tě osvobodil z žalářů Kraal Reach, strakenská královno. Proto je tak důležité, abys mě vzala s sebou. Kdybych zůstal ve světě Jarka Ruus, zemřu. A teď pojď."

Přemohla nepříjemný pocit v okolí žaludku a následovala ho mezi stromy. Byly vysoké, měly tvrdé dřevo a dlouhé větve tenké jako biče propletené tak, že tvořily jakoby pavučinu. Pod vedením Weky Dart mezi ně proklouzli. Několikrát se museli sehnout aby se dostali skrz, a nakonec se ocitli v jejich středu. Ulk Bog jejich úkryt rychle prohlédl a ujistil ji, že jsou v bezpečí.

„Teď bys měla spát, a já budu držet hlídku," řekl jí. „Budeme muset vyrazit brzy, a ty potřebuješ nabrat síly. Poslechni. Vyspi se."

Byla příliš unavená aby mohla protestovat. Zavřela oči a přála si víc než jen krátký spánek. Mysl měla zaplavenou pochybnostmi a strachem a přemýšlela, co by měli udělat, aby zůstali další den naživu. Vzpomínky na uvěznění a na stvoření, která ji trápila, jí proplouvaly hlavou jako zjevení. Kouzlo obojku cítila dokonce i ve spaní, trhlo ji na kousky, vstřebávalo její sílu a naplňovalo ji bolestí.

Už nikdy neusnu, pomyslela si, a ve chvíli spala.

Její předchozí temné myšlenky se promítly i do jejích snů. Lord Straken ji honil zšeřelými chodbami, byl někde blízko za ní, ale neviděla ho. V jedné ruce nesl ovládací límec, který ji měl k němu připoutat. Před ní se objevila všechna temná stvoření Zapovězeného. Měla různé velikosti a tvary, a neznatelné rysy, ale jejich cíl byl jasný. Na stropě nad ní visela okřídlená monstra s drápy jakoby ze železa a asi by na ni spadla, kdyby si dovolila zpomalit. Slepě a bezmocně utíkala přede všemi, aniž by věděla, kam běží a jestli to někdy skončí.

Vzbudilo ji vytí vlků, a hrůzou vyjekla.

„Pst!" zašeptal jí Weka Dart do ucha. Krčil se ve tmě vedle ní. „Démonští vlci! Našli nás!"

Snažila se vstát ale on ji se zasyčením stáhl zpátky. „Ne, ne, nehýbej se! Buď tiše! Nevědí přesně, kde jsme, a my je na sebe nechceme upozornit. Nech je, ať přijdou za námi!"

Zpanikařila. „Ale oni -“

„Půjdou cestou, kterou chci, aby šli, strakenská královno. Půjdou cestou mrtvých!“

Donutila se zůstat v klidu a snažila se pochopit o čem mluví. Zdálo se, že nepanikaří. Dokonce vypadal bezstarostně. Díval se přes ni směrem ke Kraal Reach, zatímco vytí zesilovalo a přibližovalo se.

Najednou si uvědomila, jaká je jí zima. Podívala se na sebe a zjistila, že nemá svůj plášť.

Weka Dart se na ni rychle podíval. „Znají velmi dobře tvůj pach. Ale tebe nedostanou, Grianne z lesíka!“

Vytí se ozývalo velmi blízko, a zněly i další zvuky, výkřiky a ječení dalších stvoření, která hnala démonské vlky před sebou. Zvuky pronásledování byly nenávislné a naplňovaly celou okolní divočinu ozvěnou.

Pak se všechno náhle změnilo. Vytí přešlo ve skřeky a vrčení plné vzteku, a výkřiky a ječení ve vyděšené pištění, které se vyostřilo a noc obživla kakofonií zvuků, jaké Grianne Ohmsfordová v životě neslyšela. Na její útočníky bylo zaútočeno a teď bojovali o své životy.

Weka Dart se vedle ní hlasitě smál. „Našli, co hledali, ale ne to, co očekávali, strakenská královno! Poslouchej! Jejich smůla, že nedávali pozor, co dělají! Myslím si, že narazili na něco, co má ostřejší zuby než oni sami!“

Zírala na něj a pak si vzpomněla. Asphingové!

Její pronásledovatelé se dostali přímo do středu kolonie a hadi na ně zaútočili. Znovu se zaposlouchala do zvuků boje. „Tys dal můj plášť doprostřed mezi hady! Tys věděl, co se stane!“

Strašně se ušklíbl. „Očekával jsem to. Přišli o hodně rychleji, než jsem očekával. Tvůj plášť byl jako návnada, aby se k nám nedostali. Noc je temná a viditelnost mizerná. Měli si dávat větší pozor.“

Zvuky se vytrácely, ječení, pištění a skřeky se změnilly ve skučení, skuhrám a vzdechy. Snažila se neposlouchat, ale nešlo to. Byla to zkáza, která jí byla povědomá a od níž se nemohla odvrátit.

Pak všechno, až na jeden jediný vzdech, ztichlo. A nakonec se vytratil i ten.

Weka Dart se k ní naklonil. „Není ticho nádherné?“ zašeptal.

Když se už dostatečně rozednilo, aby se mohli vydat na cestu, vrátili se k hadí kolonii. To, co tam Grianne Ohmsfordová uviděla, ji naprosto ohromilo. Plošinu pokrývaly sochy kreatur v zoufalých bojových polohách; byli tu ve velkém počtu démonští vlci a skřeti s těly a krky vyvrácenými, s končetinami zdviženými a ústy otevřenými v němém výkřiku.

Mezi nimi stál Hobstull se ztuhlým tělem, úzkým obličejem napjatým a s naposledy zaťatými pěstmi, zřejmě z hrůzy, co se to s ním děje.

Všichni zkameněli. Nikomu se nepodařilo utéct.

„Když jsi kousnuta opakovaně, stane se to strašně rychle,“ odvážil se říct Weka Dart. „Je to nevyhnutelné. Nejde to vyléčit. Stačí minuta a je po všem. Je to tak lepší.“

Vykročil k okraji plošiny, popadl tenkou dlouhou větev a zvedl s ní Griannin plášť ležící přímo uprostřed bitevní zóny. Opatrně sním zatřásl, aby se přesvědčil, že se v

jeho záhybech neschovává žádný had, a podal jí ho. „Tady ho máš, dobrý jako předtím.“

Vzala si od něj plášť a uvědomila si, že ho takového nezná, proto chvíli jen mlčela.

„Dávám Hobstullovi přednost jako soše,“ prohlásil s ohavným drzým úsměvem. „Ty ne?“ Oprášil si ruce a pohlédl k východu. „Je čas se vydat na cestu. Už je k cestování světla dost. Jestli přicházejí další, určitě se tu s nimi nechceme setkat.“

Vykročil a Grianne ho následovala. Přitom se ještě jednou ohlédla, a znovu se jí připomenula její minulost. Jako čarodějka Ilsa používala hady, když se chtěla zbavit svých nepřátel. Bylo to už hodně dávno a ona teď už byla jinou osobou. Nechtěla být tou co předtím. Ale měla pocit, že se v soubojích s lordem Strakenem a fúriemi měnila. Cítila, že ji kouzlo opět mění v tu temnou a tvrdou bytost. Nebylo tak těžké si představit, ať už se jí to líbilo nebo ne, že se mění v něco, o čem doufala, že už nechala za sebou.

Zatímco pokračovali v chůzi, přemýšlela o tom a uvažovala, co by mohla udělat, aby tomu zabránila. Bylo to, jako by se snažila udržet v rukách vodu, ale voda mizela a zůstávala jen vlhkost. Ona byla tou vodou a rychle protékala trhlinami svého odhodlání.

Ušli několik mil, dost daleko na to, aby už neviděli zkameněliny, a ona mohla znovu začít přemýšlet o svém cíli. Před sebou už viděli temné siluety Dračí hranice.

Potom Weka Dart zpomalil. „Někdo přichází,“ řekl.

Upírala oči do dálky. Nejdřív nic neviděla. Všechno zahalovala šed' a mlha, takže barvy a tvary splývaly. Pak konečně zahlédla pohyb. Přicházela k nim osamělá postava, rýsující se proti stále ještě temnému horizontu. Mohla o ní říct jen jednu věc.

Nesla hůl, která zářila jako oheň.

Kapitola 23.

Obklopen temnotou a hrozivými obrysy svých stráží dorazil Sen Dunsidan na letištní plochu a prošel až na její jižní konec, kde kotvil Zolomach. Obrovská loď byla k zemi připoutána řetězy a hlídána federálními vojáky. Neměl žádný důvod se domnívat, že o ní Svobodní už vědí nebo že by chtěli zaútočit, ale od té doby, co přišel o Dechteru a stalo se tolik jiných věcí, nechtěl nic riskovat.

Zastavil se nedaleko válečné lodi, aby ji mohl obdivovat. Zolomach byl štíhlý a hladký a dost pevný na to, aby odolal útoku více nepřátelských lodí najednou, pokud se rozhodne bojovat, a rychlý natolik, že by dokázal všem uletět. Byl dokonalejší a ne tak těžkopádný jako Dechtera, a rychleji reagující, lépe ovladatelný, jeho zbraně se daly rychleji nasměrovat a dokázal dělat nepředvídatelné pohyby. Nebyl ještě součástí výzbroje armády u Prekkendorranu, doteď byl testován, ale nyní už byl připraven odletět na sever.

A to také odletí, sliboval si Dunsidan, jakmile Etan Orek potvrdí, že je instalace vrhače ohně kompletní a zbraň je připravena k namontování na Zolomachovu příď. Montáž by se měla uskutečnit „zítra při východu slunce“, jak mu malý inženýr slíbil, a Sen Dunsidan to považoval za závazek.

Znovu vykročil, došel až k lodi a po provazovém žebříku na ni vylezl, aby se podíval na místo, kde bude ohniva zbraň připevněna. Byla to jednoduchá kovová deska, se kterou se dalo otáčet, na podstavci s převody a řízeními směru pomocí dvou pohyblivých pák, díky nimž se dalo celé zařízení rychle obrátit o čtyřicet pět stupňů na kteroukoliv stranu. Její pohyblivost byla dokonalejší než té na Dechtere. Při jejím použití k žádné nehodě dojít nemůže. Zolomach dokončí práci, kterou Dechtera začala.

„Premiére.“

Otočil se a uviděl salutujícího kapitána vzdušné lodi připraveného podat mu hlášení. „Kapitáne. Je loď připravená?“

„Ano, můj pane. Čeká jen na instalaci zbraně a pak může odletět“

„Opancérovali jste kormidlo a spodní ovladače, aby se neopakovalo selhání Dechtery?“

Kapitán přikývl. „K poškození jejího ovládání bude tentokrát zapotřebí víc než jen falkonet.“

Sen Dunsidan zpozorněl. „Co přesně by ji mohlo poškodit?“

Kapitán zaváhal. „Jiná vzdušná loď by ji musela napadnout zespodu. Ale to by bylo velice těžké.“

Premiér se na chvíli otočil a přemýšlel. Samozřejmě že se nedalo předejít všemu. Přesto ho kapitánova slova zneklidnila. „Zásoby a zbraně jsou na místě?“

„Naložené a zabezpečené. Jsme připraveni, premiére.“

Sen Dunsidan se k němu znovu obrátil. „Chci, abys během bitvy umístil muže u zábradlí, aby sledovali, jestli se nechystá útok na spodní řízení. Chci, abys vymyslel způsob, jak v předstihu varovat pilotní kabinu, aby loď včas zareagovala. Po zbytek

dnešního dne vycvič skupinu mužů, kteří to budou mít na starosti. Vyleťte se Zolomachem do vzduchu a zkoušejte to."

Na chvíli se odmlčel. „Kapitáne, nepřipustím žádné pochybení. Je to jasné?"

Když si kapitán všiml, že je Sen Dunsidan o hodně bledší než obvykle, a z očí mu vyčetl, že jeho osud visí na vlásku, jen beze slova přikývl.

„Dobrá. Sejdeme se dnes večer, kdy ti předám rozkazy k odletu." Mávnutím ruky ho propustil. „Dej se do toho."

S osobním strážcem těsně za sebou slezl po provazovém žebříku dolů a přešel k zádi Zolomachu, aby si prohlédl opancérování. Co viděl, ho uspokojilo. Pak se vydal zpátky na letištní plochu. Po chvíli se otočil a sledoval, jak kapitán rozděljuje posádku do skupin, jeho podřízený vykřikuje rozkazy a lidé před odletem spěchají na svá místa. Během chvilky byla kotevní lana uvolněna a velká loď se vznesla k odpolední obloze.

Tentokrát, přemýšlel, když sledoval, jak se loď zvedá do blankytné prázdnoty, nechám vrhač ohně spuštěný, dokud neuvidím, že se už nic nehýbe.

Jeho rozhodnutí zničit Svobodné bylo popoháněno nepříjemným obratem událostí. Nejdřív ti ubozí elfové zdecimovali jeho stíhací jednotky v kopcích severně od Prekkendorranu. Pak tu byl ten půlnoční útok, při němž byla zničena Dechtera a její zbraň. Ani ne přede dvěma dny zatlačil protiútok, vedený Vadenem Wickem, federální vojáky zpátky na pozice, kde se nacházeli před několika týdny, ještě předtím, než úspěšně zničili Kellena Elesedila a elfy. Teď ale poté, co při útoku ztratili pravý bok federální armády, získal Wick opěrný bod ve východních kopcích a hrozilo, že převálcuje celou federální frontu a zažene armádu zpátky do střední Jižní země.

Vzhledem k tomuto obratu byla Dunsidanova přítomnost v průběhu akce nutná. Ať už se stalo cokoli, nechtěl připustit aby se jeho obranná linie zhroutila a byla obsazena nepřáteli. Členové Sjednocené rady se ho báli, ale jenom do té doby, než by projevil slabost. Kdyby zjistili, že je v něčem zranitelný, začali by rychle jednat a zbavili by ho jeho funkce. Porážka u Prekkendorranu by jim dodala patřičné povzbuzení. Nikdo by ho nepodpořil, kdyby byla armáda zatlačena zpátky po všech těch slibech, které jim dal.

Takže bez ohledu na Iridiino naléhání, aby zaútočil na elfy a Arborlon, se rozhodl, že ohnivou zbraň použije nejdřív na Svobodné, zlomí jejich obranu a nadobro je vyžene z Prekkendorranu. Pak bude spousta času na ověření Iridiiny teorie o podlomení elfské morálky.

Najednou se ho zmocnil neklid a rozhlédl se kolem. Dokonce i myšlenka na Iridiino jméno ho znervóznila. Přestože měl kolem sebe strážce, stále se ohlížel. V její přítomnosti se nikdy necítil dobře, ale po jejich konfrontaci před třemi dny byl ještě neklidnější. Děsilo ho něco v jejích očích nebo hlase a ve způsobu, jakým s ním jednala. Ať už to bylo cokoli, nutilo ho to k přemýšlení, jestli je moudré si ji tu nechávat. Bylo by pro něj lepší, kdyby se jí zbavil a rozhodoval se sám, jako to dělal předtím. Nevěřil ani Shadee, ale o ní věděl, čeho je schopná. S Iridií si jist nebyl.

Šel přes letištní plochu zpátky ke svému vozu. Iridia s ním přicestovala zpátky do Arishaigu, ale od té doby ji skoro vůbec neviděl. Měl by být rád. Místo toho se přistihl, že přemýšlí, kde by mohla být.

Možná by to měl zjistit.

Došel k vozu, vlezl dovnitř a napůl očekával, že tam na něj bude čekat. Ale vůz byl prázdný. Strnule si sedl a přemýšlel, co by měl dál dělat. Byl netrpělivý, chtěl se už vrátit zpátky na sever do Prekkendorranu. Nemohl se dočkat, až uvidí zkázu Svobodných, až se ujistí, že jeho zbraň s nimi skoncuje jednou provždy. Do té doby nebude mít klid, ať se bude sebevíc přesvědčovat, že všechno jde podle plánu lépe, než si předtím dokázal představit.

Vyhlédl ven z okna. Věděl, že nad ním sedí vozka a čeká na instrukce. Ať čeká. Znovu začal přemýšlet o Iridii. Jestli mu jeho instinkty napovídají dobře - na ně se mohl vždy spolehnout - pak by se jí měl zbavit co nejdříve. Musí ovšem najít takový způsob, aby neohrozil sám sebe. Takže jak?

A pak ho to najednou napadlo. Vráť jí zpátky Shadee. Omámí ji, sváže a doveze zpátky do Paranoru. Shadea už bude vědět, co s ní udělat, a ráda té příležitosti využije. Bylo jasné, že se Iridia už nemůže vrátit do druidského řádu. Shadea s ní v žádném případě neobnoví bývalé přátelství. Shadea ji mrknutím oka zlikviduje a bude po starostech.

Spokojený se svým plánem dal vozkovi příkaz, aby ho dovezl do budovy inženýrů k Etanu Orekovi.

Pohodlně se usadil a probíral svůj plán. Bude si muset dát velký pozor. Iridia není žádný hlupák. Svým šestým druidským smyslem by mohla ucítit past. Už věděla, že jí nedůvěřuje; musel najít způsob, jak ji donutit myslet jako on. Možná kdyby souhlasil s jejím plánem letět se Zolomachem do Arborlonu, přestala by se tolik hlídat. Nemůže nic zakazit, když jí řekne, že se rozhodl jednat podle její rady. Dokonce může i předstírat, že ji tam bere s sebou; může jí nabídnout i přípitek, až budou na vzdušné lodi, a nechá omamný prostředek, aby jednal za něj. Nejistí, co se s ní děje, až do doby, kdy už bude příliš pozdě. Pak ji může odvézt do Paranoru a nechat v rukou druidů, a už s ní nebude mít víc žádné starosti.

Uklidnilo ho přesvědčení, že jeho plán uspěje, a proto se po zbytek jízdy pohodlně uvelebil a sledoval z okna budovy města zlátnoucí s ubývajícím sluncem.

Když vůz dojel do inženýrského komplexu, vylezl, a obklopen strážemi čekal, až přijde Etan Orek. Nemusel čekat dlouho. Malý inženýr se za chvíli objevil a spěchal pozdravit svého dobrodince s očima rozzářenými vzrušením, rukama sepjatými, a čím víc se blížil, tím níž skláněl hlavu.

„Můj pane,“ řekl a uklonil se tak hluboko, že si Sen Dunsidan myslel, že se překotí.

„Přeji dobrý den, inženýre Oreku,“ odpověděl. Držel se zpřímá a svou výškou a silou svého hlasu dával tomu druhému najevo svou nadřazenost. „Jak pokračuješ se zbraní?“

Muž okamžitě zvedl vítězoslavný pohled. „Je hotová, premiére! Pouzdro bylo dokončeno včera večer, a dnes ráno jsem do něj namontoval zbraňové díly. Všechno je v pořádku. Otestoval jsem ji a pracuje výborně.“

Sen Dunsidan pocítil příliv úlevy. Všechno vycházelo na výbornou. „Dostřel a síla této zbraně jsou stejné jako u té minulé?”

„Ó, o hodně lepší! Otáčivost a rychlejší připojování krystalů zvýšilo výkon. Zatímco první zbraň vypalovala v kovu nebo dřevě díry a zapalovala plachty, tahle spálí vše na popel. Tahle sestřelí vzdušnou loď nebo zničí obrannou stěnu jako nic.”

Sen Dunsidan souhlasně pokyvoval hlavou. „Jak už jsem řekl, inženýre, vykonal jsi dobrou práci. Vyrábějí se další?”

Malý muž zazářil. „Ano. Vlastně se připravují dvě navíc. Potřebuji čas, abych je dokončil, ale i tak budou hotové během několika týdnů. Bude to stačit?”

Zítřka by to bylo lepší, ale Sen Dunsidan věděl, že víc tlačit je zbytečné. Potřeboval zkompletovat jednu zbraň, a tu měl.

„Dobře, dva týdny budou v pořádku,” řekl.

„Můj pane,” řekl Etan Orek tiše a přistoupil k němu blíž. „Dřív než odejdete na letištní plochu, rád bych vám ukázal něco nového.”

„Něco nového?”

„Udělal jsem nový objev.” Jeho rozzářené oči neklidně těkaly doprava a doleva. „Myslím, že byste to měl vidět.”

Sen Dunsidan byl znovu plný vzrušení. Nový objev? Co by to mohlo být? Vzpomněl si na ten okamžik, kdy k němu Etan Orek přišel do ložnice s novinou, že vynalezl vrhač ohně. Vzpomněl si na radost, když zjistil, co zbraň umí. A teď tu bylo něco nového?

„Co jsi objevil?” naléhal. Mírně k němu naklonil hlavu podobnou lví, aby je nemohl nikdo slyšet. „Řekni mi to.”

Ale Etan Orek zavrtěl hlavou. „Ne, premiére, to vám musím ukázat.” Rozhlédl se kolem sebe. „Jen vám. Jako předtím. Určitě nechcete, aby to viděl ještě někdo jiný. Teď byste o té novince měl vědět jenom vy.”

Sen Dunsidan nad tím chvíli přemýšlel. Už jednou malému inženýrovi vyhověl. Když ho Etan Orek poprvé navštívil, trval na tom, že do jeho dílny musí přijít sám a bez stráží. Neznamená pro něho žádné nebezpečí. Je stále stejný. Může mu klidně vyhovět. Podíval se na robustní, černě oděné strážce, které ho obklopovaly. Postaví je hned za dveře, stejně jako minule, aby byly na doslech.

„Tak dobře,” souhlasil. „Pojď mi to ukázat.”

S Orekem v čele se vydali k budově, ve které malý inženýr strávil několik týdnů. Sen Dunsidan byl netrpělivý a zvědavý, co ten mužíček zase vymyslel. Možná že tentokrát přišel na to, jak zvýšit výkon vrhače ohně na vzdušné lodi jiným umístěním diapsonových krystalů. Bylo to právě při kombinování různých krystalů, kdy přišel na objev ohnivé zbraně. Možná se mu tentokrát povedlo něco obdobného.

Sčesal si dozadu hřívu bílých vlasů a přidal do kroku.

V budově prošli centrální chodbou, která vedla do Orekovy pracovny, ten je vedl, za ním v těsném závěsu šel Sen Dunsidan a ochranka je kryla zezadu. U dveří se Etan Orek s tázavým pohledem otočil.

Sen Dunsidan se obrátil na kapitána strážce. „Čekejte na mě hned za dveřmi. Vstupte dovnitř, jen když zavolám.”

Když to říkal, cítil se hloupě. Pravděpodobnost, že by mu od malého inženýra hrozilo nebezpečí, byla skoro nulová. Vždyť postup Etana Oreka na služebním žebříčku závisel jen na něm.

Vstoupil dovnitř dveřmi, které za nim mužík pečlivě zavřel, a zůstal stát a rozhlížel se po nepořádku na pracovních stolech. Všechno vypadalo tak, jak si pamatoval. Přejížděl pohledem od částí a útržků plánů až po stůl vzadu, na kterém stála dlouhá kovová bedna připravená na nejnovější verzi objevu. Aniž by počkal na druhého muže, rychle přešel k lesknoucímu se odlitku položenému na dvou pracovních stolech. Láskyplně hladil hladký kov a nakonec zvedl víko a prohlédl si řadu krystalů v ochranných pouzdrech. Bylo to tak perfektní! Široce se zazubil, když si představil destrukci, které bude v příštích dnech svědkem.

Obrátil se zpátky na inženýra. „Tak co mi chceš ukázat?“

Etan Orek se usmál a ukázal na jiný pracovní stůl. „Tam, premiére!“

Sen Dunsidan se obrátil, aby se podíval. Neviděl nic, na co by ten druhý mohl ukazovat. Přešel několika kroky ke stolu, ale stále nic neviděl.

„Co máš na mysli?“ zeptal se.

Vtom všechno zahalila tma.

Když se probрал z bezvědomí, zjistil, že je úplně nahý a přivázaný k jednomu z pracovních stolů tak pevně, že se nemohl ani pohnout. Celé tělo ho bolelo a v krku ho páliło, jako by v něm měl oheň.

Snažil se něco říct, ale zjistil, že nemůže mluvit.

Vedle něho se objevil Etan Orek a naklonil se k němu. „Nesnaž se mluvit, Sene Dunsidane. Zatímco jsi byl v bezvědomí, odstranil jsem ti hlasivky.“

Sen Dunsidan na něj vyděšeně zíral. Etan Orek mluvil, ale ne svým hlasem. Byl to hlas, který premiér ještě nikdy předtím neslyšel, hrubé šeptavé skřehotání, jež jako by vycházelo z hloubky kamenolomu. Ani oči neměl stejné. Byly to Iridiiny oči. Nebo nebyly? Připomínaly mu oči, které viděl kdysi někde jinde, oči, které patřily čarodějce Ilse. Nebo Morgawrovi.

Najednou se tak vyděsil jako ještě nikdy v životě. To nebyl Etan Orek, ale někdo nebo něco naprosto jiného. Přestože věděl, že nemá hlasivky, pokusil se křičet. Otevřel ústa dokořán a ječel, jak nejvíc mohl. Ale nevydal ani hlásku - jen slabé bublání doprovázené sprškou své vlastní krve.

„Plýtváš energií," zašeptal jeho únosce. „Radši si šetři tu, která ti zbývá. Budeš ji potřebovat." Usmál se. „Ty si vůbec nedokážeš představit, co se ti stalo, že je to tak? Vůbec nic tě nenapadá. Tak mě tedy poslouchej, dokud máš ještě čas. Já nejsem Etan Orek, ani jsem nebyl Iridia Eleri. Oba jsem je zabil a převzal jejich podobu, abych skryl, co ve skutečnosti jsem. Jsem odjinud, premiére. Jsem to, co jsi ty a tví hloupí druidové uvolnili ze Zapovězeného, když jste tam poslali vaši Ard Rhys, aby tam zůstala uvězněná. Nebyla to vaše chyba, že jste to udělali. Jak jste mohli vědět, co děláte, když jsme byli tak opatrní a snažili se, abyste na pravdu nepřišli?“

Otočil hlavu ke dveřím a znovu se k němu naklonil. „Svůj osud sis zavinil sám, premiére. Tomuhle jsi mohl lehce zabránit, kdybys tak netrval na útoku na Prekkendorran. Kdybys dal na mou radu a letěl do Arborlonu, žil bys alespoň o trochu déle.“

Sen Dunsidan se na něj s hrůzou díval, když mu došlo to, co slyšel. Zoufale se snažil osvobodit, divoce se vzpínaje z provazů, ale bylo to jako se chtít zbavit železných okovů.

„Je čas, abys zemřel, Sene Dunsidane. Pochybuji, že budeš někomu scházet. Sledoval jsem tě, jak se chováš, a žádnou oddanost jsi nevzbuzoval. Všichni kolem tebe tě nenávidí a bojí se tě, proto bude pro každého lepší, když zmizíš.“

Jeho únosce přešel k čelu pracovního stolu. Sen Dunsidan neviděl, co dělá. Jeho rozum se vzpíral připustit, že to, co se děje, dává nějaký smysl, a jediné, na co dokázal myslet, bylo, jak se odsud dostat. Trhl prudce hlavou dozadu a mlátil s ní o desku stolu, aby upoutal pozornost svých stráží čekajících na jeho zavolání hned za dveřmi. Proč je nechal venku? Proč si byl tak jist, že se mu nemůže nic stát? Pitomče!

Ruce mu popadly hlavu a pevně ji držely na místě. Ty ruce byly šupinaté a zakončené drápy. Při jejich dotyku se otřásl. Naklonil se k němu obličej nepodobný žádnému, který kdy viděl.

„Nehýbej se,“ zašeptala kreatura. „Zhluboka dýchej, a bude to pro tebe snazší.“

Naklonila se k němu ještě hlouběji a drápy na prstech mu strčila do koutků úst a násilím je otevřela. Sen Dunsidan se znovu pokusil křičet, ale opět se mu to nepovedlo. Přibližující se obličej monstra se mu rozplýval před očima, a ucítil, jak se mu ústa plní něčím hořkým a ostrým a propracovává se mu to do krku. Bylo to jako vdechovat horkou mlhu s příchutí železa a síry. Dusil se, ale mlha se mu skrz krk dostávala dál do těla a procházela jím.

Když ucítil bolest, začal neslyšně kňourat. Nadzvedával se a házel sebou, jak se snažil uvolnit. Nic nepomáhalo. Bolest postupně zesílila tak, že se už nedala dál snést.

Nikdy se nedozvěděl, jestli se první vzdalo jeho srdce nebo rozum, ale ať už to bylo jakkoliv, byl to jeho konec.

Když premiér dorazil na letištní plochu, bylo již dávno po západu slunce a nebe se začalo plnit hvězdami, na východě vyšel srpek měsíce a jen světla vzdáleného Arishaigu zářila do tmy. Přijel ve voze se svou stráží a vezl s sebou bednu pokrytou plachtovinou. Čekal na něj kapitán Zolomachu s připravenou lodí a posádkou vycvičenou podle jeho rozkazu k ochraně před útokem zespodu. Zbývalo jen udělit rozkaz k odletu.

Premiér k němu beze slova přistoupil, zahalený v silném cestovním obleku a s hlavou v kápi, která ponechávala obličej ve stínu.

Kapitán se postavil do pozoru a zasalutoval. „Můj pane.“ „Připraven, kapitáne?“ „Ano, můj pane.“

„Zbraň je ve voze. Přeneste ji na loď a usadte na místo. Ujistěte se, že je řádně zabezpečená a otáčecí mechanismus pracuje, jak má. Udělejte svou práci pořádně, času máte dost. Odlétáme za úsvitu. Někaké otázky?“

Jeho stráže už vyndaly zbraň z vozu a opatrně ji položily na zem. „Žádné otázky, můj pane,“ odpověděl kapitán. „Za svítání budeme připraveni.“ Zarazil se. „Vy poletíte s námi?“

„Ano.“

„A inženýr Orek?“

„Inženýr Orek se s námi vracet nebude. Měl nehodu. Vypukl oheň. Jeho dílna a všechny jeho projekty a plány byly zničeny. Byl nepozorný, a zaplatil za to. Je to dobrá lekce pro nás všechny. Mějme to na paměti, až zítra poletíme. V Prekkendorranu si nemůžeme dovolit žádnou chybu.“

„Samozřejmě že ne, premiére.“ Kapitánovi se nelíbilo, jak tomu druhému zpod kapuce svítí oči. „K žádným chybám nedojde.“

„Beru tě za slovo,“ oznámil Moric z těla Sena Dunsidana a odešel.

Kapitola 24.

Khyber Elessedilová chtěla původně zavřít oči jenom na pár minut, ale věděla, že usnula na mnohem déle. Když se probudila, měla roztěkané a otupělé myšlenky a sucho v ústech. Byla přikrčená k zábradlí, u kterého před nějakou dobou použila elfeíny, a ty ještě stále svírala v ruce. Rozhlédla se, aby se zorientovala, snažíc se vyčistit si hlavu; paměť se jí pomalu vracela. Ard Rhys. Penderrin.

Sehnula se a dotkla se opatrně zraněného boku. Krvácení ustalo, ale celé to místo ji pálo a cukalo jí v něm. Snažila se nemyslet na to, co to znamená, a místo toho uložila elfeíny zpátky do kapsy. Pak, opíraje se o zábradlí, vstala. Neměla představu, kolik uteklo času; ve výtopně druidské Pevnosti nebylo žádné světlo, podle něhož by se mohla zorientovat. Ještě dobře, že ji zatím nikdo neobjevil. Možná, když bude mít štěstí, nikdo ani nezjistí, že utekla.

Ale čas letěl.

Zavřela oči a vybavila si v duchu tajné chodby vedoucí k ložnici Ard Rhys. Jestliže má pomoci Penovi a Grianne, musí se tam dostat rychle, ještě dřív, než se oba pokusí o návrat ze Zapovězeného. Pomoci jim může varováním nebo zničením triagenelu, dát jim možnost uniknout druidům, kteří na ně čekají.

Podívala se na sebe a viděla roztrhaný oděv, špínu a krev. Viděla, že se jí třesou ruce. To, co se dělo předtím, ji připravilo o téměř všechnu energii. Chtělo se jí znovu uložit ke spánku, ale věděla, že kdyby podlehla, nemusela by se už probudit.

Musí se odsud dostat. Musí se hýbat.

Rozhlédla se kolem sebe. Její cesta začínala na vrcholku kamenného schodiště za ní. Zhluboka se nadechla, odklopýtala od zábradlí ke schodům a opírajíc se o stěnu začala vystupovat nahoru. Námaha z výstupu v ní vyvolávala ještě větší malátnost, a musela si dávat pozor, aby neztratila rovnováhu. V jednu chvíli se zastavila, zavřela oči a snažila se sebrat své síly. Ale se zavřenýma očima se cítila ještě hůř, a proto je rychle otevřela a pokračovala ve výstupu.

Když přišla ke dveřím, vzala za kliku, ale dveře se neotevřely. Byly zamčené.

Chvíli odpočívala a pak vyvolala malé odemykací kouzlo. Malý tlak, pečlivě použitý, by to měl dokázat. Slyšela, jak se zámek s ostrým zaskřípěním otevírá, pak pro jistotu ještě vzala za kliku a mohla jít dál.

Chodba před ní byla temná úzká a zatuchlá. Musela se vrátit pro dvě pochodně do hlavní chodby vedoucí do výtopny, jednu na osvětlení cesty a druhou do rezervy. Stálo ji to obrovské úsilí, a začala přemýšlet o tom, jestli bude mít vůbec dost sil vystoupat až do Pevnosti. Přála si mít nějaké jídlo a vodu, ale vypadalo to, že mezi těmito zdmi nic takového nenajde.

Zapálila kouzlem jednu z pochodní a vydala se vpřed.

Krátké chodby se střídaly se schodišti. Jedno takové točité ji dovedlo ke dveřím. Dveře se otevřely a za nimi následovala další chodba. Nejdřív nebylo těžké si vybrat směr. Dalo se jít jen dopředu nebo zpátky. Ale když úspěšně prošla další chodbou a dostala se na další schody ke třetí chodbě, situace se změnila. Chodba se větvila a

schodiště vedlo nahoru i dolů. Stále ještě věděla, kudy má jít, ale teď se musela zastavit a přemýšlet, jestli jde správně.

Když se nakonec dostala do bludiště chodeb, kde si nebyla úplně jista, kterou se vydat, byla ve velkém pokušení použít elfeíny. Bála se, že kdyby je nepoužila, beznadějně by se ztratila. Její rozrušená mysl ji ale varovala, aby to nedělala, a připravovala ji tak i o tu trochu sebedůvěry, která jí ještě zbyla. Donutila se zůstat klidná, radši přemýšlela a odolala impulzu jednat neuváženě. Když znovu vykročila, měla pocit, že jde správně.

Brzy nato jedna z jejích pochodní zhasla. Jestli tak rychle dohoří i ta druhá, zůstane v naprosté tmě. V tu dobu už byla v horních prostorách Paranoru a procházela kolem dveří, z jejichž štěrbin vycházelo zevnitř světlo. Nevěděla, do jakých místností dveře vedou, a nepokoušela se to zjistit. Na každém patře se chodby rozvětvovaly do tuctů dalších všemi směry. Bylo to zneklidňující zjištění. Paranorské zdi stejně jako jeho obyvatelé měli hodně tajemství.

Několikrát se zastavila, aby si odpočinula, ulevila rozbolavělému tělu a soustředila myšlenky. Všechno ji bolelo a bála se, že se zhroutí.

Přála si, aby věděla víc o uzdravovacím kouzle. Použila to málo z něj k očištění svého těla od infekce a k získám alespoň nějaké energie, ale moc to nepomohlo. Její zranění jí bránila v koncentraci a připravovala ji o sílu. Dál jí může pomoci jen odhodlání. Jestli se ke svému cíli nedostane brzy, nemusí se k němu už dostat vůbec.

Trmácela se dál šerem, ozařovaným jen matným světlem pochodně, a připadala si jako zaživa pohřbená. Měla pocit, že vidí pohyby a slyší všelijaké zvuky ze všech stran.

Dokážu to, opakovala si stále dokola.

Hned poté, co vstoupila do chodby tak úzké, že jí mohla projít jenom jedna osoba, ucítila první nitky druidského kouzla. Odhalila je okamžitě díky Ahrenovu odbornému školení o různých varováních. Jak ale zjistila, byly ty nitky uvolněnými kousky a zbytky pletiva, které bylo potřhané a opuštěné jako zbytky nějakého složitého kouzla z dřívější doby. Opatrně je studovala jen svými smysly; kdyby se jich dotkla, mohly by na ni upozornit někoho, kdo je tam nechal. Těžko se z nich dalo vyčíst, kdo to byl.

Brzy zjistila, že v těch úzkých chodbičkách zanechala své kouzelnické stopy víc jak jedna osoba. Jedna z nich tu však byla častěji než ostatní, a cítila její kouzlo celou cestu, kudy procházela. Nabízelo se vysvětlení, že tou osobou byla Shadea nebo někdo z jejích oblíbenců a ty starší stopy patřily Gianne Ohmsfordové. Jestliže k přemístění Ard Rhys z její ložnice do Zapovězeného bylo použito kouzlo, muselo se to stát odsud. Aby mohla Shadea přistihnout svou oběť nepřipravenou, musela zlomit ochrannou bariéru, kterou Gianne vytvořila.

Khyber se pohybovala opatrně kupředu, dávajíc si pozor na nastražené pasti, ale zdálo se, že jediným Shadeiným zájmem bylo se dostat k Ard Rhys. Žádná z dřívějších léček a varovných sítí nebyla znovu obnovena.

Khyber zpomalila, protože si uvědomovala, že se blíží ke svému cíli. V mysli se jí promítla poslední část vize elfeínů; věděla, že chodba, kterou prochází, se bude před

příchodem k ložnici několikrát zatáčet. Vydechla úlevou, šťastná, že se sem dostala, přestože ještě nevěděla, co bude dělat dál.

Pak ucítila sponky.

Okamžitě se zastavila, ani se nepohnula, jen se snažila najít jejich úkryty. Sponky byly částmi okamžitě reagujícího kouzla, které jeho uživatelé umísťovali do zdí, do podlah a někdy dokonce i do stropu, aby je varovaly před vetřelci. Nebyly tak mocné nebo složité jako vlákna sítí, aby se nedaly obejít, ale svou úlohu plnily dobře. Poznala, že sem byly umístěny nedávno, byla to nová forma kouzla, která překrývala staré. Shadea se očividně rozhodla příchod k ložnici zabezpečit.

Měla by sponky odstranit nebo je vyřadit z činnosti, ale to by zabralo určitý čas, který neměla. Nic jiného jí ale nezbývalo.

Pomalů klesla na všechny čtyři a začala je jednu po druhé vyhledávat.

Bek Ohmsford se krčil na okraji lesa sousedícího se skalnatým útesem, na kterém stál Paranor, a skrz stromy a kosodřevinu studoval jeho strmé stěny. Ty měly na několika viditelných místech trhliny, a určitě byly i tam, kam nedohlédl. Kterákoliv z nich mohla být tajným vchodem, který hledali, ale všechny vypadaly stejně.

Podíval se na Tagwena, který klečel vedle něj s vousatým obličejem pokrouceným soustředěním. „Nenapadá tě, která by to mohla být?“ zeptal se ho tiše.

Trpaslík si povzdechl. „Vzala mě sem jen jednou, a to už je pár let. Vlastně jsem tomu místu nevěnoval velkou pozornost“ Potřásl hlavou. „Ale něco tam bylo...“

Se rty sevřenými do tenké linky se rozhlížel. „Jsem si jist, že to bylo někde tady.“

Bek si nebyl jist, jestli Tagwen vůbec něco poznává, spíš si myslel, že už všechno zapomněl. Ale mohl alespoň doufat. Rue, mladí druidové a skalní trollové se skrývali dál za nimi mezi stromy a čekali, dokud je nezavolají, aby vyšli ven. Dorazili sem za svítám, a poté, co připoutali Rychlou jistotu v úkrytu, se vydali stinným lesem do Paranoru. Den byl šedivý a zamlžený. Mlha se v dlouhých pruzích proplétala mezi stromy a dodávala tak lesu nepozemský ráz. Ale ve skutečnosti byl v jiném světě Pen, a potřebovali ho najít.

„Myslím, že to nebylo zrovna tady,“ řekl Tagwen po chvíli přemýšlení. „Zkusme to o něco víc doleva.“

Pohybovali se tiše mezi stromy. Bek byl rozhodnutý, že nechá trpaslíka hledat tak dlouho, dokud vchod nenajde. Jako poslední možnost mohl použít své kouzlo, ale to by mu moc nepomohlo. Nedokázalo totiž lokalizovat skryté vchody. Mohlo, by najít nějaké stopy po kouzle, ale tady dole ho asi moc nebylo. Navíc v případě, že je Pevnost chráněna druidskou magií, mohli být odhaleni. Čelili v každém případě neudržitelné situaci, a jestli vchod nenajdou brzy, bude ještě hůř.

„Tohle vypadá povědomě,“ mumlal si pro sebe Tagwen, když se prodíral hustým podrostem.

Vypadá to povědomě, protože to je povědomé, pomyslel si Bek. Byli na tomto samém místě ani ne před hodinou. Tiše vydechl. Jak dlouho ještě může nechat Tagwena chodit sem a tam?

„Počkej!“ Trpaslík mu silně stiskl paži. „To je ono! Tudy se dostaneme dovnitř!“

Ukázal na úzkou šikmou puklinu ve skále, již nebylo ve vysokém podrostu skoro vidět. „Touhle dírou?“ zeptal se Bek.

„Ne, stěnou za ní!" rozesmál se Tagwen. „Proto jsem to nemohl najít! Věděl jsem, že to musí být mezera mezi skalami, ale vchod prochází stěnou, která se otevře, když jí něco uděláš!"

Bek nevěřícně zíral. „Když jí něco uděláš?"

„Ano, musíš se jí určitým způsobem dotknout. Přesně to Ard Rhys udělala, když ji otevřela!"

Vypadal tak šťastně, že mu Bek neměl to srdce říct, že když neví kde a jak se Grianne skály dotkla, jsou tam kde předtím. V zamyšlení zíral na část skály, kde měl vchod být.

Pak ho najednou něco napadlo a rychle se narovnal. „Počkej tady!" řekl.

Přikrčeně vyrazil ve stínu stromů ke skále. Tam se obrátil zpátky na trpaslíka, ukázal na jednu část skály, o které se domníval, že na ni jeho společník ukázal, a ten přikývl. Znovu se otočil ke skále.

Opatrně přejížděl rukou po kameni a používal přitom stíněné kouzlo Písně přání, pátraje po Griannině přítomnosti. Její spřízněnost s ním byla tak silná, že mohl po jakékoliv době poznat, čeho se dotkla. Protože tajně vycházela a přicházela do Pevnosti neustále, pokládal za pravděpodobné, že se té skály dotkla alespoň jednou.

Měl pravdu. Její neviditelné otisky prstů našel hned. Položil vlastní prsty na čtyři místa, kde Grianne vnímal, zkoušel různé kombinace dotyků jeden po druhém a mírně tlačil na skálu.

Na devátý pokus se tajné dveře otevřely a vchod byl objeven.

Otočil se na Tagwena, ale ten už opustil svůj úkryt a vracel se pro ostatní. Bek zůstal v otvoru a netrpělivě na ně čekal. Byl si jist, že ho nikdo cizí neviděl tajný vchod otevřít. Seshora ho před pohledem z Pevnosti chránila skála, a tady dole nezaznamenal žádné ochranné kouzlo. Ani vchod nebyl nijak zabezpečený, cítil tu jen přítomnost kouzla používaného jeho sestrou. Předpokládal, že zatímco stěny Pevnosti budou důkladně chráněny, u skály, kde stojí, tomu tak nebude. Bylo pravděpodobné, že kromě Grianne a Tagwena o tajném vchodu nikdo nevěděl.

Tagwen se s Rue, mladými druidy a skalními trolly brzy vrátil. Všichni měli spoustu zbraní a na sobě ochranné kůže, a trollové měli drátěné košile. Nikdo nepředpokládal, že se to, co je čeká, obejde bez boje. Bek je rychle popoháněl skrz otvor, za kterým našli na jedné stěně připravené pochodně, a pak čekal, až je Kermadec pomocí troudu a kamenů zapálí. Nakonec se už jenom s pomocí stejné kombinace prstů dotkl skály a vběhl dovnitř, zatímco se stěna tiše zavřela.

S Tagwenem, který držel jednu z pochodní, v čele a Atalanem jako posledním se rychle pohybovali tunely. Bek šel těsně za Tagwenem, protože se bál, že zabloudí, když nechá všechno na jeho rozhodnutí. Ale chodba mířila přímo vpřed a pak přešla ve schodiště vedoucí nahoru. Stoupali po něm velmi tiše, dokonce i kroky trollů byly těžko rozeznatelné.

Ale jak vystoupali výš, ticho se změnilo v hluboký hukot a bylo stále větší vedro. Bek si odepnul od pasu nůž a držel ho před sebou připravený.

Na konci schodiště narazili na obrovské dřevěné dveře pobité železem, které vypadaly, jako by tu byly po staletí. Když ale vzal Tagwen za kliku, snadno se otevřely.

Stáli v paranorské výtopně, jeskyni s jámou uprostřed, která končila ve středu země. Po stěnách jámy tančily plameny vyvržené z hlubin magmatem. Ten hukot způsobovaly jeho výrony a bublání. Kolem jámy vedl ochoz se železným zábradlím. Začernalé roury v kamenném stropě sloužící k rozvodu tepla připomínaly červí díry.

Bek se rychle rozhlédl. Jeskyně byla prázdná. Museli jednat rychle.

Obrátil se k ostatním. „Myslím si, že bychom měli postupovat takhle. Já s Rue a Tagwenem půjdeme hledat ložnici Ard Rhys a budeme hlídat, kdyby se vrátila. Kermadecu, ty a tvoji muži půjdete s Trefenem Morysem a Bellizen a počkáte, až dorazí zbytek tvojí armády." Na chvíli se odmlčel. „Nevím, co byste měli dělat potom, zda jenom čekat nebo přímo zaútočit na brány. Nebudeme mít žádnou možnost spolu komunikovat. Nebudete vědět, co se s námi děje."

Kermadec přikývl. „To nevádí, Beku Ohmsforde. Ty máš svůj cíl jasný. Trollové jsou Shadee a jejím druidům něco dlužní za to, co nám udělali v Taupo Rough. Myslím si, že se nějakým čekáním nebudeme zdržovat. Myslím si, že uděláme to, co už Atalan navrhl - vezmeme hradby ztečí. Rozbijeme brány a obsadíme Pevnost. Pak vás půjdeme hledat."

„To nebude tak snadné," namítl Bek. „Druidové se budou bránit."

Kermadec se tiše zasmál. „Někteří z nich ano, ale většina udělá to, co už chtěla udělat dlouho - nechá Shadeu a její bandu schytat, co si zaslouží."

Vykročil k Bekovi a položil mu ruku na rameno. „Váš úkol je ze všech nejdůležitější. Jestli se nám podaří dostat se k vám včas, pak na obětech nezáleží." Jemně mu rameno zmáčkl. „Prožili jsme si toho hodně, než jsme se dostali až sem, Beku Ohmsforde. Tvůj syn si možná také ještě užije, až se vrátí. A Ard Rhys zrovna tak. Udělejme všechno pro to, aby naše úsilí přineslo ovoce. Dejme všechno do pořádku tak, jak to má být."

„Tak do toho!" řekl Bek. Položil ruku na trollovu. „Hodně štěstí, Kermadecu."

Troll o krok ustoupil. „Vám také."

Pak skupina trollů v čele s Trefenem Morysem a Bellizen těžkopádně odešla. Když zmizeli v temném ústí chodby, obrátil se Bek znovu na Tagwena.

„Myslím, že jsme připraveni," řekl. „Kde jsou tajné chodby, které vedou do ložnice mé sestry?"

Tagwen na něj strnule zíral. „To nevím. Nikdy mi je neukázala." Bezmocně se podíval na Rue a pak zpátky na Beka. „Nemůžeš je najít svým kouzlem?"

Rue Meridian zoufale zvrátila zrak.

Shadea a'Ru seděla u psacího stolu v novém apartmá, nacházejícím se ve stejné chodbě jako její ložnice, již opustila poté, co v ní s Trauntem Rowanem a Pysonem Wencem instalovala triagenel. Když se ozvalo zaklepání na dveře, ostražitě vzhledla.

Kdo je to? málem se zeptala, ale potom jen řekla: „Dále."

Dveře se otevřely a dovnitř vstoupil Traunt Rowan. „Asi máme nový problém, Shadeo."

Dívala se na něj tak, že bylo zřejmé, že o nějakém problému nechce vůbec slyšet. Hleděl jí přímo do tváře. Tohle vždycky dokázal lépe než ostatní. „Jaký problém?" zeptala se.

Stál uctivě stranou, věděl, kde je jeho místo. „Gnomští strážci, které jsme poslali, aby se zbavili elessedilské dívky, se ztratili. Všichni. Není po nich ani stopa.”

Obrátila se v židli k němu. „A - co ta holka?”

„Je pryč, stejně jako oni. A elfeíny také. Vůbec bychom to nezjistili, kdyby nešel Pyson zkontrolovat jejich velitele. Nenašel ho. Po dalším pátrám zjistil, že se celá skupina ztratila. V tuto chvíli nelze říct, co se stalo. Pyson vyhlásil pátrání po celé Pevnosti, v každé chodbě a sále centimetr po centimetru. Zapojil do něj víc jak stovku svých gnomských lovců.”

Chvíli nad tím uvažovala. „Ani po té holce nezůstaly žádné stopy?” Zarazila se. „Bylo hlášeno nějaké nevysvětlené použití kouzla mezi těmito zdmi?”

„Nic hlášeno nebylo.”

„Jdi nahoru do chladné komory a zkontroluj, jestli nedošlo k nějakému rušení na věštecké vodě. Jakémukoliv. Především jestli se týkalo Paranoru. Ujisti se, že budeš mluvit s každým, kdo tam držel hlídku v posledních dvaceti čtyřech hodinách.” Namířila na něj prstem. „A nedovol jim, aby ti lhali.”

Vstala. „Jestli ta holka utekla, bude se možná snažit dostat zpátky do ložnice.”

Ale Traunt Rowan zavrtěl hlavou. „Ne, tam už jsem byl. Stál jsem za dveřmi a kontroloval, jestli je triagenel na místě. Byl. Nikdo ho žádným způsobem nenarušil. Jestli je ta holka naživu, myslím si, že je jinde.”

„Třeba se vydala pro pomoc do Arborlonu. Ale jak mohla utéct skupině gnomských lovců, svázaná a s roubíkem? Na to nemá kouzlo. Vždyť je to jen malá holka!”

„No, možná že neutekla. Třeba existuje jiné vysvětlení.”

Dívala se na něj, jako by byl úplný idiot. „Jestliže se ztratili Gnomové, pak utekla. Ale to nějak vyřešíme.” Ukázala na dveře. „Jdi. Zjisti, co k tomu může říct stráž v chladné komoře. Pak mi to přijď říct.”

Beze slova odešel. Chvíli stála, dívala se na dveře a přemýšlela, co by měla udělat. Samozřejmě že triagenel zkontroluje sama. Nebude se spoléhat na to, co jí řekl. Její vlastní kouzlo bylo mocnější a schopnější; dá se jím víc vyčíst. V každém případě už se nebude v ničem důležitém na nikoho spoléhat - dokonce ani na své spojence. Možná hlavně ne na své spojence. Zatím nedokázali nic, co by si získalo její důvěru.

Ani nikdo jiný, uvědomila si, když si najednou vzpomněla na Iridii.

Chvíli uvažovala, co se asi stalo s muži, které poslala do Arishaigu, aby čarodějkou zabili. Ti Gnomové se ztratili také, což naznačuje, že neuspěli. Iridia byla nebezpečná, nejschopnější z těch, se kterými připravovala uzavření Grianne Ohmsfordové v Zapovězeném, ale muži, které na ni poslala, byli takový úkol schopni splnit.

Potřásla hlavou. Dříve nebo později se bude muset s Iridií vypořádat sama. Třeba i se Senem Dunsidanem. Asi bude lepší, když se jich zbaví obou. Ať si Federace vybere nového premiéra. Ona využije svou šanci. Sen Dunsidan přinášel víc problémů než užitku.

V tuto chvíli ale musela zjistit, jestli je elessedilská holka ještě v Pevnosti.

Omotala si těsněji kolem sebe tmavou róbu a vydala se chodbou k ložnici Ard Rhys.

Khyber nějakou chvíli trvalo, než se zbavila sponek, ale nakonec se jí to podařilo. Zamaskovala je svým vlastním kouzlem, takže nedokázaly rozpoznat v chodbě vetřelce. Kouzlo, které použila, bylo malé, ale dost silné na to, aby vydrželo několik dní. Ta doba bude tak akorát, rozhodla se. Bude muset stačit.

Aniž by chtěla, opět usnula, nemohla si pomoci; byla tak unavená, že stačilo, aby na chvíli zavřela oči, a už spala. Když se vzbudila, cítila se o něco lépe, i když jí v ráně škubalo a na suchém obličejí cítila horkost. Nemohla si už dovolit vyvolat uzdravovací kouzlo, nemohla riskovat nic, co by jí mohlo zbavit vědomí. Zbytky sil musela šetřit na pomoc Penovi a Grianne, a proto se donutila nemyslet na bolest a soustředila se jen na své poslání.

Neustále pátrajíc po dalších nástrahách, proklouzla zbývajícím úsekem chodby ke dveřím na konci. V mezerách dveří ložnice viděla slabou záři kouzla triagenelu; byla ohavně zelená a vystřelovala do tmy jako ostří břitvy. Přikrčila se a chvíli si dveře prohlížela, a pak se k nim krok za krokem přiblížila natolik, že by se světla pronikajícího ven mohla dotknout. Ale nedotkla se ho; některé kouzlo může přenášet vyrušení dokonce i z něčeho tak nepatrného, jako je dotek konečků prstů. Sedla si na jednu stranu dveří a přemýšlela, co by měla dělat teď.

Varovat Pena a Ard Rhys po návratu zpátky do Paranoru by k ničemu nevedlo. To už past sklapne a oni v ní zůstanou uvězněni. Mohla se jim nějak pokusit pomoci, ale věděla, že nezná kouzlo, které by je osvobodilo. Ať už udělá cokoli, musí to být před jejich příchodem.

Což znamenalo, že si nemůže dovolit čekat, protože neví, kolik má času. Což znamená, že musí něco udělat brzy.

Ale co?

Jediné kouzlo, které měla, byly elfeíny. Ale jestliže je použije, okamžitě na sebe upozorní. Znovu ji chytí a Shadea a'Ru a její spojenci jednoduše obnoví triagenel. Ale elfeíny mohly posloužit jen dvěma věcem - najít, co je skryté, a chránit před kouzlem nepřítele.

Obojí se hodilo k tomu, co bylo potřeba.

Opřela se o zeď a přemýšlela. Náhle uslyšela v temné chodbě za sebou nějaké zvuky. Vlasy na zátylku se jí zježily a hrdlo se jí stáhlo úzkostí.

Někdo přicházel.

Kapitola 25.

Khyber si přála, aby se stala neviditelnou, a tiskla se k hrubé stěně temné chodby. Neměla kam utéct, kam se schovat, nemohla se hnout z místa. Byla v pasti, jestliže ten někdo nebo něco rychle nezmění směr, a pak bude opět chycena. Snažila se si vzpomenout, jak daleko od místa, kde je, se chodba větví, ale nedokázala to. Zvuky se k ní přibližovaly. Věděla jak to dopadne.

Sáhla do kapsy a vyndala elfeíny. Jestli ji Shadea nebo ostatní druidové najdou, nezbyde jí než bojovat. Když použije kouzlo kamenů, bude mít alespoň nějakou ochranu.

Pak z šera vystoupila malá zavalitá postava, která vypadala jako gnomská nebo trpasličí. Zoufale si pomyslela, že ji hledá jeden z těch gnomských lovců, kterých se tak bála. Proti nim by s elfeíny nic nezmohla. Bude se muset spolehnout na svůj nůž, kterým si vypálila ránu. Rychle schovala kameny a vytáhla nůž.

Ani ne dvanáct stop od ní se postava zastavila. Za ní se objevily další dvě siluety zahalené v tunice a v kápi, tentokrát o hodně větší než ta první. Zmocnila se jí malátnost a strach. Se všemi třemi bojovat nemohla. Měla pocit, že by nepřemohla ani jednu. Byla zesláblá a měla horečku, a držela se jen díky obrovské odhodlanosti.

Mohla použít kouzlo, aby zamaskovala svoji přítomnost? Upnula se k této možnosti jako k záchrannému lanu. Použití kouzla bylo nebezpečné, ale jinou možnost neměla.

Zvedla ruce před sebe a začala vyvolávat kouzlo, když najednou známý hlas řekl: „Khyber Elessedilová, jsi to ty?”

Byla tak překvapená, že přestala vyvolávat kouzlo a zírala na nezřetelnou siluetu mluvčího. „Tagwene?” zašeptala nevěřícně.

Rozběhl se k ní, klekl si a vzal její ruku do své. „No tohle! Nevěděli jsme, co se s tebou stalo! Musím přiznat, že jsme často mysleli na nejhorší. Ale ty jsi tady.” Přitáhl si k sobě její hlavu a impulzivně ji políbil. „Podívej, přivedl jsem pomoc!” Ukázal na dvě postavy, které přišly s ním. „To jsou Penovi rodiče, Bek a Rue.”

Starší pár si také klekl a v nazelenalém světle kouzla triagenelu se ozývaly jen šeptané pozdravy. „Jak jste mě našli?” zeptala se Khyber.

„Náhodou,” řekl Bek tlumeným hlasem „Přišli jsme hledat ložnici méj sestry. Abychom tady byli, až se bude s Penem vracet ze Zapovězeného.”

Rychle vy světlil, jak s Rue více než před týdnem uprchli z Pevnosti, pak letěli na sever na Rychlé jistotě hledat Pena a jeho společníky, aniž by věděli, že byl také uvězněn. Když našli Tagwena a ostatní ve Stridegate a dozvěděli se, co se stalo s jejich synem, letěli zpátky, rozhodnutí, že ho zachrání.

„Je Kermadec s vámi?” zeptala se nadšeně.

„Je někde v Pevnosti s Atalanem a několika ostatními,” odpověděl Tagwen. „Zbytek trollů z Taupo Rough sem směřuje také. Mají asi tak den zpoždění. Pak uvidíme, jak se Shadea a ti její pochlebníci zachovají.”

„Potřebujeme jejich pomoc," řekla Khyber. Vyprávěla jim, co se stalo po jejím úspěšném osvobození Pena a jeho odchodu do Zapovězeného. „Ale Shadea a její nohsledi vytvořili v ložnici triagenel. Jestli se nám ho nějak nepodaří zrušit, uvězní Pena a Ard Rhys v okamžiku návratu. Uvažovala jsem, co dělat, ale nic jsem nevymyslela."

Rue Meridian, která vzadu tiše poslouchala, vykročila kupředu a položila Khyber ruku na čelo. „Ty doslova hoříš, Khyber. S tím musíme ihned něco udělat." Podívala se na paprsky zelenkavého světla, které procházely škvírami ve dveřích, a řekla: „Musíme tě posunout kousek dál od těch dveří."

Khyber byla příliš unavená, aby protestovala. Nechala se položit na podlahu chodby, Rue jí odhrnula ušpiněnou tuniku a začala jí ošetřovat zranění. Z váčku vyjmula hojivou uklidňující mast, rozetřela ji po zranění a pak ránu převázala čistým hadříkem. Ruce měla chladné a jemné, a Khyber úlevou zavřela oči. Bolest se zmenšovala a přicházelo celkové uklidnění.

„Vypij tohle," nařídila jí Rue.

Dala dívce hořce chutnající tekutinu a trochu vody, aby ji mohla zapít. Khyber jí předtím, než všechno vypila, řekla: „Už dlouho jsem neměla nic k pití."

„Ty potřebuješ lepší péči, než ti můžeme dát tady," odpověděla Rue, držela jí obličej v rukách a dívala se jí do očí. „Máš v sobě nějakou infekci; ta rána potřebuje znovu otevřít a vyčistit. Ale to bude muset počkat."

Podívala se na Beka. „Je to to nejlepší, co pro ni teď mohu udělat."

Její manžel přikývl. „Řekni mi něco o tom triagenelu, Khyber."

Sedla si a vysvětlila jim, jak funguje. „Stále ještě mám elfeíny, ale nevím, jak je použít, aby nám pomohly."

Bek se na chvíli zamyslel. „Je síla triagenelu rovnoměrná? Je všude stejná, nebo se mění podle vláken sítě?"

„Mezi vlákny bude různá síla. Vytváření kouzla třemi různými uživateli vytvoří pravidelná zvednutí a poklesy." Zaváhala. „Alespoň mi to tak strýc Ahren vysvětloval. Čím kvalifikovanější uživatelé, tím rovnoměrnější kouzlo. Ale i když ho tvoří ti nejzdatnější, bude v něm nějaká slabina."

„Ahren by to měl vědět." Bek se zadíval na tajné dveře a tenké zelené paprsky světla, které prosvítaly škvírami. „Jak je triagenel upevněn? Podle tvého popisu vypadá jako síť. Visí ze stropu?"

Khyber přikývla. „Ano. Je soustředěna v rozích místnosti, takže když se kouzlo spustí, spadne na své oběti a uzavře je. Stane se to velmi rychle, příliš rychle na to, aby mohl někdo včas zareagovat, i když je okamžitě varován."

„Co spouští to kouzlo?"

„Co tím myslíte?"

„Co se musí stát, aby triagenel spadl?" „V místnosti musí být přítomen člověk. Jakákoliv lidská přítomnost."

„Ale ne přítomnost jiného kouzla?" Zaváhala. „Co tím myslíte?"

Bek se se staženým obočím naklonil mírně kupředu. „Co by se stalo, kdybychom oslabili několik vláken, která triagenel tvoří? Pomohlo by to uživateli kouzla, tak silnému, jako je moje sestra, dostat se ze sítě, až na ni spadne?"

Khyber se na chvíli zamyslela. „Nemyslím si, že se triagenel dokáže sám opravit, takže ano: jestliže je dost vláken oslabených, zajatec by se mohl osvobodit. Ale jak to, Beku, chcete udělat? Jestliže vstoupíte do místnosti, kouzlo se aktivuje a triagenel na vás spadne.“

„Já neříkám, že chci do té místnosti vstoupit. To, co chci zkusit, vyžaduje použití dvou různých forem kouzla, tvého a mého. Proto jsem se ptal, jestli ho přítomnost jiného kouzla spustí. Spustí?“

Přemýšlela nad otázkou a pak zavrtěla hlavou. „Myslím, že ne. Myslím si, že to dokáže jen přítomnost někoho z masa a krve.“

„Pak by to mohlo fungovat. Aby se nám to povedlo, nepotřebujeme moc vlastního kouzla, a když budeme mít štěstí, nebudeme odhaleni. Říkala jsi, že kouzlo triagenelu je hodně silné?“ Přikývla. „Pak možná pomůže zamaskovat naše vlastní.“

„Co chceš udělat?“ zeptala se Rue, a také Tagwen přistoupil blíž.

Bek si sedl na paty. „Co kdyby Khyber použila elfeíny, aby našla nějakou slabost triagenelu? Ty kameny jsou vyhledávací, mohly by to dokázat. Jestli dokáže identifikovat alespoň tucet slabostí, myslím, že mohu použít Píseň přání, aby je ještě víc oslabil - natolik, aby je síla, která se použije poté, co síť spadne, roztrhala na kousky.“

Rue pochybovačně zavrtěla hlavou. „To je velice choulostivé, že? Jestli jen jednu z těch nitek oslabíš až příliš, roztrhá se dřív, než jsi chtěl. A když se to stane, nezjistí to Shadea? A vůbec, nezjistí jakýkoliv zásah do triagenelu?“

Khyber zvažovala tyto možnosti. „Třeba ne. Je pravda, že když Bek poruší jednu nitku, která je součástí sítě, a někdo po ní bude pátrat, najde ji okamžitě. Ale porušení se nemusí nalézt tak snadno; časem se síť stejně rozpadne. Kouzlo pomalu ztrácí sílu a triagenel se musí vytvořit znovu. Takže malé poškození, o jakém Bek mluvil, asi žádnou pozornost nevzbudí.“

Navzájem se po sobě podívali. „Existuje jiný způsob?“ zeptal se stroze Tagwen.

Nikdo se neozval. Všichni odpověď znali.

Trpaslík zabručel. „Radši byste už měli začít.“

O hodně dál a hlouběji v nitru Pevnosti se plížili Kermadec a jeho trollové chodbami nižších pater pod obezřetným vedením Trefena Moryse a Bellizen. Aby se dostali k paranorské severní zdi, museli jít z výtopny stále vzhůru. Podle Kermadecova plánu se měli co nejvíce přiblížit k nejvzdálenější ze zdí, kde by mohli obsadit jednu z menších bran, která nebyla příliš střežena.

Kermadec věděl něco, co ani Shadea a její gnomští lovci nevěděli. Pevnost měla příliš mnoho bran, které se musely neustále hlídat, a proto bylo mnoho menších během let nastálo zapečetěných, aby se zabránilo nečekanému vniknutí zvenčí. Ale Kermadec jednu z nich před mnoha lety otevřel, aby mohla Ard Rhys hrad tajně opouštět a nemusela chodit až dolů do výtopny a do tunelů. Když ji navštěvoval, proklouzla touto bránou ven na místa schůzek, která si předem domluvili mimo zdi Paranoru.

Díky této rozpečetěné brance měli šanci prolomit paranorskou obranu. Byla malá, tvořená jen jednoduchými dveřmi. Nemohlo se jimi najednou hrnout mnoho lidí, ale

jestliže jimi tajně projde dost trollů, mohli by následně obsadit i jednu z hlavních bran. Takhle by, podle Kermadecova názoru, mohl být Paranor dobyt.

Ale dostat se nepozorovaně až k severní zdi, neřkuli k bráně, by bylo těžké pro jednu osobu, natožpak pro deset. Přišli na to brzy poté, co zjistili, že v Pevností probíhá jakési pátrání. Dvakrát o vlasek unikli prozrazení. Prvně slyšeli pátrací skupinu procházet paralelní chodbou, a podruhé se jim podařilo včas schovat.

Dál proto postupovali mnohem opatrněji, procházeli málo používanými chodbami a zadními schodišti, což je dost zpomalovalo. Nedostali se moc daleko, ačkoli už šli několik hodin, a zdálo se, že možná ke svému cíli ani nedorazí.

Ale Trefen Morys znal zřejmě Paranor lépe než Kermadec a pod jeho vedením přece jen postupovali vpřed.

A pak, když už to vypadalo, že se vyhnutí všem pátracím skupinám, se dostali postranní chodbou do hlavního koridoru, kde na jednu narazili. Pět gnomských lovců vyšlo zpoza rohu přímo před ně a nejspíše se zastavilo. Trefen Morys se pokusil projít kolem nich, volal na ně, že je všechno v pořádku. Ale Gnomové zostrážitelé, protože věděli, že trollové mají vstup do Pevnosti zakázán. Dřív než se je Kermadecovi a jeho druhům podařilo zastavit, stačili zavolat na poplach.

Atalan se na ně rychle vrhl, a tři zemřeli dřív, než se mohli začít bránit. Zbylí dva utekli, a Kermadec svého bratra zavolal zpátky, aby mohli udělat to samé.

„Kam můžeme jít?“ křičel na Trefena Moryse, zatímco utíkali chodbou ke schodišti vedoucímu nahoru.

Zatočili kolem rohu schodiště a dostali se okamžitě do další bitky, tentokrát s větší skupinou. Gnomové zatlačili trolly a mladé druidy zpátky do chodby, a přitom přivolávali posily. Trollové, větší a silnější, s pocitem, že už nemají co ztratit se společně bránili, prorazili si cestu mezi nimi a rozběhli se po schodech do dalšího patra.

„Běžte dál!“ volal na ně Trefen Morys a ukazoval nahoru. „Ještě dvě patra!“

S důvěrou, že ví, co dělá, se divoce rozběhli. Když dorazili do třetího patra, chytil Trefen Kermadeca za paži a ukázal na obrovské dvojité dveře.

„Dovnitř!“

Celá skupina vběhla do prostorné společenské místnosti plné židlí a stolů naskládaných na sebe a s vysokým zšeřelým stropem, osvětlené jen dvěma úzkými vysokými okny na levé straně.

Mladý druid šel přímo k oknům a uvolnil západky. „Jděte ven,“ řekl jim, když se kolem něho shromáždili. Těžce dýchal a na jedné paži měl krev. „Jděte po římse k třetí řadě oken. V místnosti za nimi najdete dveře, které vedou do úzké chodby. Ta vede přímo dolů přes dvě patra k základně severní zdi. Svou bránu najdete hned, jak se tam dostanete.“

„Vy s námi nepůjdete?“ zeptal se Kermadec, přestože viděl, že je mladý druid už rozhodnutý.

Trefen Morys zavrtěl hlavou. „My už vám nejsme k ničemu, Bellizen ani já. Nejsme bojovníci; budeme vám krýt záda. Třeba se nám podaří udělat něco odsud. Třeba způsobit zmatek.“ Napřáhl ruku. „Nezklam nás, Kermadecu. Nezklam naši paní. Ona

není monstrem, které z ní chtějí udělat. Udělala pro řád hodně dobrého. Potřebujeme ji zpátky."

Troll mu pevně stiskl ruku. „Vypadněte z téhle místnosti, Trefene. Když vás najdou někde jinde, budou si myslet, že jste jenom další pár druidů."

„Přicházejí," sykla na ně Bellizen, která hlídala u dveří. „Dávejte na sebe pozor," řekl Trefen Morys. Pustil velkou trollovu ruku a spěchal se postavit vedle Bellizen.

Kermadec bez dalších slov následován ostatními vylezl na okno a všichni zmizeli na římse.

Zatímco Rue Meridian a Tagwen hlídali temnou chodbu, Bek Ohmsford a Khyber Elesedilová se přemístili každý na jednu stranu tajných dveří tak, aby na ně nedopadalo zelenkavé světlo z ložnice. Chystali se použít svá kouzla úplně novým způsobem. Především Bek se měl podrobit zkoušce, jakou ještě nikdy nezažil. Píseň přání byla mocné kouzlo, a on nikdy nestrávil dost času na tom, aby ji plně ovládl. Teď se chystal k něčemu, co by si i zkušený uživatel kouzla dvakrát rozmyslel.

Ale jestli chtěl zachránit svého syna a sestru, jinou možnost neměl.

„Jsi připravená?" zeptal se elfské dívky. Přikývla a uvolnila zástrčku dveří. Ty se k nim teď pomalu otevřely.

Ložnice za nimi byla ponořená do temně zelené záře. Ze stropu visela složitá síť z tisíců pečlivě propletených kouzelných nitek; zabezpečená byla v rozích a středu místnosti.

Khyber, stojící opatrně v chodbě mimo záři kouzelné sítě, vytáhla elfeíny. Mnula je v dlani, zírala na triagenel a soustředila se na to, co chtěla odhalit. Ještě nikdy triagenel neviděla, pouze o něm slyšela. Bylo pro ni proto těžké určit, co přesně hledá. Spoléhala se na kameny, že odpoví její potřebě, a ony to udělaly. Během vteřiny zaplály životem a jejich modrá záře naplnila celou místnost. Přinejmenším na dvaceti pěti nebo třiceti místech hořela síť slabým karmínovým ohněm, většinou tam, kde se nitky spojovaly.

„Rudá místa jsou oslabená," zašeptala Khyber.

Bek je chvíli studoval a pak šeptem odpověděl: „Dobrá práce, Khyber. Teď drž kouzlo elfeínů vyrovnaně."

Tichým, skoro neslyšitelným pobroukáváním přivolal Píseň přání, a pomalu ji začal vybrušovat do ostré hrany. Tenhle trik se naučil před dvaceti roky od Gianne. Když měl hranu dost ostrou, posunul ji ke stropu do míst, kde zářily karmínové body, a začal řezat. Pracoval pomalu a opatrně, oslabuje každou nitku zvlášť. Spoléhal se na své kouzlo, že mu dá cit, jak hluboko může říznout. Oslabení každé další nitky mu trvalo o něco déle, jeho koncentrace ochabovala; ještě se mu nevrátila všechna síla, kterou ztratil po zraněních, jež utrpěl při útěku z Paranoru před dvěma týdny.

„Rychle," zašeptala Khyber, protože jí také ubývalo sil.

Pokračoval, dokud nerozřízl deset nitek. Oči mu slzely a tělo bolelo, ale nejhůř na tom byla jeho mysl, která volala po uvolnění. Přesto se bál přestat, obával se, že kdyby začal znova, bylo by to moc nebezpečné, protože opakovaným přivoláváním kouzla by mohl vzbudit pozornost. Příliš mnoho čehokoliv, co se týkalo kouzel, v místě, jako byl Paranor se svou věšteckou vodou, bylo nebezpečné.

Bek přeřízl ještě dvě nitky. Když dokončil dvanáctou byl příliš unavený, aby mohl dále pokračovat. Nechal zmizet řezací hranu a odvolal Píseň přání. Vyčerpáním zavřel oči a opřel se o zeď chodby. „Víc jsem nedokázal," obrátil se šepem na Khyber.

Ta ostře vydechla, a když znovu otevřel oči, viděl, že elfeíny ztmavly. S kameny sevřenými mezi prsty se sesula proti němu. „Myslíte si, že to bude stačit? Roztrhá se, až se objeví Pen a vaše sestra? Osobně jsem ta zeslabení necítila. Mohla jsem jen upozornit na místa, která by mohla povolit."

Zavrtěl hlavou. „Nevím."

Strčil do dveří a ty se pomalu a tiše zavřely a západka zapadla zpátky na místo. Opět se ocitli v temnotě, osvětlené jen ostrými zelenkavými paprsky, které procházely štěrbinami dveří. V tichu se na sebe mlčky dívali a přemýšleli, jestli toho udělali dost.

Shadea a'Ru dokončila kontrolu neporušenosti triagenelu a vracela se chodbou, když se před ní náhle objevil Traunt Rowan přicházející z chladné komory. Teprve teď si při pohledu na něj uvědomila, jak během několika posledních týdnů zestárnul. Tvrdý obličej měl šedivý a vráscitý, hrbil se a nepůsobil už tak sebejistým dojmem. Byl jejím nejdůvěryhodnějším spojencem, nejlépe mu to myslelo a byl zběhlý v používání magie, a proto ji ohromilo, že jí není moc k užtku. To zjištění v ní vyvolalo lítost.

Nakonec to byla jen ona sama, na koho se mohla spolehnout. Jen ona bude bojovat až do konce.

„Měla jsi pravdu, když jsi chtěla, abych znovu zkontroloval věšteckou vodu," oznámil jí formálně. „Druid na hlídce řekl, že asi před osmi až deseti hodinami zaznamenal zneklidnění hladiny, takové, které vyvolá jen mocné kouzlo. Řekl, že to neoznámil proto, že si myslel, že je to druidské kouzlo. Pravdou je, že se bál, že se namočí do něčeho, o čem by neměl vědět, a pak za to bude potrestán."

„Co to znamená?"

Hořce se zasmál. „To znamená, že naše rozhodnutí nechat všechny v přesvědčení, že je každý nahraditelný, má nevyhnutelné následky. Vytvořili jsme prostředí strachu, Shadeo, ve kterém nechce nikdo riskovat vzbuzení pozornosti. Je lepší zůstat zticha, než udělat chybu a stát se dalším nešťastným příkladem."

Nevraživě se na něj podívala, ale pak se odvrátila. Samozřejmě že měl pravdu. Proč by se na něj měla zlobit za to, že poukázal na něco, co už dávno věděla? Měla druidy pod kontrolou, všichni pracovali na svých úkolech, ale byli vystrašení a nejistí. Způsobila to ona sama. Teď jí hrozilo, že přijde o všechny.

Nebyla o nic lepší než Grianne Ohmsfordová.

Ale to se změní, slibovala si. Ona tu změnu udělá.

Obrátila se zpátky k němu. „Kde byl zdroj zneklidnění?"

„V jeskyni výtopny, kde měla být zabita elfská dívka. Pyson poslal ozbrojenou jednotku, aby celý prostor prohledala. Našli stopy krve, ale jinak nic."

Shadea zavrtěla hlavou. „Co má ta holka za lubem? Co si myslí, že dokáže?“ Upřeně se na něj zadívala „Chci, aby se našla. Chci, aby se našla a byla zabita. Je mi jedno, jak se to stane nebo kdo se o tom dozví. Musíme s ní skoncovat.“

Beze slova přikývl. Na to neměl co říct.

Vraceli se zpátky k jejím komnatám. „Dostal jsem zprávu od našeho zvěda v Arishaigu,“ řekl tiše. „Iridia se ztratila.“

Vypadala překvapeně. „Jak je to dlouho?“

„Přinejmenším několik dní. Prostě zmizela. Nezdá se, že by to Senu Dunsidanovi nějak vadilo. To mě vede k domněnce, že s tím mohl mít něco společného.“

Přikývla, ale myslela si, že Sen Dunsidan se Iridie sám nikdy zbavit nemohl. Spíš se dalo předpokládat, že byli úspěšní její vrazi, i když od nich ještě nedostala žádnou zprávu.

Došli k jejím dveřím. „Najděte tu holku,“ opakovala a obrátila se k němu. „A každého, koho by mohla přivést do Paranoiu s sebou. Řekni Pysonovi, ať se svými Gnomy prohledá Pevnost ještě jednou - každou chodbu, každou místnost.“

Zarazila se. „A zdvojnásob stráž u ložnice. Mám takový pocit, že se Grianne Ohmsfordová znovu objeví. Chci mít jistotu, že jsme na ni připraveni.“

Viděla, že se zamračil, a zasmála se. „Copak? Myslíš si, že na ni nestačíme? Už jednou jsme se jí zbavili; uděláme to znovu. Ale tentokrát se musíme ujistit, že se už nikdy nebude moct vrátit.“

Otočila se. „Musím si odpočinout. Vzbud' mě, až se bude něco dít.“ Ještě jednou se otočila a pohlédla mu přímo do očí. „A zajisti, aby se něco dělo brzy.“ Stále ještě stál v chodbě, když už za sebou dávno zavřela dveře.

Bek seděl vedle Khyber v temné chodbě u ložnice Ard Rhys. Několik hodin se prospali, a teď spali Rue a Tagwen. Bek si nebyl jist, kolik uběhlo času. Ne že by na tom záleželo, stejně jim nezbývalo nic než čekat. Uvažoval, jak dlouho to ještě bude. Moc dlouho asi ne, dříve nebo později je někdo najde. Potřebovali by jídlo a pití, i když obojího si trochu donesli. Odhadoval, že čekání skončí buďto příchodem Pena a Grianne ze Zapovězeného, nebo až druidové najdou Kermadeca a jeho trolly.

Přemýšlel, jaké asi mají jeho přátelé šance. Trollové byli strašliví. Ale nikdo nedobyl Paranor od té doby, co byl zrazen Černému mágovi v dobách Jerleho Shannary. Druidové byli mocným řádem, dokonce i když byli znechuceni svým vedením a svou současnou situací. Jejich vláda nad magií jim dávala výhodu, kterou nikdo jiný neměl. Bek doufal, že měl Kermadec pravdu, když říkal, že většina druidů nebude podporovat Shadeu a'Ru, ale měl pocit, že kdyby byl Paranor napaden, mohli by jít za ní.

Ale s tím nemohl nic dělat. Mohl ovlivnit jen věci, nad kterými měl kontrolu.

Naklonil se ke Khyber. „Něco ti musím říct,“ zašeptal. „O Penovi a o holi.“

Vzhlédla. „O kouzelné holi?“

Přikývl. „Když jsme letěli na sever hledat Pena a já blouznil v horečkách, zjevil se mi ve snu Král Stříbrné řeky. Řekl mi, že démoni ze Zapovězeného zmanipulovali Shadeu a její druidské spojence. Důvodem jejich pomoci Shadee nebylo uvěznění Grianne, ale vypuštění démona do našeho světa. Jeho úkolem je zničit Ellcrys a rozbít hranici Zapovězeného.“

Cítil, jak mu zaryla nehty do paže. Pokračoval: „Nech mě to dokončit. Pen tohle může zastavit. Může poslat démona zpátky do Zapovězeného. Úkolem hole není jen přivést zpátky Grianne, ale také poslat démona zpátky. Ale Pen ho bude muset nejdřív najít. A to bude těžké, protože bude zamaskovaný.“

„Co když se do Arborlonu dostane dřív, než se Pen vrátí?“ Při té otázce se na něj dívala tak, jako by nechtěla slyšet odpověď.

Potřásl hlavou. „Elfí strážé hlídají Ellcrys dnem i nocí. Arborlon má obranu, která zabrání všemu dostat se do blízkosti města. Musíme doufat, že to stačí.“

Položil jí ruku na paži. „Teď mě poslouvej. Já nevím, co se stane, až se Grianne a Pen objeví zpátky ve Čtyřzemí. Všichni jsme v nebezpečí. Ale ať už se stane cokoli, ty a Pen máte jediný úkol. Najít toho démona. Musíte utéct tajnými chodbami ven z Paranoru. A pak ho hledat. Vezměte si Rychlou jistotu. Použijte elfeíny, aby ho vystopovaly, a pak ho pošlete zpátky do Zapovězeného.“

Na chvíli se odmlčel. „Pen o tomhle nic neví. Možná to budeš ty, kdo mu to řekne v případě, že já nebo Rue nebudeme moci. V tom případě se ujisti, že chápe, co má dělat. Na nás nezáleží. Ty znáš cestu ven; musíš ho donutit, aby ji použil.“

Podívala se na něj s pochybností v očích. „Nebude vás tu chtít nechat. Nevím, jestli mě poslechne.“

Bek ji vzal za ruce a stiskl jí je. „Poslechne, když mu to vysvětlíš. Ty už ta slova najdeš.“

Přál si jí toho nabídnout víc, ale nemohl.

Kapitola 26.

Na širých zamlžených pláních Pashanonu zírala Grianne Ohmsfordová šokovaně na přicházející postavu.

Byl to chlapec.

Nejdřív si myslela, že ji klame zrak, i když jí bylo předpovězeno, že pro ni chlapec přijde, a ona ho neustále vyhlížela. Jeho příchod byl ale naprosto nečekaný, to, že se tu objevil jen tak za úsvitu uprostřed pustiny. Ale nejen to. Právě opustila vražedné pole, jatka, ve kterých se příšery Zapovězeného proměnily v kámen, a jí zprvu připadalo, že ta postava musí přicházet z toho šílenství. Myslela, že vidí ducha. „To je sen," zašeptala.

Po jejím boku zavrčel Weka Dart. „Co se děje, strakenko? Kdo je to stvoření?"

Chlapec přicházel pomalu, jako by měl pro sebe všechnen čas na světě. Vypadal k smrti unavený a vyčerpaný. Podíval se na ni způsobem, jakým se asi ona dívala na něho. Šaty měl potrhané a obličej špinavý a ztrhaný. Podle jeho chůze soudila, že má za sebou dlouhou a namáhavou cestu, a jestliže přicházel ze světa.

Čtyřzemí, bylo to pochopitelné. Přestože byl velmi mladý, všechno na něm vypadalo omšele a ponuře.

Ovšem až na hůl, kterou nesl, dřevěnou, naleštěnou a rudě zářící.

Když došel až k nim, zastavil se. „Ahoj, teto Grianne."

Byl to Penderrin. Ze všech chlapců, které si představovala, byl on tím posledním, koho by tu očekávala. Nevěděla proč, ale na něj ani nepomyslela. Možná proto, že byl Bekovým synem a ji by nikdy nenapadlo, že se objeví on a ne jeho otec. Možná věřila, že chlapec, který přijde, bude něčím mimořádný, a to Pen nebyl. Byl to jen obyčejný kluk. Neměl otcovo kouzlo, ani zkušenosti své matky. Viděla ho jen asi dvakrát, a přestože byl dobrosrdečný a jevil o ni zájem, nikdy jí nepřipadal ničím zvláštní.

Přesto byl tady. „Penderrine," zašeptala.

Přistoupila k němu, položila mu ruce na ramena a dívala se mu do očí, jako by se chtěla ujistit, že je to opravdu on. Pak ho k sobě přitáhla a držela ho se směsicí vděčnosti a neochoty tomu všemu uvěřit. Byl to on; už jen skutečnost, že tu byl, potvrzovala to, co jí předpověděl stín Černého mága. Cítila, jak kolem ní také omotal ruce a vrátil jí polibek. V tu chvíli byli spojeni poutem, které mohlo vzniknout jen při takovémhle nepravděpodobném setkání. Ať už k němu předtím cítila cokoliv, takovýhle pocit v ní už nikdy nevyvolá.

Pustila ho a ustoupila. „Jak jsi mě našel? Jak ses sem dostal?"

Slabě se pousmál. „To by bylo dlouhé vysvětlování." Zvedl zářící hůl. „Tohle mě sem dovedlo, a oba nás to zase dovede zpět, jakmile se vrátíme tam, odkud jsme se sem dostali. Ty runy zářily víc, když jsem se k tobě blížil. Stačilo, abych se jimi nechal vést."

Nevěřicně zavrtěla hlavou. „Vůbec mě nenapadlo, že bys to mohl být ty. Bylo mi předpovězeno, že pro mě přijde nějaký chlapec, ale nikdy by mě nenapadlo, že to

bude Bekův syn." Znovu ho objala. Vhrkly jí slzy do očí a rychle si je utřela. „Jsem ti vděčná."

Weka Dart stál trochu stranou, a v jeho divokém obličeji se zračila směs podezření promísená se zvědavostí a nadějí. Podívala se na něj a pak zpátky na Pena. „Toto je Weka Dart, Pene. Je Ulk Bog, bytost ze Zapovězeného. Tomuto místu říká svět Jarka Ruus - zavržený. Měl bys vědět, že je to můj přítel. On jediný, ze všech stvoření, která j sem tu potkala, se mi snaží pomáhat. Bez něj bych byla..." Zarazila se. „Nevím, kde bych byla," dokončila tiše.

Weka Dart se rozzářil. „Jsem poctěn, že mohu sloužit strakenské královně," oznámil důležitě a hluboce se uklonil. Rychle zvedl oči. „Jestli jsi její zachránce, možná budeš i mým. Přeji si pokračovat v ochraně Grianne laskavého srdce a mocného kouzla. Zavázal jsem se k tomu, dokud mě bude potřebovat. Můžeš mi v tom pomoci? Jsi také straken?"

„Ne," řekla rychle Grianne. „Pen je členem rodiny. Není straken, Weko Darte. Přišel jen, aby mě dovedl domů."

„A vezme mě také?" naléhal Ulk Bog.

„Co tím myslíš?" zeptal se Pen a pohlédl na Grianne. „O čem to mluví?"

„To teď řešit nebudeme. Musím se dozvědět víc o tom, co tady děláš. Nechápu, proč jsi přišel místo svého otce. Je v pořádku? Neublížili mu, že ne?"

Pak poslouchala, co všechno se stalo od doby, kdy se objevil Tagwen v Patch Run a hledal pomoc u jeho otce. Řekl jí o malé společnosti, která přišla do Emberenu a pak se vydala hledat Tanequil. Dozvěděla se o smrti Ahrena Elesedila a o zlých tvorech, které poslala Shadea, aby Pena dostihli. Řekl jí o osudu Rejnočka a Tuláků, jeho posádce a o nečekané proměně Cinnaminson v jednoho z aeriadů. Vyprávěl jí o statečném Kermadecovi a jeho skalních trollech. Řekl jí o Tanequilu a jeho dvojí povaze, a o utváření hole. Když to poslouchala, pochopila, jak zoufalá byla snaha ji nalézt a co všechno museli obětovat, aby Pen našel způsob, jak ji přivést zpátky do Čtyřzemí.

„Také jsem si myslel, že by to můj otec zvládl lépe," dokončil vyprávění. „Ale Král Stříbrné řeky řekl, že potřebuje mě. Myslím, že to bylo proto, že mi moje kouzlo umožňuje komunikovat s Tanequilem. Třeba by to můj otec neuměl. Nevím. Víím jen, že jsem sem musel přijít tě najít, že bylo důležité, abych to zkusil, i když jsem měl pocit, že to nedokážu."

Grianne nedokázala zadržet úsměv. „Možná v tobě Král Stříbrné řeky viděl něco, co ty sám nevidíš, Penderine Ohmsforde, protože jsi tady, ať už jsi věřil, že to dokážeš, nebo ne."

Vrátil jí úsměv. „Jsem rád, že jsem tě našel, teto Grianne."

Weka Dart kolem nich poskakoval, vypadal znepokojeně a jeho drsný obličej se kroutil a škubal sebou. „Měli bychom odsud zmizet," zašeptal úzkostlivě. Ohlédl se zpátky ke kolonii Asphingů a kamenným sochám. „Zůstávat tady je nebezpečné."

Grianne přikývla. „Má pravdu, Pene. Můžeme si dál povídat cestou. Musíme co nejrychleji dojít k bráně, která vede ze Zapovězeného. Nemáme moc času."

Šli na západ v Penových stopách s jasnícím se šedavým úsvitem za zády. Před nimi se rozprostírala rozsáhlá opuštěná planina. Daleko na severu se na horizontu

zvedala holá Dračí hranice. Nebe zůstávalo zatažené, vzduch zamlžený a svět Jarka Ruus byl zahalen ve svém obvyklém příšeří.

„Je mi líto, co se stalo Ahrenu Elesedilovi," řekla po chvíli Grianne Penovi. „Byl nejlepší z mých druidů, někdo, na koho jsem se vždycky mohla spolehnout. Jak je vidět, byl takový až do konce. Bude mi scházet."

Ve skutečnosti měla pocit, že jí pukne srdce. Ahren s ní byl od doby vzniku Třetí rady druidů, byl jí oporou, se kterou čas od času počítala. Byl jí zavázaný po návratu z Parkasie do Čtyřzemí, kdy si ho začala velmi vážit. Zahleděla se do dálky, zhluboka se nadechla a unaveně vydechla.

„Také je mi líto tvého otce a matky," pokračovala a otočila se na něj. „Není spravedlivé, že byli do téhle záležitosti zataženi. Není správné, že kdokoliv z vás byl - Tagwen, Kermadec, ta tulácká dívka, každý, kdo se pokusil mi pomoci. Nezapomenu na to. Pokusím se dát vše zase do pořádku, jak nejlépe budu moci."

„Byla to jejich volba," řekl Pen. „Stejně jako moje. Všichni jsme chtěli pomoci."

Pohrdavě potřásla hlavou. „Shadea," řekla tiše. „Měla jsem udělat to, co mi už dávno radil Kermadec; já sama jsem se jí měla zbavit. Měla jsem se zbavit všech. Pysona Wence, Tereka Molta, Iridie. Stejně tak Traunta Rowana. Ten mě zklamal nejvíc. Nikdy bych si nepomyslela, že se obrátí proti mně, ať už se bude dít cokoliv. Nechala jsem si zatemnit mozek. Takové věci by se Ard Rhys stávat neměly."

Chvilí byla tiše. „Kolik mých druidů stojí za Shadeou a jejími přísluhovači, Pene?" zeptala se. „Víš to?"

Zavrtěl hlavou. „Myslím, že nějakí určitě. Ona je teď Ard Rhys. Druidové jsou pod jejím velením. Ale nevím, nakolik jsou loajální." Zarazil se. „Když jsem tam byl uvězněný, byla stále v Arishaigu. Premiér je jejím spojencem."

„Sen Dunsidan," zašeptala. „Další zmije. Řekla bych, že v tom má prsty také. Shadea by nejednala bez podpory zvenčí, a Sen Dunsidan mě vždycky nenáviděl."

Oprávněně, pomyslela si. Jako čarodějka Ilsa mu udělala ze života noční můru. Ale on se spojil s Morgawrem a pokusil se ji zabít. Také ona měla důvod k nenávisti. Přesto mu jeho zákeřnost odpustila, a domnívala se, že on udělal to samé. I v tomto případě se, samozřejmě, mýlila

„Jsou v řádu nějakí, se kterými bych mohla počítat, že mě podpoří?"

Pen zavrtěl hlavou. „O nikom nevím. Nikdo mi nepřišel pomoci jen Khyber."

Pustila to z hlavy a nějakou dobu šli mlčky. Nebylo správné ptát se Pena na takové věci. Nemohl odpovědi znát. Od té doby, co se ztratila, byl na cestách. Pletichy lidí z Paranoiu a odjinud ho nezajímaly, jeho jediným zájmem bylo přežít. Musí počkat do doby, kdy se vrátí do Čtyřzemí. Pak bude na ní, jak rychle odpovědi získá.

Weka Dart už se zase míhal okolo, procházel zem před sebou křížem krážem a něco si pro sebe mumlal. Stále se snažil být blízko nich. To se ale Grianne nelíbilo. Vadilo jí, jak je pořád obtěžuje a jak se snaží Pena přesvědčit, že je i jeho zachráncem.

„Weko Dart!" zavolala na něj.

Rychle k ní přispěchal s očima plnými vzrušení. „Jsem tady, strakenská královno!"

„Nevidíš nějaké známky dalšího útoku?“ zeptala se ho. „Neblíží se Tael Riverine nebo jeho obludy?“

Ulk Bog se šibalsky zakřenil. „V tuhle dobu ještě neví o Hobstullově novém poslání být odpočívadlem pro ptáky,“ řekl. „Než se to dozví, bude to nějakou dobu trvat. Pak už s tím nic nenadělá. V tu dobu už budeme daleko z jeho dosahu.“

„Běž napřed a zkontroluj, jestli je zem před námi bezpečná. Brzy se chci obrátit na sever k horám.“

Podíval se tím směrem. „Nic tam není. Proč mám zbytečně běhat...?“

„Nehádej se se mnou, mužičku!“ vyštěkla na něj. „Vzpomeň si na svůj slib, že mi budeš sloužit a ochraňovat mě.“

Bez dalšího odmlouvám odběhl a zmizel v mlze. Mrzelo ji, že na něj tak vyštěkla, ale on pak vždy líp poslouchal a ona si potřebovala promluvit o samotě s Penem.

„Na slovíčko, Pene,“ řekla, když už byl Weka Dart dost daleko. „Slíbila jsem Ulk Bogovi, že ho za jeho pomoc osvobodím ze strakenského vězení. To ti vysvětlím později. Slíbila jsem, že udělám, co budu moci, abych ho dostala ze Zapovězeného do Čtyřzemí. Ale on s námi odsud odejít nemůže.“

Takový měla dojem. Bytosti, poslané do Zapovězeného bájným kouzlem, se nedaly osvobodit a nemohly se dostat přes hranici, která oba světy rozdělovala. K tomu hůl vytvořena nebyla. Jejím účelem bylo vrátit věci na své místo, kam patřily.

„Budu mu to muset říct,“ řekla tiše a zároveň přemýšlela, jak to asi udělá. „Nemůžu ho nechat doufat, že má šanci se odsud dostat, když vím, že to nejde.“

Pokračovali dál v chůzi a chlapec si od ní s hlavou sklopenou a opírající se o hůl, která slabě zářila v tlumeném světle, udržoval odstup.

V myšlenkách zůstala u Weky Dart. Byl tak moc přesvědčený, že ona může udělat cokoli, že její strakenská moc je všemocná. Usmyslel si, že ho dokáže dostat ze Zapovězeného do Čtyřzemí. Varovala ho, aby od ní neočekával příliš mnoho, ale po setkání s graumtem byl přesvědčen, že se mu jeho sen splní.

A teď ho měla zklamat tak, jako zklamala příliš mnoho jiných - tím, že nebyla schopná udělat to, v co jiní věřili, že dokáže. Cítila se spoutaná svou neschopností, slabostí a lidskostí. Skoro by bylo lepší, kdyby neměla žádnou moc. To, že jí měla hodně, vyvolávalo očekávání, která se časem nevyplní, protože tak už to na světě chodí.

„Vzpomínáš si, jak ses mě jednou ptala, jestli mám něco z otcova kouzla?“ zeptal se znenadání Pen.

Podívala se na něj, vděčná za to vyrušení. „Vzpomínám.“

„Řekl jsem, že nemám. Ale nebyla to tak docela pravda. Neměl jsem nic z Písně přání. Ale měl jsem jiný druh kouzla. Bylo to takové malé kouzlo, o kterém jsem si myslel, že se ani nehodí, abych se o něm zmiňoval. Dovolovalo mi cítit, co si zvířata, rostliny a ptáci myslí nebo proč se chovají určitým způsobem. Myslel jsem si, že takové kouzlo je na nic, a nikdy jsem o něm svým rodičům neřekl. Hlavně matce ne, protože se rodinného kouzla Ohmsfordů bojím.“

Grianne přikývla. „Vím o tom. Má pravdu, když se bojím.“

Povzdechl si. „Teď si myslím, že moje kouzlo vychází z Písně přání. Změnilo se, když jsem vzal větev z Tanequilu a udělal z ní hůl. Změnilo se, když jsem se s holí

spojil tak, že mi odpovídala. Zjistil jsem, že ji s pomocí mumlání a zpívání jako u Píseň přání mohu donutit, aby mi pomáhala"

„U tvého otce se ta schopnost také objevila později," řekla. „Byl ještě starší než ty, když se o ní dozvěděl. Poutník mu ji odhalil, když mu dal Shannarův meč a řekl mu, že ji bude muset používat. U tebe je to podobné."

„Ten pocit se mění. Myslím si, že začínám chápat, o co se jedná."

„Nejsi první. Začalo to s Jairem Ohmsfordem. Znáš ten příběh? Jeho sestra Brin Píseň přání naplno využívala, byla první z Ohmsfordů, která ji ovládala. Její bratr Jair měl kouzlo, které Píseň přání připomínalo, ale byla to jen iluze. Ovšem za pár let poté, co dostali za úkol zničit Ildatch, zjistil, že je s ní spoutaný a může ji používat stejně jako ona, i když o tom ze začátku také nevěděl."

Tázavě se na něj zadívala. „Co tě trápí?"

Prohrábl si narudlé vlasy a ještě víc je rozčuchal. „Jen mě napadlo, že jestliže mi spojení s holí umožní projít Zapovězeným, je tu možnost i pro Weku Dartu, aby šel s námi. Jestli se mé kouzlo pořád mění, jestliže nevím, co udělá příště, mohlo by pomoci."

Podíval se na ni. „Takže bys možná ještě měla počkat, než mu to řekneš. Víš, myslím, dokud si nebudeme jisti."

Chvilí na něj překvapeně koukala. „Nemyslím si, že je to moc dobrý nápad, Pene," řekla nakonec.

Podíval se směrem, kterým odešel Weka Dart. „Já si prostě myslím, že by tu neměl zůstat, když tu být nechce. Víím, že je potomkem těch, kteří sem byli vyhoštěni. Ale to bylo dávno. Věci se mohou změnit. Mně se špatný nezdá."

V duchu se usmála. Líbilo se jí, že chce Weku Dartovi pomoci, i když o něm nic neví. Z toho bylo vidět, jakou má chlapec povahu, a cítila se s ním o to víc spřízněná. Byla ráda, že je takový, jaký je. Doufala, že bude mít později možnost o tom říct jeho otci.

„Není tak špatný," řekla nakonec.

Snažila se si namluvit, že být uvězněn ve světě démonů neznamená, že je Ulk Bog nenapravitelný. Každý se mohl napravit. Cožpak toho ona nebyla důkazem?

Pak se najednou ozvalo ječení spojené s vřeštěním a duněním a z oblohy se snesl Penův drak a usadil se přímo před nimi.

Vysoko mezi věžemi Paranoiu právě Trefen Morys s Bellizen v patách zahnul za roh další chodby a hledal cestu ven. Běželi od té doby, kdy pomohli Kermadecovi utéct oknem ze společenské místnosti. Poté, co je pronásledovali gnomští lovci, byli rádi, že sami utekli. Povedlo se jim vyšplhat po vytápěcích trubkách a protáhnout se šachtou do jiné místnosti dřív, než Gnomové zjistili, kam zmizeli.

Ale hon na ně pokračoval, a už pomalu neměli kam se schovat. Gnomové věděli, že jsou v bezvýchodné situaci v horních patrech Pevnosti, a zablokovali jim cestu dolů. Zbývaly jim jen věže nad nimi, a i ty byly jedna po druhé uzavírány.

„Tam!" sykla Bellizen a otevřela dveře do místnosti plné druidských plášťů a měkkých bačkor.

Trefen tiše zavřel dveře, protože se zvuky pronásledování už ozývaly velmi blízko. Zabezpečil vchod závorou a unaveně se rozhlédl kolem. Byla to další z nekonečné řady místností, do kterých vběhli a snažili se schovat. Tahle vedla spojovacími dveřmi do další, a když zjistil, že jiná cesta dál nevede, vzal Bellizen dovnitř a zamkl za nimi dveře.

Místnost byla velmi malá. Na vzdálenější zdi bylo úzké okno. Když k němu přistoupil a otevřel ho, zjistil, že se dívá na severní zeď a lesy pod ní. Byli pět pater vysoko a zeď pod oknem spadala přímo dolů.

Podíval se na Bellizen, která čekala, co jí řekne. „Třeba je nenapadne se sem podívat.“

Ale Gnomy to samozřejmě napadlo. Už je slyšeli u prvních dveří, které se pokoušeli vyrazit. A to se jim určitě povede. A pak rozbijí i druhé dveře.

Trefen prohlížel místnost ode zdi ke zdi, od stropu po podlahu díval se znovu z okna a hledal něco, čeho si předtím nevšiml. Ale nic nenašel.

Byli v pasti.

Bellizen mu to četla v očích a přikývla. Přešel zpátky k ní. „Nenechám se od nich chytit,“ řekl. „Vím, co by se stalo, kdyby se jim to povedlo.“

Znovu přikývla a bledý kulatý obličej měla klidný a pohled jasný a pevný. „Ani já se od nich nenechám chytit.“

„Ale oni nás dostanou,“ řekl. „Je jich příliš mnoho. Přemůžou nás.“

Slabě se na něj usmála. „Ne, když nebudeme čekat, až se to stane.“

Chytila ho za ruku a odvedla k oknu. Podívala se ven a pak si stoupla na parapet. „Pojď se mnou, Trefene.“

Vylezl k ní, jen se jí díval do obličeje a vyhýbal se pohledu dolů. Stál tam, držel ji za ruku a cítil chladivý větřík, který uklidňoval.

Dveře místnosti za nimi začaly povolovat.

„Je to jen krátký skok,“ řekla. „Nebude to trvat dlouho.“

„Přál bych si, abychom tu byli, až se naše paní vrátí,“ řekl. „Byl bych rád, kdyby věděla, jak moc pro nás znamenala.“

„Někdo jí to řekne,“ odpověděla. Ohlédla se ke dveřím. „Jsi připraven?“

„Myslím, že ano,“ řekl.

Zhluboka se nadechl. Tiše čekali a poslouchali zvuky rozbíjených dveří a pak dunění bot, když Gnomové vnikli do jejich místnosti.

„Pomáhá mi, že jsi tu se mnou,“ řekl tiše. Bellizen se na něj usmála.

Pak se najednou ozval hlas rohu, hluboký a zlověstný, odrážející se od zdí a nesoucí se ozvěnou celou Pevností. Zezdola se ozvaly výkřiky a Paranor ožil.

Gnomové, kteří je pronásledovali, se otočili a utíkali pryč. Trefen Morys a Bellizen na sebe nevěřícně zírali a pak se podívali z okna. Zvuky, naznačující, že se něco děje, zesílily.

Mezi stromy se prodíraly tisíce skalních trollů, ozbrojení obři, kteří se v bojové linii shromažďovali u bran druidské Pevnosti.

Kapitola 27.

Grianne Ohmsfordová rychle ustoupila, zatímco se drak usadil před nimi a složil si křídla na obrovské šupinaté tělo. Ze zad mu v obláčcích stoupala pára, a ona cítila z padesáti stop jeho teplo. Drak se protahoval od hlavy k patě, bodce na zádech se mu chvěly sem a tam a vypadaly jako vysoká stébla trávy vlnící se ve větru. Odkášlal si a vydechl proud ohně a oblak kouře.

Nad krajinou se rozprostřelo strašidelné ticho, a najednou měla pocit, že až na draka, ji a chlapce zmizelo ze světa všechno živé.

Pak se k ní zhoupla dračí hlava s otevřenou damou plnou začernalých zubů. Zápach drakova dechu ji donutil ustoupit několik kroků zpátky. Jeho žluté oči se zúžily a upřely se na ni.

Náhle si uvědomila že se nesoustředily na ni, ale na Pena, který stál vedle ní.

„To ta hůl," řekl tiše. „Fascinuje ho záře run."

Měl pravdu. Drak se pohodlně usadil a upřeně zíral na hůl. Runy, vyryté na jejím povrchu, hypnoticky pulzovaly proti šedé odpolední mlze.

„Sleduje mě od chvíle, kdy jsem sem dorazil," řekl Pen. Překvapeně zamrkala „Ty ses s ním už setkal?" „Dvakrát." Vypadal rozladěně. „Poprvé, když jsem sestoupil průsmykem dolů z hor, kde jsem se ocitl, když jsem přišel do Zapovězeného. Usnul jsem, a on tam byl, když jsem se probudil, a zíral na mě. Tedy na tu hůl. Nejdřív jsem se ho nemohl zbavit, ale nakonec se mi to povedlo. Myslel jsem si, že už od něj budu mít pokoj, ale včera se objevil na těchto planinách, kde jsem se tě pokoušel najít. Vlastně se objevil, aby mě zachránil." „Aby tě zachránil?" Nedokázala skrýt nedůvěru. „Snažil jsem se najít místo na spaní a narazil jsem na harpyje. Nechtěly mě nechat projít. Chtěly mě sežrat. Ale objevil se drak a roztrhal je."

Všiml si její nedůvěry a zavrtěl hlavou. „O mě nemá zájem. Já pro něj nic neznamenám. To ty runy." Podíval se na draka, který je nepřestával pozorovat. „Z nějakého důvodu se mu líbí. Nebo ho fascinují. Nevím proč, teto Grianne. Akorát vím, že se ho nemůžu zbavit."

„No, dvakrát se ti to už povedlo," zdůraznila. „To bylo díky Písni přání," řekl. „Vyplula na povrch po mém spojení s holí, ale právě kvůli drakovi jsem ji vyzkoušel. Nevěděl jsem, jestli bude kouzlo fungovat, ale byl jsem zoufalý. Tak jsem to vyzkoušel. Pokusil jsem se poslat runové představy do dálky jako návnadu. Drak se za nimi rozletěl, a já jsem utekl."

Na chvíli se zmačkl. „Podruhé byl příliš zaneprázdněn bojem s harpyjemi, než aby si všiml mě. Prostě jsem odtamtud vyklouzl. Ale mám pocit, že mě přišel hledat"

„Také si to myslím." Dívala se na obrovskou obludu, na její velké zahnuté drápy a silné, svalnaté tělo. Dívala se do jejích žlutých očí a zjistila, že jsou skelné a nezaostřené. Drak hypnotizovaný záblesky světla - tomu by nikdy nevěřila. „Můžeš se ho zbavit teď?"

„Já nevím. Můžu to zkusit."

Začal si tise pobrukovat, spojuje se tak s Písní přání, a runy na holi mu přitom tančily v odpověď, zjasněly, a když melodie zesílila, pohybovaly se rychleji. Brzy probíhaly po celé délce hole v neustále se měnících složitých vzorech. Grianne pohlédla na draka. Zíral na hůl a z očí mu zářila spokojenost a radost. Klidně vzpřímeně seděl s hlavou nataženou dopředu, jako by byl vytesaný z kamene.

Pak se začaly runové představy uvolňovat do vzduchu jako ohniví ptáci, létající sem a tam. Nakonec se zapletly do sebe a nechávaly za sebou tenké stopy světla. Drak rozevřel hubu a začal vrčet a supět. Zarazil drápy do země a rytmicky mával ocasem. Představy tančily k němu, přibližovaly se jako tenké ohnivé čáry a těsně před ním vyskočily do vzduchu a hnaly se k obzoru. Bylo jich mnoho v dlouhých liniích.

Ale drak se nepohnul. Seděl a pozorně je chvíli sledoval, ale pak se znovu obrátil zpátky k Penovi a holi.

Pen se ještě chvíli soustřeďoval, ale pak to vzdal. „Nefunguje to," řekl a unaveně vydechl. „Já to nechápu. Předtím za těmi představami letěl. Teď je jenom pozoruje."

Grianne si draka chvíli prohlížela „Pochopil, že létat za nimi nemá smysl. Stejně nevydrží dlouho. Došel k závěru, že jejich zdrojem je hůl a zůstat blízko ní je nejlepší způsob, jak je mít pořád na očích." Potřásla hlavou. „Je to jen zvíře, ale hloupý není."

Tiše si draka prohlíželi. Drak jim pohled oplácel. Hůl v Penových rukách nepřestávala zářit a její runy tančily a pulzovaly.

„Co budeme dělat?" zeptal se Pen nakonec.

Grianne nevěděla. Mohla by použít Píseň přání, ale bála se, jakou by tím vyvolala reakci. Když draka nezabije, může je každou chvíli napadnout. Ale když ho zabije s použitím silného kouzla, přivolá pozornost lorda Strakena podobně, jako lampa v temné noci přitahuje můry. Obě řešení by nakonec dopadla strašně.

Už se rozhodla, že na sebe nebude přitahovat pozornost, když vtom se z dálky někde od Dračí hranice ozval podivný štěkavý zvuk. Byl hrubý a připomínal drhnutí kovu staré pily, když řeže čerstvé dřevo. Při té představě se otřásla.

Ale drak si okamžité sedl, odvrátil se od hole a jejích zářících run a upíral oči směrem, odkud se zvuk ozval. Uběhlo několik minut a nikdo se nepohnul. Pak se zvuk ozval znovu, tentokrát z větší dálky a z východu. Drak se tím směrem rychle otočil. Zafuněl a z nozder mu vyšla pára. Když se zvuk ozval potřetí, zařval drak tak silně, že Pen s Grianne v šoku padli na kolena.

O chvíli později se monstrum vzneslo do vzduchu a letělo směrem, odkud se zvuk ozval, a ani se neohlédlo.

„Co se stalo?" vydechl překvapeně Pen.

Grianne zavrtěla hlavou. „Nevím, ale nestůjme tady a nediskutujme o tom. Můžeš nějak zklidnit ty runy? Můžeš je donutit, aby nezářily? Jestli se vrátí, nepřeji si, aby nás podle té hole našel."

„Zkusím to," řekl. Sundal si kabát a pečlivě ho kolem hole obalil. „A je to," řekl spokojeně.

Znovu se vydali na cestu směrem k horám, tentokrát ale mířili spíš na sever. Grianne se několikrát podívala do dálky, kde drak zmizel, ale neviděla ho. Ani ne míli

před nimi už začínaly kopce, kde se mohli lépe schovat. Když si pospíší, dojdou k nim dřív, než se drak rozhodne, že je začne znovu hledat.

Přemýšlela, jak daleko budou muset jít, než dorazí k místu, kudy projdou hranici Zapovězeného. Podívala se na oblohu. Přicházela noc.

„Pene, proč runy neustále svítí, i když nepoužíváš Píseň přání?“

Pokrčil rameny. „Prostě to dělají. Začaly zářit to první ráno, když jsem se vzbudil a přede mnou seděl drak. Hůl se mnou komunikuje tak, že jí nemusím říkat, co má dělat. Dokonce si ani nejsem jist, jestli nad ni mám nějakou kontrolu. Myslím, že velkou asi ne.“

To je zvláštní, pomyslela si. Píseň přání nikdy samostatně nejednala. Přišla vždy, když byla vyvolána, a dělala jen to, o co byla žádána. Její chování tedy musí souviset s jeho spřízněním s holí, je ovlivněna dalším kouzlem. Nějakým způsobem získala schopnost jednat sama, pomáhala chlapci v jeho potřebách, i když on sám o nich ani nevěděl.

Její vlastní kouzlo, pomyslela si, je o hodně mocnější než jeho, ale tohoto nebylo nikdy schopno.

Došli skoro až mezi kopce, když se v křovinatém podrostu objevil Weka Dart s nadšeně mávajícíma rukama.

„Viděli jste to? Viděli jste to?“ Poskakoval a chichotal se, jako by se zbláznil. „Dokonale jsem ho zmátl! Říkal jsem ti, že tě ochráním, strakenská královno! Bylo mi jasné, co by se stalo, kdybych nic neudělal, a tak jsem použil svůj mozek a oklamal ho!“

UVědomila si, že mluví o drakovi. „Co jsi udělal, Weko Darte? Co to bylo za zvuk?“

Ohýbal se smíchem. „Výzva k páření! To byl nejlepší způsob, jak ho donutit, aby myslel na něco důležitějšího, než jste vy dva!“

„Ty umíš vydávat zvuk vybízející k páření?“

„Byl jsem dlouhou dobu chytačem u Taela Riverina. Naučil jsem se vydávat mnoho podobných zvuků! Jinak bych nemohl být chytačem, a to jsem byl nejlepší ze všech! Líbilo se vám to? Neměli jste tušení, co to je, nemám pravdu? Nenapadlo vás, že možná někde něco umírá? Takové zvuky draci vydávají, když jsou zamilovaní.“

Chvilí kolem nich divoce poskakoval a pak vyrazil kupředu. „Rychle pojďte, pojďte! Než nastane noc, musíme se dostat do Dračí hranice! Potřebujeme zrychlit!“ Na chvíli se k nim vrátil. „Ještě že jsem byl blízko a hlídal vás, že? Zachránil jsem vás oba!“

A pak zase vyrazil kupředu a za chvíli už byl jen malou pokroucenou šmouhou v mlze.

Grianne se dívala za ním a zoufale uvažovala, že musí existovat nějaká možnost.

Když se ozval válečný roh, krčil se právě Kermadec ve stínu na stříšce strážní budky, kde se schovávali Atalan a ostatní skalní trollové. Počkal jen tak dlouho, dokud si nebyl jist, co se děje, a pak ze svého úkrytu seskočil a spěchal ke dveřím strážní budky.

Poté, co opustili Trefena Moryse a Bellizen, sešplhali trollové dolů po parapetech a našli základ severní zdi a bránu, kterou nechávala Grianne stále otevřenou. Ale

brána byla zavřená a zapečetěná, a Kermadec věděl, že by to stálo příliš mnoho úsilí a nadělo spoustu hluku, kdyby ji chtěl otevřít. Někdo si s ní dal velkou práci, aby se ujistil, že ji nelze znovu použít. Pravděpodobně byla objevena Shadeou a jejími přísluhovači brzy poté, co odstranili Ard Rhys do Zapovězeného a převzali nad Pevností kontrolu. Shadea byla dost chytrá na to, aby si uvědomila její důležitost.

Už skoro dvě hodiny se trollové skrývali ve vedlejší strážní budce na místě, kam pravděpodobně nikdo nepřijde. Ale jestliže byla tato brána bezpečně zapečetěná, měl by Kermadec a jeho skalní trollové dobýt jinou bránu. Protože ale další ležela dost daleko od jejich úkrytu, byli by pravděpodobně objeveni dřív, než se k ní dostanou.

S tím se nedalo nic dělat. Mohli na druidy zaútočit jediné zevnitř. To znamenalo obsadit jinou bránu a otevřít ji pro trolly venku.

Kermadec vešel do strážní budky. Všude kolem v Pevnosti se ozývaly výkřiky a zvuky běžících nohou.

„Dorazili," informoval ostatní trolly, opřel se zády o dveře a prohlížel si je v malé zšeřelé místnosti.

Atalanův obličej byl plný vzrušení. „Teď konečně zjistíme, jak doopravdy silné tyhle zdi jsou!" zasyčel. „Pojďme!"

„Ještě ne." Jeho bratr mu zastoupil cestu. „Ještě chvíli počkáme. Nechme je všechny dojít k hradbám a obklíčit je. Nechme druidy, ať se soustředí na ně a nás přestanou hledat. Pak vyrazíme."

Atalan se postavil proti němu. „Nač čekat, bratře? Zmatek poslouží víc nám než jim. Vyčkávání nechme zbabělcům a slabochům. Měli bychom vyrazit teď!"

Kermadec se ani nepohnul a upřeně se na něj díval. „Jsi příliš netrpělivý, Atalane. Do všeho se moc hrneš."

Atalan si odplivl. „Jestli já jsem příliš netrpělivý, pak jsi ty příliš opatrný. Všechno ti trvá moc dlouho. Rozhoupej se, a možná budeme mít větší úspěch. Všichni jsme tu proto, abychom pomohli Ard Rhys, nebo ne?"

„Nechtěj mě naštvat," řekl Kermadec tiše. „A nezpochybňuj moji oddanost k Ard Rhys. Ty mně nemáš co vyčítat."

„Tiše," sykl na ně Barek. Stál u okna se zavřenými okenicemi a škvírou sledoval asi tucet gnomských lovců, kteří se chystali vylézt na parapety. „Uslyší vás, když budete takhle křičet!"

Bratři stáli ještě chvíli proti sobě, pak se Atalan otočil a pokrčil rameny. „Ty jsi velitel, Kermadecu. Ty nás vedeš. Zodpovědnost za to, co se stane, padne na tvou hlavu. Co jsem já, abych ti radil?"

Shrbený se odšoural k protější zdi a zíral tam do prázdna.

Kermadec plný vzteku a pocitu trapnosti se otočil ke dveřím a nevšímal si ho.

Už byl večer, když Pen a Gianne začali šplhat do Dračí hranice. Holé stromy vrhaly strašidelné stíny a linii obzoru narušovaly vzdálené vrcholky hor. Světlo na západě přecházelo z šedivé v černou a denní stvoření se ukládala k spánku, zatímco noční se probouzela. Zvuky se vytrácely, jako by byly pohlcovány nekonečným mořem, a svět se stal místem pro rychlé a mrtvé.

Grianne se neustále rozhlížela po okolí, byla ve střehu a připravená na další pronásledovatele. Chlapec šel tiše vedle ní. Weku Dartu neviděli od té doby, co je opustil, ale Grianne si byla jista, že je někde blízko a hlídá, připravený jim pomoci, kdyby bylo potřeba. A nebo možná zachránit sebe. Už toho Ulk Boga znala natolik, že věděla, že přes své dobré úmysly bude vždy myslet především na sebe.

Přesto se jí zdálo nehezke, že o něm takto přemýšlí po tom, co zahnal draka. Přála si, aby o něm měla lepší mínění, ale příliš dobře věděla, jakým způsobem se až doteď udržoval naživu.

V tom se Weka Dart vynořil ze tmy tak rychle, že ho málem napadla.

„Strakenko!“ sykl na ni vyčítavým hlasem. „Nemůžete jít dál ve tmě! V noci loví příliš mnoho tvorů, které dokonce ani já nemohu vidět. Musíme se zastavit a počkat na ráno!“

Chtěla rychle dojít ke svému cíli a dostat se pryč ze Zapovězeného. Ale naléhavost v jeho hlase ji zastavila. „Je to opravdu tak nebezpečné? Už jsme skoro tam.“

„Nejsi tak blízko, jak si myslíš. Tohle je jiná soutěska než ta, kterou ses sem dostala. Když tě hledá Tael Riverine, bude lepší, když se nebudeš vracet ve svých stopách. Ne, Grianne mocného kouzla. Teď se musíš zastavit. Ty i chlapec. Odpočiňte si. Počkejte na svítání.“

A tak si našli úkryt mezi balvany, které je chránily ze tří stran a dokonce i shora. Domluvili se, že budou držet hlídky. Za úsvitu se opět vydají na pochod. Zbytek cesty urazí za dvě hodiny.

Pak si Grianne opět uvědomila, že bude volná.

„Weko Dartě,“ řekla, když se usadili mezi balvany. Skoro na něj v mlhavé tmě neviděla. Viděla jen zářící oči, pozorné a klidné. „Musím ti něco říct.“

Slyšela, jak Pen nesouhlasně vydechl. Prohrábla si rukou vlasy a shrnula si je dozadu, přemýšlejíc, jak má převést do slov to, co musí říct, a pak se rozhodla, že to prostě řekne.

„Penderrin mi říkal, že tě hůl ven ze Zapovězeného nevezme. Vezme jenom jeho a mě. Nikoho dalšího.“

Weka Dart zavrčel. „On se mýlí. A jestli se nemýlí, pak podcenil moc tvého kouzla. Ty můžeš najít způsob, jak mě odsud dostat, i když se to holi nebude líbit.“

Povzdechla si. „Myslím, že ne. Je to staré kouzlo, starší než já a mocnější. Hranice Zapovězeného nemohou být zdolány běžnými prostředky. Proto bylo pro Taela Riverina tak těžké dostat svého démona do Čtyřzemí. Musel zařídit výměnu. Aby se mu to povedlo. Sám jsi mi to říkal.“

„Možná bys mohla Morice dostat zpátky sem a vyměnit ho za mě,“ řekl vychytrale.

Jeho entuziasmus byl nepřekonatelný. „Ne, to nemůžu. Nevím jak. Já dokonce ani nevím, jak tahle hůl pracuje. Je závislá na Penovi, ne na mně. Podstatné je, co ta bájná bytost řekla o holi Penovi - může přenést ze Zapovězeného jenom nás.“

Weka Dart okamžitě vyskočil a začal mávat rukama. „Ale tys to slíbila! Ty jsi řekla, že mě vezmeš s sebou, když tě dostanu z vězení Taela Riverina! Řekla jsi, že to uděláš! To jsi lhala? Je pravda, že všichni strakeni lžou? Dokonce i ty?“

Zvedla ruce. „Řekla jsem ti, že udělám, co budu moci, abych ti pomohla, ale tenkrát jsem ani nevěděla, jestli dokážu pomoci sama sobě! To jsem říkala. Byla to pravda, ne lež. Kdyby nepřišel Pen s holí, ani já bych se odsud nedostala. Zůstala bych tu uvězněná jako ty.“

„A teď se ven dostaneš, že jo?“ zavrčel.

„Ano.“

„Ale já ne! Já ne!“ „Možná že -“ „Ty jsi lhala, lhala, lhala!“ Plivl na Pena, jako by to všechno byla jeho vina, a s výkřiky nadávek určeným oběma vyběhl z úkrytu a pak se ztratil ve tmě. Ale během chvilky se vrátil a hodil sebou zpátky tam, kde předtím seděl. Dlouho nic neříkal. Grianne čekala.

„Kdo tě bude chránit před draky, Grianne nesplněných slibů?“ zašeptal nakonec.

Řekl to tak smutně, až se jí stáhlo hrdlo. „V mém světě žádní draci nejsou,“ odpověděla.

„Žádní draci?“ Zvedl hlavu z dlaní. „Dobře, a kdo tě potom bude chránit před fúriemi? Nebo obříny, strašiny a graumty? Kdo tě bude varovat před nebezpečím? Kdo ti zabrání, abys nepadla do jejich léček?“

„Tam nejsou žádní strašim, obříni, fúrie nebo graumtové. Ti všichni jsou tady. Všichni sem byli posláni v dobách Bájných, když se vytvořil Zapovězený.“ Odmlčela se. „Můj svět se tvému vůbec nepodobá, malý Ulk Bogu. Je to naprosto odlišné místo.“

„Jsou tam Ulk Bogové, jako jsem já?“

„Ne. Až na elfy tam žádné bájně bytosti nejsou.“

„Nenávidím elfy,“ zamumlal. „Elfové zotročili Jarka Ruus.“

„Weko Darte,“ řekla tiše. „My se tě pokusíme vzít s sebou, tak jak jsem slíbila. Dodržím slovo. Jen chci, abys věděl, že se nám tě dostat ven možná nepovede. Možná k tomu nebudu mít dostatečnou sílu.“

Dlouhou dobu byl zticha. „Žádní Ulk Bogové?“

„Ne.“

Vrtěl sebou ve tmě, měnil pozice, nejdřív si lehl na pravou stranu, pak na levou, byl tak neklidný, že měla strach, aby mu něco nebylo. „Jsi v pořádku?“

„Asi bych s vámi neměl chodit,“ řekl najednou. „Radši bych měl zůstat tady. To, co říkáš o mém světě, zní nudně. Zní to, jako by tam nebylo co dělat, proto radši zůstanu tam, kde jsem.“

Nevěřila svým vlastním uším. „Myslela jsem, že jsi říkal, že tady zůstat nemůžeš. Říkal jsi něco v tom smyslu, že tě Tael Riverine zabije, když zůstaneš.“

„Třeba si mě vezme zpátky, když je teď Hobstull mrtvý.“ Jeho hlas byl tichý a rozjímavý. „Bude potřebovat nového chytače.“

„Ne!“ skočila mu do řeči. „Lord Straken tě nechá zabít, Weko Darte! Zjistí, co jsi udělal, a bude to tvůj konec!“

„Třeba ne. Třeba si bude myslet, že jsem teď příliš cenný.“

Chtělo se jí zatřást s ním, až by mu chrastily zuby. „Jestli se mi snažíš vyhrožovat za to, že jsem ti řekla pravdu, že jsem ti řekla, co si myslím, že je správné, pak se to minulo účinkem! Nebuď takový blázen! Zapomeň na Taela Riverina! Návrat k němu by byl sebevraždou!“

„A nebo půjdu na západ, kam jsem chtěl jít, když jsme se setkali." Pokrčil rameny. „Možná půjdu na plošiny Huka a najdu si místo, kde budu uznávaný."

Nevěděla, co říct. Chtěla, aby si uchoval naději a nevzdával se. Chtěla mu říct, že se pokusí najít způsob, jak ho ze Zapovězeného dostat. Chtěla, aby počkal, dokud nebudou mít jistotu, co se stane, když použijí hůl. Ale Weka Dart už měl plnou hlavu nových očekávání, promýšlel si svůj život a plány do budoucnosti a realitu si uvědomoval líp než ona.

„Nerozhoduj se o ničem dnes v noci," řekla mu. „Počkej, až budeme mít možnost vyzkoušet hůl. Uděláš to pro mě?"

Dlouho nic neřekl. „Vyspím se na to, strakenská královno. Budu o tom hodně přemýšlet."

„Nic lepšího jsem si ani nemohla přát," řekla.

„Byl bych pro tebe dobrým chytačem. Je tam něco k chytání? Nebo před čím bych tě mohl chránit? Něco tam musí být."

„Jsou tam nepřátelé," ujistila ho. „Vždy existují nějakí nepřátelé."

Sledovala, jak si lehl a stočil se do klubíčka. „Budu tě před tvými nepřáteli chránit," řekl tiše. „Dám na tebe pozor." „Já vím."

Zůstala sedět, zírala do noci a její myšlenky byly temné a hrozné. Úplně zapoměla na únavu. Měla by být schopná pro něj udělat víc, než si myslí, že může. Měla by mu dokázat pomoci. Ale nevěděla, kde začít. Nevěděla, jak na to. Opět se cítila slabá a bezmocná.

„Budu tam pro tebe," zašeptal.

A pak už se neozval.

Vzbudila se k ránu, když se na východním obzoru objevilo slabé světlo. Obloha byla zamračená a přes Pashanon se valily těžké mraky. Na jihozápadě se připravovala bouře a nad plošinami Huka už postupovala clona deště.

Rozhlédla se. Pen vedle ní tvrdě spal s holí přitisknutou k sobě. Weku Dartu nikde neviděla. Chvilí se soustředila na krajinu kolem, ale nezahlédla ho. Asi odešel dřív, aby mohl prozkoumat soutěsku.

Vzbudila Pena, a po sněžení zbytků kořínků, které jim tam nechal Weka Dart, se vydali na cestu. Toužila jít rychle a být už u cíle. Uvědomovala si, jak je slabá. Ještě se nevzpamatovala z utrpení, které jí způsobil Tael Riverine, ale sílu jí dodávalo vědomí, že už brzy se osvobodí navždycky. Jestli se jí povede dostat se ze Zapovězeného, určitě se jí vrátí bývalá síla. Po nějaké době budou vzpomínky na to, co se stalo, blednout a ona se dokáže uzdravit i psychicky. Vzpomínky jí zůstanou stále, ale časem už nebudou tak bolet. Nezhroutila se jen díky zbytkům odhodlanosti, tvrdohlavosti a hrdosti. Stále ještě byla Ard Rhys, ale aby ji všichni uznávali, bude muset získat svou pozici i titul zpátky.

Uštvane se rozhlédla. Sevřela ji nedýchatelnost světa Jarka Ruus. Ještě jeden den v Zapovězeném, a určitě se jí zmocní šílenství, které se o ni pokouší od chvíle, kdy sem přišla. Času jí ubývalo. Uvědomovala si to s každým úderem srdce.

Pokračovali ve výstupu do soutěsky, ohlížejíce se občas přes rameno zpátky na rovinu, kterou opustili a jež se ztrácela za clonou deště. Zdálo se ale, že je nikdo nepronásleduje, ani odtamtud nepřichází žádné nebezpečí.

Ani Weka Dart se stále ještě neobjevil.

Už bylo skoro poledne, když došli do lesnatých kopců Dračí hranice a odbočili doleva k místu, kde vstoupili do Zapovězeného. Den velice potemněl kvůli přicházející bouři. Zvedl se vítr a vehnal jim do tváří první kapky deště. Spěchali dál, aby bouři unikli. Vedla je Grianne, chlapec s holí stále zabalenou kráčel tiše vedle ní.

V dálce zaburácel s dlouhou ozvěnou hrom a oblohu začaly křížovat blesky.

Pak, když vyšli z lesa, uviděla Grianne, aniž to očekávala, místo, které hledali. Chytla Pena za paži a mlčky pokývala hlavou. Chlapec se usmál tak odzbrojujícím způsobem, že se také musela usmát. Už by to mělo všechno brzy skončit.

Rozhlížela se kolem, jestli neuvidí Weku Dartu, ale nebyl tady.

Pen si všiml jejího výrazu. „Kde je, teto Grianne? Myslel jsem, že na nás bude čekat.“

Znovu pátrala mezi stromy a v mlze, a přitom jí došlo, co se stalo.

„On nepřijde,“ řekla.

Chlapec na ni nevěřícně zíral. „Proč nepřijde? Copak se odsud nechce dostat?“

Zavrtěla hlavou. „Já nevím. Nevím, jestli on to ví. Myslím si, že se bojí, že by ho hůl s sebou nevzala. A také toho, že by mohl zjistit, že to není to, co očekával. Možná se bojí všeho možného dohromady.“

Penderrin odvrátil zrak. „Já, kdybych byl on, bych tu nezůstal. Využil bych možnosti, že to může být něco lepšího.“

Zhluboka se nadechla. Mohla k nalezení Ulk Boga použít své kouzlo. Třeba je někde blízko a čeká, jestli ho budou hledat. Třeba ji jen zkouší. Ale v srdci věděla, že tomu tak není, že je daleko a snaží se na ni zapomenout. Stane se pro něho někým, koho znal a pomohl mu, někým, kým se může chlubit. Ale bude pro něj jenom vzpomínkou.

Jestlipak se pokusí vrátit k Taelu Riverinovi a stane se opět jeho chytačem? Riskne, že strakenský pán buďto neví o jeho úloze při jejím útěku nebo mu odpustí? O Ulk Bogovi se dalo těžko říct, co si myslí.

Weka Dart.

Říkala si v duchu jeho jméno a přivolala si jeho podobu, a byla si jista, že na něj nikdy nezapomene.

„Musíme jít,“ řekla stroze Penovi. „Nemůžeme na něj čekat. Použij hůl.“

Chlapec vytáhl hůl, vzal ji do obou rukou a obrátil ji rukovětí k zemi. Runy v šeru jemně zářily a rudě pulzovaly. „Polož na ni ruce,“ řekl.

Už už pokládala ruce na hůl, ale pak se zarazila. „Pene, poslouvej mě. Až se budeme vracet budou na nás čekat - Shadea a Ru a ti, kteří se s ní spojili. Určitě jim došlo, kam jsi odešel, a budou připraveni na možnost, že by ses mohl opět vrátit a přivést mě s sebou. Budou vědět, kde na nás čekat. Zaútočí ve chvíli, kdy nás uvidí. Pokusí se nás oba zabít. Proto chci, abys byl připravený. Chci, aby ses držel za mnou a zůstal tam, dokud nebudeš mít šanci utéct. Jakoukoliv šanci. Jakmile se nějaká naskytne, okamžitě ji využij. Na mě nečekej. Jen utíkej a utíkej. Rozumíš?“

Přikývl, ale vypadal nejistě.

Objala ho kolem ramen. „Projevil jsi velkou odvahu tím, že jsi sem přišel a zachránil mě. Neznám nikoho, kdo by to dokázal, až na tvého otce. Už kvůli němu

pro tebe musím udělat to, co jsi ty udělal pro mě. Chci, abys byl v pořádku, až tohle všechno skončí, Penderrine. Slib mi, že mě poslechneš."

Znovu přikývl, tentokrát rozhodněji. „Slibuji, teto Grianne."

Sundala ruce z jeho ramen. „Jsi připravený?" Zhluboka se nadechl. „Jsem." „Tak pojďme domů." Spolu s ním hůl pevně stiskla.

Kapitola 28.

Přechod byl rychlý. Runy se rozzářily ještě víc, jako by získaly sílu z jejího dotyku. Grianne zamrkala v náhlém světle a pak cítila jakýsi pohyb v místě, kde právě byla. Šero Zapovězeného, které s přicházející bouří ještě víc potemnělo, zmizelo. Stalo se to během několika sekund, ani neměli čas si uvědomit, že jsou přenášeni. Podívala se na Pena, jak se drží hole a má při tom zavřené oči.

Ale ona je nechala otevřené. Chtěla vědět, co se s nimi stane.

Ani tak to nezjistila. Runy najednou jasně zaplály, takže se zdálo, že hůl hoří. Dokázala se jí jen držet a přesvědčovat se, že je oheň jen iluzí. Jas se zvětšoval, svět Jarka Ruus zmizel, zbyli jenom oni dva a hůl.

Potom už neviděla vůbec nic, lapala po dechu, měla pocit, že jí na tělo dopadla obrovská pěst a vytlačila jí z plic všechny vzduch. Bojovala proti ní, snažila se dýchat a snažila se zůstat naživu. Něco není v pořádku, pomyslela si zoufale. Něco se nepovedlo.

Nakonec světlo pohaslo, runy ztemněly a ona opět stála ve známém prostředí své ložnice, zpátky v Paranoru. Stále ještě pevně svírala hůl, ale runy už pohasly.

Úlevou se rychle nadechla.

V dalším momentu na ni spadl triagenel.

Okamžitě věděla, o co jde. Zahlédla při přechodu záblesk magické záře, ale nerozeznala, co to je, dokud nebylo příliš pozdě. Záře zmizela, jakmile triagenel spadl, neviditelný a obklopující ji jako nezničitelná klec.

„Nehýbej se, Penderrine,“ řekla chlapci.

Stál naproti ní a stále se ještě šťastně usmíval, že se dostali ze Zapovězeného. Úsměv se mu ale pomalu vytrácel a on se překvapeně rozhlížel kolem sebe.

„Jsme chyceni v triagenelu,“ oznámila mu. Rychlým pohybem ruky ukázala na osvětlené nitky jejich vězení. „Říkala jsem ti, že na nás budou čekat. Ale tohle jsem nepředvídala.“

„Co je to?“

„Velice mocná forma kouzla. Je k ní potřeba tří uživatelů magie, a kombinace jejich schopností ji přivede k životu.“

Ale jak si všimla, světlo nebylo stejnoměrné. V několika místech se zdálo úplně zeslabené. Správně vytvořený triagenel měl svítit rovnoměrně. „Něco není v pořádku,“ zamumlala. „Vidíš to?“

Ukázala na několik slabých míst, která byla očividně tmavší. V tu chvíli se otevřely zamaskované dveře na vzdálenější straně místnosti a v nich se objevil její bratr. „Grianne?“

„Beku!“ vykřikla překvapeně. „Jak jsi...“

„Poslouchej mě,“ přerušil ji uprostřed slova. „Použil jsem Píseň přání, abych oslabil několik nitek triagenelu. Myslím, že se můžeš pokusit osvobodit.“

„Zavři dveře!“ zavolala na něj.

Udělal to a ona povalila Pena na zem a stoupla si nad něj. „Kryj si hlavu. Nedívej se, dokud ti neřeknu.“

Neměla příliš času. Brzy přijde Shadea a ti ostatní. Možná už stáli za dveřmi. Musela si pospíšet. Po tom, co se přihodilo v Zapovězeném, se bála Píseň přání použít, ale jinou možnost neměla. Stejně ji bude muset vyvolat, až stane tvář v tvář Shadee.

Proto odvážně zamumlala zaříkadlo, a když se kouzlo objevilo, zformovala ho do ostrých hran, schopných řezat a přesekávat, a pak je s výkřikem poslala na oslabená místa sítě. Píseň přání se otáčela a trhala síťovinu, překonávala odpor mocného kouzla a prořezávala se nitěmi, až se celá síť prohnula. Pokračovala dál, přecházela od jednoho místa k druhému tak dlouho, až celou strukturu dokonale oslabila. A pak zaútočila s takovou silou, že se triagenel rozpadl a zároveň vybuchla severní zeď ložnice. Kamenné bloky a sutiny se vyvalily ven a místnost zahalil mohutný oblak prachu.

Grianne si chránila obličej, počkala, až se prach usadí, a pak zvedla Pena znovu na nohy. „Beku!“ vykřikla.

Do místnosti vběhl její bratr spolu s Rue Meridian, Tagwenem a elfskou dívkou, zřejmě Khyber Elesedilovou. Pen se s rodiči a s Khyber rychle objal. Grianne objal pouze Bek. Grianne v jejich tvářích viděla hrůzu a šok, když se na ni podívali. Měla pocit, že rozeznává i lítost.

„Jsem v pořádku,“ řekla jim.

Její bratr zavrtěl hlavou. „Nejsi v pořádku. Za tohle Shadea a'Ru a ti, kteří tě zradili, zaplatí. Dostaneme je. Všechno si zjistíme. Ale je něco, o čem bychom si měli promluvit ihned Když tě uvěznil, byl sem vypuštěn démon. Je stále tady a snaží se zbourat hranici Zapovězeného.“

„Vím o tom,“ řekla.

„Myslel jsem si to. Nevíš ale, že pouze Pen ho může najít a zastavit a s použitím hole ho poslat zpátky, stejně jako použil hůl při vašem návratu.“

„To musí udělat Penderin?“ zeptala se překvapeně.

„Král Stříbrné řeky řekl, že musí. Pouze hůl může zajistit přechod z jednoho světa do druhého, a pouze Pen může její kouzlo řídit. Až budu hledat démona, musím ho vzít s sebou.“

V chodbě venku před ložnicí se něco dělo, ozývaly se zvuky běžících nohou a výkřiky.

„Přicházejí,“ řekla Grianne ostatním. Zvedla ruce, přivolala znovu své kouzlo a uzamkla dveře zevnitř. „To je zadrží na několik minut, víc ne.“ Obrátila se na Beka. „Vezmi ostatní a jděte. Našli jste sem přístup z tajné chodby - najdete zase cestu zpátky?“

Přikývl. „Já a Tagwen to dokážeme.“ „Já nejdu,“ prohlásil trpaslík bojovně. „Patřím sem, k Ard Rhys.“

Grianne k němu rychle přistoupila a poklekla. „Ano, patříš ke mně. Ale teď musíš odejít. Vy všichni musíte. Nijak mi nepomůžete, když tu zůstanete. Musím se setkat se Shadeou a ostatními sama. Jen já si to s nimi mohu nejlépe vyřídit. Jen Bek by mi možná mohl pomoci, ale ten musí zůstat s Penem, najít démona a zbavit se ho.“

Poslouchej mě." Pevně trpaslíkovi stiskla ramena. „Viděla jsem Zapovězený, Tagwene. Je tak strašný, že si něco podobného ani neumíš představit. Kdyby se bytosti, které tam žijí, dostaly do tohoto světa, náš svět by skončil. Musíš se přičinit, aby se to nestalo. Musíš to zastavit, ať už se se mnou stane cokoliiv."

Pevně se mu dívala do očí. Konečně slabě přikývl a vousatá tvář se mu zarmouceně zkroutila. „Udělám to, protože mě o to žádáš," řekl tiše. „Ale ne dobrovolně."

Obrátila se na Pena. „Nebude to snadné. Těžko říct, co tě čeká, dokud démona nenajdeš. Možná ho budeš muset donutit, aby se dotkl hole. Přála bych si, abych ti mohla poradit, ale víš stejně jako já, jak hůl funguje. Věř svým instinktům, Pene. Nezklamou tě."

Chlapec přikývl. „Ani já tě nechci opustit."

Usmála se. „Ještě se setkáme. Jenom jdi. Udělej, co musíš."

Udělej, co je potřeba." Rozhlédla se. „Vy všichni, teď už jděte."

Odcházel jeden po druhém, mizeli v tajné chodbě, ještě se k ní otáčeli a ve tvářích měli smíšené výrazy neochoty a strachu. Bek odcházel jako poslední.

„Dávej na sebe pozor," řekl. „Stálo nás mnoho úsilí dostat tě zpátky, a nechceme tě zase ztratit." Odmlčel se. „Mám tě rád, Grianne."

Pak za sebou zavřel dveře a byl pryč, jen jeho slova jí zněla v mysli.

Také tě mám ráda, pomyslela si.

Obrátila se zpátky do ložnice a podívala se na zevnitř zabezpečené dveře. Prošla mnohým, aby čelila tomu, co ji čeká za nimi. Těžce bojovala o možnost, aby mohla dát vše do pořádku. Ale najednou si nebyla jista, zda se jí to povede.

To je zvláštní, pomyslela si.

Na podlaze před ní se rozplývaly poslední nitky triagenelu. Chvíli je pozorovala, pak zachytila svůj obraz v zrcadle a viděla, co spatřili Bek a ostatní: strašidlo, rozedranou imitaci sebe samé.

Přešla ke skříni na druhé straně místnosti, otevřela ji a vyndala jednu z rób, čistou, černou a elegantní. Nařasila si ji kolem ramen a připevnila na ni sponu ve tvaru Eilt Druin, druidského znaku, symbolu jejich řádu.

Teď ji nepřátelé uvidí stejnou jako dříve, pomyslela si. Jako vůdkyni. Jako Ard Rhys.

Zkontrolovala sponu a představila si ruku držící zapálenou pochoděň. Vzpomněla si na překlad elfských slov Eilt Druin: SKRZE ZNALOSTI, MOC.

Vědomostmi k moci. Možná. Dnes to zjistí.

Pak přešla na druhou stranu místnosti a mávnutím ruky přede dveřmi ložnice odstranila uzavírací kouzlo.

Pevně rozhodnutá otevřela dveře.

Shadea a'Ru stála s Trauntem Rowanem na hradbách severní zdi Paranoru a shlížela na armádu trollů, která se tlačila kolem bran. Jakmile o tomto novém nebezpečí uslyšela, okamžitě přišla, rozhodnutá, že se s ním vypořádá sama a nenechá to na svých nespolehlivých spojencích. Ale když na vlastní oči uviděla, kolik

trollů se tu shromáždilo - musel jich být přinejmenším tisíc - nebyla si jista, co by měla udělat.

„Vznesli nějaký požadavek?“ zeptala se Traunta Rowana.

Zavrtěl hlavou. „Žádný z nich neřekl ani slovo. Prostě vyšli z lesa, zformovali se do jednotek a od té doby se nepohnuli, ani nic neřekli.“

„Musí to nějak souviset s Kermadecem,“ řekla tiše. „Ti trollové nesou prapor Taupo Rough. Nebýt jeho, nebyli by tady. Jsi si jist, že jsi ho nechal ve Stridegate? Té dívce se přece podařilo dostat se na jednu z lodí.“

„Když jsme odlétali, byl s ostatními na zemi, obklíčen tisíci křemyly. I kdyby se mu přes ně podařilo probít, musel by jít po svých. To by mu zabralo celé dny.“ Traunt Rowan zavrtěl hlavou a potom ukázal na trolly. „Možná ho přišli hledat. Třeba si myslí, že je tady.“

Zvážila tu možnost. „Možná.“

Ale něco tu nesedělo. Několik by ho možná přišlo hledat, ale ne celá armáda. Bylo v tom něco jiného, něco mnohem nebezpečnějšího. Pohlédla na nižší hradby, kde se za cimbuřím schovávali gnomští lovci. Kdyby se trollům nepodařilo dostat na hradby, dokázali by jejich útok odrazit. Ale bylo jich příliš málo, kdyby útočníci pronikli dovnitř.

Už předtím nařídila, aby byly hradby zpevněny. Žádné další opatření ji nenapadlo. Ona by nechala stát trolly tam venku třeba celý den, jestli si přejí. Kdyby tam zůstali ještě zítra, mohla by se rozhodnout se jich zbavit použitím kouzla, ale to by vyžadovalo obrovské čerpání jejích rezerv. Musela by mít opravdu pádný důvod, aby se k něčemu takovému odhodlala.

Právě zvažovala možnost, že by poslala zprávu Gnomům z východu, že potřebují posily, když po schodech severní věže přiběhl s vlající róbou Pyson Wence a tvářil se vyděšeně.

„Triagenel se rozpadl!“ vykřikl na ně.

Ona se vrátila, pomyslela si Shadea okamžitě.

„Jsi si jistý?“ vyštěkla na něj a vyměnila si rychlý pohled s Trauntem Rowanem.

Pyson Wence se zašklebil, pokoušeje se tak skrýt strach v očích. „Myslíš si, že jsem se zbláznil? Kouzlo ztmavlo. Co jiného by to mohlo znamenat?“

Ignorovala jeho nárazku, prodrala se kolem něj a s tvrdým výrazem zamířila k věžnímu schodišti. „Pojďme to skončit,“ řekla tlumeně.

Rychle spěchali po schodech nahoru. Shadea už cítila, jak se v ní v očekávám bitvy formuje kouzlo. Krutě se usmála. Tentokrát se žádných chyb nedopustí.

Doběhli už na konec schodiště a zahýbali právě do chodby, která vedla k ložnici, když vtom vybuchla severní zeď.

Hluboko dole v tajných chodbách ve stěnách Pevnosti sestupovali Ohmsfordovi, Khyber Elesedilová a brblající Tagwen do výtopny. V zasmušilé náladě šli téměř mlčky.

„Nelíbí se mi, že jsme ji tam nechali samotnou,“ opakoval trpaslík stále dokola.

„Ty víš, že jsme tam nemohli zůstat,“ řekla mu nakonec Rue Meridian. „Víš, že by nás tam nenechala“

„Je jich tam proti ní příliš mnoho, než aby měla šanci uspět.“

Rue zavrtěla hlavou. „Já bych si na ni vsadila za jakýchkoliv okolností.“

Tagwen zmlkl a malá skupina pokračovala dál temnotou, vedená Khybeřiným kouzelným světlem. Nevěděli, co se děje za nimi. Zdi z kamenných bloků byly silné a tlumily všechny zvuky. Místnosti druidské Pevnosti byly hrobkami a dokázaly si udržet svá tajemství.

„Stále ještě se můžeme vrátit," mumlal si Tagwen pod vousy. „Ještě není příliš pozdě."

Bek na něj vztekle vyjel. „Dej pokoj, Tagwene! Nám všem se to nelíbí stejně jako tobě! Jak si myslíš, že se cítím, že jsem ji opustil? Je to moje sestra! Ale jestli padne hranice Zapovězeného, bude pak už jedno, co se s Grianne stane, ne?"

„Beku," pokárala ho Rue jemně.

Tagwen se začervenal studem, když si uvědomil, za co byl Bek pokárán, a pevně stiskl rty. Chtěl něco říct, ale nedokázal to. Celý se chvěl, obešel Beka a šel kupředu sám.

Byl to Pen, kdo se za ním rozběhl, aby ho zadržel, když se slepě vydal do tmy. „Počkejte, Tagwene!"

Když trpaslíka doběhl, zpomalil a šel po jeho boku. Scházeli právě po schodišti, které bylo dost široké pro oba.

„On to tak nemyslel, Tagwene. Myslí na to stejně jako vy. Také má o ni strach."

Tagwen nic neřekl.

„My všichni bychom chtěli jít zpátky a pomoci jí," pokračoval Pen. „Všichni se o ni bojíme. Viděl jsem, co je Zapovězený zač. Viděl jsem, co musela po všechny ty týdny prožívat. Prožila toho víc, než si myslíte. Ani já nevím všechno; nechtěla o tom se mnou mluvit. Ale přesto jsem to cítil."

„Už proto bychom tam měli zůstat, abychom jí pomohli," řekl Tagwen zuřivě. „Není dost silná na to, aby se postavila Shadee a těm ostatním. Pokusí se s nimi bojovat, bude požadovat vrácení své funkce, ale možná na to nebude mít dost sil."

Pen přikývl. „Já vím. Ale když tam nejsme, nemusí mít strach, že se nám něco stane. Bude se starat pouze o sebe. Myslím si, že v tuto chvíli je to to jediné, čeho je schopná. Poslala nás pryč nejen proto, abychom našli démona, ale také aby nás ochránila."

Na chvíli se odmlčel. „A když se jí stane něco špatného, nebudeme tam, abychom to viděli. Myslím, že na to také myslela."

Trpaslík se na něj podíval, ale nic neřekl.

Kermadec čekal na tu správnou chvíli, a když nad sebou uslyšel výbuch v severní věži, věděl, že přišla. Vzal svou malou skupinu skalních trollů ze strážní budky, kde se schovávali, k hlavní bráně chránící severní zeď. Klusali kupředu těsně u sebe, připraveni si probojovat cestu přes jakoukoliv překážku. Ale měli štěstí. Gnomští lovci, kteří hlídali Pevnost byli buďto na hradbách nebo u bran a chodby byly prázdné.

Trollové se dostali ani ne padesát yardů k severní bráně, než si jich gnomští lovci, kteří ve velkých skupinách stáli na stráži, všimli a začali křičet na poplach. Kermadec svým trollům okamžitě nařídil zaútočit. Napadli Gnomy a proráželi si cestu mezi nimi. Ze zdí nad nimi se snesla sprška šípů, ale jakmile se dostali přes obránce k bráně, muži na zdech už na ně neviděli.

„Atalane!" zařval Kermadec na svého bratra. „Kryj nám s ostatními záda!"

S pomocí Bareka se soustředil na závoru. Ta byla příliš těžká i pro dvanáct mužů a musela být vytahována pomocí systému ocelových hřidelí a kladek. Atalan a jeho skupina zaměstnávala útočníky za nimi ze všech stran, a tak se Kermadec s Barekem opřeli do pák, které pohybovaly kladkami, a začali závoru uvolňovat.

Výkřiky se změnilly v zuřivé ječení plné strachu když si Gnomové uvědomili, co se děje, a bezhlavě se vrhali na trolly. Atalanova malá linie se nějakou chvíli držela, ale pak se pod náporem útočníků rozpadla. Ke Kermadecovi a Barekovi se hnál přinejmenším tucet Gnomů. Berek se svého náčelníka snažil chránit, ale bylo jich na něj příliš mnoho. Kermadec, který se stále ještě opíral o páky, od sebe Gnomy odhazoval. Závora se se skřípěním pomalu uvolňovala z kovových ložisek.

„Atalane!" vykřikl Kermadec znovu, když ho útočníci odtrhli od pák.

Jeho bratr byl okamžitě u něho, odrážel Gnomy, kteří se mu snažili zastoupit cestu, a při tom vykřikoval válečný pokřik Taupo Rough, jenž po něm opakovali ostatní trollové. Brána se otevřela dovnitř, když na ni Kermadecovi bojovníci zvenku zatlačili. V tu dobu už byla závora napůl uvolněná, přidržovalo ji jen jedno ložisko. Atalan, ověšený Gnomy, se vrhl na páky, a závora se uvolnila celá.

O chvíli později byla brána otevřená a dovnitř se hrnuli trollové z Taupo Rough. Zbytek obránců se ještě snažil bojovat, ale zanedlouho se rozprchli a hledali nějaké místo hlouběji v Pevnosti, kde by se opět seskupili.

Kermadec ještě chvíli počkal, aby se ujistil, že je brána do Paranoru zabezpečená, a pak se oddělil od ostatních a začal stoupat po schodišti do severní věže.

I když o tom nevěděl, Atalan byl hned za ním.

Kapitola 29.

Když došla Shadea a'Ru ke dveřím ložnice a odstrčila hlouček Gnomů, kteří je hlídali, ihned zjistila, že jsou dveře uzavřeny kouzlem zevnitř.

„Ona je volná!“ zasyčela na Traunta Rowana a Pysona Wence, když k ní došli. „Volná? Z triagenelu?“ Gnom vypadal vyděšeně. „To není možné! Nikdo se nedokáže dostat z triagenelu!“

Traunt Rowan se slabě pousmál, jako by to očekával. „Třeba jsme ho neudělali správně.“

To Shadea nevěděla a bylo jí to jedno. Pro ni teď byla nejdůležitější skutečnost, že její nejhorší nepřítel už není zajatcem. Bude muset jednat přímo a okamžitě, jinak je s nimi konec.

Naznačila Gnomům, aby si stoupli za ni; chtěla tak mít nějaký volný prostor mezi nimi všemi a zavřenými dveřmi. „Přejdi vlevo ode mě,“ řekla Pysonu Wencovi, a Traunta Rowana odstrčila napravo. „Až vystoupí z těch dveří, spalte ji. Bez zaváhání. Bez přemýšlení. Prostě to udělejte. Dostaneme ji ze tří stran. Dokonce ani Grianne Ohmsfordová nemůže odolat takovému druidskému kouzlu!“

Ustoupili ode dveří, Shadea až k protilehlé stěně, o níž se zády opřela, a soustřeďovala svoje kouzlo do konečků prstů. Podívala se napravo i nalevo po svých společnících, stojících z obou stran asi dvacet stop od ní uprostřed chodby. Za nimi se s tasenými meči a napjatými tětivy krčili Gnomové.

Pak se dveře rozletěly tak prudce, až narazily do zdi, a vyšel z nich přelud, černý a neproniknutelný duch ozářený světlem z díry po vybourané zdi ložnice. Na štíhlé figuře se vlnila róba a světlo ozařující chodbu dopadalo na lesklý povrch spony ve tvaru Eilt Druin, ruky nesoucí hořící pochodeň.

Na chvíli, navzdory jejich rozhodnutí, že poslechnou Shadeu, se nikdo nepohnul. Pohled na přelud znehybněl dokonce i samotnou čarodějkou.

Ale Shadea se z chvilkového šoku vzpamatovala nejdřív a poslala na postavu druidský oheň, který ji spálil na popel. Následoval oheň jejích společníků, který dokonce rozmetal i ten popel. Gnomští lovci propukli v radostný jásot.

Posléze se v chodbě rozhostilo ticho a všichni se uklidnili. Shadea přešla do středu chodby a obezřetně sledovala kouř.

„Já nejsem tam, kde bys mě chtěla mít,“ řekla Grianne Ohmsfordová odněkud zprava.

Všichni tři druidští vzbouřenci strnuli na místě a rozhlíželi se po zdech, popelu a kouři a pátrali, kde by mohla být.

„Ty se mi nevyrovnáš, Shadeo,“ pokračovala Grianne tiše. „Nikdy jsi nebyla tak dobrá jako já. A nikdy nebudeš. Vykazují tě z tohoto řádu a také z této budovy. Vás všechny. Když odejdete teď, nechám vás naživu. Už jsem viděla příliš mnoho zabíjení a pomst a nepřeji si zažít žádné další. Zasloužili byste si víc než jen vyhoštění, ale pokud odejdete teď, žádná odplata nebude. Máte moje slovo.“

Shadee se honily hlavou odpovědi, ale žádná nebyla použitelná. „Nemyslím si, že by mi vyhovovalo vyloučení z řádu," řekla nakonec. „Také není jisté, jestli jsi lepší. Ukaž se a zjistíme to."

Ale Grianne Ohmsfordová zůstala neviditelná a ozývala se jen ze stínů a kouře. „Víš vůbec, co jsi způsobila? Chtěla jsi mě uvěznit v Zapovězeném. Aby se ti to podařilo, dala ses do spolku s démony. Tedy především s jedním. Nikdy jsi neuvažovala o tom, proč ti ten démon chce pomoci. Nikdy tě nenapadlo, že by tě mohl využít stejně, jako jsi ty využila jeho. Ve skutečnosti jsi, Shadeo - a vy všichni - uvolnila démona do tohoto světa. Ten démon se tu volně pohybuje. Měl důvod, aby se sem dostal. Chce zničit hranici Zapovězeného a osvobodit všechny démony, kteří tam žijí."

Taková hloupost, pomyslela si Shadea okamžitě. „Máš pro to nějaký důkaz, Grianne?" vyštěkla vztekle. „Myslíš si, že jsme takoví blázni, abychom tomuhle věřili?"

„Nemyslím si, že jste blázni. Vy jste umožnili výměnu, Shadeo. Osvobodili jste stvoření, které se dokáže maskovat do podoby čehokoli nebo kohokoli. Určitě už na sebe vzalo něčí podobu a hledá způsob, jak zničit Ellcrys. Když ho nezastavíme, povede se mu to."

„My? Chceš naši spolupráci? I když jsme vyhoštěni?" Shadea se napřímila v celé své výšce, „Přestaň se schovávat a snaž se nás lépe přesvědčit, Grianne."

Ale když to říkala, vzpomněla si na Iridii. Iridii, která při posledním setkání vypadala divně, a jež odešla k Senu Dunsidanovi, aby se stala jeho poradkyní. Nikdy by ji nenapadlo, že se něco takového může stát. A teď beze stopy zmizela.

Mohlo by to být ono?

Pod dojmem toho, za co by mohla být zodpovědná a čím ohrozila svou vlastní bezpečnost se pokusila najít místo, kde se Grianne skrývá, a poslala všude kolem sebe svítivé tečky. Zářící body všechno pokryly a odhalily, co předtím nebylo ve stínech a kouři vidět.

Grianne Ohmsfordová se ale nikde neukázala.

„Ukaž se, ty zbabělče!" zaječela Shadea vztekle.

„Otoč se."

Shadea si odfrkla a otočila se. Grianne Ohmsfordová stála u zdi napravo pár yardů od ní. Vypadala stejně jako přelud, který se objevil mezi dveřmi, byla oblečená v černém, s pokrytou hlavou a se sponou Eilt Druin na krku. Obličej a ruce měla bledé a poničené. Vypadala vyčerpaně a unaveně; nezdálo se, že by se chtěla bít. Shadea si to vysvětlila po svém. S tím démonem a vyhnanstvím jen bludovala.

„Nevypadáš dobře, Grianne," řekla. „Vypadáš, jako by se přes tebe přehnal hurikán. Umím si představit, že v Zapovězeném nebylo moc příjemně, že?"

Její soupeřka neřekla nic, ale vpíjela se do ní podivně modrýma očima. Sledovala ji a čekala, co udělá. Ať už byla Grianne cokoliv, hloupá nebyla.

„Myslím si, že nastaly tvoje poslední chvíle v Paranoru," pokračovala Shadea tiše. „Myslím si, že jsi právě promarnila svou poslední šanci zůstat naživu."

„Nedej se mýlit tím, co vidíš," zašeptala Grianne. „Přijmi moji nabídku. Odejdi. Vyhoštění není to nejhorší, co se ti může stát."

„Nejdřív ti ale vypálím oči," odpověděla Shadea.

„Shadeo, počkej," ozval se Traunt Rowan s rukama před sebou v prosebném gestu. „Nechme toho. Je konec. Prohráli jsme. Copak to nevidíš?"

„Ztichni!" zasyčela na něj.

„Proč? Čas, kdy jsem měl být zticha, už uplynul. Podívej se, jak to s námi vypadá. Nemám zájem se dostat do střetu s někým, kdo přežil Zapovězený, vrátil se odtamtud živý a pak se osvobodil z triagenelu. Jestliže tohle všechno dokáže, pak má štěstí a kouzlo, které my nikdy mít nebudeme."

Pohlédl na Grianne. „Kdysi jsem ti říkal, že bys pro dobro řádu měla odstoupit. Můj názor se nezměnil. Stále si myslím, že bys to měla udělat. Stále si myslím, že jsi natolik rozpolcená, že nedokážeš řád sjednotit tak, aby sloužil všeobecnému blahu. Kvůli tomu jsem se postavil proti tobě. Možná jsem se mýlil ve svých skutcích, ale v tobě ne."

Zavrtěl hlavou. „Ty se musíš sama rozhodnout. Já už jsem se rozhodl. Přijímám tvoji nabídku. Přijímám vyhoštění. Už mám všeho dost."

Tvrdě se podíval na Shadeu a ona mu vrátila pohled tak jedovatý, že by otrávil celé město. Ale on jej vydržel a ani nemrkl. „Udělej správnou věc, Shadeo. Vzdej to."

Otočil se od ní a odcházel chodbou setřásaje přitom Gnomy, kteří se mu snažili postavit do cesty.

Shadea za ním nevěřícně zírala a pak vztekle zaječela: „Zrádče!"

Poslala mu do zad klubko druidského ohně, žhavého a zničujícího. Výbuch byl tak silný, že ho nadzvedl ze země a odhodil na protější zeď, po které sklouzl na podlahu a zůstala z něj jen hořící troska bez života.

V příštím okamžiku napadl Grianne Ohmsfordovou Pyson Wence.

Kermadec vystoupal skoro dvě patra, než si uvědomil, že ho sleduje Atalan. Okamžitě se otočil. „Co tady děláš?" zařval na svého bratra vztekle. „Jdi zpátky a čekej na mě s ostatními!"

Atalan pokračoval v chůzi a prošel kolem něho, jako by tam nebyl. „Vrať se sám, bratře."

Kermadec vztáhl ruku, aby ho zastavil, ale pak se zarazil. Dostat se do sporu se svým bratrem by bylo k ničemu. Jestliže chtěl Atalan přijít, pak to bylo proto, že chtěl pomoci. Proč by se tedy na něj měl zlobit?

Věděl, že ho tady nechce, protože se o něj bojí. Také ale věděl, že s ním nic nezmůže.

Donutil se na to nemyslet, spěšně doběhl Atalana, a aniž by se na něj podíval, řekl: „Vrátíme se společně, až tuhle věc vyřídíme."

Minuli skupinu druidů s rukama plnými svítek a knih, kteří na ně překvapeně zírali. Někteří Kermadeca poznali a kývli mu na pozdrav. Zdálo se, že nevědí, co se děje. Jeden nebo dva rychle odbíhali pryč, když si všimli, že má na sobě známky boje, a proto na ně zavolal, aby šli do shromažďovací místnosti a zůstali tam. Předpokládal, že většina to udělá; stále byl přesvědčen, že by za Shadeu nebojovali, jedině z donucení.

Oba skalní trollové procházeli mnoha chodbami ke svému cíli. Jen jednou narazili na skupinu Gnomů, ale ti se rozutekli ve chvíli, kdy si uvědomili, s kým by měli bojovat. Kermadec už nebyl v Pevnosti několik let, ale znal ji dobře z časů, kdy byl kapitánem hradní stráže, a proto šel najisto. Skoro všichni Gnomové byli na hradbách, které bránili proti skalním trollům, jež se dovnitř valili severní bránou.

Když se blížili do horních prostor severní věže, byl Kermadec stále neklidnější, nervózní z pocitu prázdnoty, který tady cítil. Nelíbilo se mu nepřírozené ticho. Válečnické instinkty měl během let dobře vycvičeny a on se jimi řídil. Tentokrát měl jakési tušení a to u něj bylo neobvyklé. Zmocnil se ho zvláštní pocit, že musí spěchat, ale zároveň i potřeba zpomalit. Možná to bylo povahou jeho poslání nebo pro to, co bylo v sázce. Možná to bylo místem a časem. Neuměl si to vysvětlit. Ale nezpomalil. To znepokojení musí být kvůli jeho paní. Věřil, že se k nim vrátila. Utekla ze Zapovězeného. Výbuch v severní věži mu napovídal, že Penderrin uspěl. Byla tam, a on ve svém srdci cítil, že ho potřebuje.

Když už se blížili k horní chodbě a ložnici Ard Rhys, zvuky zoufalého boje ho přesvědčily, že měl pravdu.

Grianne Ohmsfordovou útok Pysona Wence zaskočil. Předpokládala, že jakýkoliv útok přijde nejdříve od Shadey. Když vycházela z ložnice a vytvořila přelud, aby druidy zmátla, vybrala si místo, odkud se mohla nejlépe bránit právě čarodějce. Nezapomněla na Traunta Rowana ani Pysona Wence, ale svou pozornost soustředila především na Shadeu.

Ale nečekaný útok čarodějky na Traunta Rowana ji překvapil a na chvíli odvedl její pozornost od Gnoma. Možná na takovou příležitost čekal. Zaútočil právě v okamžiku, kdy si uvědomila nebezpečí, a už nestačila přiměřeně zareagovat. Druidský oheň do ní narazil a málem ji zbavil její obrany. Sežehl jí vlasy a kůži na obličeji, a nebýt už připraveného ochranného kouzla, mohl proniknout její róbou až k tělu a spálit ji celou.

Útok byl tak silný, že ji povalil na zem. Vztekla, že si nedávala větší pozor, a snažící se opět získat kontrolu nad situací se znovu postavila, ale okamžitě ji povalila další exploze. Teď se k ní Pyson blížil; snažil se udržet své kouzlo v rovnováze, aby ji mohl zabít. Překulila se ke zdi, klekla si a pokusila se v odpověď použít vlastní druidský oheň. Ale jeho síla byla slabá a kolísavá a Gnom se stále přibližoval.

Pak se Shadea otočila zpátky k nim, a Grianne musela čelit dalšímu nebezpečí, proto na ni své další kouzlo vyslala dříve, než mohla také zaútočit. Shadea zaječela hrůzou, když ji kouzlo Písně přání odhodilo vzad. Ale Shadea byla fyzicky zdatnější než Grianne a rychle byla na nohou. Během okamžiku čelila Grianne útoku ze dvou stran.

Právě když to vypadalo, že bude muset zaplatit za svou netrpělivost, že se odhalila příliš brzy, přihnál se z chodby Kermadec s dalším trollem za sebou a rozrazil chumel Gnomů, kteří se ho pokoušeli zastavit, jako by byli z papíru. S hrozivým řevem, při kterém tuhla krev, se velký troll hnál přímo na Shadeu.

Ale Shadea a'Ru bojovala v Prekkendorranu a měla zkušenost s bojem zblízka. Navíc byla skoro stejně silná jako troll. Odpověděla mu stejně hrozivým řevem, uhnula před jeho výpadem a on narazil do zdi. Teď už měla možnost si připravit své kouzlo, otočila se a poslala na něj druidský oheň.

Právě když to udělala, doběhl k ní druhý troll. „Kermadecu!“ zařval způsobem, který se spíš podobal bojovému pokřiku než varování.

Strhl ji na zem, kde spolu zápasili zaklesnutí do sebe. Kermadec se pokoušel zvednout, ale Pyson Wence na něj poslal další oheň, který jím mrštil o zeď, vyrazil mu dech a na jeho silné kůži začaly naskakovat puchýře z žáru. Gnom na něj nepřestával útočit a svolával své lovce, aby ho dobili.

Ale Pyson Wence udělal stejnou chybu, které se předtím dopustila Grianne. Zapomněl na ni. Ta, bílá vzteky, se postavila na nohy, přivolala moc Písně přání a udeřila do něj vši silou, která jí ještě zbývala. Gnom se k ní otočil od Kermadeca s dýkou v ruce právě ve chvíli, kdy od ní dostal plný zásah. Zhlédla jeho vyděšený obličej, když se snažil nějak ochránit. Ale jeho obrany se držely jen okamžik, než se rozpadly a Pyson Wence prostě vybuchl.

Přestože měl Kermadec tělo na mnoha místech zle poničené Gnomovými ohnivými útoky, znovu se pokusil vstát. „Atalane!“ zavolal zoufale.

Shadea se uvolnila ze sevření Kermadecova bratra, odkutálela se pryč a stočila se do klubíčka. Když se opět zvedla, držela u boku dlouhý nůž. Atalan se na ni nebojácně vrhl, aby ji svými obrovskými rukama rozdrtil, ale snadno mu díky svým zkušenostem uhnula a vrazila mu nůž až po jílec do prsou. Atalan po ráně padl na kolena a lapal po dechu.

Shadea odkopla jeho tělo stranou a obrátila se znovu ke Grianne. Zvedla ruce a zaútočila, znovu na ni posílajíc příval druidského ohně. Grianne útok odrazila, ale jen chabě. Náraz ji odhodil dozadu, skoro ztratila rovnováhu, jak se marně snažila o protiútok.

Cítila, jak se její obrana hroutí. Cítila, jak se jí žár druidského ohně dostává na tělo.

Najednou koutkem oka uviděla Kermadeca, jak se celý zkrvavený a hořící zvedá na nohy. V ruce držel oštěp, který sebral jednomu gnomskému útočníkovi. Opřel se o zeď a hodil ho po Shadee.

Čarodějka si nebezpečí všimla příliš pozdě. Dřív než se dokázala bránit, oštěp se jí zabodl do prsou a prorazil skrz. Škubla sebou a hlavu zvrátila dozadu. Šokovaná nevěřícně vytřeštila oči. Ječela a zmítala sebou, snažíc se oštěp vytáhnout. Všude kolem sebe vrhala druidský oheň. Ale ta rána byla smrtelná, a o chvíli později se Shadea zhroutila a už se nepohnula.

Zbývající gnomští lovci už byli na útěku, mizeli v chodbě, jak nejrychleji uměli. Grianne stála nad raněnými a mrtvými. Nechala ruce klesnout a odvolala obranné kouzlo, kterým se bránila, a dívala se na Shadeu a Ru. Její oči se na ni také dívaly, ale byly skelné a mrtvé a obličej se jí zkroutil do masky smrti. Grianne od ní znechuceně odvrátila oči a rychle přešla ke Kermadecovi. Velký troll se svezl po zdi do sedu a brada mu spadla na prsa. Po celém obrovském těle měl krev a hořící místa.

Klekla si před něj a jemně mu zvedla hlavu. „Kermadecu?“ zašeptala. „Slyšíš mě?“

Otevřel oči a upřel je na ni. „Paní,“ odpověděl slabým pisklavým hlasem. „Říkal jsem ti, že jsou to zmije.“

Sklonila se a políbila ho na tvář, a pak ho objala a zašeptala: „Ty velký medvěde.“

Kapitola 30.

Pen Ohmsford, jeho rodiče, Khyber Elessedilová a Tagwen sestoupili chodbami Paranoru do výtopny a odtud tajnou chodbou ven. Cestou nikoho nepotkali. V Pevnosti vládlo hluboké vše prostupující ticho navozující pocit, že je všechno opuštěné a na světě zůstali jenom oni.

Ale jakmile vyšli ven, slyšeli zvuky boje ze severní věže, a přestože trolly neviděli přijít, snadno si domysleli, co se děje.

„To Shadeu zaměstná!" zamumlal Tagwen a usmál se pod vousy. „Kermadec si nedá pokoj, dokud odtamtud Ard Rhys bezpečně nedostane!"

To pomyšlení ho, zdálo se, uklidnilo a přestal mluvit o tom, že by měl být v severní věži a pomáhat jí. Pen mu za to byl vděčný, i když jeho starosti chápal. Zatímco naslouchal Tagwenovým obavám o jeho paní, potýkal se s vlastními problémy.

Začal totiž podrobněji uvažovat o úkolu, který ležel před ním. Myslel si, že jakmile se jednou se svou tetou vrátí zpátky do Paranoru, nebude mu už hrozit žádné nebezpečí. Proto pro něj novina, že musí odejít, najít démona měnícího podobu a postavit se proti němu s holí, byla nepříjemným překvapením. Opět se po něm chtělo něco, o čem mu přesně neřekli, jak to má udělat. Tentokrát se ovšem musel postavit velice nebezpečnému stvoření. Jedna věc byla dostat se do Zapovězeného a přivést zpátky Ard Rhys, která byla připravená a ochotná jít. Něco jiného ale bude donutit démona, aby vrátil tam, kam se mu nechce.

Alespoň že měl s sebou své rodiče. A také Khyber. Byli rozvážnější a měli o hodně víc zkušeností než on. Navíc jeho otec a Khyber ovládali kouzlo. To by jim mělo pomoci, jakmile démona najdou. Přesto to byl právě on, kdo měl použít hůl a vrátit démona do Zapovězeného, a sebevětší zajištění nedokázalo zastříť fakt, že nevěděl, jak by to měl udělat.

Když se tiše vzdalovali od úpatí útesu, na kterém stál Paranor, a rychle vklouzli do lesa a pokračovali v cestě k Rychlé jistotě, Pen se přistihl, že přemýšlí, jací asi ti démoni jsou. V Zapovězeném se s žádným nesetkal, když ovšem nepočítá Weku Darta, což nedělal. Ten Ulk Bog mu jako démon nepřipadal; demony si představoval jako něco mnohem hrozivějšího a nebezpečnějšího.

V každém případě nevěděl, co bude dělat, až nějakého opravdového potká, ale myslel si, že není od věci se na to připravit dřív, než ten okamžik přijde.

Došli na mýtinu, kde byla zakotvená Rychlá jistota, vylezli nahoru po provazovém žebříku a začali uvolňovat kotevní lana. Většinu práce udělali jeho rodiče. Matka si stoupla ke kormidlu a otec si vzal na starost lanoví. V minutě byli se vzduchu, vzlétli nad stromy a nabírali výšku. Pen stál s Tagwenem a Khyber u zábradlí a dívali se dolů na Paranor. Severní stěna čelila útoku skalních trollů; jejich obrovská těla si z výšky nemohli s ničím splést. Trollové stáli rozmístěni kolem zdi, ale nejvíc jich bylo u brány, a z toho, jak v ní mizeli, bylo jasné, že ji dobyli.

Pak už se Rychlá jistota pohybovala příliš rychle na to, aby mohli sledovat, co se děje dole, a Bek zavolal na Khyber, aby přišla na příď. Všichni tři odešli od zábradlí a sešli se se starším Ohmsfordem u předního stěžně.

„Použiješ teď elfeíny?“ zeptal se Khyber.

„Co ale hledám?“ Měla už kameny vyndané a připravené v dlani. „Nevím, jak démon vypadá. Nevím, co by měly kameny hledat.“

Zaskočení takovým problémem chvíli jen beze slova stáli a dívali se jeden po druhém. Vždyť nikdo z nich v životě démona neviděl, ani netušili, jak by měl vypadat. Když nevědí, co mají hledat, jak to můžou najít?

Pak Pen řekl: „Pokus se držet hole, Khyber. Pomohla mi najít Grianne v Zapovězeném. Jestli je teď jejím úkolem najít démona mohla by ti pomoci tady.“

Podal jí hůl, kterou uchopila jednou rukou a v druhé držela elfeíny a vyvolávala jejich kouzlo. Minuty ubíhaly. Nic se nestalo.

„Nefunguje to,“ řekla mrzutě.

Pen si od ní vzal hůl zpátky. „Asi spolupracuje jen se mnou. Zkusím to. Jestliže mi ukázala, jak najít tetu Grianne, měla by mi také ukázat, jak najít démona“

Pevně stiskl hůl a obrátil své myšlenky na démona a Zapovězený. Runy začaly ihned odshora dolů zářit, nejdřív jemně, ale pak čím dál silněji. Když začaly tančit mimo hůl jako světlušky, Pen řekl rychle: „Teď, Khyber! Polož ruce nad moje a použij elfeíny!“

Napřáhla levou ruku, v pravé držela kameny a vyvolávala kouzlo. Odpověď byla okamžitá. Elfeíny se modře rozzářily a jejich světlo linoucí se jí v úžasných odstínech zpod prstů mířilo na jihozápad. Ukazovalo míli za mílí nížiny a hory, zelené plochy obdělané půdy, až se ustálilo na vzdušné lodi, která osaměle letěla na západ. Byla to velká válečná loď s mohutnými palubami plnými vojáků oblečených v černostříbrných uniformách Federace. Pohled se zúžil na jednoho muže, impozantního patriarchu s vlajícími bílými vlasy a pevným panovačným obličejem, který stál v pilotní kabině, jako by kontroloval, zda je všechno v pořádku, ruce měl složené na prsou a díval se do dálky, kde se rozprostíraly husté lesy až ke sluncem zalitému jezeru.

O chvíli později se vidina rozplynula a kouzlo se vytratilo.

„Sen Dunsidan,“ řekl Tagwen se znechucením v hlase. Pak si uvědomil, co to nepřímo znamená. „A sakra!“ vydechl a obličej mu zbledl.

„Jsi si tím jist?“ zeptal se Bek a položil trpaslíkovi ruku na široké rameno.

Tagwen pevně přikývl. „Toho si nelze s nikým splést. Přicházel často do Paranoru, takže ho znám. Je to sice premiér Federace, ale had prvního řádu. Býval bych vsadil všechno, co mám, na to, že on byl Shadeiným spojencem při odstranění Ard Rhys do Zapovězeného. Nenáviděl ji od té doby, co jím manipulovala jako čarodějka Ilsa. V poslední době ho tolerovala, ale on jí nikdy neodpustil. Sen Dunsidan není typ, který by odpouštěl.“

„A teď je démonem?“ přerušila ho Rue. „Co se děje?“

Bek potřásl hlavou. „Démon se sem dostal, když byla Grianne poslána do Zapovězeného. Musel na sebe okamžitě vzít jinou podobu. Asi to udělal víckrát. Teď předstírá, že je Sen Dunsidan. To byl dobrý nápad; dává to démonovi obrovskou moc.“

„Letí na západ,“ řekla Khyber. „To jezero bylo Myrian a ty lesy Tirfing. Musí být přesvědčen, že našel způsob, jak zničit Ellcrys.“

Bek přikývl. „Letí na západ pod Truboroh, stranou od Prekkendorranu a běžných vzdušných cest. Snaží se k Ellcrysu dostat zespodu. Ví, že bude určitě odhalen, ale možná ne hned. Musí mít nějaký plán, co udělá, když ho elfové zachytí. Možná bude nejdřív vyjednávat, ale pak použije sílu. Ta loď vypadá působivě, i když se zdá, že nenese žádnou zbraň. Nějaká tam ale být musí, jinak by si démon nemohl myslet, že Ellcrys zničí.“

„Elfové mu nedovolí, aby se dostal moc blízko, aby neublížil stromům,“ tvrdila Khyber.

„Jen pokud budou vědět, že je to démon. Jako Sen Dunsidan se ale dostane blíž než jiní. V každém případě ho musíme zastavit. Jestliže poletíme celou noc, mohli bychom tam dorazit ráno.“

„Dovol, abych ti připomněla,“ řekla Rue, která přišla tiše za nimi, zatímco diskutovali, co budou dělat, „že my na této lodi nemáme žádnou zbraň až na pár praků. Koho s nimi chceš zastavit?“

Zdálo se, že na tohle Penův otec odpověď nemá, protože prohlásil, že o tom bude přemýšlet.

Bek odešel s Rue do pilotní kabiny a nechal Pena s Khyber a Tagwenem. Trpaslík opět nedokázal přemoci mořskou nemoc; přestože bylo chladno, zezelenal, a brumlaje něco o tom, že si půjde na chvilku zdřímnout, zmizel v podpalubí. Pen si s Khyber chvíli povídal, dozvídal se, co se stalo poté, co odešel do Zapovězeného, a vyprávěl jí, co tam zažil. Když skončili, ani jednomu se dál už povídat nechtělo. Byli utahaní po přestálých útrapách a potřebovali se najíst a vyspat. Khyber šla najít něco k jídlu a Pen se usadil na přídi.

S pohledem na krajinu znovu přemýšlel, co bude dělat, až najdou tu válečnou loď a jejího démonského velitele. Opětovně si uvědomil, jak je všechno nejisté, hlavně jeho role v celém dobrodružství. Sice přežil Zapovězený a další strážně, ale to ho nijak neuklidňovalo. Přál si, aby dokázal odhadnout, jak bude hůl reagovat na démona, ale neměl nikoho, kdo by mu řekl, jak ji má použít.

Začal přemýšlet o své tetě. Události v Paranoru již zřejmě vyvrcholily. Buďto znovu získala kontrolu nad druidským řádem, nebo byla mrtvá. Nechtěl o tom takhle přemýšlet, ale věděl, že je to tak správné. Při pomyšlení, čemu musela sama čelit, se mu svíralo srdce. Vypadala tak křehká a zranitelná, že si jejím přežitím v bitvě s rebelujícími druidy nebyl jist. Ale řekl si, že když přežila v Zapovězeném, mohla najít způsob, jak přežít v Paranoru. Bylo by o hodně lepší, kdyby mohli zůstat a pomoci jí. Bylo by o hodně lepší, kdyby nebyla tak sama.

Khyber se vrátila s jídlem a pitím, a když Pen obojí spořádal, šel dolů spát. Spal hluboce a bez nočních můr až skoro do půlnoci, kdy měl najednou sen, že ho svírá nějaká temná bytost tak pevně, že nemůže dýchat, a zpocený a vystrašený se probudil.

Byly dvě hodiny po rozbřesku, když Moric uviděl přilétat druhou vzdušnou loď. Den byl jasný, čistý a teplý, a v tu dobu se Zolomach obrátil na sever podél stříbrné stužky Mermidonu a blížil se k Rhenskému údolí. Moricovi na počasí nezáleželo; měl před sebou poslední den, který musel strávit v tomto nepříjemném světě. Nenáviděl jas a vůně. Nenáviděl lidi, mezi kterými musel žít. Na palubě této lodi to bylo horší, protože

jim byl nablízku a nemohl utéct do žádného smrdutého močálu. Nejhorší na tom všem bylo, že na sebe vzal podobu osoby, která nebyla sama, ani když spala.

Nemohl se dočkat, až tu změni životní podmínky.

Ale času mu ubývalo. Přestože se mu podařilo vyhnout se pozornosti elfských vzdušných lodí, atmosféra na této lodi byla pro něj nezdavá. Před dvěma dny armáda Svobodných přemohla federální obranné linie v Prekkendorranu a donutila tu na pohled nepřemožitelnou armádu utéct hluboko na jih jako odplatu za to, co způsobily federální jednotky elfům před několika dny. Všechno se změnilo a nebylo možné to vrátit zpátky. Všechny pokusy sjednotit zbytky jižní armády ztroskotaly a válka po desetiletí nerozhodnutá se vyvinula ve prospěch Svobodných a jejich spojenců. Sjednocená rada byla na Sena Dunsidana rozezlená a vyzvala ho, aby před ni předstoupil, ale Moric nebyl žádný hlupák. Stejně jako Sen Dunsidan věděl, co ta výzva znamená.

A tak na ni prostě nereagoval, nasedl na Zolomach a odletěl směrem do Arborlonu. Jeho vlastní plány neměly s vývojem u Prekkendorranu nic společného. Jeho spolucestující o porážce armády věděli, ale byli ujištěni, že to, co dělají, přenesou válku k elfům a všechno se zase obrátí v jejich prospěch. Přijali to, protože to byli vojáci a neměli jinou možnost. Nikdo se neopovážil Sena Dunsidana na něco zeptat, dokonce i když byl v nemilosti Sjednocené rady. Ten si svoji pozici už mockrát vybojoval zpátky; neměli důvod se domnívat, že se mu to tentokrát nepovede.

Byli nuceni letět opatrně, vybrali si trasu, kterou Svobodní nemohli sledovat a již se dostali blíž k Arborlonu i Ellcysu tak, jak to Moricovi vyhovovalo. Porážka u Prekkendorranu mu jeho úkol vlastně zjednodušila. Až bude nakonec elfy objeven, řekne démon, že přišel jako Sen Dunsidan vyjednat plány na mír; že chce přistoupit na takové podmínky, aby válka už nepokračovala. Požádá o povolení letět do Arborlonu, kde chce předstoupit před elfskou Nejvyšší radu. Přesvědčí je, že nemá v úmyslu žádný podraz, a nechá jim rukojmí, aby ukázal dobrou vůli. Požádá je, aby ho nechali na lodi, protože žádný správně uvažující velitel se přece nevzdá jediné ochrany, kterou má. Federální loď se bude zdát být beze zbraní a nebude představovat žádnou viditelnou hrozbu. Budou se cítit sebejistě, že mohli jednat s premiérem, a vyhoví mu.

Kdyby se mu je nepodařilo přesvědčit, pak použije vrhač ohně schovaný na zádi uvnitř bedny, která zvenku připomínala sklad zásob. V případě útoku stačilo bednu odsunout, zbraň zprovoznit a hned vystřelit. Elfské vzdušné lodi budou spáleny dřív, než jim dojde, co se děje, a Zolomach bude pokračovat ve své cestě. Jakmile se dostane do blízkosti Ellcysu, postačí jedna jediná rána. Všechno skončí dřív, než budou mít elfové možnost ho zastavit. Kvůli ohnivé zbrani bude Zolomach zničen a jeho posádka v odvetu zabita, ale démonovi se podaří utéct, protože se zbaví podoby Sena Dunsidana a přivlastní si jinou. Ve zmatku který nastane, vyklouzne z lodi, a jakmile jednou stane na pevné zemi, nikdo ho už nenajde.

Ale teď přilétala nějaká neznámá loď, a oni byli stále ještě příliš daleko od Arborlonu, aby mohlo jít o elfské plavidlo. Také letěla osamoceně stejně jako oni, což naznačovalo, že má rovněž nějaký záměr. Démon sledoval, jak se zvětšuje, ale nijak nezvyšuje rychlost ani nenaznačuje, že by mohla znamenat nebezpečí.

„Kapitáne?“ řekl démon vysokému muži po pravici. „Co je to za loď?“

Kapitán Zolomachu, který loď sledoval pomocí kapesního dalekohledu, pokrčil rameny. „Tu loď neznám. Není z naší flotily. Není to válečná loď.“ Podíval se ještě jednou. „Počkejte. Má znak hořící pochodně na černém pozadí.“ Otočil se. „Je to druidská loď.“

Moric zafuněl. Že by Shadea a'Ru? Přišla ho sem hledat? Ten nápad byl absurdní. „Kdo je na palubě? Řekni mi, co vidíš.“

Kapitán znovu vyndal kapesní dalekohled a studoval loď. „Na přídi stojí dva druidové. Pilot. A ještě někdo. Vypadá jako chlapec.“

„Ukaž, podívám se.“

Démon si vzal od kapitána dalekohled a prohlížel si palubu přibližující se lodi. Bylo to tak, jak řekl kapitán - na palubě viděl čtyři postavy, jinak nikoho. Sklonil dalekohled a přehlédl palubu Zolomachu, aby se přesvědčil, že jsou na ní sami federální vojáci. Nebyl žádný důvod k obavám.

Přesto se necítil dobře. Co dělala jedna druidská loď tak daleko? Ta tam nebyla jen tak. Setkání s ní nebyla žádná náhoda.

„Signalizují nám,“ řekl kapitán.

Démon se na něj zmateně podíval. „Signalizují?“

Kapitán ukázal na řadu praporků zvednutých na předním stěžni. „Přejí si přijít sem a promluvit si s vámi. Vidíte tu černostříbrnou vlaječku? To je váš znak, premiére. Vědí, že jste tady.“

Démonovým prvním impulzem bylo obrátit se proti přibližující se lodi a zaútočit. Ale démon byl uvězněn v kůži Sena Dunsidana, a nevyprovokovaný agresivní čin proti spojencům by důstojníci a posádka lodi nepřijali. Navíc se taková akce mohla zvrhnout v boj, který by pro ně nemusel dopadnout dobře. Přestože nebyla druidská loď vyzbrojena, samotní druidové byli nebezpeční. Kdyby poškodili Zolomach a zdrželi ho, mohlo by to pro démona znamenat zmaření plánů, jak se dostat k Ellcrys.

Moric byl vzteky bez sebe, ale navenek zůstal klidný. Musel situaci vyřešit diplomaticky. „Plujte po jejich boku a zeptejte se, o čem si s námi přejí mluvit,“ nařídil.

Kapitán zvedl svoji řadu praporků a pak manévroval se Zolomachem tak dlouho, dokud se nepřiblížil ke svému protějšku. U zábradlí stáli druidové v černém a s kápěmi na hlavách. Moric se podíval na jméno lodi vyryté na boku. Rychlá jistota.

„Sene Dunsidane!“ zavolal jeden druid, ten vyšší z nich a asi žena, podle zvuku hlasu. Zvedla si kápi. „Shadea a'Ru posílá pozdravení.“

Morice se zmocnila panika. Jestliže Shadea posílá tuto loď a druidy, pak z toho nekouká nic dobrého. Vždyť se ho Ard Rhys už jednou pokusila zabít. Třeba se to rozhodla zkusit ještě jednou.

Pak si ale démon připomněl, že se pokusila zabít Iridii Eleri, v jejíž kůži tehdy byl. To na ni poslala čarodějka vrahy. Sen Dunsidan byl přece její spojenec. Pokud si démon pamatoval, nic se na tom nezměnilo.

Uklidnil se. „Co si ode mě Shadea přeje?“ zavolal zpátky hlubokým rezonujícím hlasem Sena Dunsidana. „Co mohu pro Ard Rhys udělat?“

„Ona si přeje udělat něco pro vás," odpověděla mluvčí. „Ráda by vám předala dárek, který se vám bude hodit při jednání s elfy. Ví o fiasku u Prekkendorranu a přeje si zmírnit následky. Mohu přejít k vám a odevzdat vám ho?"

Moric žádný dárek nepotřeboval, ale chápal, že něco takového se neodmítá. Kdyby to udělal, vypadal by podezřele. Navíc by to mohlo vypadat, že sem nepřiletěl s mírovými úmysly. Shadea se se svými druidy spojila se Senem Dunsidanem a Federací. Dává smysl, že chce pomoci premiérovi v jednání se Svobodnými. V této záležitosti byly v sázce i její zájmy. Morice by zajímalo, jak se dozvěděla, kde je Sen Dunsidan a kam míří, ale pak ho napadlo, že má zvědy v Arishaigu, kteří ji o všem informují.

Moric si dodal odvalu. Musí se ovládnout a jednat jako Sen Dunsidan. Zabere to jen pár minut a pak už bude zase na cestě. Lepší je druidům vyhovět než je naštvat.

„Nech je přejít k nám, kapitáne," řekl veliteli Zolomachu. „Ale dávej na ně pozor pro případ, že jde o něco jiného, než jak to vypadá."

Kapitán beze slova přikývl a Moric slezl z pilotní kabiny a přešel k zábradlí, aby uvítal hosty.

To nebude fungovat, říkal si stále dokola Pen. To nebude nikdy fungovat.

Ale fungovalo. Stěží tomu dokázal uvěřit, když kapitán Zolomachu vyvěsil řadu signálních praporků, které je zvaly na palubu. Byl přesvědčen, že pozvání nedostanou a jejich plán zkrachuje. Ale jeho otec, který plán během noci vymyslel a pečlivě upřesňoval detaily s jeho matkou, je ujistil, že démon bude souhlasit. V převleku za Sena Dunsidana bude muset dělat to, co by dělal on. Možná by je chtěl odmítnout, ale uvědomí si, že by to bylo podezřelé a riskoval by tak zničení svých plánů dostat se k Ellcysu. Jeho prvořadým úkolem bylo doletět co nejrychleji do Arborlonu, připomněl jim Bek. Udělá proto cokoli, aby se mu to povedlo.

Pod otcovým vedením se Rychlá jistota přiblížila k Zolomachu, odkud jim byla hozena lana a Pen je zajistil a pevně k sobě obě lodě připoutal. Rozhlédl se po řadě vojáků u zábradlí druhé lodi a pokusil se přesvědčit sám sebe, že těch se to netýká, že jejich plán vyjde tak, jak otec zamýšlí. Jeho matka a Khyber, oblečené v druidských róbách, které předtím ukradly v Paranoru, stály trpělivě na přídi. Obličeje jim kryly zvednuté kápě. Až na Tagwena, který se skrýval v podpalubí, Sen Dunsidan nikoho z nich neznal, ale opatrnosti nebylo nikdy dost.

Když Pen přivázal lana, ještě jednou si v duchu prošel, co se stane. Kdyby se v nějakém detailu ohledně reakce hole mýlili, nebo kdyby jeho teta nepochopila funkci hole správně, nebo, a to by bylo ze všeho nejhorší, kdyby Král Stříbrné řeky otce v horečnatém snu oklamal, pravděpodobně by se ze Zolomachu živí nedostali. Ale záleželo především na něm, aby plán vyšel, a bylo na jeho posouzení, jak bude postupovat.

Jeho matka a Khyber už přešly podél zábradlí k rampě, spuštěné ze Zolomachu, aby mohly přejít. Pen svíral v pravé ruce hůl; byla skoro černá, jen runy na ní vyryté se ve slunečním světle mihotaly. Zachytil pohled Sena Dunsidana - démona - jak na ni zírá. Oči měl studené jako tuhá zima, ale náhle mu zaplály zájmem, a Pen cítil, jak mu běhá mráz po zádech.

Přemohl svou nejistotu a strach, zhluboka se nadechl a vstoupil za svou matkou a Khyber na rampu, po které pomalu kráčeli na druhou loď. Jeho otec stál tiše v pilotní kabině a tvářil se, jako by ho právě probíhající akce vůbec nezajímala. Ve skutečnosti už měl ale přivolané kouzlo Písňe přání a soustředil ho do konečků prstů, připravený, kdyby se něco pokazilo.

Pen se zastavil, aby shlédl dolů. Pod ním se rozprostíral a krajina se všemi možnými odstíny zelené a hnědé. Byli několik stovek yardů nad zemí, zavěšení ve vzduchu a bez možnosti utéct.

Kdyby se něco zvrtilo, jsou v pasti. Ale všechno dobře dopadne, říkal si. S pevným odhodláním rychle seběhl na palubu Zolomachu.

Federální vojáci a posádka se shromáždili kolem nich. Když to Khyber viděla, zvedla trochu kápi, aby odhalila své elfské rysy, pohrdavě na muže pohlédla a rychle udělala jednou rukou gesto, spokojeně sledujíc, jak ustupují vzad jako stébla trávy ve větru. Jen démon zůstal na místě. S úsměvem Sena Dunsidana Khyber mírně kývl, vykročil k ní a zastavil se několik stop od ní.

Jeho úsměv ztuhl. „My jsme se ještě nepotkali.“

Khyber se uklonila „Jsem služebná své paní Shadey a'Ru, skutečné Ard Rhys. Na mém jménu nezáleží. Shadea posílá pozdravy a ptá se, jestli přijmete jako dárek tuto hůl. Byla by přišla sama, ale záležitosti řádu jsou u ní na prvním místě. Místo sebe posílá mě a mou sestru jako záruku své oddanosti Federaci. Ta hůl je příkladem její podpory vašeho spojení.“

Ukázala teatrálně za Rue, která zůstala dosud zahalená, na Pena čekajícího s holí v ruce. Jak byli domluveni, zvedl Pen hůl před sebe, aby na ni bylo dobře vidět

„Ta hůl,“ řekla Khyber démonovi, jehož oči na ni fascinovaně zíraly, „má speciální využití.“

Kývla na Pena a ten obrátil své myšlenky k Zapovězenému a k bytostem, které v něm žijí. Okamžitě s holí získal spojem a její runy ožily a zazářily oslepující rudou září. Viděl jejich žhavý a stíny odraz v démonových očích.

Khyber k démonovi přistoupila blíž, aby ji mohl slyšet jenom on. „Ta hůl dává svému majiteli schopnost vzbudit pozornost všech, kteří s ním přijdou do styku. Sám vidíte, že tomu tak je. Také mu dává možnost nahlédnout do mysli toho, s kým jedná, a odhalí mu jeho postoje a obavy. Vědět, jakým způsobem lze někoho přesvědčit, může být užitečné.“

Tou dobou už tančily runové představy v divokých vzorech mimo hůl a poletovaly ve vzduchu kolem Pena. Federální vojáci i posádka nadšeně šeptali. Démon zamrkal a jeho oči získaly nový výraz, na jednu stranu hladový, ale zároveň vzrušeně vyčkávající. Chtěl tu hůl, potřeboval ji vlastnit.

„Přijmete dárek od mé paní?“ zeptala se Khyber jemně.

Dychtivost se v Dunsidanově obličejí prohloubila a démonovy oči zazářily. „Bude mi ctí ho přijmout.“

Khyber se znovu obrátila na Pena, který poslušně vykročil vpřed s očima sklopenýma nejen kvůli strachu, co se stane, ale i kvůli démonovi samotnému. Když k němu došel, natáhl k němu ruce se zářící holí. Démon po ní sáhl, ale pak na okamžik zaváhal. Pen měl pocit, že se mu zastavilo srdce.

Pak se ale Sen Dunsidan široce usmál a prsty hůl sevřel.

Od chvíle, kdy démon hůl spatřil, věděl, že ji musí mít. Nebyla to rozumová touha, ale nutkání, které se vymykalo jakémukoliv vysvětlení. Bylo tak neodolatelné, že démon ani nevnímal, co druidka říká o jejích vlastnostech. A když před ním chlapec hůl držel a runy v ní vyřezané zaplály hypnotickým třpytem, byl démon ztracen. Ta hůl musí být jeho. Byl jejím pravoplatným vlastníkem a musí ji mít. Na ničem jiném nezáleželo. Ani na zničení Ellcysu. Ani na plánu zbourat hranici Zapovězeného. Na ničem.

Přesto na okamžik zaváhal, když měl hůl před sebou; vzklíčilo v něm slabé podezření, jak je možné, že je tak úžasná.

Ale i přesto si hůl vzal, a v tu chvíli si uvědomil, že udělal chybu. Runy zářily jako drobné plamínky, ale zároveň mu uvnitř vybuchl jiný druh ohně. Byl to oheň posedlý změnou a kouzlem, oheň určený k očistě a úklidu. Démon ho pocítil okamžitě a snažil se hůl odhodit. Ale jeho prsty se odmítaly uvolnit. Jako by si žily vlastním životem, ať se snažil jak chtěl, nepovolily.

Pak začal ječet tak strašně, že i většina zocelených federálních vojáků si zacpávala uši. Zvrátil hlavu dozadu a řval vzdorem a hrůzou. Někteří z vojáků, mezi nimi i kapitán, se k němu rozběhli, aby mu pomohli. Démon sebou mrskal, kůže na prstech se mu potrhala a objevily se drápy; zbytky prstů padly zkrvavené na palubu lodi.

Chlapec s vytřeštěnýma očima stále ještě svíral druhý konec hole. Démon na něm poznal, že ví, co se děje. Rozzuřeně po něm chňapl, aby si ho přitáhl blíž, ale Pen se odtáhl. Jedna z druidských žen na něj volala, aby hůl pustil. Démon si uvědomil, že i ona ví, co se děje. Naplněn kouzelným ohněm, který v něm pulzoval, zavrával na nejistých nohách směrem k ní. Chlapec ještě kousek ustoupil, ale dál se tvrdohlavě držel hole, až na něj nakonec vyšší z žen skočila, povalila ho na palubu, uvolnila jeho prsty z hole a odstrčila ho z dosahu.

V tom okamžiku světlo hole zmohutnělo a démona celého obklopilo. Divoce bojoval, aby se z něj osvobodil, kroutil se a mlátil holí o palubu. Kůže člověka Dunsidana popraskala a z lidského těla spadly roztrhané šaty. Z úst těch, kteří to viděli, vycházely vyděšené výkřiky a lidé začali utíkat na všechny strany. Za normální situace by je démon dohnal, roztrhal by jim hrdla a vypil jejich krev, ale byl zaneprázdněn bojem s holí a dokázal sebou jen zmítat a nenávistně křičet.

Potom se světlo kolem něj uzavřelo a svět, který chtěl zničit i s jeho obyvateli, zmizel. Démon cítil drtící tlak na prsou a snažil se popadnout dech. Měl pocit, že se posouvá v čase, a s hrůzou si uvědomil, co se děje. Vracel se zpátky do Zapovězeného, zpátky do vězení, z něhož uprchl. Vracel se do světa Jarka Ruus jako oběť kouzelné hole a nemohl dělat nic, čím by to změnil.

Ještě bojoval, mlátil sebou, ječel a plival kolem sebe jako smyslů zbavený až do chvíle, kdy všechno zčernalo.

Na palubě Zolomachu zděšeně zírali federální vojáci i posádka na místo, kde měl být Sen Dunsidan - nebo něco, co se za něj vydávalo - a nic tam neviděli. Nezůstalo po něm nic než krev, roztrhané oblečení a kousky kůže. Nikdo z nich nevěděl, co se

stalo, a ani se to netoužili dozvědět. Všichni chtěli jenom vědět, jestli se to, co bylo premiérem Federace, nemůže vrátit.

Khyber ve vlající černé róbě mávla do vzduchu před sebou s troškou základního kouzla, aby získala jejich pozornost. „Už je po všem!“ zavolala na ně a výhruzně se postavila nad zbytky Sena Dunsidana. Shlédla na ně a pak pohlédla na tucty strnulých mužů. „Stejně jste ho nechtěli za vůdce, že?“

Rue Meridian zuřivě líbala Pena. „Na co jsi myslel, Penderrine?“ šeptala „Byl by tě vzal s sebou, kdybych ti neuvolnila prsty.“

Pen byl bledý, jednak poznáním, co se mohlo stát, a také z toho, jak ho jeho matka držela. Zhluboka se nadechl. „Nebyl jsem si jist, co se stane, když hůl pustím.“

Objala ho ještě pevněji. „Ať už ses jí držel z jakéhokoliv důvodu, mně to připadalo moc dlouho. Vyděsil jsi mě k smrti!“

„Zajímalo by mě, jestli to bude fungovat,“ řekl tiše.

„Co má fungovat?“

„Něco, co jsem zkusil nakonec. Byl jsem s holí spojen. Komunikovali jsme spolu. Něco jsem jí říkal. Snažil jsem se, aby mi rozuměla.“ Odtáhl se od ní a díval se jí do očí. „Kvůli tomu jsem se jí držel, než jsi mě uvolnila“

„Ty ses pokoušel něco říct holi?“

Usmál se a přikývl. „Ale nevím, jestli mě pochopila.“

Chvilí trvalo, než se Moric probral po své urputné snaze dostat se zpátky do Zapovězeného. Proto neviděl zářící představy vycházející z run hole do vzduchu a na holou zem kolem. Neviděl, jak se vznesly k nebi, kde vytvářely složité vzory tančící pod šedivou oblohou. V okamžiku, kdy přišel démon k sobě, už oheň z run vyprchal.

Moric se pomalu posadil a hned podle chuti a zápachu vzduchu poznal, že je zpátky ve svém domově. Podíval se na hůl, jejíž dříve zářící povrch byl teď matný a popálený. Runy ztmavly a kouzlo se vytratilo. Byl to teď jen obyčejný kus dřeva.

Všiml si mohutného stínu a stěží potlačil výkřik, když zjistil, že ho vrhá drak. Obrovské šupinaté monstrum, jaké ještě v životě neviděl. Démon strnul a pokusil se vymyslet, co má dělat, a přitom se rozhlížel, kudy by utekl. Drak ho upřeně sledoval zářícíma žlutýma očima s výrazem zvláštního okouzlení.

Pak si ale démon uvědomil, že se drak nedívá na něho, ale na hůl u jeho nohou. Démon hůl popadl, natáhl ruku a drakovi ji nabídl. Ale drak se ani nepohnul. Démon ji položil k jedné z jeho obrovských tlap a chtěl odejít. Ale drak jakoby varovně zasyčel a donutil ho tak zůstat na místě.

Moric se pomalu obrátil zpátky, aniž by věděl, co má dělat, neschopen pochopit, co drak chce.

Drak beze spěchu čekal, až to démonovi dojde.

Kapitola 31.

Den se topil ve sluneční záři, a z výšky paluby druidské vzdušné lodi Břemen dokázala Grianne Ohmsfordová vidět krajinu pod sebou do vzdálenosti dobrých padesáti mil. Na západním obzoru pluly načechrané obláčky, které slibovaly hezké počasí. Loď byla první den na cestě na západ a žena, která kdysi bývala Ard Rhys Třetí rady druidů, se již smířila s osudem.

Již dlouhou dobu věděla, co udělá, aniž by si to uvědomila. Věděla už předtím, než se vrátila ze Zapovězeného, co se musí stát. Řád by se nikdy nezreformoval, dokud by zůstala Ard Rhys, i když se ho snažila sebevíc zlepšit a vyléčit jeho neduhy. Minulost si nosíme stále s sebou a u ní to platilo víc než u ostatních. Smířila se s tím, že se své minulosti nikdy nezbaví.

Připomněla si důležité úseky svého života: jako šestiletá se schovávala se svým mladším bratrem ve sklepě jejich domu, zatímco jejich rodiče byli vražděni v místnostech nahoře; jako mladá dívka se nechala přesvědčit Morgawrem, že za to druid Poutník nese zodpovědnost; jako čarodějka Ilsa se snažila Poutníka zničit, dokud se nesetkala se svým bratrem, o kterém si myslela, že je mrtvý, a nepoznala pravdu; a jako Ard Rhys Třetí rady druidů se snažila najít způsob, jak by si získala důvěru jako bojovnice za dobro ve Čtyřzemí. Zнала cesty, kterými se její život ubíral, a chápala důvody pro všechno, co udělala. Ale nikdy by to nedokázala uspokojivě vysvětlit někomu jinému. Mohla by to zkusit, ale většina lidí by to pokládala za důmyslnou snahu se obhájit nebo za něco mnohem horšího.

Pochopila, jak to s ní vlastně je. Někteří v ní budou vždy vidět čarodějkou Ilsu a budou se obávat, že pod povrchem představy, kterou vzbuzuje, se skrývá monstrum. To se nikdy nezmění, protože kořeny nedůvěry jsou zarostlé příliš hluboko. V tom měl Traunt Rowan pravdu. Kdyby byl trpělivější a méně pošetilý, mohl žít, aby viděl, že to uznává.

Otočila se k pilotní kabině, kde stál u kormidla jeden z Kermadecových skalních trollů. Sám Kermadec seděl v podpalubí na bedně a diskutoval s Penderrinem. Zajímalo by ji, o čem mluví. Poté, co se Kermadec uzdravil ze svých zranění, která utržil v severní věži, se ti dva spřátelili. Když chlapec zahnal Morice do Zapovězeného, vrátil se s rodiči zpět do Paranoru a zůstali tam, aby pomohli vyřídit záležitosti řádu. Jeho rodiče se ale nezdrželi dlouho. V Paranoru se jim nelíbilo, stýskalo se jim po domově a dřívějším způsobu života, a když viděli, že má Grianne situaci pevně v rukou, rozhodli se, že se vrátí domů do Patch Run.

Ale Pen zůstal, částečně kvůli svému přátelství s Kermadecem, Tagwenem a Khyber Elesedilovou. Všichni si uvědomovali, na jaké proměně Grianne pracuje; všichni jí horlivě pomáhali prohlédnout. Aspoň to pro ni mohl Pen udělat, jak vysvětlil rodičům. Bek to chápal, Rue to uznala. Musel jim ale slíbit, že zůstane jen do konce měsíce. Popřáli Grianne a ostatním všechno dobré, rozloučili se a odletěli na Rychlé jistotě domů. Grianne jim nikdy neřekla, co zamýšlí, i když by to ráda řekla aspoň

Bekovi. Ale bylo lepší to zatajit, řekla si. Bude to pro ně snazší, když nebudou nic vědět.

Rozpustila řád a propustila ty, kteří jí ještě sloužili. Jako Ard Rhys k tomu měla moc a nikdo se jí neodvážil odporovat. Nechala Paranor na starosti Khyber, Bellizen a Trefenu Morysovi. Až nastane příhodná doba a oni k tomu naleznou způsob, znovu řád založí. Hrstce těch, kteří jí zůstali věrní, bylo také umožněno zůstat. Ale ona určila je tři, kterým nejvíc důvěřovala a o nichž věděla, že budou na věci usilovně pracovat, aby se o všechno postarali. Prosili ji, aby si to ještě rozmyslela. Namítali, že nemají dost zkušeností, že se pro takový úkol nehodí. Že jiní by byli vhodnější.

Ale žádné jiné, na které by se mohla spolehnout, neznala, a pak tu byly smlouvy, které uzavřela s Federací a se Svobodnými a jež se musely dodržovat. Její vyvolenci budou mít ze začátku potíže, ale poučí se ze svých chyb a získají zkušenosti. Přežijí to, bude je chránit Paranor a jeho kouzla, mystika druidů a jejich vlastní vytrvalost a odhodlanost. To si ověřila, když se všemi jednotlivě mluvila. Vybrala si dobře.

Nakonec je přesvědčila, aby její nabídku přijali. Budou těmi, kdo vyberou muže a ženy pro další generaci druidů v Paranoru. Třeba je jednou vlády a obyvatelé Čtyřzemí přijmou jako dobrou a nezbytnou sílu, která zajistí mír a spolupráci mezi rasami. Oni budou mít samozřejmě větší šanci tohoto cíle dosáhnout, než měla Grianne.

Právě v této době vyjednávali elfové a Federace s nesnáze příměří. Arling Elesedilová měla zastávat funkci královny regentky, dokud její nejstarší dcera nedosáhne plnoletosti a neusedne na trůn. Ozývaly se zvěsti, že se chce znovu vdát a místo dcery usadit na trůn syna, že nechce svým dcerám dovolit, aby kráčely ve šlépějích svého otce a děda. Byla to žena se silnou vůlí, občas neústupná, a na manželství s Kellenem Elesedilem nevzpomínala nijak v dobrém. Když skončila válka v Prekkendorranu, snažila se najít způsob, jak příště zabránit šílenství, které předvedl jako král. To se jí samozřejmě nikdy nemohlo povést. Možná to věděla. Ale ani to jí nezabránilo, aby to nezkoušela.

Federace se po porážce u Prekkendorranu stáhla od Truborohu a přestala si nárokovat lidi a půdu, kvůli nimž válku vedla. Jižané po více jak třiceti letech ztratili chuť bojovat a vést války, které jim nepřinášely žádný užitek. Sen Dunsidan byl mrtev a Sjednacenou radu vedl nový premiér - byl to muž, který nepokládal za cíl dobývání, a válku jako prostředek k němu. Zdálo se, že jeho lidé s ním souhlasí. Na obou stranách ovšem existovali takoví, kteří věřili, že válka měla být dobojována do trpkého konce; tvrdili, že se nebudou řídit žádnými rezolucemi, které nejsou podloženy konečným vítězstvím na bitevním poli. Ale ti tvořili jenom malé skupiny. Mírová dohoda začala platit.

Nebezpečí představované vrhačem ohně bylo alespoň pro současnou dobu zažehnáno. Grianne prosadila mezi Svobodnými a Federací dohodu, že nebudou při výrobě zbraní používat diapsonové krystaly, pouze pro pohon lodí. Poslední vrhač ohně byl zničen. Muž, který ho vynalezl, se ztratil, a věřilo se, že je mrtvý a jeho plány na výrobu další zbraně spolu s modely zničil oheň. Ujistila se, že se dohoda dodržuje, šťastná, že tento problém vyřešila.

Cenou za to, že dohodu o budoucím použití diapsonových krystalů podepsaly všechny strany, byl její slib, že se vzdá vedoucího postavem v druidském řádu. Ti, kteří to po ní chtěli, nevěděli, že už byla rozhodnutá odstoupit. Při vyjednávání neuškodilo, když si mysleli, že ji k takovému rozhodnutí donutili oni. Báli se jí stejně jako nějaké zbraně, a proto bylo uzavření smlouvy snadné.

Nemohla vědět, jestli bude dodržována, ale v současné době dávala naději, že vůdcové ras začnou používat zdravý rozum. Její vyvolenci na to dohlédnou. Tagwen se stane jejich radcem. Kermadec, který nahradil Gnomy z hradní stráže svými trolly, bude dohlížet na jejich bezpečí. Aspoň v to doufala. Víc už udělat nemohla.

„Teto Grianne?“

Vedle ní stál Penderrin. Rychle se na něj usmála a uvolnila svaly v obličeji. „Je nádherný den, Pene. Možná je to dobré znamení.“

Zdrženlivě ji úsměv vrátil. „Opravdu si myslíš, že můžeš udělat něco, co by pomohlo?“ zeptal se. „Myslíš si, že je naděje, že ji dostaneš zpátky?“

„Myslím si, že by mohla být. Ty si to nemyslíš?“

Kousl se do rtu. „Myslím si, že jsi ze všech ta jediná, které by se to mohlo povést.“

„To je vysoké ocenění od chlapce, který našel cestu do Zapovězeného a zase zpátky.“ Odmlčela se. „Možná že až se tam dostaneme, zjistíš, že mě vlastně vůbec nepotřebuješ a jsi schopen to udělat sám.“

Viděla, že ho to znepokojilo. „Ne,“ řekl. „Viděl jsem, co tam dole je, jak je spoutaná s ostatními kořeny stromu. Nemyslím si, že bych ji sám dokázal osvobodit.“

Letěli do Stridegate a na ostrov Tanequilu, odkud se pokusí zachránit Cinnaminson. Pomyslela si, že toto rozhodnutí učinila ještě předtím, než se dostali ze Zapovězeného; už tenkrát věděla, že mu to dluží. Z toho, co jí vyprávěl, pochopila, jak moc pro něho ta dívka znamená a jak těžké pro něho muselo být zjištění, že ji nemůže osvobodit a musí místo toho dál pokračovat v hledání Grianne. Taková oběť si zaslouží víc než jen poděkování. Čekala, dokud se poměry v řádu neuklidní a nebude podepsána smlouva mezi Federací a Svobodnými. Čekala také, až se jeho rodiče vrátí domů. Nebylo to proto, že si myslela, že by nepodpořili její snahu pomoci. Rozhodla se ale, že pokus provedou spolu s Penem z důvodů, které si nechala pro sebe. Mohli s nimi letět jen Kermadec a jeho trollové.

Položila Penovi ruku na rameno. „Jsi o hodně silnější, než si myslíš,“ řekla. „Chci, aby sis to pamatoval. Neudělej tu chybu že se budeš podceňovat.“

Pokrčil rameny. „Nejsem příliš silný, opravdu.“ Zaváhal. „Myslím si, že je od tebe báječné, co děláš. Nikdy na to nezapomenu i kdybychom ji neosvobodili.“

Málem ho za to políbila, ale nedokázala se k tomu přimět. Příliš dlouho si držela ostatní od těla, a přestože k některým cítila náklonnost, nedokázala jim to dát najevo. Stále se pokládala za vydědence, za někoho, kdo ve skutečnosti nikam nepatří a nikdy se s nikým nesblíží. Navíc se po tom, co se událo v Zapovězeném, cítila nebezpečná. Jednání kouzla Písně přání, jejímž prostřednictvím se proměnila ve fúrii a potom zabila graumta, ji šokovalo. Poprvé od svého dětství si svým kouzlem nebyla jista. Něco se na něm změnilo - možná se ještě mění - a ona nevěděla, jestli ho dokáže kontrolovat.

Zahleděla se k obzoru. „Síla k nám přichází skrz víru a odhodlání, Pene. Kouzlo je v poznání, jak ji použít.“

„Tys ji použila líp než já," řekl tiše.

Podívala se na něj a usmála se.

Jak moc bych si přála, aby to byla pravda.

Tři hrobníci, cestující na jih, dorazili kolem poledne a starý muž je pozval, aby s ním pojedli. Nabídl jim pivo, sýr a chleba a posadil se s nimi u starého dřevěného stolu v rohu verandy, odkud bylo vidět na pole obití, která obdělávalo již pět generací jeho rodiny.

„Jak to tam nahoře vypadá?" zeptal se poté, co se najedli a muži si zapálili.

Podsaditý muž zavrtěl hlavou. „Špatně. Spousta těl. Dělali jsme spolu s ostatními, co jsme mohli. Ale na těch místech se budou nacházet kosti ještě mnoho let.“

„Ale aspoň je to za námi," řekl starý muž.

Vysoký muž zavrtěl nesouhlasně hlavou. „Mělo to být za námi už před lety. Vyřešilo se tím něco? Roky přecházely a nic se neměnilo. Jen mnoho dobrých mužů zemřelo.“

„A žen," dodal podsaditý muž.

Vysoký muž si odfrkl. „Dohoda se Svobodnými nám dává přesně to, co jsme měli předtím. Jediná dobrá věc, která z toho vzešla, je nový premiér. Snad nebude takový idiot, jako byl Sen Dunsidan.“

Podíval se na starého muže. „Slyšel jste, co se s ním stalo?" Stařec zavrtěl hlavou.

„Slyšel jsem to od jednoho vojáka ze Zolomachu. Byl tam a viděl to. Letěli s Dunsidanem do Arborlonu, možná uzavřít mír, možná ne. O tom se vedou spory. Na palubě měli zbraň, tu, která sestřelila elfského krále a celou jeho flotilu. Nějací druidové loď zastavili. Jeden z nich měl hůl se značkami, které zářily jako oheň. Voják, který mi to vyprávěl, povídal, že od ní Sen Dunsidan nemohl odtrhnout oči. Druidové mu ji nabídli, ale když si ji vzal, změnil se v nějaké monstrum. Svlékl se z kůže jako had a pak zmizel. Od té doby ho nikdo neviděl.“

„Tam zapracovalo druidské kouzlo," prohlásil podsaditý muž tiše. „Podle mého ho použili i později. Zolomach letěl zpátky do Arishaigu, byl tam asi den a pak začal hořet. Úplně shořel. Všechno bylo zničené. Včetně té zbraně.“

„Shořelo i místo, kde tu zbraň postavili, a s ním i její plány," řekl ten vysoký. „Nezůstalo nic než popel a kouř. S těmi druidy máš pravdu. Byla to jejich práce. Stalo se to hned poté, co se znovu objevila ta čarodějnice. Mysleli si, že zmizela, ale taková nezmizí nikdy. Tahle ne. Jak jí říkali, než se stala Ard Rhys? Čarodějka Ilsa. Vráti se zpátky, a tohle všechno se stane? To určitě nebylo samo sebou.“

„Nezáleží na tom, co si ty nebo já myslíme," řekl třetí muž. „Důležité je, že válka skončila a my můžeme normálně žít. Šílenství už bylo dost. Já jsem u Prekkendorranu ztratil bratra a dva bratrance. Každý někoho ztratil. Kvůli čemu? To mi řekni. Proč?"

„Kvůli Senu Dunsidanovi a jemu podobným," prohlásil podsaditý muž. „Kvůli politikům a jejich stupidním čachrům.“ Dlouze se napil piva. „Je dobré," řekl starému

muži s úsměvem. „Tak dobré, že mi dává zapomenout na zápach těch mrtvých mužů. Mohu požádat ještě o jednu sklenici?“

Když odešli, zašel starý muž do domu, odhrnul starý koberec, který zakrýval vchod do sklepa, a pustil ven dva elfy. Schovávali se tam několik týdnů. Nejdřív byli příliš pomlácení, než aby dokázali něco víc než spát a jíst, a potom příliš slabí, aby mohli cestovat. Ošetřoval je, jak nejlépe uměl, používal léky a praktiky, které se naučil od své matky, když ještě žila a pracovala s ním na polích. Muž na tom byl hůř, měl zranění od šípů a řezné rány po celém těle. Ale žena na tom nebyla o nic líp. Pomáhal jim nejen proto, že byli zranění, ale protože už byl takový. Bitva u Prekkendorranu se ho nijak netýkala a nezajímal se o ni. Žádná válka Federace ho nezajímala.

„Odešli,“ řekl jim, když vyšli na světlo.

Pied Sanderling se rozhlédl a pak natáhl ruku ke Troon. Den byl zamračený, ale teplý a bezvětrný, a bylo příjemné stát znovu na světle. Starý muž je nechal vyjít ven vždy, když to považoval za bezpečné, ale to se v poslední době nestávalo moc často. Všichni věděli, co by jim hrozilo, kdyby je chytili.

„Slyšeli jste, co říkali?“ zeptal se jich stařec.

Pied přikývl. Vzpomínal na ty, kteří s ním odletěli do federálního tábora. Říkal si, že jejich snaha nakonec nebyla marná. Poměr sil se díky zničení Dechtery a její zbraně změnil. O dvacet čtyři hodin později prolomil Vaden Wick obranné linie a vyhnal Federaci z kopců. Nakonec Svobodní zvítězili.

Ted' to vypadalo, že už žádné Dechtery s podobnými zbraněmi nevzniknou. Jestliže se do toho zapojili druidové, bude snad všechno, co zbylo z vrhačů ohně, zničeno.

„Sedněte si a já vám donesu sklenici piva,“ nabídl jim starý muž.

Zachránil jim životy. Staral se o ně a chránil je, když se uzdravovali. Na nic se jich neptal, nic po nich nechtěl. Byl k nim laskavý na místě a v době, kdy by si jiní přáli, aby zemřeli. Byli elfové a nepřátelští vojáci. Zdálo se, že je to starému muži jedno.

Sedli si ke stolu a stařec donesl sklenice. Když odešel, aby nakrmil dobytek ve stodole, podíval se Pied na Troon. „Myslím si, že je po všem.“

Přikývla. Oba si teď byli velmi podobní, měli zjizvené a pohmožděné obličejy, obvazy na všech končetinách a těla rozbolavělá tak, že se stěží mohli hýbat. Ale zůstali naživu, což se o těch, kteří s nimi tenkrát tu noc letěli, říct nedalo. Nebýt toho starce, byli by také mrtví. Zapálil pole, které měl jen částečně sklizené, a to ve tmě jasně zářilo jako světelné znamení a právě tam spadli. Starý muž viděl, jak padají, našel je v troskách a vzal domů. To, co zbylo z loďky, hodil do ohně a pak o nich lhal federálním vojákům, když je přišli druhý den ráno hledat. Ani jeden z nich nevěděl, proč to udělal. Možná už byl takový. Možná, stejně jako hrobaři, už měl války po krk.

„Ted' můžeme jít domů,“ řekl jí.

Hořce se na něj usmála. „Do Arborlonu, kde je Arling královnou?“

Připomínala mu, že má návrat do Arborlonu zakázaný, neboť ho Arling propustila ze svých služeb. Beze slova se na sebe dívali.

„Nevracejme se domů,“ řekla nakonec. Dívala se mu do očí. „Pojďme někam jinam. Všichni si myslí, že jsme mrtví. Nechme to tak. Čeká na tebe někdo?“

Na okamžik si vzpomněl na Druma, ale pak zavrtěl hlavou.

„Ne.“

„Ani na mě.“ Rychle se nadechla. „Začněme znovu. Vybudujme si nový domov.“

Studoval její tvář, oceňoval přímočarost, s jakou to pronesla. U Troon vždy věděl, co cítí. Ani v tomto případě nepochyboval. Byla do něj zamilovaná. Řekla mu to tu noc, co spolu letěli. Od té doby mu to mnohokrát zopakovala. To odhalení ho překvapilo, ale zároveň potěšilo. Nakonec si během jejich rekonvalescence uvědomil, že ji také miluje.

Natáhla se k jeho rukám a vzala je do svých. „Chci s tebou strávit zbytek svého života. Ale ne na žádném místě, které by mi připomínalo minulost. Chci být někde, kde můžeme začít úplně od začátku a nechat za sebou všechno, co jsme prožili. Máš mě natolik rád, abys to udělal?“

Usmál se. „Ty víš, že mám.“

Usmívali se na sebe přes stůl, spojeni pocitem, který se nedal vyjádřit slovy, protože ta by jenom překážela.

Přistáli s Bremenem v zahradách, které se rozkládaly před mostem vedoucím na ostrov Tanequilu, ukotvili ho ale tak, aby ho měli na dohled. Stridegatské ruiny byly to odpoledne zalité sluncem, prázdné a tiché. Stála s chlapcem na přídi a oba shlíželi na svět pod sebou. Nemluvili. Oba byli ztraceni ve vlastních myšlenkách. Ona si dovedla představit, o čem asi přemýšlí on, ale Pen by nedokázal říct, o čem asi přemýšlí ona.

Křemyly nikde neviděli, ale Kermadec a jeho trollové se opatrně rozhlíželi, dokonce i po přistání. Říkalo se, že by křemylové do ruin nevstoupili. Nevstoupili by na žádné místo, které pokládali za posvátné. Kermadec se o tom ale chtěl ujistit, a proto poslal na všechny strany zvědy.

Grianne se k němu obrátila. „Buď na stráži, starý medvěde,“ řekla s úsměvem. „Brzy se vrátíme.“

Nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Přál bych si, abys s tím ještě nějaký čas počkala, paní. Už jsi toho prožila dost. Jestli se tam setkáte s nějakým odporem -“

„K ničemu nedojde,“ řekla rychle a položila mu ruku na zápěstí. Podívala se směrem k Penovi, který stál u začátku mostu a díval se odtamtud na ostrov. „Setkání proběhne v klidu.“

Sundala ruku z jeho. „Byl jsi ze všech nejlepší,“ řekla mu. „Nikdo jiný nebyl tak odvážný a tak mi oddaný, když bylo zapotřebí. Nikdy na to nezapomenu.“

Odvrátil obličej. „Měla bys už jít, aby ses vrátila před setměním.“ V očích měl rezignaci. On věděl. „Jdi, paní.“

Přikývla a odešla za chlapcem. Když k němu přistoupila podíval se na ni, ale nic neřekl. „Jsi připravený?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou. „Já nevím. Co když nás Tanequil nenechá přejít?“

„Proč se o tom nepřesvědčíme?“

S chlapcem za zády vstoupila na most a začala vyvolávat kouzlo Písně přání, tiše si brumlajíc a vytvářejíc z něj zprávu, kterou chtěla poslat. Zastavila se asi ve čtvrtině mostu, dokud ji neměla přesně takovou, jakou chtěla, a pak kouzlo uvolnila do

odpoledního ticha a nechala ho splynout do rokle. Vložila do něj všechno, co pokládala za potřebné, a rozhodla se být trpělivá.

Ale trpělivosti nebylo třeba. Odpověď přišla skoro okamžitě, rezonovala silnými kořeny v zemi, šustila v listech a trávě a šeptala ve větru. Byl to tichý zpěvavý hlas, který slyšela jen ona. Rozuměla mu.

„Pojď, Pene,“ řekla.

Bez problémů přešli na druhou stranu mostu a vydali se po cestičce, která dovedla před mnoha týdny Pena do rokle, když hledal Cinnaminson. Les na ostrově byl hluboký a tichý, vzduch chladnější a světlo tlumenější a půdu pokrývaly stíny. Grianne sledovala Pena, jak se rozhlíží napravo, nalevo a hledá. Hledal aeriady, ale ona už věděla, že neprijdou. Teď se jim neukáže nic. Všechno čekalo. Našli začátek stezky a zastavili se. Zatáčela se strmě dolů a končila ve stínech a mlžném oparu. Rokle byla tak temná, že neviděli na dno. Podobná místa už navštívila mnohokrát. Byla zrcadlem jejího srdce.

Obrátila se k Penovi. „Počkej tady na mě, Pene. Vyřídím to lépe, když budu sama. Víím, co mám dělat. Přivedu Cinnaminson k tobě.“

Upřeně na ni zíral a v jeho očích byla naděje. „Vím, že to zkusíš, teto Grianne.“

Z náhlého popudu se k němu naklonila a políbila ho. Něco takového moc často nedělala, a cítila proto rozpaky, ale chlapec jí rychle polibek vrátil a ona se na něj vděčně usmála.

„Buď opatrná,“ zašeptal.

Vytrhla se mu a začala pomalu sestupovat po stezce.

„Děkuji ti,“ volal za ní.

Slabě mu mávla v odpověď, ale neotočila se.

Nastal soumrak, světla ubývalo a začalo se vytrácet. Pen stál, dokud nezačal být unavený, pak si sedl zády k prastarému kmeni a díval se dolů do rokle. Poslouchal, jestli neuslyší nějaké zvuky, ale rokli a les pokrylo ticho a jemu připadalo, že tomu tak musí být na celém světě. Sledoval vzory, které vytvářelo světlo a stíny a jež se neustále měnily. Cítil vůni lesa a živočichů, kteří v něm žili. Třel si konečky zmrzačených prstů a vzpomínal, jak ke zranění přišel. Vzpomínal, jak se cítil, když se prostřednictvím run, které vyřezával, spojil s Tanequilem. Myslel na noc v lese na ostrově a své hrůzoplné setkání s Aphasiou Wyem.

Nejvíce ale vzpomínal na Cinnaminson. Představoval si její obličej a způsob jakým se smála a chodila. Slyšel její hlas. V jeho myšlenkách byla živá a v pořádku, a jemu se při tom pomyšlení chtělo plakat.

Ale místo toho se usmál. Věděl, že se k němu vrátí. Věřil tetě Grianne. Spoléhal na její kouzlo a schopnosti a na její slib, že ji osvobodí. Miloval Cinnaminson, přestože nikdy předtím žádnou dívku nemiloval a neměl ten cit s čím srovnat. Ale láska mu připadala jako stav mysli, u každého člověka jiný, a zřejmě neexistoval žádný standard, podle něhož by se dala změřit její síla. Věděl, co k Cinnaminson cítí, a jestli byl nějaký rozdíl mezi citem, když byla s ním nebo nebyla, pak na žádný nepřišel.

Čas ubíhal a nakonec, když se ve stínech nikdo neobjevoval a začínalo se šerit, ho napadlo, co by dělal, kdyby teta neuspěla a Cinnaminson se k němu nevrátila.

Pak si zdříml, unavený teplem a čekáním. Neupadl do hlubokého spánku, vsedě, s koleny přitisknutými k sobě a hlavou na prsou, jen tak klimbal.

Se zavřenýma očima snil.

Pak ho něco vyrušilo - šepot, nějaký pohyb a pocit něčí přítomnosti - zvedl oči a uviděl před sebou stát Cinnaminson. Vypadala spíš jako duch než živá bytost, byla hubená, bledá a v roztrhaných šatech. Pomalu vstal, zíral na ni a bál se, že se mýlí, že je to jen halucinace.

„Jsem to já, Pene," řekla a začala plakat.

Nevrhl se k ní, nesevřel ji v náručí, i když po tom toužil, aby se ujistil, že je to ona. Místo toho k ní pomalu přistoupil. Vzal její ruce do svých a držel je, prohlížel si její obličej pokropený pihami a mléčné oči. Pak ucítil zatuchlý zápach vlhké hlíny vycházející z jejího těla a všiml si, že jí paže ještě obepínají konečky kořenů.

Dotkl se její tváře.

„Jsem v pořádku," řekla. Dotkla se jeho tváře. „Scházel jsi mi. Dokonce i když jsem byla jednou z nich a myslela jsem si, že už nikdy nebudu šťastnější, vzpomínala jsem na tebe a postrádala tě. Myslím, že to by nepřestalo nikdy."

Ovinula kolem něj paže, jako by se bála, že od něj bude zase odloučena, a on cítil, jak mu pláče do ramene. Chtěl něco říct, ale pak to vzdal, jen ji políbil, zavřel oči a těšil se z tepla jejího těla.

„Kdo to byl, kdo tam dolů pro mě přišel?" zeptala se ho nakonec tlumeným hlasem. Zvedla hlavu z jeho ramene a přiblížila ústa k jeho uchu. „Já to nechápu," zašeptala. „Proč to udělala? Proč se za mě vyměnila?"

Pen měl pocit, že se mu zastavilo srdce.

Ve vzduchu nad nimi bzučeli a zpívali aeriadové. Tančili v lehkém vánku a byli neviditelní. Nedbajíce na běh času si hráli v jemně rudém a zlatavém světle soumraku a pak v temném indigu noci. Byli dušemi nezatíženými omezeními lidského těla a změnami lidské existence. Byly to sestry a přítelkyně a celý svět byl jejich dětským hřištěm.

Jejich nejnovější sestra se od nich na chvíli odloučila a shlížela dolů na mladý pár, který stál ruku v ruce nad roklí a tiše, uklidňujícím tónem, si vyprávěl. Dívka chlapci povídala o sobě a on se ji pokoušel pochopit. Věděla, že to bude těžké, že možná nikdy nepochopí, co pro tu dívku udělala. Ale ona to udělala také pro sebe - dala si nový život, rozhodla se žít jinak, znovu se narodila. Věděla, že to udělá, od chvíle, kdy chlapec mluvil o dívčině proměně a její radosti, kterou prožívala. Chtěla to zažít i ona. Přála si, aby dívka i chlapec žili raději pohromadě, než aby byli odloučení. Nabídla se za tu dívku jako žena, už ne příliš mladá, ale talentovaná a s kouzelnickými schopnostmi, po jaké Matka Tanequil dychtila.

Výměna byla jednoduchá; prohodily si místo během jednoho úderu srdce a rovnováha byla dodržena. Pojď, sestro, volaly na ni ostatní.

Chvíli otálela, myslela na to, čeho se vzdala, a usoudila, že ničeho nelituje. V jejím bývalém životě nebylo nic tak úžasného, aby to mohla srovnat s prvními okamžiky jejího nového života. V jejím bývalém životě bylo příliš mnoho utrpení, dřiny, srdcervoucích ztrát a vyčerpávající odpovědnosti, a byl provázen krachy, ruinami a

smrtí. Tomu všemu by v lidské podobě nikdy neunikla. Věděla to a zařídila se podle toho. Jako vzdušné stvoření to nechala všechno za sebou jako součást jiného života.

Dívala se, jak se chlapec s dívkou otočili a vydali se lesem zpátky ke kamennému mostu. Možná ve svých životech najdou něco, co jí se najít nepodařilo. Ve své nové podobě už něco nádherného našla, něco, co nepoznala od doby, kdy jí bylo šest let a žila v domě se svými rodiči a mladším bratrem.

Našla svobodu.